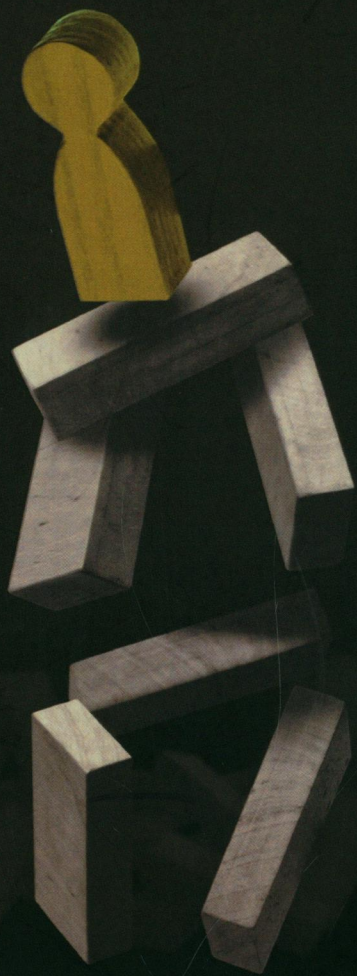

RIPP ZOLTÁN

A zsarnok halála

KRONOSZ KIADÓ

RIPP ZOLTÁN

A zsarnok halála

Kronosz Kiadó

Pécs, 2021

2

K75

Somogyi-könyvtár, Szeged

S000738563

© Ripp Zoltán, 2021

© Kronosz Könyvkiadó Kft., 2021

Egy

Legalább a halálomnak legyen értelme, ha már az életemnek nem volt, győzködi magát újra és újra Way Simon, amikor rátörnek erkölcsi aggályai. Elvégre egy embert meggyilkolni mégsem magától értetődő, legyen bár az illető mégoly galád és kártékony, s lakoljon majdan érdeme szerint a történelem ítélőszéke előtt.

Balgaság, a történelemnek nincs ítélőszéke, a történelmet a győztesek írják, mint azt volt szíves tudomásunkra hozni egy bizonyos Winston. Nem az e téren személyes tapasztalatokkal bőven ellátott regénybeli Smith, hanem a hús-vér cinikus Churchill. Simon hajlamos túlértékelni a szellemes mondások igazságtartalmát, mint általában mások is, hiszen kényelmes túllépni kínos dilemmákon efféle kölcsönzött szentenciákkal, ám ez az ítélőszék dolog mégsem hagyja nyugton. Honfitársaihoz hasonlóan bőven kijutott neki is a hivatalos mítosz- és legendagyártó intézményrendszer mülthamisító eredményeiből, mégis lelkesíti a remény, hogy történelemformáló tette a nemzeti emlékezet kánonjában majdan a hősi minősítéssel foglalja el a helyét.

Meg kell ölnie az Elnököt, nincs mese. A moralizáló fontolgatás ideje lejárt, a feladat maradt csupán. Az utolsó feladat ebben a nyomorult életben. Rombolni, ha már alkotni nem sikerült. Nem hibázhat, nem tűnhet szárnalmas pancsernek, ha végre eldöntötte, hogy magányos heroszként csempészi be jellegtelen személyét nemzete históriájába.

Igaza volt a rejtélyes alaknak, ha létezett, ha nem, gondolja Simon: ím eljött az egyetlen és vissza nem térő alkalom. Dobros az ideális helyszín, a szülővárosa. Közös szülővárosa azzal az átkozottal. A kisujjában van a város minden zuga, pontosan tudja, mikor merre jár majd aznap az a bitang az Elnöki Gárda feketeruhás testőreinek gyűrűjében, honnan láthatja tisztán öntelt pofáját a célkeresztben, mielőtt szétloccsanna az agya. Szép ez a fegyver, karcsú, arányos, élmény megfogni – simítja végig a kezét Simon a hűvös csövön, ahonnan majd kiröppen a halálos lövés.

Iszonyúan hasogatott a feje, szédült, hányinger tört rá ama delejes éjszakát megelőző este. Egyedül volt, mint rendesen. Otthonos szorongása a hirtelen rosszullettől akut rettegésbe váltott. Inogni látta a falakat, mintha a szoba zsugorodni és ráomlani készülne. Tiszta tudattal akart meghalni, de belátta már, hogy nem sikerülhet, az agyában dölyfösen terjeszkedő tumor diadalmaskodik az elméjén. Akkor hát jöjjön a bódulat, a szeszélyesen csapongó érzéksalódások, tompuljon el a fájdalom; a drogoktól keltette hallucinációt is könnyebb elviselni, mint ezt az alattomosan lopakodó, majd süvöltő rohamként rátörő, végül konok lüktetésbe váltó gyötrelmet. Aludni volna jó. Elaludni végleg. Csendben, magányosan. Mintha nem is létezett volna sosem ez a Way Simon nevű fickó. Néhány nap, amíg feltűnik az émelyítő bűz, nem marad utána más, mint egy férgessel bomló tetem.

Csak a sziluettje sejlett annak az alaknak a rejtelmesen zöldellő, opálos derengésben. Ki vagy te, kérdezte volna Simon, ha nem szorítja görcs a torkát. Nyúlt volna a lámpa felé, ha mozdulni képes. Minek a fény, elég ha figyelsz, szólt a fojtott férfihang, nem is szólt, inkább csak közölt, sugallt: ne firtasd, kit látsz, csak azt mondom el, amit józannak hitt óráidban nem mersz magadnak bevallani. Elhagyta Simont minden erő, nyakcsigolyája szinte belecsikordult, ahogy kába fejét a hangtalan hang felé próbálta fordítani. Jelenés volt az inkább, nem észlelés, mint amikor az eszmélet és az álom határvidé-

kén az öntudat botorkálva próbál visszatalálni hordozójához. Felébredni? Ráeszmélni a valóra? Ugyan minek?

Botorság, nincsenek szellemek, démonok, nem a halál követete jött el érted, még maradt némi időd, a doki is megígérte, elbúcsúzhatsz szépen, ha találsz valakit, akitől érdemes, az idegen nevetése csúfondáros rőfögésként hatott, ne félj, nincs pokol a bűnhődéshez. Naná, a pokol belül van, mormogta Simon viszonzva a gúnyt, saját, külön bejáratú, összkomfortos pokol, jól ismerem, volt időm belakni. Jó volna hinni az idegen sátánban, aki nem maga a gonosz, hanem a vétkek megtorlója, az isteni bosszúállás angyala, de a gonosz itt sunyít belül, régi ismerős a csábos szajha, fölösleges kívülről kísérténie. Kívülről vagy belülről kísért, oly mindegy, a kint és bent között eltűnő határ a halál maga.

Üres bölcsekedés, jelentésüket vesztő szavak kusza hal-maza, fitymálta a pimasz alak Simon önámító szarkazmusát. Még az elmúlásod nyomorúságával is gyáva vagy szembenézni, méltón nyamvadt életedhez, te szánnalmas senki. Nem akarsz diskurálni, rendben, de azt hogyan gátolhatnád meg, hogy szóljak hozzád? Azt képzeled, hogy majd vigaszt kínálva hízelgek, hát fityfenét, nem érdemelsz kíméletet, még mindig menekülsz, bujkálsz, elviselsz, megúszni próbálsz, egyebet sem tettél soha. Tisztességed és galádságod egyaránt a beszari szolgálé, egy karakán bűnre sem futotta tőled, még a lelket uraló gyűlölet is önmagad ellen fordul. Nyöszörögnéd a kérdést, hogy mit akarok tőled, miért pofázom bele az elmúlásodba, hát jól van, nem zaklatlak tovább, burkoljon síri sötét, ha tényleg nem akarsz többet a néma elrothadásnál.

Koporsóban fekszem, rémült meg Simon. Áthatolhatatlan feketeség lett hirtelen a misztikus derengésből, füledt földszag, szippantásnyinál alig több levegő, karjai, lábai vértelen-bénán csüggték, életre csupán ujjai hegyén utalt némi ernyedt bizsergés, állati üvöltés rekedt a torkában. Démonikus sugallat volt rá a válasz: ne félj, a halál már nem fáj, csak elmúlásod közeledtét nehéz ép ésszel kibírnod, felfogni, ahogy

eltűnsz, felszívódsz, ahogy rájössz, nem is voltál valaki soha – keserves vihogásba fulladt a suttogás.

Sivár szobájára riadt újra, ott ült az az alak otthonos, hányaveti pózban, mögötte mintha ablak nyílna párás-holdfényes éjszakára, a halvány derengés onnan szivárgott, ezüstösre váltott a halványzöldből; de hisz arra nincs nyílás a külvilágra, a repedt vakolatú falnak kellene húzódnia ott a homályban, rajta fémkeretes fotó egy hajdanvolt családról. Otthona rég nincs, de hurcolja magával, s akasztja ki a képet önkínzásul, mintha valóság lett volna az a boldog múlt, nem holmi káprázat csupán.

Beszéljünk végre komolyan? Tényleg azt akarod? A leckéztetéssel torkig vagy? Egész életedben mást se hallottál, mint ukázt, hazug kifogást, áltatást, lepöccintést, vállveregető lekezelést, igaz? Mit vársz tőlem, mondd csak? Hogy előálljak egy mefisztói halandzsával? Ígérjek valamit a lelkedért cserébe? Ki nem szarja le a lelkedet? Ígérjek túlélést, csekély haladékokat, ha a bűnt elköveted? Minek élnél túl? Mintha nem lett volna elég a megaláztatásból, mintha várna még rád valami, amit emberhez méltónak képzelsz. Nevetséges. A híred csupán, amivel túlélheted a halálot. Híres az lehetsz. Az ördög leszel maga mások szemében? Netán hazád gáncstalan hőse? Erre volnál kíváncsi? Tőlem ugyan meg nem tudod. Mernéd megkérdeni, mit akarok tőled? Ne kacagtass, mintha nem tudnád. Éppen te kívánod mindennél jobban, hogy megtörténjen. Tedd meg! Tipord el a gyalázatost! Fetrengjen a saját vérében. Merevüljön gögös vigyora holtában a képére. Jönnie kell végre valakinek, aki véget vet a borzalomnak. Nincs más mód legyőzni őt, hány bizonyosság kell még, hogy bármi aljasság árán megőrzi bitorolt zsarnoki hatalmát? Ölni bűn? Ezt vetnéd ellenemre, ha szólni tudnál? Most magadra veheted a kárhozatot, hogy a nép szabad legyen. Ez a bűn volna oly szörnyű áldozat? A zsarnokot el nem pusztítanod, ha alkalmad nyílik rá, épp ez a megbocsáthatatlan mulasztás. Nincs kibúvód immár. Kivételes az esély, minden adott hozzá. Egymagad vagy, nem hi-

vatkozatsz senkire, akinek felelősséggel tartoznál. Haláladon vagy, ugyan mit érdekelne holmi büntetés? Megbűnhődtél te már jó előre mindenért. Nyolc napod van a húsvét utáni szombatig. Éppen elég, hogy megcselekedd. Ennyi haladékokat biztosan enged elboruló elméd és pusztuló tested. Aztán a semmi örök csendje és békesége – mi lehetne vonzóbb?

Veritéktől csatakosan riadt fel Simon azon a hajnalon. Még tartott a bódulat. Nem történhetett meg, mégis megtörtént. Vele vagy benne, oly mindegy. Semmi nem volt még valószínűbb. Az a dühroham egyszer, félrészegen vagy egészen megrészegetve a bosszúvágytól: hát nincs egy talpig férfi ebben a kurva országban, aki elpusztítsa ezt a gazembert, mielőtt mindnyájunkat végképp tönkretesz? Nincs egy igaz ember, akinek módja van megölni, s immár veszítenivalója is elenyészett? Jártatod a pofád, de te talán megtennéd? Te, a tizenkettedik nímánd a tucatból, akinek a megaláztatás is csupán a gyávaságát táplálja tovább? A szégyen savanyú íze maradt akkor az őrző düh csillapultával Simonban, semmi más.

Csak a döntő pillanatig tartson ki ez a nyomorult test, ne jöjjön a szédülés, a remegés, a szemre kúszó homály, feszüljenek még utoljára az ernyedő izmok, amíg a mutatóujj megteszi azt a néhány milliméternyi utat a ravaszon. Várni kell csöndben, mozdulatlan. Mint apjával a vadászaton réges-rég. Nem fog elgyöngülni. A zsarnok elpusztítása nem bűn, hanem hazafias kötelesség – ezt zsolozsmázza magában unos-untalan. Ennyi csupán a szellemi hagyatéka. Szánalmas közhely, de majd szállóigévé magasztosítja az áldozat. Benne lesz a hátrahagyott üzenetben. A tett magáért beszél, de kellene hozzá határozott, férfias mondatok. Nincs más felelős, egymaga tervelte ki és követte el a merényletet. Büszke rá. Merítsen belőle erőt a nép, takarítsa el a zsarnok után a rendszerét is. Egy nagy ember utolsó szavai. Minő hiúság, kínos ábránd, kaparászik Simonban a józanság maradéka, de kételyeit elnyomják romantikus ábrándjai. No persze, a halál árnyéka. Ahonnan nézvést minden más. Mi minden? És miért lenne más?

Legalább egy párnát hozhatott volna. Kényelmetlen a hosszú, néma ücsörgés a padlás érdes padlóján. Várni kell, a türelemből kivirágzik a halál, ma a zsarnok halála. És Simon vár türelmesen. Gyászba öltözött és harchoz. Fekete bakancs, fekete kordnadrág, fekete flaneling. Térdei felhúzva, ölében a fegyver töltve, az irányzék a célpont távolságához igazítva, a távcső üvegje makulátlan. Apai örökség az egycsővű golyós Browning, klasszikus darab. Nemes vadra golyós löszert használunk, magyarázta a hajdani vadőr és fővadász alig serdülő fiának. Nemes vad? Ennek a pökhendi disznónak megalázó szörét járna a pofájába. Egyetlen esély kínálkozik, második célzásra nem lesz idő. Simon megsimítja jobbjaival a puska agyát. Tökéletes a fegyver súlyozása, kényelmes fogás esik rajta. Kamaszként még nem illett a markába. Szorítsd erősen a vállgödörbe, különben képen rúg, szólt a gondos atyai tanács, az irányzék állításához felméred a távolságot, néhány nagy lélegzet után félig legyen telt a tüdő célzáskor, benntartod a levegőt, nem rántod meg a billentyűt, hanem könnyeden, egyenletesen húzod hátra. Jólesett az elismerő hümmögés, elsőre a céltábla közepébe talált. Az idősb Simon, a szigorú Way úr, a dobrosi erdőség fővadásza amúgy fukarkodott a dicsérrel. Apaként sem volt elnéző. Mérgesen vette ki a fegyvert a fiú kezéből, amikor hagyta elcsörtetni a vadkant. Férfiatlan dolog megszánni a prédát. A vadállományt szabályozni kell, az nem öncélú gyilkolás.

Simon a kémény vakolt, valaha fehér falának támasztja a hátát, becsukja a szemét, próbál ellazulni. Pihenni kell, nehogy a döntő pillanatban jöjjön a gyöngeség. Az amfetamin segít. A lövés után majd lebotorkál a lépcsőn, onnan már közel a bejárat, kilép a kapun, ne kutassák a merényletet, célzáshoz emeli a fegyvert, talán még a levegőbe is durrant, őt ugyan nem fogják cellába zárni, vallatni, vádolni, elítélni. Tűzharcban elesni hősként? Ugyan! Kivégzés ítélet nélkül, helyben, golyó által. Ahogy mártírhoz illik. Nem fogja a glioblastoma egy sötét zárkában felzabálni az agyát. A búcsúlevél egyér-

telmű, cinkosság vádja nem érhet senkit. Rudi bácsit semmi képp. Még mindig híve az Elnöknek – vajon miféle borzalom nyitná fel végre a szemét?

Szevasz, Simókám, hát hazajöttél, derült fel Rudi bácsi arca, amikor keresztfia felbukkant a vadvendéglő konyhájának lengőajtájában. Megölelte, lapogatta a hátát, aztán lehevadt arcáról a mosoly: beteg a fiú, nagyon beteg.

Búcsúzni jöttem a várostól és a néhány régi baráttól, aki még itt él, meghalok hamarosan, mondta Simon, s a keresztapja volt olyan bölcs, hogy ne próbálja holmi „ugyan már” áltatással vigasztalni. Sajnálkozott inkább, megemlékezett az idősb Simonról, ő is korán távozott el. Micsoda páros voltak ők ketten, ősrégi barátok és komák. Azóta sem kap olyan prima árut, mint ami vadat Way fővadász ejtett el, abból nem volt kunszt ehető menüt kreálni.

Nem kérhetsz olyat, Simókám, amit ne teljesítenék, mondta Rudi bácsi lerakva végre kezéből a konyharuhát, s tuszkolta befelé a vendéglő parányi irodájába a keresztfiát. Asztalt szombatra, ajaj, miért épp szombatra?, tárta szét a kezeit az öreg vendéglős, sajnálkozva dörzsölte nyomatéku borvirágos-bibircsókos orrát. Értem én, búcsúznál a régi cimboráktól, utazol vissza, beteg vagy, rendben, legyen szombat, ha ragaszkodsz hozzá, de csak este jöhettek, ebédet nem adhatok, dél és négy között blokádnak a kocsmák, tudod, zártkörű trakta lesz nálam, szuper zártkörű, kacsintott hozzá Rudi bácsi. Az Elnök közismert ingyenc, sosem hagyja ki a Winkler-féle vadvendéglőt, ha megfordul ifjúkora városában. Lakhatsz nálam, paskolta Simon vállát biztatón, hogyne lakhatnál, meg is sértődnék, ha máshová kéredzkednél, üres Alex egykori szobája, milyen kár, hogy az a világszavargó örökké idegenben kódorog, elvégre ti voltatok a legjobb barátok, istenem, de rég volt, amikor feldúltatok a házat a rajcsúrozással, az én szegény drágám, Isten nyugosztalja, mennyit raplizott miatta. Alexszel legfeljebb telefonon tudsz beszélni vagy a neten, rémes, hogy éppen az én fiam ne legyen itt a vacsorán, hárman maradtak

csak a városban a régi fiúbrancsból... Az a romhalmaz volna ott a te kocsid a házam előtt? ... Aliz húgodé kölcsönben, értem, neked nincs autód, mindegy, parkolj le a ház mögött, és cuccolj be nyugodtan Alex szobájába... Ugyan, a bejárat kulcsa már nincs a régi rejtkehelyen, haladni kell a korrall, rálátok az ablakból a házra, de jobb az óvatosság, számkóddal nyílik a kapu, Alex születési évszámát kell bepötyögni, ugyanaz, mint a tiéd, nem fogod eltéveszteni, nagy sivítás lesz, ha netán elrontod, szaladok rögtön át, már amennyire az én koromban szaladni tud az ember a pocakjától.

Drága jó Rudi bácsi! Vénségére vegzálni fogják egy darabig, talán le is tartóztatják, sebj, kibírja. Én sokkal többet kibírtam, emlékszik Simon, nem állt mellém senki. Keresztapa sem hitt bennem, de legalább sajnált.

Már tart a gyűlés a főtéren, ismeri Simon a szertartás minden részletét, minek is hagynák el a jól bejárt utat. A déli harangszóra kellett volna érkeznie a konvojnak, de az Elnök mindig késik legalább félórányit. Parvenü őurasága, azt képzei, ettől fontosabbnak látják az alattvalói. A főtéren volna elegáns ledurrantani a szónoklata közben, hadd vegye a kamera, lássa holtan összerogyni ország-világ. Alkalmatlan a helyszín a merényletre, Simonnak eszébe sem jutott, hogy ott próbálkozzék. A neobarokk templommal szemközt, a sárgán hivalkodó városháza előtt emelkedik a pódium, ott a helye, máshová nem állítható, hacsak ki nem irtják a dús lombú fák dupla sorát, mely mindkét oldalról elfedi a szónokot azok elől, akik netán a házak ablakaiból kíváncsiskodnának. Az Elnöki Gárda testőrei a védelmi protokoll szerint teszik a dolgukat, egy profi orgyilkosnak is komoly kihívás volna rést találnia a pajzsban. A hotelt különös gonddal vizsgálják át, gyakran szállnak meg ott vadászok, hiszen a város határában kezdődik a dobrosi dombvidék híres erdősége. Tetőkről, a templomtoronyból, fák tövéből, kapualjakból, a színpad fedelét tartó oszlopok árnyékából kevlármellényesek és feketeöltönyösök vizslatják a népet, kurta szavakat súgnak a mandzsettájuk-

ba. Aki gyanús mozdulatra vetemednék a tömegben, azt erős kezek ragadják meg: ugyan mi után matat a kabátja alatt vagy a táskájában, ha meg nem sértjük a tisztelt hölgyet-urat. Természetes, ért egyet a testőrrel az oktanul gyanúsított nemzettárs, dehogy orrol meg a fogdosásért, óvni kell a haza felvirágoztatóját, az Isten is megáldja a jóságos Elnök urat. A nyilvános elnöki szereplés nemzetbiztonsági kockázattal jár, bármi ellenszegülés felér a hatósági személy elleni erőszakkal, így szól a törvény, amióta dacoskodni merészeltek az Elnök szónoklatát megzavarók.

Sok éve már, hogy az Elnök rettegése átlépte a paranoia határát. Életére törő orgyilkost sejt minden bokorban és utcasarkon. Félelem ide vagy oda, imád szerepelni ez az önimádó, cezaromániás pszichopata, csikorgatja a fogait Simon, ahogy felrémlik előtte az Elnök dölyfös ábrázata. Semmit nem élvez annyira, mint papolni az őt éltető fanatikuskok előtt a bornírt baromságait. Olyankor éli át teljes szívből önnön kivételességét. Szerencsére vannak megrögzött szokásai. Mint ez a mostani: a választási kampány kezdetén meglátogatja régi barátját, szülővárosa polgármesterét. Ne maradjon szemernyi kétség, hogy újraválasztását létfontosságúnak tartja. Dobros érdekében, magától értetődik.

Simon éveken át pörölt, ordítozott a képernyővel, valahányszor megjelent rajta az Elnök képe, de már pillanatokig sem képes elviselni a látványt, idegbeteg rángásokkal kapcsol át másik csatornára. Minek hallgatná, kívülről ismeri összes népamító zagyvaságát a nemzeti érzésről meg az együvé tartozásról, ismeri védelmet kínáló szavait a kívülről ránk fenekedő veszélyekről, mert bizony szolganép leszünk saját házában, ha őurasága nem vigyáz reánk, s nem tartja féken a haza júdáspénzen megvett árulóinak kompániáját. Felforr Simon vére az Elnök önelégült vigyorától, amellyel végigtekint az otromba élceit hörgő röhögéssel ünneplő csordán. Maga sem érti, annak idején hogyan ülhetett fel kulisszahasogató bárgyúságainak. A régi ismeretségre hivatkozva még levelet

is írt neki – uramatyám, micsoda oktondiság. Mi minden történt azóta! Képtelenség, hogy másokat ne ütne meg az Elnök ezerszer lelepleződött hamissága, ne háborognának magukban ugyanilyen indulattal. A gyávák. Persze hogy gyávák, én is az voltam, s milyen sokáig, menti fel Simon nagy kegyesen felebarátait. Hősi tette majd kirángatja a népet fásultságából.

Már nem kell sokáig várni. Hamarosan megjelennek az utcában a testőrök. Amíg az Elnök és kísérete a városházán kvaterkázik a helyi notabilitásokkal, átnézik újra a terepet. Ellenőrzik Rudi bácsi éttermének minden zugát. Senki nem léphet be ellenőrizetlenül az utcába. Elállják a kapukat, ügyelnek minden gyanús neszre, mocorgásra.

Simon már félrehúzta a szélső tetőcserepet, amelyen átráltni a részsút szemközt elterülő Winkler vendéglő bejáratára. Az ereszcsonakra takarja a rést az utcáról figyelők elől, hasalni kell a lövéshez. Nem lóghat ki a fegyver csöve. Lőnie kell az első adandó alkalommal azon a tenyérnyi nyíláson át, nem tévővázhat. Zakatol Simon szíve, amint belegondol a feladatba. Túl magas a pulzusszám, le kéne higgadnia valahogy. A szemközti ház emeleti ablakából talán észre lehetne venni, mi készül, de a spaletták előírászerűen zárva vannak.

Csinos lány lakott odaát valaha. Alexszel meglesték gyakran, hátha a kivilágított szoba ablaka mögött vetközni kezd, de sosem volt szerencsájuk. Alex volt oda érte, sokáig sóvárgott reménytelenül a náluk idősebb lány után, szép keblet ígért a blúza domborulata. Gyerekkorukban gyakran másztak fel a padlásra. Már akkor is itt volt ez a vesszőből fonott méretes láda, amit hajókoffernek tituláltak. Kedvtelve kutakodtak Winkler nagypapa hátrahagyott holmijában. Tengerész volt az öreg, a család hírhedt csavargója. Meghalni tért haza, összehordott százfajta semmirevaló kincset a világ sarkaiból. Erotikus aktképeket is rejtett a láda, megédesítői lehettek nő nélküli hosszú utaknak az óceánon át. Mi más vonzana jobban két kamaszodó kisvárosi srácot? Alex is elment messze. Talán ha marad, ő egyedül a dobrosiak közül megőrződhetett

volna barátnak. Talán. Ha túl tudtak volna jutni barátságuk egyszeri meggyalázásán. Simon sokáig jól teljesített önáltatásban. Nincs már barátja. Senkije sincs, akihez bizalommal fordulhatna. Lánya van messze idegenben. Húga van, akinek elég gond beteg anyjuk ápolása. Az ám, a húga autója, amellyel a fegyvert idefuvarozta. „Vidd el, bánom is én, de vasárnap estére kérem vissza” – lökte elé Aliz a rozsdavert Honda kulcsát. Ő is bajba kerül majd a merénylet után. Letartóztatni talán nem fogják.

Langyos a tavaszi idő, mégis veríték csorog Simon mellén és hátán. A fejfájás ne jöjjön, a szédülés, a reszketés. Még egy óra vagy tán valamivel több, és begördül a páncélozott autó a vendéglő bejáratához. Csínján addig is a fészkelődéssel. Egy ügyetlen mozdulat, leverte cserép, és garantált a kudarcc, az utcán strázsáló gárdista riasztja a társait. Várni kell hangtalan.

A főtéren az operatőrök befejezték a munkát, csomagolnak. Még nem sejtik, hogy szenzáció lesz a dögunalmas felvételből. Lám, nem hiába kísérte a stáb minden apró-cseprő programjára, megvan a merényletet megelőző nyilvános szereplés dokumentuma. Az operatőrök rutinosan állították be a kamerákat, hogy az esti hírműsorban a teret dugig megtöltő lelkes tömegnek tűnjék a rajongók és a megszokásból lelkendezők zagyva mixtúrája. Dobros éppen annyira kisváros, hogy feltűnjenek a hiányzók. Simon dolgozott Zanta megyeszékhely városi hivatalában, így jól tudja, hogy amit számon lehet tartani, azt számon is tartják a számontartásra kijelölt tisztviselők. A kétely nélküli lojalitás az első számú hivatali parancs.

Az Elnök érkezésének hírére idejekorán kidekorálták Dobrost a Nemzeti Összefogás Szövetsége plakátjaival, a kezét áldásosztón emelő Elnök mosolygós ábrázata tekint le a népre. Ha nem teszik velem, amit tettek, akár magam is ott állhatnék a tömegben, bólogathatnék bambán a szónoklatra, tör rá Simonra az önvád, visszarévedve hajdanvolt bárgyúságára. „A Haza nem eladó! Ha egységbe forrunk, nem kell félnünk semmitől! Győzni fogunk újra! Ne engedjük közénk furakod-

ni a szellemünket megmérgező mótely terjesztőit! Ha megőrizzük hitünket és nemzetünk egészséges népi erejét, az kitaszítja az idegen kórokozókat. Leszámolunk a javainkat elorzó korrupt hazaárulókkal. Megvédjük hitünket, megvédjük nemzeti értékeinket, megvédjük szorgos munkánk gyümölcsseit, megvédjük családjainkat mindenre elszánt ellenségeink ügynökeivel és a határainkat, életmódunkat, kultúránkat felszámolni igyekvő behatolók inváziójával szemben” – harsogta már annak idején is a mikrofonba az Elnök. Simon pedig a nemzetiszín zászlók erdejében maga is kipirult arccal skandalta a tömegben: „Meg-véd-jük, meg-véd-jük...”.

Vajon kik lesznek meghívva Rudi bácsihoz az elnöki ebédre, miután vége a protokolláris programnak a városházán? – próbálja Simon a találgatással elhessegetni a kínos emléket. A polgármester és a plébános az első helyen, a párt helyi kirendeltségének bólogató Jánosa is meghívott, akit az Elnök maga választott ki nagy körültekintéssel vezetőnek, mégis megkérdi majd párszor tőle: téged hogy is hívnak? Ott lesz pár szerencsés helyi üzletember, a párt hűséges kliensei. Nők is kellenek, a funkció sokadrendű, ha elég csinosak. Őz vagy szarvas lesz a főfogás. Rudi bácsi specialitása az erdei gombás, vörösboros ragu. Az előétel és a leves szokás szerint meglepetés. Különös, de a legjobb falatok valahogy mindig a konyhában maradnak, vigyorog majd Rudi bácsi szemlét tartva a romok fölött, mielőtt maga is hozzáfogna a békés étkezéshez. Simon szájában összefut a nyál az emlékektől, noha pocsék az étvágya az utóbbi időben.

Rövid út vezet az elnöki Mercedestől a vendéglő festett üvegű ajtajáig. Talán ha kétméternyi a vékony törzsű gömbjuharfákkal is tagolt virágágyássáv az úttest és a járda között, amely a Winkler-féle vadvendéglő bejáratánál szakad meg csupán, hogy helyet adjon az aszfaltozott átjárónak. Ezen a hét-nyolc négyzetméternyi területen kell a halálos lövésnek eltalálnia az Elnököt. A fején. Az mindvégig kilátszik az autó takarásából, amúgy is golyóálló mellényt hord az öltönye alatt.

Az étkezés előtt nyilván lehámozzák róla, kifelé jövet talán már nem viseli. Befelé menet a tarkója, kifelé jövet a homlok vagy a halánték lehet a célpont. Harminchét méter a maximális távolság légvonalban, Simon akkurátusan kiszámolta. Látszólag nem nagy kihívás, de kevés az idő, emberek vesznek körül a mozgó célpontot. Mást nem érhet sérülés, bravúr kell a halálpontos lövéshez. Képtelenség, mióta nem lőttem már, jut Simon eszébe a mentség a rettegett kudarcra. A fenébe is, sikerülnie kell, legalább ennek az egynek ebben a kurva életben, hessenti el az újra és újra előlopakodó aggályt. Nem szabad arra gondolnia, hogy egy ember életét készül kioltani, a feladatra kell összpontosítani, kiűzve minden mást a fejéből. A gyűlöletet is vissza kell fognia, tilos eltorzult arccal sziszegnie az orra alatt, hogy dögölj meg, dögölj meg végre, te rongy alak, remegne a keze, ha megint elborítaná az indulat.

Mozgolódás odakünn az utcán, tompa hangok, motorzúgás. Érkezik végre a konvoj. Elöl az Elnöki Gárda testőreit szállító kocsis, már fékezés közben nyílnak az ajtók, hogy kattanjanak belőle a fegyverüket diszkrétan viselő feketeöltönyösök. Simon a hasára fordulva fekszik. Nem épp klasszikus vadászpóz. A test tengelyének kissé balra kell eltérnie a löiránytól, a jobb láb felhúzva, a bal nyújtott, a jobb könyökre kevés súlynak szabad jutnia. A Browning csöve parányit lóg ki csupán a tetőn nyitott résen, a pusкатus gondosan elhelyezve a vállgödörben. Kapkodni tilos, a cél hamar kisiklik a távcső szűk látómezejéből.

Megvagy! – dobban nagyot Simon szíve. Nyugi, túl szaporá pulzus. Nagy levegő, kifújni lassan. A Mercedes ajtaját egy behemót testőr nyitja, takarja a rálátást, ahogy az Elnök kiszáll. Indul az ismerős bejáratához, ahol két ór között megjelenik Rudi bácsi mosolygós arca. Fogadni érkezik a kezét messziről parolára nyújtó vendéget, a régi ismerőst. A baráti köszöntés Rudi bácsi privilégiuma, a kivételes élmény, amit hencegve mesél boldog-boldogtalannak. Az Elnök nem várja meg, amíg a többi kocsiból előkaszálódnak kíséretének tag-

jai, határozott léptekkel halad. A vállas testőr követi az előírt távolságból, a takarásból másodpercnnyire villan csak ki a deresedő tarkó, képtelenség ráilleszteni a célkeresztet. Az Elnök az ajtóban megáll egy pillanatra, amíg Rudi bácsival kezét ráznak, most a keresztapja arca tűnik fel a két fej között ingó célkeresztben, így nem nyithat tüzet.

Simon fújtat, ennyi volt, vége. Elűnt a képből az Elnök. Vonul utána a többi vendég az ajtón át egymást tessékelve, talán ha tízen. Kit érdekel a szolgahad?!

Semmi vész, mormolja Simon, jobb is így, túlzottan izgattott lettem, le kell higgadnom. Sejthető volt, hogy befelé menet kevés lesz az idő. Veríték tocsog a hátán, átüt az ingen, pedig nincs meleg. Óvatosan húzza vissza a puskát, csak annyira, hogy kívülről ne látszódjék belőle semmi. Most már így fogja várni, fekve, amíg végeznek az ebéddel, és kilépnek. Simon reménykedik: ha kis szerencséje van, az Elnök az utcán búcsúzik a vendéglátóitól, a testőrök gyűrűjében sorra kezel velük, a tévé mutatta százszor, hogy törőlmetszett demokratiként úgy szokta, lesz idő a célzáshoz, mielőtt elnyelné újra a páncélozott luxuslimuzin. Az utolsó alkalom. Lőni kell, bár-hogy essen. Szánalmassá és röhejessé válik különben a hátrahagyott üzenettel.

Fél szemmel kukucskál ki Simon a tetőrésen. A vendéglő ajtajában két marcona alak silbakol. Mások nyilván az utcán járőröznek a védelmi protokoll szerint. Zabálj csak, még utoljára tömd tele a bendőd, te galád, vérszívó szörnyeteg – hergeli magát Simon, nehogy vártában eltompuljon benne a vitézi hevület.

Alex nincs idehaza, talán haza se tér többé, de tényleg jó lett volna az a vacsora elbúcsúzni a srácoktól. Srácok? Öregfiúk. Vajon mennyit változtak az évtizedek során? Nekik talán kínos lenne egy haldoklóval tölteni az estét, de nem volt képük nemet mondani a hívásra. Most készülnek a vacsorára, mentegetőznek az asszonytól, szombat este, igaz, de meg kell értenie, halálán van a régi haver. Ugyanaz lesz a menü, mint

amit az elnöki ebéden tálal fel, ígérte Rudi bácsi. Ha a fiúk netán nem hallják az adást megszakító hírt, az utcát lezáró gárdistablokádba ütközve értesülnek majd, hogy elmarad a Winklerben tervezett találkozó. Nem fogják közölni velük, hogy gyerekkori barátjuk a gyilkos. Muszáj volt meghívni őket, nem vállalhatta a kockázatot, hogy egy apróságon elbukjon a terve. Misa lakik legközelebb, Laczki hentes és mézsáros fia. Átvette az apjától a boltot, bár annak idején esküdözött, hogy nem fog a nyers hússal vesződni. Ha otthon van, talán meghallja a dörrenést. Jó öreg Misa! Sosem volt egy észlány, nagy volt a pofája, főleg ha a kiscsajok befűzéséről esett szó, de lehetett számítani rá. Vajon mi tartotta össze azt a kompániát a véletlen adódó szimpátián kívül? Kölyöknek lenni jó volt, tininek még jobb, mintha birtokba vették volna egész Dobrost, az ő városukat. Jó volt, egészen addig a rémes megaláztatásig. Az emléket felidézve sikerrel űzi el Simon az ébredő nosztalgiát. Idegen lett azóta. Idegen Way Simon mindenütt immár. *Befogad és kitaszít a világ*, dünnögi maga elé az árva sort, amit a versből megjegyzett. Erna, zantai szertője szavalta neki valaha rég, ő az eredeti franciát is fejből tudta. Erőt meritene Simon a hetyke Villon szavaiból, hogy kiengedjen belőle a görcs. Hiába, sosem lehet oly hányave-tin szabad. Majd szabaddá teszi a halál hősi pillanata. Ellazul, hadd áramoljanak át elméjén a romantikus ábrándok újra, csillapítsák zaklatott idegeit. Érzi tagjaiban, hogy lopakodna elő a fájdalom, a gyöngeség, a szédület. Ajkába harap, még nem engedheti eluralkodni a testén a kórt, le kell ráznia magáról. Már nem kell sokat kibírnia. Őt nem fogják a gárdisták ordítva leteperni, nem fognak rátérdelni, hátrafeszíteni a karját, nem fogja érezni a rideg fémet, ahogy rabsága jelképeként csuklójára kattant a bilincs.

Egy óra. Talán másfél. Sokkal több nem lehet, az Elnök fölöttébb elfoglalt. Tényleg így lesz vége? Simon elnyúl fek-tében, bal karja a feje alatt, ahogy aludni szokott. Fáradt, de most nem szunnyadhat el. Végre mozgólódás neszeire riad,

odakint történik valami. Kilép a vendéglőből a Mercedes sofőrje, bólint az örök felé: készüljenek. A fegyver újra Simon kezében, szabályos a fekvő lövőhelyzet. Lesi a vendéglő nyitott bejáratát, elszorul újra a torka, a nyelve száraz szápadlására tapad, s mintha bugyogni kezdene az ereiben a vére. A verejték most a nyakán csorog. A drabális testőr jön elől, körülnéz, visszaint: rendben. A távcsőben villanásnyira megjelenik az Elnök képe, aztán egy mosolygó női arc váltja fel, tessékeli maga előtt a hölgyet, lám csak, nem valami vidéki tahó ökelme, tudja az illetet. Mozgásban mindenki, tumultuózus jelenet a járdán, Simon magában szentséggel, keresi az Elnök ismerős kobakját. Megvan a mákosan őszülő üstök, de nincs tiszta lősv. Rudi bácsival kezel éppen, közel hajol hozzá, a fülébe súg valamit bizalmasan, a keresztapja szolgálatkész és a megtiszteltetéstől boldogan kacarász. Takarják megint, nők vesznek körbe, odaadón csivitelnek, aztán férfiakal kezel, a célkereszt inog fejről fejre. Nem ölhetek meg egy ártatlan embert sem, szorong Simon, de már nem uralják a kételyek, feszülten várja az egyetlen pillanatot, az elmulasztathatatlant. A Mercedes ajtaja nyitva, az Elnök még egyszer a társaság felé fordul, hogy búcsút intsen, mielőtt beszállna, a tarkója a célkeresztben, legalább az önhitt képébe durrant-hatnék, fut át Simon agyán, a lélegzete visszafojtva, ujjja finoman indul meg a billentyűn, ahogy az apja tanította.

A dörrenés szinte el sem jut a tudatáig. A fegyver megrándul, a távcső képéből kiszalad mindaz, amire az imént még minden idegszálával figyelt: az Elnök, a morc testőrök, a viharászó nők és hajbókoló férfiak kavalkádja. Fölösleges tovább rejtőzködni, Simon a tető résén át kilesve próbálja felderíteni: célba talált-e a lövés? Az autó takarja, nem látszik az Elnökből semmi, de ott kell lennie fekvő. Vajon halott, vagy azért térdelnek mellette a testőrök, hogy fedjék az újabb lövés elől? A sikoltozás és ordítás választ ad nyomban, az iszonytató rémület szétspricceli a fejvesztve menekülő, összekuporodva fedezéket kereső társaságot. A gárdisták fegyvert ragadva

pásztázzák az utcát, a házak ablakait, a tetőket. Simon felé tekintenek, ahonnan a lövés hangja érkezett. Vezényszavak harsognak teli torokból. Honnan az ördögből bukkant elő ennyi sisakos, géppisztolyos, kevlármellényes, maszkos martalóc? Persze, a fóliázott ablakú fekete furgonból, amely mindig kíséri az elnöki autót. Ezekből a fedett arcú hóhérokból áll majd a kivégzőosztagom, fintorodik el keserűen Simon. Megragadja a fegyvert keményen, harcias léptekkel indul lefelé a padlás lépcsősorán.

Hősi pózban, állat fölszegve, kis terpeszben áll Simon, az ifjabb Way, a hajdani fővadász elfajzott fia. Kilépett immár a sarkig tárt bejáratú ajtón, mellén keresztbe fektetve markolja a fegyvert, ne legyen szemernyi kétség, ő a tettes. Acélos tekintettel néz szembe az utca túloldaláról rá fegyvert szegző gárdistákkal, hallja az üvöltést, hogy adja meg magát, tegye lábhoz a puskát, feltartott kezekkel ereszkedjen térdre, de ő gúnyos mosolyra húzza a száját, lássák ezek az arctalan szolgák, hogy nem fél, leszámolt immár mindennel, ami vacak kis életéhez tartozott. Vállához emeli a fegyvert, fej fölé céloz gondosan. Mintha még hallaná a sortűz robajló ropogását, de mindegy, hallja-e, vége van.

A gárdisták parancsnoka a holttesthez lép, lehajol, kesztyűs kezével megemeli a vérisszamos Browningot, pompás darab. Visszateszi, int a csapatnak, folytassák a kutatást, hátha találnak bűntársat. Fejek fognak hullani, elsőnek is az övé, bűnbak lesz, ilyen botrányból nem lehet kimosakodni. Erősödik a szirénajjogás, mentő közeleg. Két halott fekszik az utcakövön, már nincs kit megmenteni.

Kettő

Rezeg és pittyeg a mobil, e-mail érkezett. Debor Emma mérgesen legyint, biztos a főszerkesztő fontoskodik, pedig már visszajelzett a csoportos üzenetre: vette az adást, siet a redakcióba, magától is megtette volna. Melóhoz öltözött, lemondta a szombat esti programot, pedig első randira készült egy meglepően normális fickóval. Nem elég, hogy jóképű, okosnak is mutatkozott az interjú alatt, bátor és szimpatikus, kedves a mosolya, megnevelteti folyton, tízévente egy ha akad ilyen. Na mindegy, túl szép is lett volna. Pedig már olyan pontosan eltervezte, ahogy csókolóznak, ágyba bújnak. Legalább nem kell rendet rakni. Hosszú lesz a külön műszak, az imént értesült, hogy lelőtték az Elnököt. Végre-valahára történik valami jó is ebben a nyomorult országban. Apró a lakás, irdatlan a rumli az egyetlen szobában. Alig találja meg a telefont a szekrényből kihányt göncök alatt. Mindjárt megnézi, mi érkezett, nem lehet annyira sürgős.

A rádiót hallgatja Emma, kivételesen az állami agymosodára kapcsolta. Rendkívüli állapotot hirdettek. A belügyminiszter az alkotmány rendelkezéséhez híven átvette a kormány irányítását, összeül a Nemzetbiztonsági Tanács. Terrorcselekmény történt, nincs kétség. A törvényes rendet bármi áron fenntartják. A „bármi áron”-t kétszer is hangsúlyozzák, ne vergődjék a lakosság kétségek között. Kijárási tilalmat egyelőre nem rendelnek el, egyelőre nem, hangsúlyozzák, csupán a gyülekezést torolják meg nyomban, eszközökben nem válogatva. Az Elnöki Gárda fegyveresei a fővárosban megszállják a csomópontokat,

gyalogos és páncélos járőrök pásztázzák az utcákat, őrizetbe veszik, aki ellenszegül a parancsoknak. Autózni nem ajánlatos, a főutakat ellenőrzik, dugók várhatók.

A fenébe, eleredt az eső, jól elázom, mire a robogóval beérek, szentséggel Emma az ablakon kinézve. Felhangosítja a rádiót, már nem az állami adót hallgatja. Ellenzéki vezető nyilatkozik: badarság, hogy jól szervezett puccskísérletről lenne szó, a pártja nevében elhatárolódik minden erőszaktól, sürgős tájékoztatást követel a merénylő kilétéről, álságos a nyomozás érdekében hivatkozva megtagadni a releváns információkat, a helyhatósági választások küszöbén nyilvánvalóan nekik árt legjobban egy efféle gyalázatos tett. Az Elnököt ugyan sokszor bírálták, de sosem uszítottak erőszakra ellene, egyébiránt részvételükön biztosítják a gyászoló családot, semmi sem lehet a köznyugalom megőrzésénél fontosabb.

Emma a hátizsákját pakolva végre kezébe veszi a telefont, megnyitja a levélkezelőt: mi olyan fontos? Lezöttyen az ágy szélére, elkerekedett szemmel olvassa Way Simon időzített küldött üzenetét:

„Kedves Debor kisasszony! Amikor ezt olvassa, én már valószínűleg halott vagyok. Jó esetben az Elnök is. Ha így lesz, tudnia kell, hogy én öltem meg. Egyedül tettem, nem volt társam sem a tervezésben, sem a végrehajtásban. Önnek küldöm el a tettemet magyarázó üzenetet, az egyedüli újságírónak, aki annak idején tisztességesen tudósított a peremről. Rendszeresen olvastam bátor cikkeit, egyedül magában bízom. Nagyon kérem, ha nem vallottam kudarcot, haladéktalanul és hiánytalanul adja közre a népnek szóló mellékelt felhívást, mielőtt a zsarnok zsoldosai megakadályoznák. Vigyázzon magára, ne kerüljön bajba miattam!”

Emma választhat, hogy sóbálvánnyá váljék a döbbenettől, vagy fel s alá rohangálni kezdjen. Az orra alatt motyog végül:

komplett hülye ez a Way, előbb bajba sodor, aztán figyelmeztet, hogy vigyázzak magamra – hogy a fenébe képzelte? Felpattan és felordít: – Basszus, ezt nem hiszem el! – Hogy éppen őt szúrta ki magának... Most örüljön vagy essen kétségbe? Páratlan esély ez egy újságírónak, de belekeveredni egy terrorcselekménynek minősített bűnesetbe? Honnan került elő ez a pofa ennyi év után? Sokat kínlódott annak idején az ügyvel. Gyűlölte a bírósági ücsörgést, a végtelen és dögunalmas szófacsarást, a hazugságok szövevényét, de kezdőként akkoriban az jutott: tudósítóként tanulja ki a szakmát. Harmad- vagy negyedrendű vádlott volt ez a Simon, ahhoz képest meglepően súlyos lett az ítélete: hat év börtön.

Emma veszi a laptopját, megnyitja a csatolt fájlban a merénylő búcsúüzenetét. Hosszabb, mint várta. Olvassa:

„Way Simon vagyok, az Elnök gyilkosa. Egymagam terveztem el és hajtottam végre a merényletet, nem esküdtem össze senkivel. Találnak majd a múltamban személyes indítékot a gyilkosságra, de akármivel rágalmazzanak is, nem a saját sorsom miatt érzett bosszúvágy sarkallt rá. Embert ölni a legsúlyosabb bűn, tudom. Tiszta tudattal tettem. A zsarnok elpusztítása hazafias kötelesség, ha nincs más kiút a szabadsághoz. Meg kellett szabadítanom hazám népét ettől a gazembertől, hogy megtörhető legyen a másfél évtizede épülő és egyre kétségbeejtőbb zsarnoksága.

A hatalom romlottá tesz, az abszolút hatalom pedig abszolút romlottá – gyakran idézik ezt a szólást. Az Elnököt nem rontotta meg a hatalom. A romlottság került hatalomra vele. Sokáig álarcot viselt, mindig is mestere volt a megtévesztésnek. Szép szavakkal kábított, ígért fűt-fát, gátlástalanul hazudott, gyalázkodott, rágalmazott, bármi aljasságra képes volt, hogy eltiporja vetélytársait. Megtorolta, ha bárki keresztezni merte a szándékait. Megalázó hallgatásba, a hazugságok eltű-

résébe, bárgyú szolgaságba süllyesztette a népet. Nép-ámító szólamaival milliókat vakított el, hogy szabad kezét kapjon a gazdaságaihoz.

Kezdetben magam is a vakok közé tartoztam, így talán jobban értem, hogy hívei sokaságának miért nem nyílt ki még mindig a szeme. Könnyebb elviselnie az embernek az alávetettségét, ha azzal áztatja magát, hogy urunk nem gonosztevő, hanem a nemzet jótevője, aki magasabb érdekek miatt okoz sérelmeket. Mi több, ha nemzetünk nagy fiától származik a bántalom, akkor az valójában jótétemény közös boldogulásunkért. Hazááruló, aki kétségbe vonja. A vakhit legyőzi a személyes tapasztalatot. Az Elnök arra használta fel a megtévesztett milliók támogatását, hogy szétzúzza a köztársaságot, helyébe zsarnoki államot építsen, amelyben sziklászilárdáá erősíti személyes uralmát. Már csak erőszakkal lett eltávolítható az ország éléről. Ne legyen kétségek: ha nem pusztítom el a szörnyeteget, bármire képes lett volna, hogy ne kelljen átadnia a hatalmat.”

Naná hogy képes lett volna, biggyeszti az ajkát Emma idáig érve az olvasásban. Kőkemény szöveg, süt belőle a gyilkos indulat. Mi történhetett, hogy éppen most lett torkig Way Simon a nemzet nagy fiával? Ilyen alapon maga is elkövethette volna a merényletet már sok évvel ezelőtt, vagy bárki más a honfitársai közül, aki hasonlóképp kártékonynak tartja az Elnök önkényuralmát. A gyávaság tartotta vissza eddig Way Simont? A morál? A józan megfontolás? Na, nézzük tovább a litániát! – Emmát meglepi a lehiggadni látszó folytatás, mint-ha rutinos publicista szövegét olvasná:

„Emlékezzetek: létezett ezen a földön nem is oly régen egy fiatal köztársaság demokratikus intézményekkel, szabadságot garantáló jogrenddel, makulátlan alkotmánnyal. Aztán hatalomra jutott az Elnök, és mindent

megváltoztatott. A jogrendet az önkény szolgálatába állította. A díszletnek is hitvány demokratikus homlokzat mögött a zsarnokság intézményrendszere hálózta be a közeletet. Szidtuk a pártokat, utáltuk korrupságukat, lenéztük viaskodásukat a hatalomért. Volt is okunk rá. Nem méltányoltuk eléggé, hogy mégiscsak működött itt valamiféle népképviselő, amelyben valódi téttel bíró viták folytak. Azóta a parlamentarizmus bohóctréfává zuhlott. A parlament mindössze arra szolgál, hogy megszavazza a zsarnok által megrendelt törvényeket. A hatalmon kívül rekesztett pártok elsatnyultak, szánsalmasan kapálózna felszínen maradásukért, ellenzékiiségük is kényszerűen belesimult a rendszerbe. A család választásoknak nincs más tétjük, mint hogy mekkora legyen az elnöki többség. A szegénység, a kiszolgáltatottság könnyen lapító szolgává alázza az embert. Akit félelemben tartanak, sosem válik öntudatos honpolgárrá. Olcsón megvehető a lojalitása, örül minden apró jóléti adománynak.

Létezett ebben az országban szabad, sokszínű, kritikus sajtó is. Hallhattuk, olvashattuk a mindenkori hatalom érvelő bírálatát. A mindent behálózó propagandagépezetből már jó ideje hazugság és gyűlöletkel tő uszítás árad. A hatalom médialakájai gátlástalanul működtetik az agymosás teljes eszköztárát. Tömegessé vált az elbutulás, abszurd koholmányokkal irányították képzelt ellenségekre tömegek haragját. A hívek vallásos révülettel imádják urukat, tőle bármit elfogadnak. Le kell végre dönteni a bálványt!”

Jesszus! Miféle cikket rittyentett Way, ez az amatőr publicista testamentum gyanánt?! – bosszankodik Emma, de aztán legyint, folytatja az olvasást.

„Mondják, a szabadság olyan, mint a levegő, a hiánya tűnik fel. A tehetetlenség fojtogat. A mai rendőrállam

kifinomultabb eszközökkel él, mint a korábbiak. Törvények sorát hozták a törvényteleniségre. Az Elnök a maga diktálta új alkotmányra is gátlástalanul fittyet hányt, kénye-kedve szerint szabta át. Természeti csapás, menekültek, sztrájk, lázongás – bármi zavar vagy válság a szabadság csonkításával járt, de elég volt hozzá a puszta bírvágy és a hatalmi téboly keltette újabb ötlet. A titkosszolgálatok az elemi személyiségi jogokat áthágva kiterjedt ellenőrzést folytatnak. A hatóságok hol nyíltan, hol alattomosan avatkoznak be az engedetlen alattvalók életébe, teszik tönkre pályafutásukat. A terrorveszélyre hivatkozva fegyverezték fel a zsarnoki hatalmat biztosító pretoriánus gárdát, amely készen áll, hogy lecsapjon minden szabadságpárti megmozdulásra. Ki ne tudná, miért duzzasztották az Antiterrorista Szolgálat feketeruhásait hadsereggé, s miért szervezték meg külön titkosszolgálatát?

A zsarnok veszélyt lát minden önállóságban és minden civil összefogásban. Egykor azzal hitegettek minket, hogy egyre több ügyünket intézhetjük el magunk. A zsarnok azonban abszolút hatalmat kíván. Az ő rendszerében a gondoskodó és fegyelmező hatalom csakis egy forrásból származhat. Nincsenek már független, önmagukat igazgató szervezetek, a helyüket is sóval hintették be. Aki nem paríroz, akiről csak feltehető, hogy önállóságának példája ellenállást szíthat a parancsuralmi rendszerrel szemben, azt megrágalmazták, zaklatják, retorziókkal sújtják, családja életét feldúlják, képtelen vádakkal perbe fogják, el is ítélik, ha kell. A területi tanácsok élére kizárólag az Elnök hű kliensei kerülhetnek, ha netán másra szavaz a többség, azt a település lakói sínylek meg. Küszöbön állnak a helyhatósági választások. Tűritek ezt tovább?

Apám arra tanított, legyek büszke közös múltunkra. A történelmünket azonban a zsarnoki hatalom kíván-

sága szerint írják át hivatásos bértollnokok és eszelős dilettánsok. Hamis hősiességgel kábítják, sérelmek felhánytorgatásával hergelik a nemzetet, hogy az egykori délibábos dicsőség örököseként és a sérelmek gyógyítójaként állíthassák be vezérlő urunkat. A múlt olyan figuráit avatják példaképpé, akiktől borzadnunk kellene. Alig jóvátehető a nemzeti tudatban végzett pusztítás. Hazafiként szégyellem, hogy magam is sokáig felültem a kábító hazugságoknak. Fájdalmas az ébredés belőle, de nem halogatható, mert egyre terjed a kór, növekszik a baj. Az iskolákban badarságokkal tömik gyerekeink fejét a legfogékonyabb korukban, igyekeznek kiűzni belőlük minden önálló, kritikus gondolatot. Nem tűrhetjük szellemi kalodába szorításukat!

Kiderítik majd, hogy voltam büntetve. Hibáztam, meglakoltam érte. Tapasztaltam, hogyan működteti a rendszert az elnöki bűnbanda helyi megbízottja egy városban. Nincs alávalóbb érv a tétlenséggel szemben, mint a mentegetődzés, hogy mindig ilyen piszkos módon működött, és örökkön így is fog működni a politika. Érthető a félelem. Senki emberfia nincs biztonságban, aki megpróbálja leleplezni a hatalom által védett bűnözőket. A pártatlan igazságszolgáltatásban már csak a bolondok és a kórosan hiszékeny lelkek hisznek. Ne várjátok meg, amíg rátok kerül a sor! Bárki láthatja, aki nem huny szemet, akiben maradt szemernyi tisztesség, hogy az Elnök emberei, a hatalom kegyeltjei miféle szélhámosságok révén tollasodtak meg, miközben szikrányit sem törődtek milliók növekvő nyomorával. Az Elnök, ez a minden hatalmat magához ragadó despota fellengzős szónoklataiban nem győzött a népre és a nemzet érdekében hivatkozni, hazaárulónak bélyegzett bírálóira uszította a híveit és hú ebeit, noha pusztán saját hatalma fenntartására építette ki parancsuralmi rendszerét, hogy a mindent behálózó állami maffia ura-

ként rabolja ki a népet. Az Elnök és hűbéres bűntársai gátlástalanul harácsoltak maguknak vagyont, saját javukra fordították a közpénzeket, kikerülték a közteherviselést, mérhetetlen gazdagságot halmoztak fel néhány év alatt. Ideje megbűnhődniük a zsarnok bűntársainak is! Elég volt abból, hogy a vétkeik leleplezőin csattanjon az ostor!”

Emma kénytelen szünetet tartani az olvasásban. Nyugi, Debora, inti magát, csak higgadtan, ne ragadjon el a gyilkos hevülete. Jót tesz ilyenkor egy fölényes fejcsóválás Simon sorain: szent naivitás! Ez a fickó talán azt képzei, hogy valami meghökkenítő felismerésre jutott? Összefoglalta, amivel saját köreiből egymást buzdítja és ámtítja az a pár százezer sültbolond, akikhez maga is tartozik, s akiknek kedvére írt, s írna ma is, ha hagynák kedvére dolgozni. Hiszen maga ennél alaposabb bírálatok sorát fogalmazta meg annak idején. Rémesek voltak az alkotmány legutóbbi átírása előtti évek is, Emma mégis szinte nosztalgiával réved vissza az eltiport szabadság maradványaira, amikor még nem születtek meg azok a bonyodalmas című jogszabályok, amelyeket a köznyelv csak „rágalmazási” és „felségsértési” törvényekként emleget. Viszszatér Way szövegéhez: lássuk, mi jöhet még. Már nincs sok hátra, mindössze a lényeg, a forradalmi felhívás:

„Ha olvassátok ezt az üzenetet, a tettem sikerült, az Elnök halott. Azt remélem, hogy elnyomott, kirabolt, megalázott népünk a zsarnok halála révén esélyt kap a felszabadulásra. Fogjatok össze, vonuljatok az utcára mind, igaz hazafiak, akik szabadulni vágytok! Ne tőrjétek tovább! Itt az idő, a talán soha vissza nem térő alkalom, hogy elsöpörjétek a fejtől megfosztott önkényuralmi rendszert, mielőtt utódja támadna az Elnöknek a zsarnokság fenntartására. Csakis rajtatok múlik, hogy megragadjátok az alkalmat, felkeljétek elnyomóitok el-

len, saját kezetekbe vegyétek sorsotok irányítását. Állítsátok helyre az alkotmányos köztársaságot, tegyétek hazánkat újra szabaddá és demokratikussá, emeljétek fel a nyomorba süllyedt milliőkat! Ne legyen hiábavaló a bűn, amit el kellett követnem!”

Aha – fogja a fejét Emma a levél utolsó passzusán is túljutva –, szóval én legyek az, pont én, ki más is lehetne ebben az elcseszett országban, aki a levelet közreadva kirobbantja az édes-drága Way úr ábrándos forradalmát. Kutya legyek, ha normális volt ez a szerencsétlen, mielőtt szitává lyuggatták az Elnök vitéz gárdistái. Normális ember nem lövöldöz, nem gyilkol, még ha ezerszeresen kiérdemelte is imádott vezérünk a megtorlást. Ha ezt a levelet Michalek főszerkesztő, a kedélyes Dani bátyó olvassa... Mi lesz akkor? Fel lesz dobva, hogy mi adhatjuk a merénylet üzenetét dolgos népünk tudtára? Vagy épp seggébe hanyatlik a bátorsága, mint már annyiszor? Hamarosan kiderül, nincs idő a rágódásra. A gyorsaság most mindennél fontosabb. Ez a fantaszt Simon nyilván más úton is próbálta közreadni az üzenetét.

A laptopot a hátizsákba csúsztatja Emma. Félrehúzza a függőnyt. Ördög vigye, még mindig szemerkél. Esőkabátba bújik, felkapja a bukósisakot. Húsz perc alatt átszlamozik a dugón a szerkesztőségbe a robogóján, ha nem állítják le a forgalmat. Késésben van, pedig most tényleg sürgős. A liftben, a harmadikról leereszkedve előkapja a mobilt, megnyomja a főszerkesztő gyorshívás gombját. Michalek idegesen hallózik, nyersen firtatja, mikor lesz szerencséje a hölgyhöz.

– Megyek már – mentegetőzik Emma, majd sejtelmesen teszi hozzá: – Akkor leszel csak ideges, drága főnököm, ha meghallod a fantasztikus hírt.

Nem árul el többet, nem is tehetné, a főszerkesztő megtiltotta minden kollégának, hogy telefonon vagy a neten át osszon meg titkokat. Dehogy van üldözési mániája, kéri ki rendre magának, igenis figyeltetik a kutyüit, mint minden

fontos emberét a médiavilágban, az él a fellegekben, akinek ez nem világos.

Jól felhúztam szegény főnököt, most találgatja, mi lehet az a hihetetlen szenzáció – pattan Emma a nyeregbe. Az utcákon a forgalom szokásos, semmi nem utalna a rendkívüli állapotra, ha nem állnának fekete egyenruhás, géppisztolyos alakok a forgalmas sarkokon. Nem katonák, dehogy, nem is rendőrök, az Elnöki Gárda daliás harcosai. Elnök már nincs, a terrorelhárítás parancsnokának utasításait követik, őt pedig ideiglenes kormányfőként Bishop belügyminiszter instruálja a rendkívüli állapot idején, miként azt a rádió volt szíves megnyugtató hangon közölni: egy percre se marad népünk gondoskodó vezér híján. Hurrá, végre egy jó hír – ironizál magában Emma. Nem az a kiköpött kormányhívó. A kormánypárti újságíró kifejezés önellentmondás, mondaná fitymálón, ha kérdeznék, de nem kérdezik. Ő pedig a főszerkesztő intelme szerint igyekszik nyugton maradni, hiszen alig maradt felszínen független orgánus, ahol dolgozhatna; jobb a békesség, bírálni lehet, de csak tárgyilagosan, szőrmentén. Bocsika, legközelebb tárgyilagos leszek, mint egy brit lexikon, fogadkozik Emma epésen, ha szóvá teszik, hogy a véleménye már megint túl érdesre sikeredett.

Valaha a belvárosban volt a *Heti Futár* szerkesztősége, egy előkelő irodaház felső emeletén, kilátással a folyóra. Régi szép idők. Ma már egy lepusztult városnegyed keskeny utcájában található a patinás hetilapnak otthont adó szűkös bérlemény. A földszintet foglalják el, nappal is égnek a lámpák. Árnyas, nem sötét, élcelődik Valentini úr, a tulajdonos, aki ritkán dugja oda a képét. Olyankor a hideg veríték kiveri a munkatársakat. Megy a találgatás: újabb leépítés lesz, netán eladja a lapot egy kormányközeli oligarchának, amivel évek óta rémisztgeti az egykor vezető orgánus társulatát. „Független lap, baszki, nem ellenzéki” – idézi gyakorta a főszerkesztő a kollégáknak Valentini dühöngését, ha éppen áthágták az objektivitás rugalmasan változó határát. Az áthágásban jeleskedők egyike

Debor Emma kisasszony, a főnök kedvence, kell-e mondani? Interjúzni küldik többnyire a bátrakhoz vagy alulinformáltakhoz, akik hajlandók nyilatkozni ennek az agresszív és impertinens perszónának. Az a majdnem elsőrandevús, nagyon normális környezetvédő fickó például kifejezetten készséges volt, meglepően őszintén és értelmesen beszélt. Szerencsére jól tűrte férfiöntudata, hogy Emma sajtolja ki belőle a találkameghívást. Ezek a mai beszari csávók! Sosem bocsátja meg Waynak, ha végleg elcseszte a randit a hülye durrogtathatnékjával.

– Befelé, Debor – int a főszerkesztő, s tolja a szobájába Emmát a nyájasnál némiképp határozottabban: mi az a szerfelett fontos és halaszthatatlan és mindent felülíró fejlemény ebben az istenverte zűrzavarban? Idegesen vár, amíg Emma nyitja a laptopot, hogy előhívja Simon szövegét. Sietni kell a szenzációval, ha tényleg azt hozott Debor kollegina, nem akar lemaradni a konkurenciától a híradásban. Hiú ember, ha nem volna az, nem lenne főszerkesztő, s hagyná a fenébe a kínlódást a nyomtatott hetilappal, megelégedne az internetes kiadással. De nem, neki muszáj ragaszkodnia a papírhoz is, mintha az örökkévalóságnak dolgozna maradék kollégáival. Vajon meddig képes meggyőzni a számlák miatt zaklatott tulajdonost?

A szerkesztőségben alig nagyobb a sürgés-forgás a megszokottnál. Ülnek a fénylő képernyő előtt a kollégák, verik a billentyűket, vagy épp telefonálnak. Emma nem erre számított, rohangálásra és ordítózásra, elvégre nem minden héten puffantják le a nemzet felkent vezérét. Sajnos, fűzi hozzá eredendően humánus attitűdjét felfüggesztve. Utálta az Elnököt tiszta szívéből. Őszintén szólva az agymosott népet is lenézte, amiért ezt a gusztustalan rablóvezért képes volt újra és újra hatalomban tartani. Bezzeg nem szavaznának rá, ha az ő cikkeket olvasnák, gondolja rendre, ám aztán elfintorodik, eszébe jutnak a sistergős főszerkesztői letolások: „Fogd már fel, Debor, elmúltak a régi szép idők, amikor azt írhattál, ami eszedbe jutott, kitört a sajtószabadság nemzeti fajtája, szélsőségesen objektívak vagyunk, hányszor kell még a füledbe rágnom, ird

át szépen a cikketet közölhetőre, nem vagy te olyan csacska, mint amilyennek mímeled magadat, ha provokálsz, letiltják a maradék hirdetőinket is, mehetünk mind az utcára, aztán sopánkodni a sóhivatalba.”

Ha meg nem feledkezik magáról, csak a szerkesztőségen kívül szólítja a keresztnévén Emmát a főnök, mogorvaskodik inkább, ne higgye senki, hogy kivételezik halott barátja lányával. Ideje volna férjhez mennie, kölyköt szülnie, amíg le nem késik róla, megígérte az apjának, hogy vigyáz rá, segíti mindenben, de feleségül nem veheti, mit szólna hozzá az asszony. Ideges lesz a helyes kis Emma, ha beledumál a magánéletébe, ha szóvá teszi véznaságát. Zabál két pofára, közli a lány, igaz, naponta szigorúan csak egyszer, de akkor szekénderéknyit habzsol. Az meg, hogy kivel szexel és mikor, van-e pasija egyáltalán, végképp a privát, sőt az intim szférájába tartozik, szó se essék róla.

Rágyújtana a főnök, nagyon rágyújtana, ha nem volna tilos, látja Emma atyai jóbarátja kínlódását, amint a dugig pakolt asztala mögött karosszékekben elnyújtózva a szája szélét rágja, elhűlve olvassa az önmagát hősnek álmódó orgyilkos búcsúlevelét. Izgalmában alig fogja fel a szavak értelmét. Mit tegyen vele?

– Ilyen alkalom egyszer adódik az életben, valójában egyszer sem – szól halkan Emma. – Le kell közölni kommentár nélkül, vagyis annyi megjegyzéssel, hogy e-mailben érkezett, oszt annyi, megtettük, amit a szakmai tisztesség megkíván.

– Ezúttal nem pusztán a kedvetekért vállalom magamra a bezariságot – rázza a fejét a főnök –, ettől tényleg be vagyok tojva. Ennek a nyomorult levélnek a sorsa az elküldése pillanatától nemzetbiztonsági ügyé nemesült. Így nevezik azokat az aljasságokat, amelyeket bármi áron titkolni akarnak az urak, és ne hidd, hogy a bármi ár túlzás. Mi legfeljebb leütni való parasztok lehetünk ebben a sakkjátszmában, és jobb tisztába jönnöd vele: amint levesznek a tábláról, nem lesz újabb játszma, amiben részt vehetnénk. Hártavékony a jég, amin

táncolni akarsz, kicsi Deborom, magad is belátnád, ha vetnél egy pillantást a lábad elé.

„Egy költő veszett el benned, jó öreg Dani bácsi” – évődne szíve szerint Emma, de nem teszi, a munkahelyén ő is ritkán szólítja a keresztnévén a főnököt. Hallgat inkább, várja a döntést. Személyesen hozzá érkezett ugyan Simon üzenete, de nem tekinthet rá magánlevélként.

– Nyomtasd ki az anyagot, de eszedbe ne jusson felcsatlatni a netre – utasítja Michalek a lányt, alig győzi kivárni, amíg végez. – Hagyj itt telefont, laptopot, csak a papírt hozd, átmegyünk a süketszobába – folytatja az ukázok sorát.

Süketszobának a szinte üres kis tárgyalót hívják, amely mentes minden elektromos kütyütől, a telefonokat is mellőzik a bizalmas diskurzus során, hátha megúszható a lehallgatás. A sportrovat vezetője közismerten téglá, őt meg a bulvárost csak akkor hívják be, ha üzenni akarnak a hatalomnak. Az eljárás primán bevált, amióta működtetik a süketszobát, nem próbáltak leállítani „fentről” cikket. A falnak is füle van, és itt ez nem képes beszéd, inti a könnyelmű kollégákat gyakorta a sokat látott főszerkesztő. Kilépve a főnöki szobából a titkárnőnek veti oda, hogy szóljon Mayornak, a helyettesének, egyedül neki, bizalmas megbeszélésre jöjjön azonnal, szigorúan bizalmasra.

– Nyomás, Debor – tereli befelé Emmát szokása szerint a főnök. Szereti megérinteni a lányt, de közben gorombasággá álcázza a gyengédségét. Alig csukódik be mögöttük az ajtó, máris faggatózik: – Mesélj valamit erről a Simonról, honnan ismered?

– Az ősrégi Hanka-ügy – sóhajt Emma. – Még kezdő voltam, apa ajánlott be a *Faktum*hoz. Tudom, te nem sokra becsülted a csakis internetes kiadású lapokat, de én boldog voltam, hogy újságíró lehetek. Bíróági tudósítónak küldtek ki, a bizalom jele volt, nem győzte hangsúlyozni az ottani főnök, hogy zöldfülűként ilyen nagy port felvert bűnperről írhatok sorozatban. Döglesztő volt hosszú napokat a tárgyalóterem-

ben tölteni, de persze nem panaszkodtam, örültem, hogy luk van a seggemen, és leközlök a cikkeimet.

– Emlékszem a Hanka-ügyre, ki ne emlékeznék – veti közbe Michalek. – Zanta polgármestere volt az a Hanka, ugyebár, nagy feneket kerítettek a korrupciós ügynek. Akadt még pár hasonló eset, bele is bukott az előző garnitúra.

– Az a különös a dologban – idézi fel az emlékeit Emma –, hogy ez a Way az Elnök pártjának az embere volt hosszú éveken át. Sosem került volna bíróság elé, ha nem tagadja meg a lojalitást. A fene tudja, mi történt, de egyszeriben torkig lett, úgy döntött, ő nem csal, és nem hazudik többé. A szerencsétlen balfék. Én persze megírtam, hogy ő volt az egyetlen tisztességes vádlott a perben, aki elismerte a vétkét, igyekezett feltárni az összes disznóságot, a többiek mind szemrebbenés nélkül tagadtak és hazudtak. Jobb híján ráverték a balhé java részét, ha már kifogtak pertársként egy balekot. Ráadásul Way volt az egyetlen a vádlottak között, akinek semmi haszna nem származott az egész mocskos rablássorozatból, már amennyire ez tudható.

– Szóval ez a Simon fiú ilyen romantikus hóstípus volt már akkor is – csóválja a fejét Michalek főszerkesztő.

– Francokat – legyint Emma –, egy szálnalmas balek volt, akit megetettek, hogy nincs abban a kis mutyizásban semmi gáz, mindenütt így csinálják, sosem buknak le, mert mindenki nyakig sáros, nem is létezhetnének a pártok, ha nem volnának efféle umbuldák, lenyúlások, kenőpénzek, hiszen azokból finanszírozzák őket. Way viszont valamitől besokallt. Nem tudom, a háttérben mi zajlott, annyira nem ástam mélyre, de ami a tárgyalóteremben történt, az kész kabaré volt. Nekem kabaré, Waynak persze katasztrófa. Hanka végül elsőrendűként nyolc évet kapott, ő hatot, akadt olyan vádlott is, aki megúsza felfüggesztett büntetéssel, vagy letudta a sítet a vizsgálati fogsággal. Párszor Way felesége mellett sikerült helyet kapnom a tárgyalóban. Csinos asszony volt, nem is csinos, kimondottan szép. Az arcát időnként a kezébe temette, elhűlve hallgatta,

hogy milyen egy istenverte lúzer a férje. Haragudott rá, ez kiderült a testbeszédéből, amikor a tárgyalás szünetében beszélhettek. Nehezen viselte, amikor a per végén megbilincseltek az urát, hogy elvezessék a cellába. Nem akart hinni a fülének, hogy hat évet sóztak rá. Másodfokon megerősítették az ítéletet, arról már nem tudósítottam, csak átvettük a hírt. Eszembe nem jutott volna, hogy ez a Way ismerte a cikkeimet.

– Veszélyes üzem az újságcsinálás, mindenféle gyanús figurákkal hozza össze az embert – bólogat Michalek, de okoskodását megszakítja egy diszkrétnek aligha nevezhető koppanás. Mayor főszerkesztő-helyettes ront be lendületből. Örökké blazírt képén mintha csodálkozás futna át Emmára pillantva. Nem szokás bevonni Debor kolleginát a bizalmas tárgyalásba, hiába a főnök kedvence. Valami különös történhetett, mert elillant a csaj szemtelen magabiztossága, riadtan kuporog a kárpit nélküli faszéken. Mayor túlteszi magát a szokatlan helyzeten, maga is lezöttyen a legközelebbi szabad székre, és máris ömlik belőle a szó, mint aki tudja, mit vár tőle a főnök:

– Dolgozunk mindnyájan gőzerővel a megbeszéltek szerint, a belpol rovatot személyesen felügyelem, folyamatosan frissítjük a neten a címlaphíreket, készül a szerkesztőségi vezércikk, megvan a nekrológ, hűvös és visszafogott, semmi hejehuja, ezért amúgy kompenzációs jutalmat remélünk, válogatjuk a képanyagot, bőszen interjúzunk telefonon, figyeljük a konkurenciát, hezitálás nélkül ellopjuk, amit lehet, három politológustól bezsebeltük az ígéretet, hogy időben küldik a szésszövegeiket a véleményrovatba, komoly elemzés lesz a várható gazdasági következményekről, a külpolosok máris gyűjtik a nemzetközi reflexiókat a netről, vezető hír lettünk egész Európában, döbbenetes sebességgel reagálnak a netes portálok, máris találtunk egy olyan kommentárt, amely szerint várható, hogy a merényletből pompás összeesküvés-elméletet kreálnak szép hazánkban, tök mindegy, hogy magányos gyilkos volt-e az elkövető, a rendkívüli állapot kihirdetése mindenképp a diktatúra nekivadulására utal, továbbá...

Sorolná még, de Michalek leintí:

– Stop, helyzet van! Debor kollegina hozott megdöbbenő anyagot. Gyerünk, leányzó, olvasd!

Emma pedig felolvassa szépen, tagoltan a papírról Way levelét, nem emeli föl a hangját, mégis úgy hangzik, mintha tüntetésen tartana szónoklatot. Korántsem olyan mafla ez a Simon, jön rá saját hangján hallva a szöveget, persze hogy nincs benne újdonság, nem értekezni akar, hanem lázítani, ahhoz meg éppen ilyesmire van szükség, bár lehetne tömörebb és egységesebb a stílusa, kitérhetne egyebekre is, mondjuk a növekvő nyomorra, ostromozhatná az ellenfelek nemzetből való kitaszítását, a kulturális szféra megszállását, lenne még Emmának pár hiánypótló ötlete, de az is szép tőle, hogy olvasás közben ennyi eszébe jut. Mayor hol a főszerkesztőre pillant, hol a szavaló Emmára mered, homlokán szaporodnak a redők. Büszke arra, hogy őt semmi nem hozza ki a sodrából, most mégsem tudja leplezni feszültségét, amint Emma elmeséli, miként jutott el személyesen hozzá a levél.

– Mit szólsz? – kérdi a főszerkesztő a helyettesét.

Mayor elméláz kissé, majd hangosan gondolkodva, a tőle megszokott körülményes gondossággal, ironikusan finomkodó stílusban elemez:

– Normális esetben nem merülhetne fel, hogy ne közöljük az üzenetet nyomban, de hol van itt, kérdem én, s tán nem oktanul, normális eset? Terrorcselekménnyé minősítették a gyilkosságot, ergo: Way terrorista a hivatalos megítélés szerint. Ha lehozzuk a felkelésre buzdító levelét, magunk is a bűntársává avanzsálhatunk derék hatásaink sajátos, ám az utóbbi időkben korántsem példátlan jogértelmezése szerint. Rossz esetben ama konspirációs teóriába is bevonhatnának bennünket, amelyet az imént citált német hírportál kommentárja megpendített, ugyancsak nem oktan találgatás gyanánt. Pláne ha találnak ennek a Waynak a múltjában valami gyanúsnak kikiáltható külföldi kapcsolatot, s kinek ne találnának, na akkor elszabadul az antiterrorista pokol. Rend-

kívüli állapotot hirdettek, ha elkerülte volna a figyelmeteket, könnyen elképzelhető, hogy a levél közreadása utáni percekben lekerül a netről az összes anyagunk, mintha nem is léteztünk volna, egy csúfondáros hibajelzés lesz a síremlékünk. Egyúttal prompt kiszáll hozzánk a Gárda egy bűbajos osztaga, hogy kissé átrendezze múlt időbe kerülő munkahelyünket, és vendégeskedni invitáljon néhányunkat ennél a sivár szobánál is barátságosabb helyiségbe.

– Viszont ha nem közöljük, lehúzhatjuk magunkat a klotyón, erkölcsi hullák leszünk – kontráz Emma némiképp nyersen.

– Igen – bólint rá a főszerkesztő-helyettes sértett határozottsággal. – A bőrünket féltjük-e jobban, vagy a lelki békénket, nem szokatlan a dilemma planétánk e kies vidékén. Ezt kell hirtelen eldöntenünk, ha jól értem főnökünk célját a hevenyészett diskurzussal.

– Jól érted – helyesel Michalek. – Felelős vagyok a lap sorzáért és a kollégák egzisztenciájáért is, magától értetődik.

Mayor kedvtelve alakítja a sztoikusán bölcs öreget az ifjú kollégák előtt, ilyenkor magázásra váltva még ironikusabban játssza túl a szofisztikált modort:

– Debor kisasszony természetesen ragaszkodhat ahhoz, hogy valamimód a lapunktól függetlenül is közreadja a forradalmi felhívást, hiszen a levelet személyesen hozzá, az ő becses magánkacsoihoz juttatta el a hős orvlövész, s ha így tesz az ifjú hölgy, kétségkívül erkölcsi piedesztálra emelkedhet, mintegy Way úr társaként. Félő azonban, hogy fizikai értelemben máshová kerül. Egészen máshová. Tessék szíves elhinnie a kisasszonynak, legalább saját magának, ha már annyiszor bátorkodott írásba foglalni, hogy imádott honunkban a politikai berendezkedés egy ideje önkényuralmi jegyeket hordoz. Ragaszkodhat ahhoz, hogy ennek újabb bizonyosságként ő vagy mi mindnyájan emelt fővel meg hozzuk az áldozatot. Nem vagyok gyáva, szívesen elkísérem ezen az úton, vállalom a következményeket, ha úgy döntünk, hogy

lehozzuk a gyilkos úr lázító szövegét, de semmiképp ne hebegurgyán vágjunk bele, számoljunk a várható fejleményekkel. Például csomagoljunk, vegyünk magunkhoz fogkefét, váltás fehérneműt, ilyesmit.

– Senki nem tart téged gyávának – nyugtatja Michalek a helyettesét. – Azért kértem a véleményedet, mert ismerlek ősidők óta, te mindig kertelés nélkül mutatsz rá tervezett döntéseink színére és fonákjára.

Megkapta Mayor az elégtételt, most már lehet újra kedves, visszaválthat a tegezésre:

– Emma, a fenébe is, tehetséges firkász vagy, becsüllek a tisztességedért, de ez most a bőrödre megy, elsősorban a te bársonyos bőrödre, bizony arra, úgyhogy ne mérgeskedj, ne pattogj itt fölöslegesen, inkább légy hálás az aggodalmunkért.

– Ha befejezted a szerelmi vallomást, talán folytathatnánk – köszörüli meg a torkát a főszerkesztő, elvégre Emma az ő liblingje, nem az egész cégé. Főnökként az ő reszortja az oportunista kiút keresés: – Talán van kiút a csávából, ha nem is a Debor-féle dicsőséges durr bele megoldás. Nagyon gyorsan kell lépnünk, mert nyilván más is megszerzi Way üzenetét. Kizárt dolog, hogy egyetlen úton próbálta volna napvilágra hozni. Bizonyára öngyilkos lett volna az a derék Simon, ha elhibázza a lövést, bár a hírek szerint mesterlövészre vall a merénylet, annyi ember között pontosan kupán durrantani... No mindegy. Ha ennyire eltervezett mindent, képtelenség, hogy pusztán a mi tüneményes Emmánkra bízta volna az üzenete sorsát. Mindenesetre a rövid időt, amíg kulcshelyzetben vagyunk, talán ki tudjuk használni óvatos nyomás-gyakorlásra. Felkínálhatjuk az uraknak a botrány elkerülését valamiért cserébe.

Emma rosszállón fintorog. Mayor kétkedik, a fejét vakarva gúnyolódik ismét:

– A hatalom mai, formálisan legálisnak minősülő képviselői, az „urak”, ahogy indokolatlan kellemmel te hívod őket, főnököm, nem a nyájas modorukról ismerseznek meg. Fe-

nyezetőzni szoktak, meg odaszózni egy istenest. Az alkudozás nem kenyerük.

– Most talán mégis, hogy az Elnök odalett – véli Michalek. – Gondoljuk meg! Mindenképpen ki kell használnunk, hogy Debora személyesen kapott a merénylőtől levelet, legalább ezt a tényt feltétlenül közölnünk kell a neten mihamarabb. Ez legyen a hír, ne Way üzenetének szövege. Debora lesz mostantól a frontemberünk, senki a konkurenciától nem tudja felülmúlni, hogy hozzá volt bizalommal a gyilkos. Nagy sóhajtozások közepette, micsoda kegyet gyakorlunk, ajánljuk fel az uraknak jóindulatunk és lojalitásunk jeleként, de most ám rögvést, mielőtt lekésnének róla, hogy eltekintünk a szöveg közreadásától, lemondunk a szenzációról, cserébe biztosítsanak exkluzivitást a merénylőről szóló híradásban. Debora kolleginának, senki másnak, aki töviről hegyre ismeri a pert, amelyben Wayt elítélték, s amely feltehetően a gyilkos indulatok forrása. Ő majd cikksorozatban tárja fel a gyilkos merénylő életét és útját az alávaló tettehez, ehhez nyújtssanak segítséget. Nyilván kapnak majd a javaslaton arra számítva, hogy manipulálni tudják az ifjú hölgyet. Ismerjük, milyen lesújtó véleménnyel vannak ezek a tahó macsók a nőkről. Le merném fogadni, abban bíznanak, hogy Emma beveszi és lehozza a hazugságaikat. Nekik fogalmuk sincs arról, hogy őt nem lehet maszlaggal etetni. A remélhetőleg kizsarolt különleges felhatalmazás birtokában Emmánk majd nyomoz és interjúzik keményen, pont, ahogy szokott, és végül kideríti az igazságot. Lehozzuk közben, amit lehet, a végén pedig könyvet is írhat a teljes anyagból, azt biztosan szétkapkodják, megjelenik az összes világhelyen. Híres lesz a mi Debora, és vele a lapunk is védelmet kap – teszi hozzá Michalek a helyettese meggyőzésére, akinek nyelve hegyén billeg a csacszkaság szó. Túl szépen hangzik ahhoz, hogy beváljon, ez a kétely süti Mayor arcáról.

Emma szólal meg hamarabb:

– Előbb-utóbb napvilágra kerül Way szövege, akkor pedig szégyenkezhetünk, amiért eltitkoltuk, tehát valami lényegest

mindenképp közölnünk kell a tartalmából. És világossá kell tennünk, hogy nem jószántunkból tekintünk el...

Nem tudja folytatni, mert erőteljes kopogás hallatszik, majd az ajtórésben megjelenik a titkárnő bocsánatért esedező arca: tudja, hogy a süketszobás tárgyalást nem illik megzavarni, de ez most nem tűr halasztást, a főnök be fogja látni, mert a belügyminiszter kabinetfőnöke kiabál a telefonban, a vezetékesen, Prády Erik a neve, igencsak ideges, amiért sem Debora kisasszony, sem Michalek főszerkesztő úr nem veszi fel a mobilját, noha roppant fontos a mondandója, haladéktalanul beszélni akar velük.

Összenéznek hárman: ez gyorsan ment. Kérde Michalek a titkárnőt, mit mondott Prády úrnak, a rutinos hölgy pedig felel:

– Azt mondtam neki, hogy a főszerkesztő úr természetesen bent van, most épp egyeztet, rögtön szólok neki, Debora kisasszonyt viszont nem láttam, de nagy a felfordulás, majd utánanézek. Remélem, nem vétettem hibát a kitérő válasszal, annak az úrnak az ingerült hangjából úgy tűnt, mintha Emma bajba került volna, mert őt akarta elsősorban, mindenesetre türelmetlenül vár a vonal túlfelén.

– Majd én beszélek vele – teszi Michalek nyugtatón a kezét Emmáéra. – Előbb kifürkésszük, mit tud és mit akar ez a Prády, aztán eldöntjük, hogy mennyire szarjuk össze magunkat. Mindenesetre gyertek velem, legyen tanúja a meghitt társalgásnak. – Ez utóbbit akár Mayor is mondhatta volna, ragályos a stílusa.

– Michalek vagyok, jó estét Prády úr – emeli a főszerkesztő a füléhez a kagylót, Emma és Mayor pedig fülelnek, mit tudnak kihámozni a társalgás hozzájuk közelebb eső feléből.

– Debora kollegina az imént érkezett a szerkesztőségbe – füllenti Michalek nyitányként –, motorral közlekedik, olyankor leveszi a mobilról a csengőhangot... Természetesen említette a dolgot, meg is döbrentett alaposan, őt is valósággal sokkolta az eset... Mayor úr, a helyettesem tud még róla, senki más, időnk sem volt konzultálni a teendőkről... Prády úr, ön nyilván tiszt-

tában van azzal, mi egy újság elemi feladata... Természetesen én is tisztában vagyok azzal, hogy mi a felelősségem, azzal is, hogy rendkívüli állapot van... Ismerem az erre vonatkozó törvényt, ha nem is tanultam meg szó szerint, attól rendkívüli, hogy kivételesen fordulhat elő... Ön is tudja, hogy verseny van a médiapiacra a rendkívüli állapot idején is, az elsőség pedig... Belátom én, hogyne látnám, a nyomozás fontos... Nézze, kabinetfőnök úr, én nem firtatom, honnan szerzett tudomást... Semmi vádaskodás... Értem, erre nem gondoltam, hogyan is gondolhattam volna... Hogyhogy útban van a kocsi, ez elég fenyegetően hangzik... Hová vinnék a kolleginát... Rendben van, megyek én is vele, majd Mayor úr tartja itt a frontot... Egyelőre visszatartjuk, ígérem, csak azt kérem, önök se tegyenek elhamarkodott lépéseket... Oké, ott leszünk hamarosan.

Emmához fordul a főnök:

– Készülj, Debor, megyünk a belügybe. Pontosabban visznek kettőnket. Tárgyalásra, egyeztetésre. Remélem, csupán arra.

– Hogy az ördögbe tudták meg ilyen hamar? – kérdezi Mayor indignálódva. – Mit hablatyolt ez a csinovnyik olyan hosszan?

A paranoiás főszerkesztő szeme villámokat szór: ne itt szitkozódjon, arra való a süketszoba. Aztán megbékélve idézi Prády magyarázatát:

– Megtalálták Way hozzájuk intézett üzenetét a tetthelyen, abban egyebek között benne volt, hogy hiába próbálnák őt valamiféle összeesküvés részeseként feltüntetni, az igazságot nem tudják eltitkolni, gondoskodott róla, elküldte a megfelelő helyre. Azt hitte a szerencsétlen, hogy gondosan járt el, de épségben hagyta hátra a szerkentyűit, a titkosszolgálat szakértői hamar visszafejtették a törölt fájlokat. Így aztán pontosan tudják, mit küldött el Emmának. Hogy másnak is küldött-e hasonlót, arról Prády nem nyilatkozott, talán kiböki hamarosan. Ez mindenesetre világossá teszi, hogy ostobaság összeesküvésről karattyolni, Way csupán egy lelkes amatőr.

– Áldassék a neve – mormolja maga elé Emma szinte hangtalan, hogy ne bosszantsa a főnökét. Végignéz magán: primán fog mutatni, ahogy beállít a minisztérium pöffeszkedő palotájába a valaha fehér sportcipőjében, elázott farmergatyájában és agyonhasznált garbójában. Szerencsére vett fel melltartót, bár az a két kis pattanás ott elől kevésbé indokolja. Az még inkább szerencse, hogy kocsit küldenek, nem a csuromvizes esőkabátban, bukósissakkal a kezében kell bevonulnia valami flancos irodába, úgy öltene ám igazán tárgyalóképes külsőt. Bezzeg a főnök még nyakkendő is tart a fiókjában sosem lehet tudni alapon. Szarom le, von vállat, de azért előre feszeng.

Ilyen sem volt még Emma praxisában, hogy szirénázva, villogó lámpával vágató autóban utazott volna. Ne szokja meg, somolyogja a főnök, máskor bilincs is jár hozzá. Az értük küldött két feketeöltönyös szófukar, felhatalmazásuk csupán a fuvarozásra szól. A minisztérium kapujában hivatali eleganciával öltözött, dús keblű ifjú hölgy várja őket. A biztonsági beléptetőt nem ússzák meg. Az óvszeres dobozt kivehettem volna, az még a randira szólt, hátha jól alakul, fut át Emma agyán a késő bánat, mert a táskavizsgáló őr túlbuzog. Az előcsarnok egyik zugában tévések szerelnék állványra kamerát, próbálják a mikrofont, tudósításra készül az állami csatorna. Michalek és Emma hosszan baktatnak a túsarkúkopogós folyosón a dress code szerinti kiskosztümben billegő fenék mögött. Ha nekem ilyen seggem lehetne, irigykedik Emma. Kivágódik egy ajtó, három öltönyös fontoskodik ki rajta, szaporáznak a dolguk után. Szombat este szokatlan a sürgés. Riadó volt a minisztériumban, nyilvánvaló.

– Itt volnánk – áll meg a bögyös szépség egy sötétbarna, kétszárnyú ajtó előtt, épp a miniszteri irodával szemközt. Teszékeli be a vendégeket, hellyel kínálja őket a titkársági előtérben. Meglepően tágas és előkelő a kabinetfőnöki sarzsihoz képest. Kényelmes karosszékbe süppednek, mintha már nem is volna olyan sürgős a dolog. A rutinos interjúvoló Emma is-

meri a dörgést: fontos ember megvárat, különben nem tűnne elég fontosnak. A titkárnő készséges:

– Prády úr hamarosan fogadja önöket, ha addig parancsolnak kávét, üdítőt... – Köszönik, ásványvíz jó lesz. A hölgy szabadkozik: – Sajnos a mobiltelefonjaikat kint kell hagyniuk, tudják, ez szigorú nemzetbiztonsági előírás nálunk...

Nemcsak a segge elsőrangú, az arca is szép. De még milyen! Okosnak tűnik. Miért nem közli a nevét, ennyire nem lehet szolgál valaki, pufog magában Emma. Nem is hagyja annyiban.

– Szólítson Roxannak – válaszol a nő Emma kérdésére hivatali mosollyal.

– Akkor engem szólítson Emmának, ne Debor kisasszonynak – mondja Emma, mert nem bírja magába fojtani plebejus önértetét.

Nem szólítják egymást sehogy. Hamarosan nyílik a párnázott ajtó, ismerős arc bukkan fel elsőnek. Hiszen ez maga Schmitt őrnagy, a sztárnyomozó, bulvárlapok és nézhetetlen tévécsatornák kedvence, megannyi súlyos bűneset felderítője. Még Emma is felismeri, noha borzadva kerül a bűnügyi riportokat. Prády Erik készségeskedik mögötte, roppant udvarias, a hírességnek kijáró respektus okozza talán, valamit nagyon köszön.

– A miniszter úr biztos benne – mondja búcsúzóul az őrnagynak, de nem lehet kitalálni, miben biztos a miniszter.

Emma végre szemügyre veszi a kabinetfőnököt. Most bánja igazán slendrián ruházatát. A fenébe is, elhagyta a sminket a felfordulás miatt. Pedig jó pasi, de milyen jó! Harmincöt talán, kábé egykorúak, értelmes tekintet, magas homlok, férfiasan markáns vonások, széles váll, szálegyenes tartás, nők bálványja típus. Alkalomadtán összegyűrné vele a lepedőt, villan önkéntelenül Emma eszébe a pajzán ötlet. Hiába no, a biológia csodálatos dolog, a politikát is képes felülírni könnyelmű pillanatokban. Nyilván Roxan, ez a tündibündi titkárcsajszi a szeretője, nem egy hozzám hasonló csontkollekcióra vágyik, csillapítja magát Emma a kézzelírás bemutatkozása után.

– Debor kisasszony, Michalek úr, parancsoljanak – Prády széles gesztussal mutatja az utat az irodájába. Mentében szabadkozik, hogy kevés az ideje, ugye megértik ebben a különlegesen tragikus helyzetben, Bishop miniszter úr nyakába szadta az egész kormány irányítása, nem elég a saját feladatköre, sok mindent kénytelen áthárítani olyan érdemtelen személyekre is, mint jómaga. Gesztusainak önkéntelen gögje cáfolja a szerénykedést. Emmának már korántsem tetszik annyira.

Sötétbarna faburkolatos az iroda, vörösesbarna bőr ülőgarnitúra két fotellel és kanapéval, sokkarú csillár ontja a fényt, zöldernyős banklámpa világít az íróasztalon, a parketton perzsaszőnyeg. Angol stílusúnak véli Emma a pazar berendezést, kedve volna Sir Eriknek gúnyolni Prádyt. Televízió fénye világít az egyik sarokból, az állami adó folytatólagos hírműsora megy elnémitva, de a képekből nyilvánvaló, hogy kizárólag a merénylettel foglalkoznak. A képernyőn épp az Elnök szónokol Dobros főterén, az utolsó felvételeket mutatják róla. A kép alatti szalagon címszavakban a legfrissebb hírek futnak. Beindult az uszítás teljes gőzzel, olvas bele Emma a terrorveszélyről szóló mondatokba, de méltázásra nincs idő.

A kabinetfőnök az íróasztalával szemben ülteti le Debor kisasszonyt és Michalek urat, ő maga főnöki helyére, a magas támlájú bőr karosszékre települ, nehogy a megejtő udvariasság megtévesztő legyen: kemény tárgyalás következik, nem holmi fotelos-kanapés kvaterkázás. Át is veszi nyomban az irányítást, mint aki a feltételek diktálásához szokott. Mint említette, kevés az ideje, ezért in medias res fog a mondandójához. Örül, hogy a főszerkesztő úr és a szerkesztő kisasszony megfontolt, felelősségteljes honpolgároknak mutatkoznak ebben a tragikus és feszült helyzetben, eddig nem ragadtatták magukat könnyelmű lépésre, s biztos abban, vagyis őszintén reméli, hogy ez a bölcs és igazi patriotizmusra utaló visszafogottság a jövőben is jellemzi lapjuk egészét. Kár volna e megjegyzésből holmi fenyegetőzésre következtetni, fölösleges is, hiszen a politikában jártas újságíróként tisztában vannak azzal, milyen következ-

ményekkel járhat, ha a rendkívüli állapot elrendelését kiváltó terrorcselekményhez kapcsolódó magatartást tanúsítanak. Ennek elkerülése közös érdek, nyilvánvaló, ugyanakkor ők is, mármint az ideiglenes kormányfői szerepet betöltő miniszter úr és jómaga, aki kivételes bizalomként ez ügyben tőle lényegében korlátlan felhatalmazást kapott azonnali intézkedésekre, tisztában vannak, milyen nehéz leküzdeniük a zsurnaliszták természetes reflexét egy szenzációértékű hír közreadására. Különösképpen a médiavilág mai ádáz híversenyében, hiszen nem tudhatják, vajon a terrorista merénylő hány helyre juttatta el még az alkotmányos rend feldúlására uszító, már-már polgárháborúra ösztönző üzenetét. Nos, folytatja Prády kabinettfőnök arcán a mindentudás göggyével, a nyomozás jószerivel még el sem kezdődött, de a terrorelhárítás titkosszolgálati részlege teszi a dolgát, eddigi ismereteik szerint elektronikus úton más orgánumhoz vagy személyhez nem küldött a merénylő a Debor kisasszonynak eljuttatotthoz hasonló üzenetet. Elképzelhető persze, hogy anakronisztikus postai vagy egyéb úton továbbította másokhoz is ama hazugságokkal, ferdítésekkel és gyalázkodásokkal zsúfolt irományát, ennek ellenőrzése folyamatban van. Természetesen nincs szó arról, hogy végképp el akarnák titkolni az üzenet létezését, csak éppen a szövegét nem ajánlatos *egyelőre* szó szerint közölni a feszült helyzetben.

Michalek végre megnyikkanna, ideje volna erősíteni a pozícióját a lehangolónek szánt előadással szemben, Emma is idegesen fészkelődik, de Prády előbb a faliórára, majd az elnémitott tévére kapja a tekintetét, udvariasnak szánt kézmozdulattal kér türelmet, elmosolyodik:

– Tökéletes az időzítés, megrendezni sem lehetett volna jobban – szól, s megnyomja a tévé távirányítóján a hangadó gombot.

Bishop belügyminiszter, ideiglenes kormányfő komor arca a képernyőn, a megboldogult Elnök kedvenc riporterének nyilatkozik. De hiszen ez itt van az előcsarnokban, ismeri fel Emma a helyszínt. Bishop beszél, dől belőle a szó. Tiba ve-

zérezredes, az Antiterrorista Szolgálat főnöke összeesküvésre gyanakszik, ezért a rendkívüli állapottal járó szigorú rezsim a helyzet tisztázásáig fennmarad, ugyanakkor a kormány a helyén van, mindenkit nyugalomra int, a hatóságok teszik a dolgukat. Kormányrendelet lesz az országos gyászról, a nemzet nagy halottjának búcsúztatásáról és temetéséről az Elnöki Hivatal gondoskodik, de mindezt csak a terrorveszély elültével kerülhet sor. Meglátogatta a gyászoló családot, a nemzet nevében kifejezte részvétét, megrendítő volt látnia a mélységes fájdalmat a szemükben, szerető férj és fantasztikus apa is volt az Elnök, kivételes történelmi személyiség, de a nemzet fáradhatatlan szolgálata mellett is a család volt a mindene. Igaz a hír, feleli a megrendültségtől és meghatottságtól remegő hangú riporter kérdésére, a tetthelyen valóban megtalálták a saját halálára is készülő merénylő búcsúüzenetét, de annak szövegét a nyomozás érdekére való tekintettel egyelőre nem közlik. A merénylőről annyit elmondhat, hogy korábban köztörvényes bűncselekmény miatt elítélt, börtönviselt férfi, akinek állítólagos önfeláldozását némiképp árnyalja, hogy halálos kórral a testében vetemedett a gyalázatos tette. Nevét is hamarosan közlik, amint a nyomozás érdeke megengedi. Búcsúleveleiben, amelyeket lányának, húgának és a keresztapjának hátrahagyott, egyaránt hangsúlyozza, hogy a tettet minden elemében egymaga követte el, ám ez az állítás a gondos tervezést és kivitelezést látva képtelenségnek tűnik, feltehetően a cinkosait próbálja menteni. Az is az elkeseredett, magányos merénylő teóriája ellen szól, hogy a nyilvánosságnak szánt hátrahagyott üzenetében azokat az unásig ismert rágalmakat szajkózza, amellyel a nemzeti értékek kormányát szokták vádolni az úgynevezett független sajtóban a hazai szélsőségesek és a hazánkkal ellenséges erők fizetett ügynökei. Egyelőre kutatják, kiknek van tudomásuk az üzenetről, a merénylő cinkosainak felderítésében ez sokat segíthet. A szöveg engedély nélküli közreadása nemzetbiztonsági érdeket sért, ezt talán fölösleges is hangsúlyozni, erre vonatkozóan a hírzárlat tartós.

A riporter végre szóhoz jut, fölteheti a láthatóan előre egyeztetett kérdést: ki vezeti a nyomozást? Elvileg a terrorelhárítás feladata, hangzik kapásból a válasz, ott minden eszköz és személyi feltétel rendelkezésre áll, meghatározó részt is vállalnak a felderítésben, de az ügy politikailag kényes természetére való tekintettel, tehát hogy fel se merülhessen az elfogultság vádja, a nyomozás vezetését a rendőrség legjobb és tárgyilagosságáról híres detektívjére, a méltán népszerű Schmitt őrnagyra bízák. Az őrnagy természetesen maga választhatja ki a csapatát, de emellett számíthat valamennyi titkosszolgálat közreműködésére. Amint Schmitt őrnagy kijelenti, hogy a nyomozást nem gátolja a tettes személyének megnevezése, és a méltán felháborodott emberek részéről atrocitásoktól sem kell tartaniuk a hozzátartozóinak, a köz elé tárják kilétét.

Ennyi volt csupán, a rövid interjúnak máris vége. Prády elnémítja a készüléket.

– Nos – fordul a vendégeihez –, az imént járt nálam Schmitt őrnagy, láthatták távozni. Nem könnyen vettem rá, de végül sikerült elérnem, hogy ne a rendőrség, hanem az önök lapja hozhassa le elsőként, hangsúlyozom, *elsőként* az internetes kiadásban még a mai nap, hogy Way Simon az elkövető, s erről a Debor kisasszonyhoz küldött időzített üzenetéből szereztek tudomást. – Az újságírók összenéznek, Prády folytatja: – Meglepődnek, igaz? Nem pusztá jóindulat ez a részünkről. Cserébe annyi csekélységet várunk el, hogy az üzenet szövegét egyelőre süllyesszék el, különös tekintettel a felkelésre való felszólítással. Annyit elárulhatnak röviden, hogy a mérnyelő súlyos vádakkal illette az Elnököt, az emberek maguktól is kitalálják, hogy az orgyilkos nem volt a mai hatalom feltétlen híve. Debor kisasszony elmagyarázhatja a kapcsolatát a tetteshez, felidézheti az egykori pert, amelyben maga Way sem tagadta bűnösségét, nyilván nem fogja a cikkében, ha megírja, ajánrozni azt a gazembert. Rosszul is venné ki magát, főleg, hogy az összes mérvadó ellenzéki politikus sürgősen el-

határolódott az erőszak minden formájától. Amelyikük pedig még nem határolódott el, majd megteszi hamarosan.

Emma feszeng, moccan, Michalek azon töpreng, hol itt a csőbe húzás.

– Mit szólnak az ajánlathoz? Szerintem tisztességes, ennél többet aligha kívánhatnak – mosolyog Prády. Ellenállhatatlannak véli sármos mosolyát. – Nagyon szeretnénk elkerülni, nem titkolom, hogy Debor kisasszonyt vagy bárki más újságírózt zaklatnia kelljen a hatóságainknak, pedig elkerülhetetlen lenne, ha túlmennének az ajánlatunkon. A terrorelhárítás sikere megkövetelné, hogy példát statuáljunk. Felteszem, ismerik a terrorelhárítás főnöke, Tiba vezérezredes úr rádióban kifejtett kemény álláspontját a terrorveszéllyel kapcsolatban, és Bishop miniszter úr sem akadályozná, hogy tegye a dolgát. De ilyesmire gondolni is kár, nyilván önök is tisztában vannak a helyzettel, nem kívánnak konfliktust, megragadják a kedvező alkalmat lapjuk sikere és Debor kisasszony karrierje érdekében. Még valami: a közleményükben, legyen *is* bármilyen a formája, hangsúlyozandó, hogy a nyomozás vezetőjének egyetértésével adják közre, amit közreadnak. Annyit és csak annyit. Íme az írás, Schmitt őrnagy engedélye – lengeti az íróasztalról felmarkolt papírt –, máris megkapják, ha a javaslatomra rábólintanak.

A kabinetfőnök egyelőre befejezte. Magabiztos várakozással fordul a két újságíróhoz. Ide-oda jár a szeme, keresi a tekintetüket, melyikük reagál végre. Michalek Emmát nézi, Emma meg Michaleket, mint akik zavarban vannak. Még az is megfordul a főszerkesztő fejében, hogy a süketszobát is lehallgatják, de hisz ez abszurdum, ilyen sebességgel hogyan is intézkedhetnének. Inkább túl rafinálnak képzelte magát, végső soron mi egyebet ajánlhattak volna fel, ha nem kívánnak erőszakoskodni. Márpedig úgy tűnik, ez a pökhendi fiatalember békét akar, nyilván alkura kapott felhatalmazást a főnökétől, aki az egész ország főnöke lett váratlanul. Nosza, próbáljuk meg, kisajtolható-e belőle további kedvezmény.

– Köszönöm az őszinteségét, kabinetfőnök úr, megpróbálom hasonlóval viszonzni – kezdi válaszát a főszerkesztő. – Sok időnk nem volt fontolgatni a teendőket, valójában meg is vagyok döbbenve, hogy önök ilyen példátlan tempóban reagáltak. Először is szeretném leszögezni, hogy normális esetben tétozás nélkül közöltük volna az interneten Way üzenetét, amint meggyőződünk a hitelességéről, hiszen ez egy újság dolga. Mint látja, mégsem tettük, inkább mérlegeltünk, hiszen tisztában vagyunk az ön által oly plasztikusan vázolt sajátos helyzettel. Azt hiszem, Debor kollegina is egyetért velem abban, hogy az ön által felkínált megoldás az akut válsághelyzetre elfogadható. Nekem azonban a következő napokra és hetekre is gondolnom kell, hiszen ennek a merényletnek az ügye még nagyon sokáig fogja izgatni a közvéleményt. Kegyeletsértésnek tűnhet, amit mondok, elnézést kérek érte, de nem minden évszázadban gyilkolják meg egy ország első emberét, úgyhogy a közvélemény joggal várja el a folyamatos és hiteles tájékoztatást. Nem kívánok vitába szállni önnel, még kevésbé Bishop miniszter úrral, legkevésbé pedig Tiba vezérezredes úrral arról, hogy mi fenyegeti és mi nem a nemzet biztonságát, hogy mi a terrorveszély és mi nem az, kilátástalan is volna erről disputálnunk. Felelősségünk azonban nekünk, sajtósoknak is van, ha a politikusok gyakorta zokon vesznek is, amikor megpróbálunk megfelelni neki. A hírverseny is kényszerít, elismerem, nem csupán a felelősségérzet. Idő híján még nem állapodtunk meg Debor kolleginával, csupán a főnökeként megpendítettem, hogy a különös helyzetben, amelybe a merénylet szeszélye folytán került, kiemelt szerepet szánok neki. Nem a nyomozás bünygyi részében és a politikai következmények elemzésében, arra megvannak a jól bevált kollégáim. Kétségtől nem az önök kormányzatának elszánt hívei, mindketten tudjuk, de ha lehet, most ne bonyolódjunk se világnézeti, se aktuálpolitikai vitába. Emmára, vagyis Debor kolleginára a merénylet személyiségének, múltjának, nézeteinek, tette motivációinak a kiderítését bízom,

ha már olyan szerencsénk van, hogy a hajdanvolt Hanka-per tudósítójaként sok mindent tud róla. Afféle tényfeltáró újságírói nyomozást folytatna. Majd meglátjuk, mi sül ki belőle, néhány cikk, talán egész sorozat, előre nem tudható. Mindenesetre örülnék, sőt hálás lennék, ha a nyomozás érdekeire hivatkozva nem gátolnák meg a munkáját.

– Nem túl nagy falat ez a nyomozás a kisasszonynak? – provokálja a kabinetfőnök Emmát, hogy végre szóra bírja.

Anyád! – gondolja a lány, és már egyáltalán nem akar lepedőt gyűrni a szuperhím Erikkal, hiába villogtatja sármos vigyorával harminckét hófehér fogát.

– Debor kollegina a legtehetségesebb munkatársaink egyike, az interjúi egytől egyig ragyogók, egy vállaltótiszt is megirigyelhetné a képességeit – előzi meg Michalek kedvence kitörni készülő gorombaságát.

Ostobának tűnök ezzel a némasággal – gondolja Emma, de a bálgúnár Prády és a szószátyár főnöke továbbra sem hagyja szóhoz jutni.

– Nos, miután Bishop miniszter úrtól szabad kezet kaptam az önök ügyének intézésére, merőben szokatlan dolgot ajánlok. Tudják be a köztünk alakuló bizalom jelének, nagyon remélem, hogy nem kell megbánnom – mondja Prády elszántan, mint aki komoly kockázatot vállal. – Beszélek újra Schmitt őrnagy úrral, megkérdezem tőle, milyen mozgásteret tudnak biztosítani Debor kisasszony munkájához a nyomozás akadályozása nélkül a rendkívüli állapot idején. A merénylet per előtti múltjának és a személyiségének felderítésével szerintem addig nem lesz az őrnagynak gondja, amíg a nyomozás érdekeit nem sérti. Nem ígérek semmit, de a legjobb az lenne, ha összehoznám kettejüket egy csevejre, talán tudjuk egyeztetni az érdekeinket.

– Kitűnő megoldásnak látom – élénkül fel Michalek. – Nem volna hátrányos önöknek sem, ha egy nem kifejezetten kormánypárti orgánus tárgyalatosan, első kézből és elsőként tájékoztatna a nyomozás fejleményeiről. Természetesen csak

is akkor, ha Schmitt őrnagy úr egyetért vele. Nem közölnénk mást, mint amit jónak lát tudatni, illetve amit jóváhagy.

– Nono, ez több annál, sokkal több, mint amit én ajánlottam – csóválja a fejét Prády. – A nyomozással kapcsolatos információk feletti rendelkezés ügyét nem kívánnám bevonni a megálapodásunkba. Elnézést a csúnya hivatali fogalmazásért, látom Debor kisasszony fintorán, hogy sérti a stílusérzékét. Hogy mikor milyen információt adunk ki és kinek, ezt részint mi magunk, részint Schmitt őrnagy dönti el. Hogy Debor kisasszony vagy valamelyik kollégájuk mit húz ki belőle, ez legyen az önök szakmai problémája. Mint mondtam, a kapcsolat megteremtését fel tudom ajánlani, a többit oldják meg. Én annyit ígérhetek, hogy Debor kisasszony kutakodásának nem állunk az útjába mindaddig, de csak addig, amíg sem rendőrszakmai, sem politikai gondot nem okoz vele a jelen rendkívüli állapotban. Most azonban – pillant az órájára –, sajnos kifutottam az időből, újabb megbeszélés vár rám, ha megbocsátanak...

Emma nézi a makulátlanul hófehér és aranygombos mandzsetta alól kivillantott órát, találgatja magában, hány havi jövedelméből jönne ki az ára, aztán a túlhordott sportcipőjére pillant, legközelebb nem fehérret kéne húzni, bár újonnan szép volt. Gyerünk innen, mielőtt fuldokolni kezdene!

– Magára még nagy jövő vár a politikában, Prády úr – veti oda Emma a kabinetfőnöknek az irodából távozóban –, vegye dicséretnek, ha óhajtja, bár én nem annak szántam.

Utánuk szól Roxan, hogy a telefonjaikat ne felejtsék ott, visszakapcsolhatják. Nem kíséri le a két zsrnalisztát a kapu előtt várakozó autóhoz, amely visszafuvarozza őket a szerkesztőségbe, már ismerik az utat.

– Mi legyen, Emma, vállalod? – kérdi Michalek elterülve a hátsó ülésen.

– Persze, főnök, amint visszaérünk, leskribálom azt a pársort, aztán nyomassuk föl a netre – feleli Debor, de a főszerkesztő a fejét rázza, nem csupán a mai cikkekre gondolt, a Way-ügy egészére, amiről Prádynál beszélt. – Naná, hogy megcsi-

nálom – fogadkozik Emma –, kár, hogy nálunk nem osztanak Pulitzer-díjat, beneveznék rá.

– Vigyázz, kislány, ne hősködj, ne önfejűsködj, ahogy szoktál, mert díj helyett mást is kaphatsz – figyelmezteti Michalek. – Nem szabad felülnöd a hercigeskedő dumának, amivel ez a kiscsőnök kábított. – Észbe kap, elhallgat, a sofőr tarkójára mered.

– Ne félts te engem, már nagylány vagyok, rég elmúltam harminc, ha nem vetted volna észre. Valaha vénlánynak neveztek volna, nem szinglinek – biggyeszti az ajkát fanyar fintorra Emma. – Későn végzek, a meló utánra már nem tudom beszervezni azt a helyes csókát, akivel randim lett volna. Majd fölszed helyettem egy csöcsibabát, mint amilyen az a szexi titkárnő, a vezetéknev nélküli Roxan. Pedig ez a mára szánt pasi végre olyan rendesnek tűnt. Tervezőmérnök egy napelemeket forgalmazó cégnél, elszánt környezetvédő aktivista, és első blikkre rémületesen férjnek való. Valami gikszernek mégis kell lennie, ha eddig nem kapták el a tökét. Fene ebbe a Wayba, hogy pont ma jött rá a gyilkolászás.

– Ne morgolódj már folyton, inkább gondolj arra, amit ma még meg kell írnod – mosolyog a szakállába Michalek. Kedve volna megpuszítani a lány feje búbját, mint tette Dani bácsiként valaha, de persze sosem vetemedne rá.

– Nem kell sokat agyalni egy vacak cikken – legyint Emma –, inkább hagyni kell a mondatokat előbújni, aztán ha elkészülök, Mayorral kettecskén úgyis meggyomláljátok örökbecsű művetem. Még hogy függetlenek vagyunk, meg hogy nem öncenzúra, amit csinálunk. Lópikulát nem az.

Három

Április 18-a, szombat

Most aztán lett mit feljegyezni. Az utóbbi hetekben azon agyaltam, hogy a sok megszakítás után végleg befejezem a naplót, dögunalmasan teltek a napjaim. A helyhatósági választási kampány sem ígért izgalmat, a főnök szerint újabb tarolásszerű győzelem előtt állunk. Jószerivel csak Roxan hozott némi változatosságot, no meg a Dana előli bujkálás, sajnos fogytán vannak az ötleteim. Mérgező lettem, ahányszor eszembe jutott Bishop biztatása. Még hogy ez a hivatalnoki szarakodás lenne a politika boszorkánykonyhája? Ennél még a bankos korszakom is érdekesebb volt. Erre ma felfordult a világ, rendesen leírni sincs időm a történeteket, kész szerencse, hogy tudom használni ezt a szuper bediktáló programot, csak rendbe kell rakni majd a mondatokat.

Három óra huszonkét perckor szólalt meg a telefonom, bosszankodtam is, mert már a kocsiban ültünk, éppen indulunk volna Danával a tóparti nyaralóba. Bishop hívott személyesen, hogy tűzzek befelé a minisztériumba, meglőtték az Elnököt, a jelentés szerint meghalt, ő a zaj miatt ordít, mert a terrorelhárítás helikopterével viszik a helyszínre, ott fog nyilatkozni a tévének. Csak dadogni tudtam, hogy persze, rohanok. Percekig képtelen voltam felfogni, mi történt, és ez mivel jár, miért mondja Bishop, hogy most kell neki igazán egy megbízható ember a minisztériumban. Na ja, annyiszor tisztáztuk, hogy Gillen helyettест mindenre alkalmatlan hü-

lyének tartja, Saska és Petar is az Elnök hű kutysaiként lettek államtitkárok, jobb óvakodnom előttük az őszinte szótól.

Indultam is egyből, még Dana szólt rám, hogy ne vacakoljak, majd odabent átvedlem glancba. Csak a minisztériumhoz hajtva fogtam fel igazán, hogy a főnök lett egyik percről a másikra az ország első embere, én meg az első számú hivatali bizalmasa ebben az istentelen kalamajkában. Mire beértem, Roxan már becsomagolta magát a szexi kiskosztümjébe, nekem kikészítette a tartalék öltönyt, inget, nyakkendőt, nincs az a vészhelyzet, hogy a főnök ne követelje meg az előírt öltözetet. Olyan volt a minisztérium, mint egy felbolydult méhkas, folyt a zsinatolás a folyosókon és a tárgyalókban.

Fogalmam sem volt, hogy mi lesz a teendőm. Megkértem Rubint, ha már ő a legendás jogászunk, aki a fejében hordja a corpus jurist, hogy vegyük át pontosan a jogi helyzetet. Azt mondta el, amire nagyjából magam is emlékeztem, de tőle szokatlanul nem tartóztatta meg magát a kritikától. Arról értekezett, hogy az alkotmány átírásánál, amikor az elnöki rendszer bevezetését megszavazta a parlament, és megszűnt a külön államfői és kormányfői tisztség, senki nem merte fölvetni az Elnöknek, hogy kaotikus helyzet alakulhat ki a halála esetén. Rubin szerint, amit az akkori Kormányfői Hivatal és az Igazságügyi Minisztérium jogásza nagy hirtelen összegányoltak, abból most nem süllhet ki más, mint elszánt hatalmi vetélkedés a teljhatalmat biztosító utódlásért. Micsoda agyalágyult ötlet volt a regnáló elnök halála vagy tartós akadályoztatása esetén időlegesen újra szétválasztani a kormányfői és az államfői hatásköröket, és ezzel a hatalmat éppen a zűrös átmenet idejére megosztani! Talán puccstól tartott az Elnök, fene tudja, mi jutott eszébe éppen. Rubin azt jósolta, hogy kemény hetek jönnek az elnökválasztásig. Persze, hiszen a jelöléseket és a kampányt is hamar le kell zavarni. Nyilván neki is az járt a fejében, ami nekem, hogy vajon Bishop beszáll-e a harcba, ha már az a kalandor módon megfogalmazott törvény belügyminiszterként őt tette ideiglenes kormányfővé. Rubin még elfon-

toskodta, hogy nem véletlen döntött így az Elnök, hiszen a belügyi apparátussal irányíthatók a hatalmat garantáló szervek, a terrorelhárítás minden részlege, az Alkotmányvédelmi Hivatal és a többi titkosszolgálat, a rendőrség, sőt a helyhatóságok hivatali hálózata is, rendkívüli állapot esetén még a hadsereg is a Nemzetbiztonsági Tanács főnökévé előlépő belügyminiszter felügyelete alá kerül, bla-bla-bla. Szóval piszok nagy hatalma lett hirtelen Bishopnak, ezt latolgattuk.

Abban is egyetértettünk Rubinnal, hogy a parlament szerepe eddig is érdektelen volt, az is marad. A kormánypárti képviselők mind az Elnök önállóan csicskásai voltak, most majd elárvultan kapkodnak fűhöz-fához, mintha tehetnének bármit is. Valójában egyedül a házelnök szerepe fontos a gyilkossággal rászakadt ideiglenes államfői szerepében. Hardi Albert mint államfő, uramatyám! Rajta tényleg sok múlik majd, egy rakás fontos döntéshez az ő ellenjegyzése szükséges. A választás kiírása is rá hárul. Naná, nem véletlenül testálta az Elnök a leghűbb emberére ezt a tisztséget. Alighanem Hardi volt az egyetlen megmaradt barátja a régi szép időkben. Nehezen titkoltam Rubin elől, mennyire utálok azt a seggfejet.

Nagyjából eddig tartott az okoskodásunk, amikor a rádióban és a tévéen keresztül kihírdették a rendkívüli állapotot terrorcselekmény és államcsínyveszély miatt. Ekkor hangzott el az első bővebb híradás az adásmegszakító bejelentés óta: a Dobrosról elvezető utakat lezárták, a fővárosban az Elnöki Gárda fegyveresei őrzik a csomópontokat, járőröznek is, mindenki engedelmeskedjen a parancsaiknak, stb. A merénylet részleteiről és az elkövetőről egyelőre nem adnak információt a nyomozás érdekében hivatkozva. A terrorelhárítás nagy erőket vet be országszerte, a rendőrség karhatalmi egységeit is mozgósították minden megyeszékhelyen. Annyit azért közöltek, hogy az Elnök gyilkosát tűzharcban leterítették, sérüléseibe a helyszínen belehalt.

Bishop is megjelent a tévében, a tetthelyről adták élőben. Nem sokat beszélt, lényegében csak világossá tette, hogy

mostantól ő a főnök. Igyekezett egyszerre határozott és megnyugtató lenni: részvétet nyilvánított a családnak, gyászoljuk a nemzet nagy halottját, a hatalom szilárd, a bűnösök elnyerik méltó büntetésüket, a felelőtlen zavarkeltőket megfékezik, indul vissza a fővárosba, hogy Hardival mint ideiglenes államfővel egyeztessék a teendőket, másnap reggel rendkívüli kormányülés lesz, addig is összehívja a Nemzetbiztonsági Tanácsot.

Elköszöntem Rubintól, mert a tévészereplés után percekkel Bishop hívott a bizalmas vonalon, ha létezik egyáltalán ilyesmi. Attól tartok, nem létezik, a terrorelhárítás külön titkosszolgálatának figyelme mindenre kiterjed, amire az Elnöktől felhatalmazást, vagyis utasítást kapott. Arról nem diskuráltunk Rubinnal, hogy az Antiterrorista Szolgálat révén létezik még egy külön hatalmi tényező, amellyel immár számolni kell. Az Elnök kezdettől személyesen vezette a terrorelhárítás örvén létrehozott szervezetet, törvény szerint is közvetlenül a felügyelete alá tartozott, Tiba vezérezredes csupán az ő meghosszabbított keze volt. Nyílt titok a minisztériumban, hogy Tiba titkosszolgálat a törvényi korlátokra is fittyet hányt, ha az Elnök úgy kívánta. Amilyen korlátozt a tábornok, olyan megkérdőjelezhetetlen hűség fűzte az Elnökhöz. A titkosszolgálati stábja állítólag elsőrangú szakemberek gyülekezete, a Gárda karhatalmi ereje pedig a hadseregével vetekszik. Az Elnök halálával hirtelen Bishop lett a feljebbvalójuk. Kapásból az jutott eszembe, hogy a főnök vajon számíthat-e Tiba engedelmességére, vagy a tábornok önálló hatalmi tényezővé próbál előlépni.

Bishop mindenesetre a biztonságosnak tekintett telefonon röviden elmondta, hogyan történt a merénylet, azt is, amiről a tévé még nem számolt be, de a lényeg nem ez volt. Közölte, hogy most keresik, kiknek küldhette el a merénylő az üzenetét, amely lényegében uszítás és felhívás népfelkelésre. Szerinte egyáltalán nem tréfádolog, mert ilyenkor kiszámíthatatlan a helyzet. Igaz, hogy az Elnök népszerűsége révén a pártunk

támogatottságát is folyamatosan hatvan százalék fölöttinek mérték, de egy karizmatikus vezető hatalmára épülő rezsimben hirtelen minden összeomolhat, szóval észnél kell lennünk. Nem, ezt nem a telefonban mondta, hanem később, eltévesztettem. Akkor csak annyit mondott, hogy álljon mindenki készenlétben, amint lesz információ, intézkedni kell a köznyugalom fenntartására, be kell gyűjteni és leállítani mindazokat, akik tudomással bírnak a merénylet felhívásáról.

Végre kimondta a merénylet nevét, Way Simon a tettes. Betűzte, hogy rá tudjak keresni. A titkosszolgálat emberei már megkezdtek az adatgyűjtést róla, az informatikusaik hamarosan azt is kiderítik, legalábbis részben, hogy hová juttathatta el az üzenetét. Sürgősen találunk kell valakit a nyomozás vezetésére, gondolkodjam rajta addig is, amíg beér a minisztériumba. Nyilvánvalóvá tette, hogy nem akarja a terrorelhárítás kezébe adni az irányítást. Nekem egyből Schmitt őrnagy jutott az eszembe. Említettem is Bishopnak, aki hümmögött, és utasított, hogy nézzek utána, mennyire bízhatunk meg benne. Többet nem beszéltünk, beszállt a helikopterbe. Kocsival nem jöhetett, úttorlaszok voltak mindenütt a környéken, jöllehet senki nem tudta, kit vagy mit keresnek. Cinkosokat nyilván. Bishop a telefonban nem mondta, csak miután megérkezett, hogy fölösleges fontoskodás az egész, de legalább Tiba elfoglalja magát. Addig sem keveri a szart. Ez utóbbit nem mondta, csak éreztette, hogy mit gondol róla.

A telefon után az utasítás szerint jártam el. Felkerestem a személyzeti főnököt, hogy érdeklődjem Schmitt őrnagy megbízhatóságáról. Gyanakodva nézett, ezért kértem, hogy hívja fel a minisztert nyomban, ha tőle akar közvetlen parancsot, bár éppen repül, biztosan örül majd, hogy ilyen akkurátus a beosztottja, sajnos most nem érünk rá szarakodni. Vágta továbbra is a pofákat, nem tehettem mást, elővettem a telefont, hogy odaszóljak Bishopnak, erre befejezte az akadémikuskodást, roppant készséges lett. Előszedte Schmitt anyagát, nem győzött fontoskodni, mennyire bizalmas.

Schmitt őrnagy negyvenegy éves, családos, a felesége orvos, pontosabban patológus, talán egy bűneset áldozatának a hullája mellett ismerkedtek meg, csudára romantikus lehetett. A fővárosi rendőrkapitányságon az emberölési ügyek nyomozója. Híres akkor lett, amikor a maffialeszámolások orgyilkos tetteseit elkapta, utána kétszer is megpróbálták megölni. A vállán érte találat, azt a lövöldöző fickót is le tartóztatta. A médiából nekem egy derűs, nagyon határozott és öntudatos férfiú képe rajzolódott ki, amit a róla kapott információk megerősítettek. A legfontosabb: az Elnök töretlen híve volt kezdettől. Soha kételyt nem hagyott a lojalitása felől. Mindig részt vett a választásokon, ajánlását a pártunk jelöltjére adta. Ellenzéki megmozduláson nem vett részt, petíciót nem írt alá. Amíg volt rendőrszakszervezet, nem lépett be, sőt gúnyosan nyilatkozott róla. Fegyelmezett és fegyelmet követel, a hivatali hierarchiát szigorúan tiszteletben tartja. Értékrendje kifejezetten rendpárti, a bűnözőkkel szemben nincs benne könyörület. Kivételes esetekben támogatná a halálbüntetés visszaállítását. Római katolikus a vallása, de saját bevallása szerint templomba csak a nagy egyházi ünnepek alkalmával jár. Kiváló emberismeretének, pszichológiai érzékének és gyors felfogásának köszönhetően elsőrangú kihallgatótiszt, a bűnözők rettegnek tőle. Mindazonáltal komolyan veszi az ártatlanság vélelmét, alaposan utánajár mindennek, sosem ül fel látszólag mégoly meggyőző, ám hamis bizonyítékoknak. Felderítési és elítélési mutatói döbbenetesen, pedig reménytelennek látszó ügyekkel is bőven ellátják.

Nagyjából ezek voltak azok az infók, amiket megjegyeztem, hogy referáljak Bishopnak. Még kotlottam volna Schmitt anyagain, amikor Roxan rám csörgött, hogy megjött a főnök, hívat, egyenesen hozzá ügessenek. Bishop titkárságán Frida a szokásosnál is szigorúbb képet vágva fogadott. Már megint az jutott eszembe, milyen morc lenne az asszonyság, ha nem én volnék a kedvence. „Mi lesz már, Erik, siessen!” –

így parancsolt be Bishop irodájába. Olyan óvó gondossággal csukta rám az ajtót, mintha egy összeesküvés részesei volnánk mi hárman.

Még le sem ültem, máris referálni kezdtem Schmitterről. A főnök bólogatott, nem kérdezett bele, nem is reagált, olyan volt, mintha csak fél füllel hallgatná. Amikor befejeztem, kiszólt Fridának, hogy kutassa fel és rendelje be hozzá az őrnagyot nyomban. Aztán leült velem szemben, de nem úgy, ahogy szokott, hanem firtatva nézett a szemembe, mintha a gondolataimban kurkászna. Keresztbe vetette a lábait, szinte elterült a karosszékekben, mégis volt a testtartásában valami feszültség. A karfára könyökölt, az álla az öklén, töprengőn ráncolta a homlokát. Sosem láttam ilyen gondterheltnek. Mukkanni sem mertem, látszott rajta, hogy valami fontosat készül mondani. Az első találkozásunkra hasonlított a helyzet, amikor az egyetem után kezdőként a beosztottja lettem, és kiszúrt magának jövőendő bizalmasaként. Egyikünk sem hitte volna, hogy miniszter lesz belőle. Akkor természetesnek tűnt a „csendőrpertu”, a mentoromként mintegy magától értetődően tegezett, én tiszteletteljesen magáztam őt, aztán így maradtunk. Másoknak nyilván feltűnt, afféle tanár-tanítvány viszony benyomását kelthette, engem nem zavart. Tényleg többet tanultam tőle, mint az összes iskolámtól.

Végre megszólalt, én meg majdnem leestem a székről. Közölte, hogy a másnapi kormányülésen a kabinetfőnöki feladatuk kibővítésével azonnali hatállyal kinevez államtitkárnak, mert ez a minimális rang, amire szükségem lesz az intézkedésekhez. Magázni fog, ne lepődjek meg, és ne a kettőnk közötti bizalom megrendülésének tekintsem, de mások előtt muszáj lesz, az új helyzetben ki kell lépnem a minisztérium belső világából a nagypolitikába, tekintélyt kell szereznem. Döntenem kell, hogy vele tartok-e, mert ha igen, annak komoly következményei lesznek. Én persze kapásból rá akartam vágni, hogy mindenben számíthat rám, ahogy eddig, de leintett, hogy előbb hallgassam végig.

Azzal nyitott, hogy az Elnök halálával új helyzet állt elő a személyes sorsunkat illetően is. Most nyomban ki kell tűznünk a világos célt, amelyhez következetesen ragaszkodunk. Taktikai arzenálunkba viszont minden lehetséges eszközt skrupulusok nélkül be kell vonnunk. Alighanem kötéltáncos-mutatványra emlékeztetnek majd a lépéseink. Egy pillanatra sem lankadhat a figyelmünk, nem bízhatjuk el magunkat, bonyolult játszmák következnek.

Azzal folytatta, hogy az ölébe hullott ideiglenes kormányfői tisztséget nem az Elnök bizalmának köszönheti, hanem éppen ellenkezőleg, nagy vezérünk egyre jobban elhatalmasodott bizalmatlanságának, amely miatt nem engedett elnökhelyettesi tisztséget kreálni az új alkotmányban, és nem nevelt ki utódot, nehogy riválisa támadjon. Nem beszéltünk erről, de mindketten tudjuk régóta, hogy az Elnökön nem csupán a cezaromániás és a pszichopata karakterjegyek uralkodtak el, hanem paranoiás tünetek is ijesztő mértékben jelentek meg rajta. Sűrűn bólogattam, nem hittem volna, hogy ezt ki is mondhatjuk egyszer.

Bishop ezek után furán méltatni kezdte az Elnököt, hogy milyen racionálisak, egyszerűségükben is zseniálisak voltak a lépései a hatalma megtartása és a vagyona gyarapítása terén, ugyanakkor pontosan tudta, hogy a politika tele van irracionális vonásokkal, és ezt kiváló érzéssel használta ki az emberek befolyásolására. Azért hangsúlyozza ezt, mondta a főnök, mert az Elnök örökségével úgy kell tudnunk bánni, hogy ismerjük a hatását. Ideiglenes kormányfőként hazudoznia kell majd a nemzet nagy fiáról, továbbá az elnöki szövegekhez hasonló baromságokat lesz muszáj papolnia, én pedig kénytelen leszek arcerezdülés nélkül túrni, netán írnom is kell majd ilyen agyament szövegeket a számára, mert ha az Elnök hívei vezérhíján tömegesen ejtik a pártot, hirtelen politikai vákuumhelyzet alakulhat ki, beláthatatlan következményekkel.

Közbe akartam kérdezni, de Bishop leintett, hogy hallgassam végig. Azt mondta, hogy ő idejekorán felismerte az Elnök

iránta ébredő bizalmatlanságát, ezért hangoztatta az utóbbi időben, hogy maximum ezt a kormányzati ciklust kívánja a kormány tagjaként végigcsinálni, legszívesebben már a helyhatósági választások után visszatérne a bankszektorba. Én eddig azt hittem, kevesli a pénzt. Rázta a fejét, elég vagyonos, pénzt könnyű fialtatni belőle, amúgy meg a nemzetközi bankvilág simán befogadná. Azt akarta megelőzni, hogy az Elnök oly sok korábbi vezető politikushoz hasonlóan kirúgja, és valami megalázó politikai tisztségbe kényszerítse.

Még mindig nem hagyott szóhoz jutni, pedig meg akartam kérdezni, hogy engem is ugyanezért biztatott-e, hogy tartsak vele, hagyjam a politikát a fenébe. Rideg hangon azt közölte, hogy ha a merénylet nyomozói azt kutatnák, kinek volt leginkább személyes érdeke az Elnök halála, rövid úton nála kötnének ki, neki nyílik legnagyobb esélye az utódlásra. Nem lacafacázott, kerekén kimondta: itt a soha vissza nem térő alkalom a teljhatalom megragadására, és nem bánom meg, ha a bizalmasaként segítem őt ebben. Nyomban hozzátette, hogy nem csupán az esély nyílt meg, hanem kényszer is vezet a hatalom megragadása felé, miként engem is, hogy csatlakozzam hozzá.

Miféle kényszer, kérdeztem rá bambán, de már meg is bántam, olyan evidens. Bishop mindenesetre azzal kezdte a választ, hogy az utódlási harc elkerülhetetlen, senki politikai rivalisa nem hinné el, hogy ebek harmincadjára hagyja a hirtelen ölébe pottyant hatalmat, a háttérben sunyítva nyomban támadni fogják. Pályázók lesznek bőven az elnöki posztra, és nem csupa csökkent agyúak neveznek be a versenybe, biztosan lesznek közöttük, akik megpróbálják majd az Elnök szolgálatában korábban tett, nem feltétlenül gáncstalan lépéseit támadni. Ettől leizzadtam, a főnök nyilvánvalóvá is tette, hogy valójában a közösen tett lépéseinkre gondol. Nem beszélünk róla, de annak idején is tudtuk, hogy a banki machinációkat nem lehet örökké a szőnyeg alá söpörni. Akármilyen gondosan jártunk el, a nyomok nem tüntethetők el hiánytalanul,

mindig akadnak, akik időt és fáradságot nem kímélve utánajárnak a legrafináltabb módszereknek is.

Fölvettem, hogy ez bizony vastagon érinti az Elnök családját, amire Bishop élénken bólogatott. Arra utalt, hogy az Elnök halála után az özvegy és az én Henrik haverom – ahogy ő fogalmazott: az „elárvult trónörökös” – személye sem lesz tabu, és ha ő nem szerzi meg idejekorán a vezető pozíciót, az ellenlábasaink előbb-utóbb eljutnak hozzájuk. Egyúttal hozzánk, kettőnkhez. Figyelmeztetett, mintha nem én tudnám a legjobban, hogy a sebezhetőségünk közös, hiszen magam dolgoztam ki a komplikált banki eljárásorozat koncepcióját, amelyet aztán a közreműködésünkkel végre is hajtottak. Tényleg jobb, ha nem kezdi pedzegetni senki, hogyan került át a strómanoktól a harácsolt vagyona java része az elnöki családnak. Bishop nem kertelt: a jutalmat pénzben és politikai funkcióban is megkaptuk a tranzakcióért, a büntetés viszont most lehet aktuális, ha nem leszünk észnél. Egyedül az véd meg minket biztosan, ha mi vesszük át az Elnök által kiépített autokratikus hatalmi szerkezetet.

Kellett nekem okoskodnom, hogy szóval akkor a rendszer marad érintetlen. Bishop előadásba fogott, hogy ez nem ilyen egyszerű. Először is leszögezte, hogy a merénylet hátrahagyott üzenetét mindenekelőtt azért nem engedhetjük napvilágra, mert a régen megunt, már senkit meg nem rendítő kritika mellett ebben az ingatag helyzetben szólít fel a rendszer megdöntésére. Way szövegét ekkor a beszélgetést megszakítva elolvashattam. Nagyon durva. Amikor letettem a papírt, Bishop közölte, hogy mástól, mint az Elnöktől, nem könnyen fogadják el az emberek a megkérdőjelezhetetlen vezér szerepének betöltését, ezt jól látja az a lázító Way Simon. Szerencsére nincs forradalmi helyzet, ám bármikor kialakulhat. Úgyhogy mindenekelőtt a nép fejébe kell verni, hogy ki az úr. Kemény kéz nélkül nem megy, de egyúttal el kell hitetni, hogy ez az ő biztonságukat szolgálja. Ugyanakkor inkább előbb, mint utóbb enyhíteni kell a rezsimen, mert az Elnök ka-

rizmája nélkül az egyszemélyi hatalomra épülő rendszer nem tartható fenn tartósan. Az intézményeket semmiképp nem szabad hebehurgyán leépíteni, a kiszolgáló apparátust meg kell őrizni, a védelmét egy pillanatra sem szabad megingatni. Apró engedmények elégségesek lesznek a közeljövőben, feltéve, hogy a liberalizálás és a félelemkeltés egyensúlyban tartható. Az átbillenésben van a legnagyobb veszély, úgyhogy erőteljes keményítéssel kell kezdeni, amire az antiterrorista törvény módot ad.

A kemény kézről hallva már vártam, hogy mikor hozza szóba a főnök Tibát és csapatát. Nem kellett sokáig várnom. Bishop a cinizmusa csúcsára ért, amikor közölte: a rendkívüli állapot idején az Elnöki Gárdát nem csupán azért kell bevetni, hogy megfélemlítse a népet, és ráncba szedje a netán túlzottan felbátorodó ellenzéket, s ezzel felszámoljon minden potenciális ellenálló fészket, hanem azért is, hogy a piszkos munka elvégzése után le lehessen fejezni a túlkapások miatt. Kérdeztem volna, milyen sorsot szán Tibának, de nem kellett ösztökélnem, ha a főnök belelendül az előadásba, dől belőle a szó. Mint mondta, a vezéreztetés látszólag egy tahó, akinek az Elnökhöz való vakbuzgó hűsége volt az egyetlen méltányolható erénye, de valójában megvan a magához való esze, és iszonyú erő összpontosul a közvetlen parancsnoksága alatt. Az Elnök híján azt képzelheti, hogy eljött az ő ideje. Muszáj megtörni Tiba hatalmát, amellyel megfelelő intellektus híján úgysem tudna mit kezdeni, legfeljebb tragédiát okozhatna. Hagyni kell, sőt elő kell segíteni, hogy az összeesküvés-elméletbe belelovalja magát, miközben elő kell készíteni, hogy a kudarcával nevetségessé válva megbukjon.

Szóval ezért kell másra bízni a merénylet felderítését, vettem közbe, hogy többet is kiszedjek a főnökből. Bishop bólintott: a terrorelhárítás szakemberei simán elvégezhetnék a nyomozati feladatokat, minden eszközük adott hozzá, sőt a titkosszolgálati apparátus révén nekik vannak meg igazán az eszközeik. Nem azért akarja a rendőrség emberére bízni

a nyomozás vezetését, amit a nyilvánosság előtt hangoztat, vagyis hogy senkiben ne ébredjen kétely a vizsgálat elfogulatlansága iránt, hanem hogy legyen ellenpólusa Tibának. Valaki, aki a merénylet tényeit feltárva majd akaratlanul lejárhatja. Számára nyilvánvaló, de legalábbis nagyon valószínű, hogy ez a Way egy lúzer balfasz, magányos merénylő, ám egy ideig látszólag hitelt ad a vezéreztetés összeesküvés-elméletének. Engedni kell, hogy hadd fejtse ki a nyilvánosság előtt a baromságait, utálják csak meg a népek, és főleg váljon komikussá. Olyan rendőr kell a nyomozás vezetésére, aki elég időt szán a lehetséges összeesküvés minden szálának vizsgálatára, de a végén, mire Tiba eljátszotta kisded játékait, kideríti az igazságot. Megdicsért a főnök, hogy kitűnő javaslat volt tőlem Schmitt őrnagy, mintha csak kitaláltam volna a szándékait. Amennyiben a jellemzésem róla helytálló, éppen ilyen figurára van szükségünk a játszmában. Különleges felhatalmazást kell kapnia, erről gondoskodik.

Schmitt valóságos médiasztár, ezért is lelkes tőle Bishop, gondoltam, jól jön majd a népszerűsége Tiba lejáratásához. Azt felelte, hogy így van, de ez önmagában kevés, a médiában addig is kellenek óvatosságra intő megnyilvánulások, szembefordulva az összeesküvés-elmélettel és kimutatva a különbséget az ő határozott, mégis óvatosságra intően tárgyilagos, illetve Tiba izgága, erőszakos megnyilatkozásai között. A sajtóban kezdettől hallatni kell egy olyan hangot, amely megalapozza, hogy a merénylő magányos elkövető. Nem értettem, hogyan képzei. Rendeljünk cikkeket a médiastábtól, ahogy az Elnök csinálta? Bishop rázta a fejét, hogy ez döreség. Szerinte találnunk kell egy vagy néhány, de semmiképpen se túl sok, viszont nagy figyelmet keltő újságíró, aki saját szándékából feltárja Way motivációit. Abból a levélből, amelyet a merénylő Debor Emma újságírónak küldött, arra lehet következtetni, hogy a hajdani per és a börtönbüntetés lehet a merénylet legfőbb indítóoka, bár a személyes bosszút Way tagadni próbálja. A feladatunk a növel kapcsolatban

kettős. Egyrészt meg kell akadályoznunk, hogy közreadja a felkelésre szóló felhívást, másrészt arra kell biztatnunk, hogy foglalkozzon a merénylet személyével, ha már régről ismeri. A számunkra megfelelő időpontra azt derítse ki róla, ami a mi érdekeinket szolgálja. Kordában tartva támogassuk és védjük meg Tibától, amíg tudtán és akaratán kívül az érdeünkben dolgozik, szelektíven és jól ütemezve lássuk el információkkal. A felhívás szövegéből nyilvánvaló, hogy vannak személyes indulati tényezők a merényletnek, azokat tárja fel, arra irányítsuk Debort. Ezt a kényes munkát rám bízta a főnök, teljes felelősséggel tartozom érte. Hozzávigyorogta még: azt sem bánna, ha szükség esetén hírhedt casanovai vonzerőmet is bevetném a hölgy befolyásolására.

Bishop csak ezek után tért rá igazán arra, hogy mit vár el tőlem. Azt fejtegette, hogy a párt eddig nem sokat számított, az Elnök telerakta szolgálalkú alakokkal, hűbéres funkcionáriusait tette meg országos és helyi vezetőkké. Most azonban hirtelen felértékelődik a párt, hiszen formálisan a vezető szervei döntenek az elnökjelölt személyéről. Muszáj lesz tehát megnyerni a mérvadó figurákat. Sajnos ő ezen a téren a leggyengébb, a gondolatától is borzadt, hogy az agysorvasztó üléseken részt vegyen, megvan most a bőjtje. Nagy szerencse viszont, hogy nekem van pártos múltam. Nehezen tartottam magamban a megjegyzést, hogy mennyit gúnyolt miatta. Most mindenesetre kijelentette, hogy ezen a téren számít rám elsősorban, muszáj bevetnem magamat, hogy erős szövetségeseket szerezzek a pártban a támogatására. Azt kell elérni, hogy az ő elnökjelöltté válását a párton belülről kezdemnyezzék, és hamar meglegyen a többség a megszavazására. Ígérhetek bátran pénzt fialó, fellengzős hangzású, de csekély hatáskörű posztokat, a tehetségtelen hülyék pont ezeket kedvelik. Zsaroláshoz végső esetben forduljunk, információk terén nem vetélkedhetünk Tibával. Inkább tőle féljenek a pártfunkcionáriusok, mi védelmet kínáljunk minden fenyegető leleplezéssel szemben.

Persze megkérdeztem, hogy várhatóan kik lesznek a riválisai a jelölésért tusakodva. A főnök szerint az eséllyel pályázók a kormányban vannak, alighanem Quintus igazságügyi és Mandel gazdasági miniszter pályázza meg az elnökjelöltséget, a többi figura totál alkalmatlan rá. Mint mondta: Quintus címeres gazember, amit az igazságszolgáltatás bedarálásával végrehajtott, az figyelemre méltó képességekre utal. Az ügyészség teljesen a zsebében van, a lecserélt bírói kar döntő részére is befolyással bír. Mandel pedig alig várja, hogy ne kelljen az Elnök abszurd gazdasági utasításait követnie, aztán folyvást a kármentéssel foglalkoznia. Az utóbbi időben kis híján beleőrült. Nyugtatókon él, talán drogozik is, de az biztos, hogy imádja a luxuskurvákat.

Úgy tűnt, Bishop nem is nekem mondja, inkább hangosan gondolkodik, amikor azt fejtegette, hogy kettejük miniszteri tisztségben maradását nem szabad megingatni, legyenek hosszú távon a szövetségeseink. A kormányüléseken majd őket keveri vitába az Elnök debil szolgálival, támogatja őket, úgy próbálja elérni, hogy elfogadják az alárendelt státust. Kérdeztem, lesz-e feladatom ez ügyben, amire előbb a vállát vonogatta, aztán annyit mondott, hogy ha marad rá erőm, a biztonság kedvéért időrendbe gyűjthetném róluk a leginkább kompromittáló tényeket, ne csak Tiba tudja revolverezni őket. Csak személyesen csinálhatom, nem szivároghat ki.

Ezután pedig meglepetésemre a nemzetközi kérdéseket kezdte részletesen megtárgyalni velem a főnök, eddig ilyesmi nemigen volt téma köztünk. Közismert, mondta, hogy Alba külügyminiszter az Elnök bábja volt, soha egy épkézláb gondolat nem született a fejében, kizárólag a keleti despotákkal keveredett baráti viszonyba, velük azonban túlságosan is. Az államtitkára ellenben szuperértelmes, tűrhetők a nyugati kapcsolatai, úgy látszik, az Elnök is belátta, hogy kell valaki a külügyben, aki nem hagyja végképp elsüllyedni az országot a szarban. A szemembe nézve nagyon határozottan mondta: hasznos lenne, ha immár az államtitkári posztom birtoka-

ban sürgősen fölvenném a hölgyel a kapcsolatot, merthogy nő az illető, Bednár Annabella, úgyhogy hódítsam meg, bár nem fiatal, de vegyek erőt magamon, ápoljam le a pináját, ha másként nem megy, vagy csináljak, amit akarok, de legyen a mi bizalmi emberünk, és vegye át a külügy tényleges irányítását. Amint elég biztató a kapcsolatunk, ígérjek neki a nevében bátran miniszteri tisztséget Bishop elnök jövődó kormányában. Addig is készüljön a hölgy, hogy a miniszter helyett ő fog szerepelni a nyilvánosság előtt és a nemzetközi tárgyalásokon, mert sürgősen javítani kell a kapcsolatot a Nyugattal. Döntő ez a kérdés, nyomatékositotta újra a főnök, Bednáron kívül nem tudunk mást előkapni hirtelen, amilyen jók vagyunk a bankvilágban, olyan gyengék a kapcsolataink a diplomáciában.

Alighanem a bankvilágról jutott eszébe, hogy az üzleti élet főszereplőire is kitérjen, vagyis azokra, akiket pontatlanul oligarcháknak szoktak nevezni. Őket a kormányon belüli riválisoknál is fontosabb játékosoknak ítélte. Bishop szerint ezek az urak most majd vazallusból tényleges kiskirályokká szeretnének válni, nyilván elégük van abból, hogy a vagyonuk és a jövedelmük ellenére ne ők diktáljanak, hanem az Elnök jóindulatától függjön a sorsuk. Nagy játszma lesz, mindegyikükkel el kell hitetni külön-külön, hogy az ő idejük jött el. Ebben a kiélezett helyzetben ő maga nehezen tárgyalhatna velük személyesen, legalábbis első menetben. A bizalmasaként hamar tekintélyt kell teremtenem az államtitkári poszttal, mert e téren is lesz közvetítő szerepem, amint valamelyest nyugodtabb napok jönnek. Nem szabad rájönniük ezeknek a rafinált nagyuraknak, hogy megpróbáljuk kijátszani őket egymással szemben, mert ha összefognak, akkor lőttek a terveinknek. Ők valószínűleg minden rivalizáló jelöltet hitegetnek majd, felajánlják minden potens figurának a támogatásukat, hiszen nekik mindegy, ki győz, csak kézbe tudják végre venni a tényleges irányítást. Aggódnak, de meg is könnyebbültek a merénylet után, már nem kell tartaniuk az Elnök szeszélyétől

(pontosabban látszólagos szeszélyétől), hogy időről időre le vadász közülük egy-egy nagyvadat.

Végezetül azt mondta Bishop, hogy nem tudja garantálni nekem a sikert, a politikában ilyen zavaros helyzetben bármi váratlan beüthet, de bízhatunk a magunk ügyessége mellett abban is, hogy a hatalomért vetélkedő riválisaink a segítségünkkel pompásan kinyírják egymást, és győztesként mi maradunk a színen. Egyeztetnie kell Hardival, hogy mikorra írja ki az elnökválasztást. Legjobb lenne összekapcsolni a helyhatósági választásokkal, akkor a párt helyben érdekelt korifeusai azzal lennének elfoglalva, hogy stabilizálják a pozícióikat, és mi könnyebben kapnánk szabad kezet. Sajnos Hardi az első nyilatkozatában mindjárt a helyhatósági választások elhalasztását pendítette meg, de majd beszél a fejével.

Nem bánom meg, ha ezt a játszmát végigcsinálom vele, így biztatott a főnök. Az érdemeimnek és a kedvemnek megfelelő funkciót kapok majd a kormányában, ha elnökké választják. Nem is kellett kimondania, mindketten tisztában vagyunk azaz, hogy a személyes szimpátiánál is szorosabban összeköt minket, amit egymásról tudunk. Még sosem kellett csalódnom benne, amit ígért, betartotta, és én sem adtam okot a legcsekélyebb bizalmatlanságra. Bishop sosem volt a teátrális gesztusok embere, de ezúttal kezet adott a megállapodásra. Mi mást tehettem volna, belecsaptam a tenyerébe. A feszült figyelem után ekkor borított el az idegesség. Fokozatosan kezdtem felfogni, mibe vágok bele.

Sok időt nem hagyott a főnök, hogy magamhoz térjek. Elvigyorodott, aztán magázva szólt hozzám, mint aki gyakorolja: „Rendben, államtitkár úr, akkor lássunk hozzá!” Máris kiadta a legsürgősebb utasításokat:

Schmitt őrnaggyal nekem kell majd kapcsolatot tartanom. Személyesen bízta meg, amint megérkezik, hogy nyomozza ki, ha van tényleges összeesküvés. Finoman figyelmezteti, hogy ne üljön fel kontroll nélkül a ter-

rorelhárítás titkosszolgálatától kapott információknak, mert ők hajlamosak ellenséget látni minden bokorban. Ha viszont akár a legcsekélyebb jel is arra mutatna, hogy politikai szervezkedés van a háttérben, az nem maradhat felderítetlenül. Csakis az ő tárgyilagos és alapos nyomozásában bízunk, semmiféle politikai prekoncepciója nincs. Népszerűsége is számít, nem tagadja. Ennyit fog tudni Schmitt, amikor átirányítja hozzám. Kérdezzem ki, hogy milyen támogatást igényel a minisztériumtól, adjunk meg mindent, ami lehetséges. Próbáljam kifürkészni a nyomozás előzetes tevéit és időigényét.

Azonnal kezdjem el intézni a Debor-ügyet, de ne támadjam le durván a nőt, az újságírókkal jobb óvatosnak lennünk. A főszerkesztőt mindenképpen vonjam be, ha kell, a laptulajdonos Valentinit is, róla tudjuk, hogy konszolidált helyzetben sem tűri a radikalizmust, félig-meddig a kezünkben tartjuk. Pontban este nyolckor miniszteri tévényilatkozat lesz az aulában, intézzem úgy, hogy az újságírók tudomást szerezzen az elhangzottakról, az segíteni fog a meggyőzésében. Öntudatos újságíróknak nem lehet közvetlenül pénzt ajánlani, nem is azt akarják, hanem a nagy sztorit. Napnál világosabb, hogy az ő sztorijuk most Debor Emma és Way Simon speciális kapcsolata, ami tegnapig a semminél is kevesebb volt, de most szenzációért kiált. Az a tökéletes manipuláció, ha olyanokat manipulálunk, akiket valójában nem lehet. Schmitt és Debor ilyennek tűnnek, noha egyikük kétségkívül a mi emberünk, a másik viszont a rendszer elszánt ellenfele. Rám bízta, hogy Debor és az őrnagy között valahogy hozzam létre a terveink számára ideális kapcsolatot. Tanácsot nem adott, hogyan győzzem meg Debert és a főnökét, Michaleket. Oldjam meg, aztán jelentsem.

Frida majd átszól az Elnöki Hivatalba, hogy készítsék elő a másnapi kormányülést, a Nemzetbiztonsági

Tanács összehívását is megoldja, ott egyelőre nem kíván mást elérni, mint hogy megmaradjon a rendkívüli intézkedések viszonylag mérsékelt szintje, és tudomásul vegyék Schmitt őrnagy különleges felhatalmazását. Tiba dühöng majd, de sebj. Viszont nekem kell beszélnem Hardi stábjából azzal a figurával, aki mostantól az ideiglenes államfő titkárságvezetőjének számít, holnap délutánra sajtoljak ki belőle időpontot tárgyalásra. Amíg zűrös a helyzet, nincs hétvégi pihenőnap a hivatalokban.

Máris vegyem fel a személyes kapcsolatot Bednárral, kérjek tájékoztatást a merénylet utáni nemzetközi helyzetről, „szűrjem össze vele a levelet” mihamarabb, de ne szólítsam rögtön Annabellának, igen önérzetes hölgy hírében áll. Most hatalmas jelentősége lesz a nemzetközi reagálásoknak, mi nem tehetjük azt, amivel az Elnök szórakozott, hogy hol negédeskedik, hol felbőszíti a partnereinket, és megpróbálja kijátszani egymással szemben őket. Ebben hozzak létre egyetértést a nővel, örülni fog neki.

Már kiadta az utasítást, hogy a napi médiafigyelő legyen bőségesebb a szokottnál. Az én feladatom lesz, hogy a következő döntő napokban átböngésszem, aztán referáljak. Különös gondot kell fordítanunk az internetes befolyásolásra. A kommentálásban most végképp nem elégedhetünk meg a párt lelkes önkénteseivel. Az Alkotmányvédelmi Hivatal aktív információs részlegével folyamatos kapcsolatban kell állnunk, hogy tisztában legyenek az aktuálisan sulykolandó üzenettel. Az Elnöki Hivatal médiacsoportjának főnökével majd beszél, közli vele, hogy amit tőlem hall, az is tőle származik. Ezen a téren kemény kézzel kell irányítani, ne legyek szívbarjos, ha szükség esetén az asztalra kell csapni, bármi fennakadás esetén értesítsem.

Egyelőre ennyi jutott az eszébe. Nem fogok unatkozni.

Kifelé jövet Fridára néztem, ő meg kajánul mosolygott a zavarodott képeмен. Mintha az érkezésemkor nem is morcolt volna. „Jó munkát, államtitkár úr” – mondta, talán hogy lás-sam, ő volt és marad Bishop legfőbb bizalmasa, előre tudta, mi fog történni odabent.

Schmitt ügyében nem volt teendőm, mielőtt a főnök be-szélt volna vele, így hát a nyúlfarknyi időben Debor után néz-tem a neten, miféle nőszemély, tudjak róla valamit, mire be-szállítják a főszerkesztőjével együtt. Arra nem volt idő, hogy a titkosszolgálatról kérjem le az információkat. Debor kezdő-ként tudósításokat írt, a Hanka-ügyről elég bőségesen, az volt az egyik első nagyobb munkája. Később véleménycikkeket is megeresztett, azokból süttött a gyűlölet az Elnök és a rend-szerünk iránt. Nagyon kemény ellenzéki a csaj, ez kiderült világosan. Miután megszűntek, vagyis felvásárolták az embe-reink az összes újságot, ahová addig írogatott, a patinás *Heti Futár*hoz került. Valentini akkoriban vette át a lapot, alaposan mérsékelte is a hangvételét. Debor főleg interjúkat készített, nem volt időm elolvasni egyet sem közülük. A fényképe alap-ján közepesen csinos, nem az esetem.

Csak a szerkesztőségi vonalon sikerült elérnem Michaleket, kicsit ijesztgettem, aztán behívtam Deborral együtt konzultá-cióra. Kocsit küldtem értük, ne legyen sok idejük tervezgetni a stratégiájukat. Alig tettem le a telefont, Roxan jött, hogy nyo-más a főnökhöz, Schmitt van nála, de látni akar azonnal.

Az őrnagy roppant katonásan kezelt velem a bemutatko-zásnál, merevnek tűnt, tartózkodónak, pedig már megkapta a megbízást a nyomozás vezetésére, és azt is tudta Bishoptól, hogy rajtam keresztül tartják majd a kapcsolatot. Alighanem azt akarta érzékelteni, hogy nem tekint semmilyen értele-mben a főnökének, még ha államtitkár leszek is másnapról. El-érttettem a szándékát, úgy viselkedtem, mint aki csak a se-gítségére igyekszik lenni a miniszter utasítása szerint. Ettől megenyhült. A hiúságán keresztül lehet befolyásolni, nem

volt nagy kunszt rájönnöm. Vág az esze, nem volt kétséges, Bishop alig kezdett bele egy mondatba, már világos volt szá-mára, hová akar kilyukadni. Nem szereti a fölös fecsegést, eszembe véstem, hogy tilos bő lére eresztetni a mondandómat, sajnos hajlamos vagyok rá.

Az őrnagy nem igazán lett boldog attól, hogy a terrorelhá-rítás titkosszolgálatával kell együttműködni. Attól meg vég-képp nem, hogy milyen kényes feladata lesz, ha egy légből kapott összeesküvés-elmélet állítólagos tényeit is kell majd vizsgálnia. Szívta a fogát, de elfogadta a megbízást. Bishopnak volt annyi esze, hogy ne próbálja a saját emberének tekinte-ni. A nyomozói autonómiáját hangoztatta, nekem kicsit már túlzásnak is tűnt, hogy mennyire, de egy hiú embernek nem lehet túlbecsülni a hiúságát.

Debor újságíró úgylát Bishop épphogy fölvetette Schmitt-nek, hogy majd velem beszélje meg a részleteket, de az őrnagy már akkor kapásból kijelentette, hogy a gyilkos személye is-mert, a Way esetleges bűntársai utáni nyomozásban semmit nem segít a titkolózás. Bishop magatartásából felfogtam, azt már nekem kell megértetnem az őrnaggyal, hogy a gyilkos fel-forgató nyilatkozatának közreadása annál veszélyesebb, s ez ügyben van politikai tennivalónk. Nehezen vette be Schmitt gyomra, hogy egy újságíróval kitüntetett kapcsolata legyen csupán azért, mert a véletlen hozzá juttatta el Way levelét.

Mindenesetre átkísértem az irodámba az őrnagyot, jót nevettem magamban, mert majd' felfalta a szemével Roxant. Minden fickó beindul tőle. A Debor-ügyet mintha unta volna, hamar rálegyintett mindenre. Sorolta, hogy mi mindenre lesz szüksége a nyomozáshoz, ha a főkapitányságtól is független, külön nyomozócsoportot kell alakítania, én meg följegyeztem gondosan. Kételyei voltak, hogy amibe belefogtunk, az sza-bályszerű-e a rendőrségi törvény szerint, de mondtam neki, hogy ezt bízza a jogászokra, ők készítik elő a rendelet terve-zét a holnapi kormányülésre. Talán ha negyedórát töltött ná-lam, megállapodtunk, hogy tartjuk a rendszeres kapcsolatot,

nem marasztaltam. Különb is megjött közben Debor és Michalek, ott ücsörögtek Roxannál az ásványvizükkel. Eszembe jutott, hogy be kellene mutatnom őket egymásnak az őrnaggyal, de az tűzött a kijáráshoz, én meg arra gondoltam, jobb is, ha előbb tisztázódnak a viszonyok az újságírókkal.

Michalek hatvan körüli alak, Deborról simán elhittem volna, hogy csupán a húszas évei közepén jár, talán mert tinilyosan karcsú, elég alacsony is. Topisan öltözött, nyilván nem számított arra, hogy meg kell jelennie valahol. Volt valami le-sújtó az egyébként élénken fürkésző pillantásaiban, ahogy körülnézett az irodámban. Olyan képet vágott, mint aki megveti az efféle flancot. Nem találtam igazán szépnek, szexinek meg egyáltalán, pláne ha Roxan a mérce, de volt benne valami, amittől muszáj volt figyelni rá. Talán a tekintete, mert az igencsak kifejező, nagy és szép a kékeszölden világító szeme, de alighanem az teszi különlegessé, hogy a szemöldöke íve meredeken hajlik az orra felé. E nélkül olyan helyesforma lenne az arca, kislányosan bájos pofika, így viszont mintha a vesébe látna. Erős egyéniség, nem irigylem a majdani férjét, ha lesz egyáltalán, mert percig sem hagy kétséget, ki viseli a nadrágot. Nők megítélésében ritkán tévedek az első benyomás alapján.

Azt hittem, nehéz dolgom lesz vele a tárgyaláson, de nem lett az, mert Michalek beszélt kettejük nevében. Debor furán viselkedett. A bemutatkozás után egy árva szót nem akart ki-nyögni. A főnökére hagyta a tárgyalást, noha az ő bőrére ment a játék. A távozásuknál megbizonyosodhattam, hogy nem a fé-lénksége miatt hallgatott. Elkészönés gyanánt ugyanis odaszúrt egy csípős megjegyzést, hogy mire tartja a hozzám hasonló ál-lami főfunkcikat. Nem dicséretnek szánta, hogy sokra viszem még a politikában. Világosan leolvashattam az arcáról, meny-nyire taszítja mindaz, amit ő „politikusságnak” gondol.

Nagyon ütős volt, mondhatni imponáló, amikor a tévében Bishop nyilatkozott, mintha percre pontosan ütemeztük volna. Ennyire tehetséges tárgyaló nem vagyok. Annyira nem, hogy alaposan át kellett gondolnom, mit is sikerült valójában

elérnem, amit jelenthetek Bishopnak. Végül is megállapíthat-tam, hogy szinte mindent, amire utasítást és felhatalmazást kaptam. Talán többet is annál, elvégre simán belementek, hogy ne hozzák le az uszító felhívást, örültek a kedvezmény-nek, hogy elsőik lehetnek, elárulták, hogy mire készülnek, pontosabban mindezt a főszerkesztő tette, még ajánlkozott is partnernek. Igazán nem hátrányos, ha sikerül a legnagyobb múltú, bár ingatag jelenű és kétes jövőjű kvázi ellenzéki lapot közvetve befolyásolnunk ebben a kaotikus helyzetben. Hogy miképp alakul Schmitt őrnagy és Debor Emma kapcsolata, miféle előnyt tudunk kihozni belőle, arra nincs garancia, de a lényeg, hogy kontroll alatt tudjuk tartani a nőt. A fene bánja, ha a nő is kideríti Wayről, hogy magányos merénylő, csak jó időben tegye közzé. Schmittől kaphat annyi muníciót, amivel elhúzza a kutakodást Way múltjában, az őrnagy biztosan kap-ható lesz rá, főleg ha egy soron kívüli előléptetést is meglen-getünk a szeme előtt. Ennek megfelelően referáltam, Bishop rábólintott, ezúttal csak öt percet tudott szólni rám.

Mire visszaértem, Roxan jelentette, hogy Bednár bent van a külügyben, a titkárságáról visszahívna, amint szabaddá tudja tenni magát, biztonsági vonalon külfölddel tárgyal. Nyilván a nagyköveteinket tájékoztatta. Megbántam, hogy nem halasz-tottam másnapra a kapcsolatkeresést, mert vagy egy órán át vártam a visszahívást. Addig legalább sikerült beszélnem a parlamentelnöki titkárság vezetőjével, megígérte, hogy Hardi másnap délutánra vagy estére egyeztet időpontot négyszem-közi tárgyalásra Bishoppal. A tévében éppen Hardi nyilatko-zott, megint elmondta, hogy ebben a rendkívüli helyzetben kétségessé vált a helyhatósági választások zökkenőmentes lebonyolítása, az országnak mindenekelőtt legitim, a nép ál-tal megválasztott első számú vezetőre van szüksége a lehető leghamarabb, és ezt senki ne értse a Bishop belügyminiszter úrral szembeni bizalmatlanságnak. Elkezdődött a hatalmi harc, ez jutott az eszembe rögtön, meg az is, hogy talán ez a vadba-rom is benevez a versenybe, úgy megtetszik neki az ideiglenes

államfői szerep, bár a népszerűségi mutatói enyhén szólva is vérszegények. Utólag kapcsoltam: Bishop őt meg sem említette az elnökségre eséllyel pályázók között.

Nagy kedvem lett volna szeretkezni Roxannal, de nem volt rá alkalom, különben is vártam, hogy telefonáljanak végre a külügyből. Roxan már megint bebizonyította, hogy nem csak szeretőnek csodás, a felfordulásban is abszolút tökéletesen intézett minden ügyet. Sokan nem tudják, milyen okos, talpraesett, nem csupán megbízható. Ha nem volna Dana, akár feleségül is venném, de Danával senki nem ér fel. Bishop többször figyelmeztetett, hogy ha feljebb töreksem politikusként, vigyáznom kell a nőkkel, csináljam diszkrétebben, mert belebukhatok. Ehhez képest érdekes ötlet, hogy Bednár államtitkár „becserkészésére” biztatott. Fura, épp akkor felejtí el a korábbi intelmeit, amikor államtitkárnak nevez ki. Vagy ezt nem tekinti nőügynek? Ki érti ezt? Egy beszáradt puncijú, klimaxos banyától tartottam Bednárra gondolva. Rákerestem a neten. Kismillió képet találtam róla, láthatóan örökké nyüzsgött, nem is értem, hogyhogy nem találkoztam vele korábban valami fogadáson. Vagy találkoztunk, csak nem figyeltem rá? Korai ötvenes, jól tartja magát, de nem indul be tőle a fantáziám.

Végre visszahívott. Szabadkoztam, hogy későre jár, még én is zargatom sok dolga közt, de Bishop miniszter úr bízott meg azzal, hogy keressem mielőbb, attól tartottam, hogy vasárnap, amikor megkapom az államtitkári kinevezésem, már nehezen érném el, pedig a nemzetközi kapcsolatokat Bishop most mindennél fontosabbnak tekinti, találkozoznunk kellene hamar. Meglepett, milyen mély, szinte bűgő hangon szólalt meg. Azt kérdezte, miért nem a külügyminiszterrel kíván egyeztetni Bishop. A főnök intelme dacára én bizony nem kerteltem, közöltem, hogy éppen ez az, amit nem telefonon kellene megtárgyalnunk, de annyit elárulhatok, hogy Bishop kulcs szerepet szánna neki, már amennyiben hajlandó vállalni, de nem akar a minisztertársát megkerülve személyesen tárgyalni erről, amíg nem tudja, milyen reagálásra számíthat, egy

informális államtitkári találkozó viszont senkinek sem fájhat, főleg ha nem verjük nagydobra, az én felhatalmazásom mindenestre eléggé messzemenő ahhoz, hogy érdekelje a dolog. Azt javasolta, ebédeljünk együtt egy diszkrét helyen.

Roxant elengedtem, még megnéztem a tévében a rendkívüli híradót, aztán hazajöttem, mert Frida szerint Bishop már nem tart rám igényt, vagy ha mégis, majd rám csörög.

Dana izgatottan várt, melegen tartotta a vacsorát, azt akarta, hogy elmeséljem az egész napomat töviről hegyire. Pár mondattal letudtam, főleg arról szóltam, ami holnap vár rám, vagyis ma, mindjárt hajnalodik. Nem lett volna erőm kétszer is átrágni magam a törtéteken, inkább a naplót választottam, ilyen nap nincs sok az életben. Pizkosul elfáradtam. Majd a reggeli szeretkezés megbékíti az én drágámat.

Április 19-e, vasárnap

Reggel Dana rázogatót, öntötte belém a kávé, kiteszigált zuhanyozni, reggelivel tömött, halványkék inget rakott ki a bordó nyakkendőmmel, nevetve mondta: az jól áll nekem, ha már le akarom venni a lábáról az államtitkár asszonyt. Ettől magamhoz tértem: mától én is államtitkár leszek.

Az utcák csendesek voltak, a járókelők nyugodtak, semmi nem utalt volna a rendkívüli állapotra, ha nem cirkálnak páncélosok, és nem járőröznek fekete egyenruhás fegyveresek úton-útfélen. A minisztérium előtt a géppuskát is készenlétbe helyezték az odatelepített páncéloson, a frász majd' kitört tőle, nehogy ellenségnek nézzenek.

Nyolc után értem be a minisztériumba. Roxannál már várt a médiafigyelők által készített kivonatos anyag. Beleborzongtam, milyen vaskos lett, mintha nem mertek volna rövidíteni. A figyelőzött lapok – internetes és nyomtatott egyaránt – mintha mind megzavarodtak volna, fogalmuk sem volt, mit kezdjenek az Elnök halála utáni helyzettel. A kormánypártiak

örjöngtek és vádoltak, bosszúért lihegtek. Az ellenzékiek, már ahányan maradtak, nem mertek örülni és kifejezni hálájukat a gyilkosnak, pedig szívük szerint megtették volna, ehhez képest képmutatón elítélték. Jobb híján a berezelt ellenzéki politikusok nyilatkozatait ismertették, akik azt szajkózták, hogy nem az erőszak a megoldás. Ezek alapján nem is aggódtam volna, az amatőr netes kommentárok íróinál azonban elszakadt a cérna. Az azokról készült hevenyészett összefoglaló alapján azt hihetné az ember, hogy polgárháború szélén áll az ország. Vajon nem ott áll? Elképesztő, mennyi gyűlölet halmozódott fel. Amíg élt az Elnök, tudtuk, hogy nem lehet baj, most már aggódom. Egy nap elég volt hozzá. Már értem a rendkívüli állapotot. Pedig látszólag nem történt semmi. Tényleg nem? Lehet, hogy Tiba titkosszolgálatá olyan információkkal is rendelkezik, amikről én sem tudhatok?

A *Heti Futár* folyamatosan frissülő internetes kiadását már előbb, otthon reggelizés közben megnéztem a laptopomon. Kíváncsi voltam, Debor Emma mit hozott össze, tartotta-e magát az alkuhoz. Tartotta. Talán jószántából, talán a főnökének engedelmeskedve. A nyitóoldalon hatalmas betűkkel adja hírül a cím, hogy Way Simon a gyilkos, aki ezt maga jelentette be a lapjuk újságírójának, Debor Emmának. Debor röviden ismertette a levelet és egykori kapcsolatát a merénylővel, a megállapodás szerint utalt Schmitt őrnagy engedélyére. Kíéreztem belőle némi gúnyt. Way levelének kritikai részét a lap igencsak szőrmentén kezelte, a felkelésre buzdításról hallgatott. Csak annak tűnik fel, hogy ez az ismertető már aláíratlan, vagyis nem Debor jegyezte, aki alaposan tanulmányozza a tördelést. Képzelem, milyen jó kis asztalcsapkodás közepette született. Soha a *Futárt* nem emlegették ennyiszor a médiában, mindenki rá hivatkozva közölte a hírt a merénylő kilétéről. A gyilkossal levelező Debor egy csapásra híres lett. A cikkében visszautalt az egykori Hanka-perre és benne Way szerepére. Azt írta, nem találgat, hogy vajon az egykori elítélése motiválta-e a gyilkosságot, viszont kilátásba helyezte, hogy a közeljö-

vőben újabb tényfeltáró írások születnek Way múltjáról. Ezek szerint hozzálát a nyomozáshoz, jól kalkuláltunk.

Sok időt töltöttem az információs anyag átnézésével és összefoglalásával. Szólnom kell Bishopnak, hogy ezt a tájékoztatósdit a továbbiakban nem tudom magam csinálni, ha komolyan veszi az új funkcióm, lebzsel itt elég beosztott léhűtő. Tízkor összeült a kormány. Frida átszólt, hogy menjek át az Elnöki Hivatalba, az ülés után megkapom a kinevezési okmányt, Bishop beszélni is akar velem. Éppen indultam, amikor beállított Gillen. Nem derogált neki, hogy miniszterhelyettesként siessen gratulálni a kinevezésemhez. Bishop közölte vele is, hogy az ideiglenes kormányfői munkáját segítem majd, államtitkárként is közvetlenül neki leszek alárendelve. Képmutatón bazsalyogtunk, köszöntem a gratulációt, aztán jeleztem, hogy sietnem kell. De nagyon utálok ezt a seggfej Gillent, kész szerencse, hogy nem csinál semmi érdemlegeset.

Az Elnöki Hivatal épületét úgy őrizte a Gárda, mintha háborúban állnánk, pedig az utcák szinte kihaltak voltak. Az autóban hallgattam a rádiót, arra intették a lakosságot, hogy maradjon nyugton, a hatóságok mindenféle gyűléskezdeményt szigorúan megtorolnak. Dobroszon a gyilkosság színhelyét virágok és mécsesek árasztották el, az Elnök hívei zokogva búcsúznak a nemzet nagy fiától. A ravatalozásról és a hivatalos búcsúztatásról később döntenek, nemzeti gyászt hirdettek, a nyilvános mulatozás tilos, félárbócra engedik az országlobogót, felhívják a hivatalokat és a lakosságot a fekete zászlók kitűzésére.

A kormányülés nem tartott sokáig, Bishoptól röpke infót kaptam róla. Igyekezett elkerülni, hogy politikai kérdésekbe bonyolódjanak, inkább csak vázolta a mindenki által ismert helyzetet. Szót adott Tibának, hadd rémisztgesse az urakat, megszavaztatta a sürgős rendeleteket, köztük a rám vonatkozót, Schmitt őrnagy különleges megbízását ugyancsak le nyomta a torkukon, kiadta az utasításokat, mindenki tegye a dolgát. Nem akart vitát, nehogy egy pillanatra is eszébe jusson bármelyik miniszternek kételyt kelteni az autoritása iránt.

A Nemzetbiztonsági Tanács tegnap esti tárgyalásáról nekem egy kukkot sem szólt, én meg nem mertem rákérdezni. Elmondtam a mondókámat a médiahelyzetről, fél füllel figyeltem rá, mérgeledtem is kicsit magamban, ezért kár volt vesződnöm. Jelentettem, hogy kettőkor együtt ebédelek Bednárral. A gyorsaságért megdicsért. Pajzán vigyorral mondta, hogy amíg én a külügyi államtitkár asszonnyal enyelgek, addig ő az ideiglenes államfő öméltóságával igyekszik zöldágra vergődni a közjogi lépésekről, ne irigyeljem érte. Hardi kevélységét ismerve eszembe nem jutott volna, már házelnökként is kezelhetetlen volt.

Bednár a Katz-féle éttermet ajánlotta a találkozóra a belváros szívében, az megfelelően diszkrét. Én sosem jártam még ott, bár hírért hallottam, borzongva emlegették egyes sóhegyek, hogy nincsenek árak feltüntetve az étlapon. Tényleg nincsenek. És tényleg diszkrét. Emeleti helyiség, aki nem tudja, hogy mi rejlik ott, észre sem veszi. Asztalfoglalás nélkül akkor is reménytelen bejutni, ha van bőven hely. Kivéve a törzsvendégeket, mint például a mai partnerem. Megállapíthattam, hogy Bednár eleganciája sem az államtitkári fizetéssel áll összhangban. A volt férje az egyik leggazdagabb üzletember. Sokba kerülhetett neki a válás, hogy utána elvehesse vagy inkább megvehesse magának a huszonéves dekoratív celebet, aki az új nejeként tündökölt.

A telefonomat kiraktam az asztalra, miután látványosan kiakasztam. Bednár úgy tett, mint aki észre sem veszi. Idétlen helyzet volt, ezen a szinten nyilván nem így szokták jelezni, hogy köztünk marad, ami elhangzik. Azért persze felvettem a beszélgetésünket, a diktafon mindig nálam van. Eltartott vagy egy órát, mire leküzdöttük az öt fogást, a végén mégis kopogott a szemem az éhségtől, olyan keveset adtak mindenből. A sommelier ajánlott valami fehérbort, azt elkortyolgattuk, jó volt. Egy darabig fecsegtünk, aztán láttam Bednáron, hogy ideje belevágnom a mondókámba. Megdöbbsentem rajta, milyen szokimondóan reagált. Úgy viselkedett, mint akinek szenvedé-

lye ugyan a munkája, de nem életbevágó, hogy meg is tartsa a funkcióját. Kevés hasonlóval találkoztam a politikában.

A megbeszélés lényeges része szó szerint a következő:

– Alba külügyminiszter úr, hogy is fejezzem ki magam, a főnököm szerint szerény képességekkel bírok. Nem feltétlenül ragaszkodna hozzá a külügy élén. Azt hiszem, a mai kormányülésen ezt érzékeltette is vele halványan.

Bednár egy darabig rám meredt, nem tudom, mit próbált leolvasni az arcomról, aztán úgy döntött, hogy nem lafacacázik:

– Nem olyan korlátolt ám, amilyennek látszik. Ravasz férfiú, megvan a magához való esze, csak nem arra használja, amire a funkciója szól. Vállalta a báb szerepét, meg is kapta az árát, most azon aggódik, nehogy elveszítse. Tegnap hosszabban beszéltem vele. Látszott minden gesztusán, tudja jól, hogy az Elnök halálával megrendült a helyzete. Alaposan lejáratta magát nemzetközi szinten, főleg a keleti barátaival folytatott tárgyalásairól nyilatkozva. A sok alázatos hajbókolást mind az Elnök parancsára produkálta. A kívülállóknak úgy tűnhetett, hogy az Elnöknek nemcsak szenvedélye volt a külpolitika, de értett is hozzá. Szó sincs róla. A nemzetközi kapcsolatokban is mindent nulla összegű játszmának képzelt el, amit az egyik megnyer, a másik elveszti, fogalma sem volt a különféle együttműködések természetéről és a rövid távú haszonért később megfizetendő árról. Rosszabb eset, ha volt fogalma róla, csak épp fütyült rá. Alba jó eszköze volt, mert úgy vágott bele a miniszterségbe, hogy egyáltalán nem értett a diplomáciához. Ráadásul gyáva is volt, meg sem próbálta visszatartani az Elnököt, ha figyelmeztettem egy-egy készülő szarvashibára. Szerencsére túl kicsi és jelentéktelen ország vagyunk, így aztán a verbális agressziót utólag mindig sikerült finomítani. Sunyin visszakoztunk egy csomó esetben. Maga nem tudja, sőt, magának halvány fogalma sem lehet arról, hányszor táncoltunk a szakadék szélén. Az Elnöknek az volt a mázlija, hogy a kormányfő kollégái között mindig akadt egy rakás korrupt vagy beszari vagy nehézfejű pofa. Néhányuk esetében a „vagy”

helyett az „és” kötőszót volna helyes használnunk. A többiek meg agyontaktikázták magukat, védték a sajátjaik üzleti érdekeit egy komolyabb konfliktustól. A külügyben az igazi kóklerék sajnos a nagyköveteink között találhatók. Többségük az Elnök más téren levitézlett bábja. Még sajnálatosabb, hogy ezek a figurák feltöltötték a követségi apparátusait a kontár haverjaikkal. Tempósan terjedt lefelé a dilettantizmus.

– Nos, kedves államtitkár asszony, éppen ezért véli úgy Bishop úr, hogy eljött a gyökeres váltás ideje. Önnek szánná a tárcát a közeli jövőben.

Bednár nem tűnt meglepettnek, mégsem válaszolt rögtön, a pohara szarát birizgálta, kortyolt a borból, csak utána kérdezte:

– Ennek közvetítése volna az ön megbízatása?

– Gondolja, hogy friss államtitkárként felhatalmazás nélkül, a magam szakállára ajánlgatnék miniszteri posztot?

– Nem gondolom. Csak épp nem látom, mennyire stabil és főleg perspektivikus Bishop miniszter úr pozíciója, amitől komolyan mérlegelhetném ezt a megtisztelő ajánlatot.

– Örülök, hogy gyorsan eljutottunk ide, mert ennek a kérdésnek megválaszolása jelentős részben magán is múlik. A miniszter úr tisztában van a nemzetközi kapcsolatok jelentőségével a mostani kényes helyzetben, és ha az ön közreműködésével a reputációját a határainkon kívülről is megtámogatnák, az nagyban hozzájárulhatna kettejük tartós politikai kapcsolatához az ország vezetésében. Ennek magam is haszonélvezője volnék, nem tagadom. Ritka nagy öröm lenne számomra, ha az elnökválasztást követő kormánynak együtt lehetnénk tagjai.

Bednár nem tudta vagy akarta elfojtani a mosolyát, alighanem mulatott a mesterkélt, körülményes szövegelesen. Nem firtatta, milyen tárcát szúrtam ki magamnak, nyilván a belügyre tippelt. Lazább hangnemre váltott a válaszában:

– Ne udvaroljon, fiatalúr, inkább őszintén válaszoljon az én meglehetősen nyers kérdésekre: Alba félreállítására hogyan és mikor kerülne sor?

– Az Bishop miniszter úr gondolja, ő intézi. Azt hiszem, felkínálja a zökkenőmentes visszavonulást. Talán egy visszautasíthatatlan ajánlat... – csak találgattam, de Bednár célzásnak vélte.

– Ezek szerint *neki* vannak bizonyító dokumentumai Alba disznóságairól?

– Hm. Nincs felhatalmazásom, hogy ilyesmiről szóljak – rejtélyeskedtem, hogy ne hazudjak, de tűnjön úgy, mintha volna sejtelmem, mire utal.

Igyekeztem másra terelni a szót. Támadt egy ötletem, hogyan lehetne ezekben a döntő napokban Albát eltávolítani a külügyek irányításától. Bishop igazán elküldhetné őt keleti irányba a haverjait meglátogatni, csak felhatalmazást ne adjon neki semmire. Bednár ezt jó ötletnek tartotta, így hát megállapodtunk, hogy közös javaslatunkként adom elő a főnöknek.

Koccintottunk a misszióm sikerére, olyannyira megkönyebbültem, hogy kedves miniszter asszonynak tituláltam Bednárt, aki erre vészjóslóan elmosolyodott, és közölte, hogy Bella, így kell szólítanom ezentúl, mert ő a nő és sokkal öregebb is, sajnos, ezáltal ritka gorombaság volna tőlem, ha elutasítanám a kollegiális tegeződést. Nem állt jól neki a negéd. Engem a hideg veríték még sosem vert ki attól, ha egy nő flörtölni kezdett velem, de ezúttal majdnem, mert ez a leendő miniszter nagyon nem tűnt flörtölős típusnak, most mégis mórirkálta magát. Eszembe jutott Bishop biztatása, hogy mit kéne csinálnom a legkényesebb alkatrészével, na azt soha! Államtitkár vagyok immár néhány órája, nem holmi dzsigoló, ez nincs benne a fizetésemben. Vagy mégis? Azt hiszem, mégiscsak benne van.

Bő lére eresztve még elmondtam Bednárnak, vagyis Bellának, hogy szerintem Bishop egyáltalán nem azt várja el tőle, hogy nyíltan kiálljon az elnökjelöltsége mellett, inkább azt tartaná szerencsésnek, ha ez ügyben hallgatásba burkolódzna. A háttérben kellene a nemzetközi kapcsolatait latba vetnie a nyílt külső támogatásért. Most, hogy már tudjuk, hányadán

állunk, hamarosan szükség lesz személyesen egyeztetniük a diplomáciai teendőket Bishoppal. Fecsegtünk még egy darabig, kipiszkált belőlem néhány bókot, igyekeztem elérni, hogy ne vegye komolyan, erre kinevetett, hogy ne görcsöljek már annyira, nem harap a néni. Jó lesz, ha Bishop átveszi a Bellával való foglalkozást, korban is őhöz illik.

A minisztériumba visszaérve jelentettem a főnöknek. Elégedett volt az eredménnyel. Cserébe elmondta, hogy mire jutottak a házelnökkel folytatott tárgyaláson. Hardi nem vacakolt, egyenesen fölterítette a kérdést Bishopnak, hogy megpályázza-e az elnökjelöltséget. Ő pedig azt felelte, hogy természetesen. Hardi csodálkozott, amiért nem kertelt. Mi értelme lenne tagadni, úgymint napokon belül – így idézte önmagát Bishop. Ha világos a szándéka, legalább nem kell megjárnia magát, egyébként meg nem rajta, hanem a párton múlik a jelölés. Bishop szerint Hardi nem tudott elnyomni egy gúnyos megjegyzést a párt állapotáról, pedig sokáig a helyettesi tisztséget töltötte be az Elnök mellett, a befolyása azóta is megmaradt.

Megkérdeztem a főnököt, mire volt jó rögtön feltárni a szándékát, amire azt felelte, látta Hardin, hogy nem szándékszik ringbe szállni, viszont nagyon is ambicionálja, hogy ő legyen a királycsináló, ezért a megdolgozása nem tűr halasztást. Jó hír, hogy megállapodtak a közjogi menetrend vitás kérdéseiben. Hardi belátta, hogy a helyhatósági választások elhalasztása szerencsétlen lépés volna, így a június 13-ai szombaton egyszerre tartjuk az elnökválasztással.

Az Elnök temetésének időpontjával kapcsolatban Hardi megmakacsolta magát, nem hajlandó egy hétnél tovább halasztani, úgyhogy április 26-án vasárnap megrendezik a búcsúztatást. Ő már ki is találta a szertartás menetét, amelyet az Elnöki Hivatal majd megszervez: a Szent Pál-székesegyházban lesz a gyászmise, Matus érsek celebrálja, majd adnak némi ökumenikus jelleget a dolognak, kivéve a zsidókat, az a népnek nem tetszene. Bishop fölvetette, hogy ha már megvet-

tük kilóra Avram barátunkat, mégiscsak tébláboljon ott egy rabbi is, de a házelnök ettől idegbajos lett, úgyhogy hagyta a csudába az ötletét, majd máskor felhossa újra. A parlament előtti téren lesz a ravatal, ott lesznek a búcsúztatóbeszéddek, aztán a koporsót nemzeti lobogóval letakarva ágyútalpra helyezik, hat ló vontatja végig a város legszelesebb útjain egészen a háborús hősi emlékműig, ott majd katonai tiszteletadással koporsószállító autóra rakják át, elhajt a konvoj Dobrosra, hogy az Elnök az ősei mellett nyugodhasson. A temetőbe már csak a családot és a legszűkebb baráti kört (meg persze a tévéstábot) hívják meg. Bishopnak feltűnt, hogy a gyászbeszédről nem szólt Hardi. Le is csapott a lehetőségre, rögtön benyalt neki, hogy a nemzet nevében államfőként neki kell búcsúztatnia, sőt a barátok nevében is, rajta kívül esetleg még az Alkotmánybíróság szélsőségesen pártatlan elnöke méltassa a rendszert, amelyet az Elnök a nép üdvére létrehozott. Mit mondjak, elég cinikusan adta elő. Bishop szerényen még azt közölte Hardival, hogy ő természetesen nem kíván más szerepet vállalni, mint tisztelgő sorfalat állni a minisztertársaival, amikor koporsóban elviszik a nemzet nagy fiát végső nyughelyére. Nagyon megviselhette a tárgyalás, mert előttem nem rejtette véka alá, mennyire viszolyog Harditól. Figyelmeztetett, hogy vigyázzak, ha dolgom akad vele, mert ő nem csupán eljátssza, hogy fanatikus, hanem tényleg az, egy megvesztegethetetlen, vérbeli fasiszta. Túlásnak vélem a jelzöt, de jobbnak láttam ráhagyni a főnökre.

Hardi elvakultan hisz az Elnök nimbuszában. Olyannyira, hogy fel sem merült benne: a temetés lesz az első alkalom a rendkívüli állapot kihirdetése óta, amikor nem tartható az általános gyülekezési tilalom, hatalmas és alig kontrollálható tömeg jelenik meg az utcákon. Bishop figyelmeztetésére csak annyit felelt, hogy az Elnök hívei nyomasztó többségükkel elfojtanak minden esetleges ellenzéki kísérletet. A főnök erre idézte neki Tiba terrorelhárító véleményét, amely szerint az Elnököt eddig csöndben gyűlölők tábora is hatalmas, ök

pedig könnyen felbátorodhatnak a halálán, és előfordulhat, hogy a temetést örömnépnek tekintve vonulnak utcára. Nem volna jó, ha egymásnak esne a két tábor. Abban elvileg egyetértettek Hardival, hogy az ellenzéki szervezkedést meg kell akadályozni, de azt már nehezen értette meg a fafejű házelnök, hogy ez korántsem egyszerű a hagyományos hatósági eszközökkel, mert az új kommunikációs formákkal gyorsan és hatékonyan mozgósíthatók az emberek, főleg a tetterre kész fiatalok. Hardi nagyon bízik a tilalomban és az Elnöki Gárda elrettentő erejében, szerinte nem lesz semmiféle cirkusz.

A Bishoppal folytatott megbeszélés után visszamentem az irodámba. Tettem-vettem még egy darabig, aztán amikor távozott a főnök, és lecsendesült a minisztérium, bezárkóztunk, és szeretkeztünk Roxannal. Különös, de közben eszembe jutott Debor. Miután Roxan hazament, fel is hívtam telefonon. Nem úgy sült el, ahogy vártam.

Meglepődött a nő, mintha lett volna némi gúny a hangjában, amikor államtitkár úrnak szólítva kérdezte, ezúttal mit parancsolok. Zavart ez a hangütés. Megkérdeztem – nem tudom, miért, talán Bednár államtitkár Bellává válásán felbuzdulva –, hogy szólíthatom-e Emmának. Nem szólíthatom, közölte pimaszul, ő nekem Debor kisasszony, és az is marad, legalábbis amíg férjet nem talál magának, egyébként sem érti, mi az ördögért zavarom vasárnap délután, én talán unatkozom, de neki ez is munkanap.

Semmi mást nem akarok, mint megköszönni a megállapodásunknak megfelelő korrektségét, mondtam kínomban. Erre a képembe vágta, hogy nem korrektség, hanem beszariság, és nem az övé, hanem a lapjáé, de tartozik annyi lojalitással a munkahelyének, hogy magára veszi. Én is tartozom lojalitással a magaménak, próbálkoztam megértetni a helyzetet, de ettől begurult, nehogy már egy kalap alá vegyem a kettőt, én a hatalom pozíciójából beszélek, halványan sem hasonlít a kettőnk helyzete, és ez a kedélyesnek szánt társalgás sem fedheti el a különbséget.

„Nem szoktak magával így beszélni – tette hozzá, érzékelve, hogy lefagytam –, de remélem, lesz idő, amikor majd hozzászoktatják. Ugye nem képzeli, hogy ez az undorító rendszer az Elnök nélkül is fenntartható.”

Ebbe a vitába aztán végképp nem akartam belemenni, úgyhogy megkérdeztem inkább, min dolgozik. Igyekeztem udvarias hangot megütni, de nem értékelte. Közölte, hogy azon dolgozik, amivel megbízták a főnökei, vagyis Way Simon múltjában vágkál, anyagot gyűjt, amíg a kollégái a lapnál az összeesküvés-elméletek cáfolatára készülnek, mert a hajmeresztő sejtetésektől és gyanúsításoktól, amelyekkel Tiba és az ő titokzatos szolgálata előáll, egy normális ember vére felforr. Hozzáfűzte, hogy sajnós a fasiszták vére is felforr az uszító dumáktól, majd keményen odaszúrt nekem: vajon vak vagyok, hogy nem látom, miféle provokáció készül? Netán én magam is azt szervezem?

Próbáltam megnyugtatni, hogy rémeket lát, mert nagyon feldúltnak tűnt. Azt találtam mondani, hogy Bishop miniszter úrral a köznyugalom fenntartásán fáradozunk.

Nem válaszolt. Egy darabig vártam, aztán megkérdeztem, ott van-e még. Azt felelte, persze, csak a röhögését igyekszik visszafojtani, mindig rájön az ilyen kincstári szövegtől, hogy „köznyugalom” meg „fenntartás”. A hatalmat igyekszünk fenntartani, ettől nyugtalan a köz, ő viszont nagyon reméli, hogy kudarcot vallunk, és sajnálja, ha megrökönyödöm a véleményén, de épp ideje, hogy valaki a szemembe mondja, ha eddig netán álmvilágban éltem volna, amit nem hisz, mert tegnap egyáltalán nem tűntem debilnek, úgyhogy a probléma velem alighanem a morál terén keresendő.

Nem értettem, miért provokál ilyen hihetetlenül durván, nyilván fel akarja használni valamire, ha kiborulok. Nehezen fogtam vissza magamat, majd felrobbantam, remegett a kezem, mégis nyugalmat erőltettem a hangomra. Felmerült bennem, hogy Deborral még bajunk lesz, nem úgy működik, ahogy reméltük. Mégis segítséget ajánlottam az eredeti terv szerint,

hátha visszatéríthető a kijelölt kerékvágásba, turkáljon csak Way Simon magánéletének messzi múltjában, írogassa a kis színes riportjait, ne a politikai kapcsolatok után szaglásson, mert netán túl hamar derítené ki, hogy olyanok nincsenek.

Megkérdeztem, kapcsolatba lépett-e vele Schmitt őrnagy. Erre megint csúfolódni kezdett, hogy naná, ha egy kihallgatást annak lehet nevezni, az őrnagy kifaggatta a hajdani perről, aztán a Wayhoz fűződő személyes kapcsolatáról, de mivel ilyesmi sosem létezett, hamar túljutottak a társalgáson. Ha már Schmitt ilyen kurtán-furcsán végzett vele, ajánlatot tettem Debornak: én megtudhatom az őrnagytól, kiket és hol érhet el Way rokonságából és ismeretségi köréből, akiktől a nyomozás zavarása nélkül releváns információkat szerezhet. Viszonzásul csak annyit kértem, higgye már el, hogy nem célom tévútra vezetni.

Azt felelte, hogy ezt ugyan nem hiszi, mindenesetre ha tényleg segíteni akarok, megköszönné, ha Way családtagjainak az elérhetőségét megszerezném. Főleg a volt neje érdekelné, mintha eltűnt volna a Föld színéről, senki nem tud róla. A régi dobrosi barátaira is kíváncsi abból az időből, amikor még iskolatársak voltak az Elnökkel, továbbá a zantai egyetemi társai és egyéb kapcsolatai is érdeklik, kollégák, barátok, szóval a hozzá egykor közel álló személyek.

Schmitt őrnagyot felhívtam, aki nagy nehezen ráállt, hogy Debort ellássam a kért információkkal. Az egyik beosztottja átküldött a komputeremre pár nevet és a hozzájuk tartozó adatokat a korai dobrosi időkből, én meg továbbítottam Debornak. Válaszként jött egy kurta köszönet, meg egy „ne haragudjon, Prády úr, a gorombaságomért, de torkig vagyok”. Hogy mivel van torkig, azt nem írta.

Hazajöttem végre. Danának vacsora közben elmeséltem a történetekből, ami rá is tartozik. Gondolom, szívesen belekukkantana a naplómbe, de ő is tudja, hogy nincs esélye rá. Ki kell aludnom magam, jócskán elmúlt éjfél, hamarosan munkába kell állnom.

Négy

A város szélét szeli át a Dobar folyó, mintha csak le akarná metszeni róla a nyomorultak lakta alvéget. Éppen árad, kiöntéssel fenyegeti a viskókat, a gát nem tűnik túl szilárdnak. Emma a szerkesztőség bérautóját hajtva keresztezi a folyót a régi, keskeny hídon, erre vezet az út Dobros óvárosába. A négyszintes panelházakkal kuszán beépített újbárosi negyed nyugatra esik, kijebbi raktárakhoz és rideg üzemépületekhez visz a helyi járat okkersárga busza, a kertvároshoz a főtérenél délre kell fordulni, amerre a folyó halad. Keletre a régió büszkesége, a dombos-hegyes, zezzugos erdő húzódik végtelenül, védett természeti kincs, nemzeti park.

Emma a GPS hangjára figyel, mikor merre forduljon. Mirza és Laczki urak kis tétozás után jelezték a telefonban, hogy hajlandók beszélgetni Simon barátjukkal közös gyermek- és tinikorukról, bár a nyomozóknak már elmondtak mindent, amit a merényletről tudnak, illetve nem tudnak, merthogy nem tudnak semmit, ők csupán egy meghívást kaptak este-re Rudi bácsi éttermébe, afféle nosztalgikus búcsúvacsorára egy haldoklóval. Aztán érkezett a hír a gyilkosságról. Az immár régen nyugdíjas matektanár, egykori osztályfőnökük is vállalta a beszélgetést, ő leginkább az Elnökre emlékszik, de rémlik az a Way fiú is halványan. Winkler vendéglős még előzetes letartóztatásban van a terrorelhárítók őrizetében, majd eldől, hogy tanú legyen belőle vagy cinkosként gyanúsított, őt egyelőre nem lehet kifaggatni. A polgármester a titkárnőjével üzenve utasította el, hogy nyilatkozzon.

A hírlapíró kisasszony tucatszám írta szenzációs riportjait és interjúit, a kutyát sem érdekelte, erre jön ez a kisvárosi gyilkos, s mit ad isten, tőle fog felívelni a karrierje, mert véletlenül megjegyezte a nevét. Most persze idézgetik országsszerte egykori cikkeit a rég elfeledett Hanka-perről, amelyben epizódszereplő volt ez a Way, akkor bezzeg senki másnak nem tűnt fel jellegtelen figurája. Azt hiszik a népek, tényleg tud róla bármi fontosat, ha már éppen ő kapott értesítést a megdöbbenő tettről. Hamar kell felderítenie Way múltját, amíg a konkurencia meg nem kaparintja az adatokat a fontos kapcsolatairól, s rájuk nem repül a sáskahad. Hajtja is Michalek főszerkesztő: nincs egy perc vesztegetni való idő, hagyja a vacak robogóját, bérelt kocsit kap, hozzon számlát az egyéb kiadásairól.

Laczki húszüzlete a főtérré vezető széles úton öles betűkkel hirdeti magát. A pult mögött álló főkötős, kötényes asszonyság tokás mosollyal kalauzolja Emmát: a főnök az irodában várja.

– Van itt a szomszédban egy kis cukrászda, kávézónak is mondják, tízkor nyit, éppen jókor érkezett a kisasszony – harogja Laczki úr, a természetes férfiú. Útközben panaszkodik is egy sort: – A zsarukat nem érdekelte Simon ifjúkora, csakis azt firtatták, hogy miért akartunk találkozni aznap este, meg hogy mit tudok a gyilkosságról. Azt is volt pofájuk megkérdezni, hogy miért akartam elterelni Rudi bácsi figyelmét a vacsorameghívás elfogadásával. Csupa ilyesmit kérdeztek, mintha bűnös volnék. Rájöhettek, hogy időtlen idők óta nem találkoztam Simonnal, mert aztán békén hagytak, legyintettek rám, mintha hülye volnék.

Amíg Emma keveri és kortyolja a kapucsínót, kéretlenül is dől a szó Laczki Misából: jó kis banda volt az övék, az általánosban voltak osztálytársak Simonnal, aztán páran a brancsból a gimnáziumban is, ő ugyan nem oda járt, az apja hentesnek szánta, hogy legyen, aki majd továbbviszi a boltot, de a barátság megmaradt, nap mint nap összejártak.

– Winkler Alex volt Simon legjobb barátja, mintha tesók lettek volna, a szüleik komák és komaasszonyok, a kereszt-

szülőséget nálunk még komolyan veszik ám, de ezek ketten amúgy is folyton együtt lógtak a bandán kívül is, ezért is nem értem, hogyan hozhatta Simon ilyen szar helyzetbe Rudi bácsit, biztosan bekattant az agyi betegségtől, róla hittem volna a legkevésbé, hogy ölni képes, bár lőni azt tudott, muszáj volt neki, de nem igazán akart vadász lenni, inkább csak erdész, bár az apjának nem mert ellentmondani, az amúgy sem volt ajánlatos, őszintén szólva, eléggé katonás manusz volt az öreg Way, keményen tartotta a kölykeit, Alizt még szigorúbban, merthogy lány, valójában én próbáltam járni vele később, amikor már mellesedett, de sajnos nem jöttem be neki, elég sokat csajoztam, talán az nem tetszett az Aliznak, vagy mit tudom én, szóval elhajtott, később elköltözött a városból, azt regélik, az ő kocsiján jött Simon a puskával.

– Merre keressem Alexet, beszélnek vele is – próbálkozik Emma, mert róla nem kapott adatot.

– Hogy Alex merre jár, arról gőzöm sincs – vonogatja a vállát Laczki. – Alighanem hajózik, mint a nagyapja, de az is lehet, hogy ráunt, és letelepedett külföldön. Amikor legutóbb idehaza járt, a pofánkba nyomta, hogy mi csak punnyadjunk itt az isten háta mögött, ha még nem unjuk, ebből a szarból ő, köszöni, nem kér. Mindig ilyen volt, kalandvagyó, nyughatatlan. Egyszer a suliban megkérdezte tőle egy tanár, hogy mi lesz belőle, azt felelte, hogy kalózkapitány. Folyton hülyült. Alex volt a falkavezér a brancsban, egy percig sem volt vitás, nem kellett megszavazni vagy ilyesmi, a fiúknál magától kialakul a tekintély, úgy emlegetik mostanság, hogy alfahím, na az volt ő. A másik osztályban pedig az Elnök. Az ő bandája nem úgy volt, mint a miénk, ő tényleg parancsnokolt, azt muszáj volt megcsinálni, amit akart, Alex viszont csak kitalált valami jópofa dolgot, és kapásból úgy volt jó nekünk. Nem igazán komáltak minket az öregek, már meg tudom érteni, miért hepciáskodtak annyit, pimaszok voltunk, nagypofájuk. Amikor páran a brancsból gimisek lettek, ott már egy osztályba járt az Elnök, az Alex meg a Simon és a Mirza Tomi

is, akivel majd találkozik, akkor kívülről is láttam, mert sokat lógtam velük, hogy ezek ketten, az Alex meg az Elnök továbbra sem bírják egymást, kurvára nem, már bocsánat az őszinte kifejezésért. Az Elnök bandájának a főtérhez közel, a templom mögötti kis parkban volt a törzshelye, közel a mozihoz, nekünk viszont a folyóparti promenádon a kikötő felé, így nevezik nálunk. Néha korzónak is mondják. Az őskorban az úribb népek ott sétálgattak, a nők hosszú ruhában és napernyővel, jó időben kiültek a kávéház teraszára, vannak róla fényképek kiakasztva, most már nincs ilyen, mindenki folyton rohan, de a neve az megmaradt promenádnak. Rakpartnak senki nem nevezné Dobrosón.

– Hogy volt-e verekedés? – révedezik ábrándosan Emma kérdésére. – Általánosban még volt bunyó, rendesen elkalapáltuk egymást, de később már nem, inkább abban volt a vetélkedés, hogy ki a jobb bringás, ki nyüstöli jobban a gitárt, kinek menőbb a szerkója, de főleg az számított, hogy ki bír szexibb csajokat felszedni, meg hogy a bulizást ki tudja jobban megszervezni. Ilyenek.

– Ha a lányok miatt vetélkedtek, akkor biztos voltak konfliktusok – pendíti meg Emma.

– Hát... – sóhajt sejtelmesen Laczki –, tényleg volt egy olyan csajos dolog, ami miatt Simonnál kiborult a bili, de az pletykálgodás, nem akarom kavarni a szart. Meg ciki lehet másoknak is, főleg ha kiderül, hogy tőlem...

– Nem hozom kínos helyzetbe, esküszöm. Kikapcsolom a hangfelvételt is, nézzel!

Laczki habozik pár pillanatig, aztán rájön, hogy úgysem tudná sokáig magában tartani.

– Oké, másnak nem mondanám el, a rendőröket nem érdekelték ezek a gyerekes dolgok, de ha Simon annyira bízott magában, akkor talán... No jó, szóval ami történt, az már a gimis időben volt, eleinte én csak hallottam róla, hogy Simon szerelmes lett a Gabiba, de nem úgy, hogy bejött neki a csaj, hanem totálisan. Tisztára megbuggyant, még az akkori csajával

is szakított a Gabi miatt, annyira odavolt érte. Ruden Gabriella a teljes neve, rég elköltözött a városból, de akkoriban ő volt az egyik legvonzóbb csajszí. Simon nagy nehezen összeszedte a bátorságát, még mi biztattuk, pontosabban Alex, merthogy valójában csak neki árulta el, mennyire odavan a Gabiért, szóval az Alex noszogatta, hogy ne szarozzon annyit, mondja meg, ha totál begerjedt tőle, úgyhogy próbálkozott nála, de a Gabinak ő nem jött be, elhajtotta, elég megalázón, azt hiszem, ezt nem tárgyaltuk ki, mert kedveltük a srácot, de nagyon úgy tűnt, mert tisztára depis lett. Szóval nulla volt az esélye a Gabinál. Ez még nem lett volna akkora etvasz, de a Gabi az Alexba zúgott bele, szóval az az igazság, hogy felkínálta magát neki, na, azt nem lehet félreérteni. Az Alex rendes volt, már amennyire, úgy mellékesen megkérdezte Simont, hogy bánja-e, ha ő meg a Gabi, az meg mi a fenét mondhatott volna a legjobb barátjának, ha már ő nem kell a csajnak, hogy persze, de közben legszívesebben felvágta volna az ereit, szerintem, én a helyében pofán vágtam volna az Alexet, de ő csak hebegte ezt a perszét. Hirtelen lefagyott, vagy mit tudom én, ilyen csávó volt. Erről én valójában nem tudtam, a Mirza Tomi árulta el később, aki véletlenül hallotta, ez a gimiben történt. Szóval az Alex dugta a Gabit, de azért más csajokra is hajtott, nem volt szerelmes egyáltalán. Szerintem Alex az a típus, aki soha életében nem lesz szerelmes, csak használni akar mindenféle nőket. Aztán jött az a dolog, amit nagyon nem kéne idegeneknek tudni. Gabi meglátta smacizni Alexet egy másik csajjal, szerintem mást is csinálhatott vele, mindenesetre a Gabi cirkuszolt egy sort, alaposan kikészült idegileg, főleg mert az Alex azt mondta, hogy nem esküdtek hűséget egymásnak, úgyhogy ne hisztizzen. Gabi erre elment egy buliba, amelyiket az Elnök valamelyik haverja szervezett, talán hogy kitombolja magát, vagy megbüntesse az Alexet, a fene se érti a csajokat. Ott a Gabit alaposan megkúrták négyen egymás után, bocsánat, hogy így mondom, lehetne szebben, de úgy másként hangzana, hogy szexeltek, az túl finom. Elsőnek az Elnök csinálta, aztán még hárman, akik-

nek átadta. Eldicselkedtek vele, hogy megalázzák Alexet, nem is a csajt, az Alexet akarták szívatni, de valójában Simont alázták meg, mert ő még mindig szerelmes volt belé. Belebetegedett szegény, hányt, minden baja lett, nehezen tette túl magát rajta, aztán már a barátság sem maradt annyira a régi Alexszel, azt hiszem. Egyébként nem volt erőszak, legalábbis azt mondják, a Gabi belement a dologba, sőt állítólag ő provokálta, igaz, hogy előtte totálkárosra itta magát. Na, ez az a sztori, amit nem szabad megírnia, le is tagadnám, hogy tőlem hallotta. Szörnyű, de eltöprengtem rajta, ha én vagyok ott a buliban, és felkínálják a lehetőséget, vajon én is megdugtam volna-e a Gabit, és nem vagyok biztos abban, hogy kihagytam volna, nagyon jó csaj volt. Eléggé rá voltunk indulva akkor a puncira, más engem nem is igazán érdekelt őszintén szólva. Sajnos ez az igazság. Ma persze másként látom a dolgokat, eléggé flúgosak voltunk akkor, és nagyon vadak. Simon nem vadult, szerény srác volt, talán az apja miatt, aki keményen fogta, franc tudja, ezért is csodálkozom, hogy mitől durvult be az Elnök ellen ennyi év után. Tutira nem a Gabi miatt, úgyhogy ez felejtős sztori.

– Nyilvánvalóan más volt az indítéka – bólogat Emma. Ismeri a kisvárosi pletykák pusztító természetét, jobbnak látja lezárni a témát. – Azt állítja, Laczki úr, hogy Simon barátja szerény fiú volt tiniként. Mivel tudná még jellemezni?

– Semmivel. Átlagos fickó volt, semmi feltűnő. Atletizált, abban szuper volt. A bringával nem volt annyira vagány, mint mondjuk én, el is törtem a karomat, mindegy. Sokat járta az erdőt. Aki szeretett túrázni a brancsból, az ment is vele, én lusta voltam hozzá, bár a szarvasbögéshez azért kimentem, a bikák harca fantasztikus látvány volt a magaslesről. Leginkább az jellemezte Simont, hogy Alex volt a barátja. Ez így furán hangzik, tudom, de a barátságuktól lett valaki a brancsban, különben nemigen vettük volna észre. Talán be sem fogadtuk volna. Nem dumált annyit, mint én, inkább hallgatagnak mondhatnám. Rendes srác volt, ha volt valamije, megosztotta velünk. A humora elég jó volt, beszólogatott néha váratlanul,

akkor nagyokat röhögünk. Viccet mégsem tudott mesélni, mindig elszúrta a poént. Nem szeretett a középpontban lenni, vagy szeretett volna, csak nem tudta jól eladni magát, fene tudja. Jól tanult, az egyik legjobb volt az osztályban, de nem ment neki könnyen, sok időt töltött a biflázással. Aliznak is kitűnőnek kellett lennie, elvárás volt Wayéknál a jó bizonyítvány. Mirza Tomi többet tud majd erről mondani, ők végig osztálytársak voltak a gimiben is. Kábé ilyen volt.

– Ennyi? Semmi más?

– Sajnálom, szívesen jellemezném bővebben, de fogalmam sincs, mit mondhatnék róla.

– Amikor telefonált, hogy meghívja arra a vacsorára, mit mondott?

– Na, helyben vagyunk, a nyomozónak is ez volt a legfőbb gondja. Annyit mondott, hogy most van Dobroson utoljára, búcsúzni jött a várostól meg a múlttól, mert az agydaganata operálhatatlan, sok ideje nincs hátra, szeretné, ha még egyszer összejönnénk vele mi páran, akik maradtunk a brancsból a városban, Mirza Tomi, Jassy Vadim meg én, eszünk-iszunk, dumálunk még egy jót utoljára, ígéri, hogy nem fog rinyálva a bajával traktálni. Sajnáltam szegényt, természetesen igent mondtam. Aztán kora délután hallottam a lövést. Egy perc sem telt bele, a sortüzet is hallottam, aztán a szirénázást. Előtte a gyűlésre én nem mentem ki a főtérre, mert dolgoztam, de sejtettem, hogy az Elnökkel történt valami. A nyomozók órákig faggattak, megpróbáltak összezavarni, jegyzőkönyvet írtattak alá, ne hagyjam el a várost, még jó, hogy ujjlenyomatot nem vettek. Kérdezték, hogy mikor jártam Winkleréknél, de én már gyerekkoromban is csak néha, azóta meg egyáltalán nem. Simon volt bejáratos hozzájuk, gyakran ott is aludt a keresztapjánál.

– Arról biztosan hallott, hogy ült is, elítélték hat évre.

– Csak akkor hallottam róla, amikor már kiszabadult, vagy inkább a büntetése vége felé, már nem is tudom. Alizzal találkoztam véletlenül, amikor itt járt meglátogatni az özvegy

édesanyját, ő említette. A néni akkor már beteg volt. Nem sokkal később eladták az itteni házat, Aliz utálta Dobrost, elvitte magához a mamát, hogy ápolni tudja. Azt hiszem, haragudott a tesójára, amiért a büntetése miatt rá maradt minden családi gond, úgyhogy nem igazán faggattam az ügyről.

Ennyi elég lesz Laczkiból, dönti el Emma, de búcsúzóul még megkérdezi tőle, vajon a harmadik meghívott barát, Jassy Vadim miért utasította el olyan ridegen, hogy nyilatkozzon neki. Laczki hentes előbb hümmög, mondja vagy se, aztán megembereli magát, végül is nincs ebben titok: Vadim valósággal őrjöngött, amikor megtudta, mire vetemedett egykori cimborája.

– Tudja, kisasszony, én nem politizálok, bár az tény, hogy mindig az Elnökre meg a pártjára szavazok, végül is attól még a mi kutyánk kölyke, hogy annak idején nem egy brancsba tartoztunk. Dobroson kábé nyolcvan-nyolcvanöt százalékot szokott kapni a választásokon, meg is van a látszata, nézzen csak körül, ez már nem a régi porfészek, fürdők van, uszodánk, pláza is, új a világítás az utcákon, a közművek mind felújítva, hiába kárognak egyesek, hogy a fele pénzt ellopták, legalább a másik felét jól használták, ipar is települt, bár a multikat nem mindenki szereti, főleg nem, hogy veszélyes környezeti izé az a vegyi üzem, de lett munkahely, a főtéren minden ház kitatarozva, a templom ugyancsak, a rendőrséget megerősítették, a polgárőrség is kapott terepjárót, rend van, nem kell ahhoz politizálni, hogy az ember belássa. Vadim viszont keményen politizál, benne van a helyi pártvezetőségben, kérdezzen csak bárkit az utcán Jassyról, rögtön tudni fogja, ki az. Nagy bánata lehetett, hogy őt nem hívták meg arra az ebédre, ami után Simon lelőtte az Elnököt, pedig nincs nála lelkesebb híve Dobroson. Ő azt hitte, hogy Simon is közénk tartozik, éppúgy, mint régen. Nem tudom, Vadim hallott-e a börtönbüntetéséről, az biztos nem tett jót Simon lelkivilágának, de mit tehet az Elnök az ő csibészkedéséről? Szóval jobban jár a kisasszony, ha nem találkozik

Vadimmal, mert csak azt hallaná tőle, amit mindig hajtogat, hogy mennyire gyűlöli azokat a rohadékokat, akik bírálni merészelik az Elnököt, és hogy korrupciós meg antidemokratikus vádakkal csesztetik, és nem veszik tudomásul, hogy a nép hatalmas többséggel sorozatban rá szavaz, és aki ezt nem képes elfogadni, akár el is húzhat a búbánatos picsába, már bocsi, annak ez nem hazája, az nemzetáruló, aki csak ártani akar. Kígyót-békát kiált arra, aki mást gondol. Szóval, azon csodálkoztam volna, ha Vadim szóba áll magával, ő csakis kormánypárti dolgokat olvas és néz és hallgat. Viszont Mirza Tomi egyáltalán nem ilyen. Doktor Mirza, hogy pontos legyek. Valójában fogalmam sincs, hogy most milyenek a nézetei, ősidők óta nem beszéltünk, de ő inkább a másik oldalhoz húzott régebben. Szombaton lett volna alkalom dumálni, ha Simon nem lődöz, hanem tényleg összejön az a búcsúvacsora. Talán nem kaptak volna hajba Vadimmal, tekintettel a spéci alkalomra, bár ebben sem vagyok biztos. Előbb-utóbb mindig előjön a tetves politika, totál kivagyok tőle.

A főutcán tovább, aztán a harmadik saroknál a folyó felé, mutatja Laczki az utat Emmának a rendelőintézet felé, ahol régi brancsbéli társa dolgozik, még integet is a kocsi után.

Dr. Mirza végzett az aznap esedékes három szűrkehályogműtéttel, aztán megnyitott és kipucolt egy makacs jégárpát, a délutáni rendelésig még van ebédnyi ideje, meghívja Debor kisasszonyt a szomszédos étterembe, nem nagy szám, de ehető ételt adnak elérhető áron. Úgy tekint Emmára, ahogy az ötvenes évei közepén járó férfiak szoktak egy közepesen vonzó harmincas szingli nőre: bágyadtan reménykedő sóvárgással.

– Én naponta csak egyszer eszem, estére pedig vacsorameghívásom van egy meglepően normális pasitól, arra spórolok, de egy salátaszerűséget letuszkolnék – válaszolja Emma, hogy meg ne sértse a dokit, aki csóválja a fejét: nagyon egészségtelen szokás, bizony nagyon. Egyébként meg randi a nemzeti gyász idején? Hogy néz az ki? – próbál vicces lenni, nem áll jól neki.

– Csak a vigalom van betiltva, a zenés szórakozás, enni még szabad – mondja Emma, a még szót nyomatékkaal ejti.

Gyanúsan festenek a sárgásbarna szaftban tocsogó húskockák, amit tárkonyos tokány címén a pincér unott mozdulattal a doktor elé helyez, de Emmát a menüinél fontosabb dolgok izgatják.

– Szemész vagyok, nem pszichiáter – von vállat dr. Mirza –, hogyan is tudnám megítélni, mi játszódott le Simonban, ami a merénylethez vezetett? Ha arra kíváncsi, lehetett-e számítani bármi hasonlóra abból, amilyenek ifjúként ismertem, hát kezen ki kell mondanom, hogy egyáltalán nem. Ellenkezőleg. A régi Simonban nyoma sem volt az erőszaknak. Jóindulatú fickó volt, én nagyon kedveltem, bár eszembe sem jutott ki mondani, ilyet kamasz fiúk sosem tesznek, neki pedig Winkler Alex volt az atyáisten.

– Laczki úr is említette, hogy különösen mély barátság volt az övék – veti közbe Emma, hogy kihúzzon egyet s mászt a dokiból.

– Barátság? – hümmög Mirza. – Így is mondhatjuk, de nem volt az egyenrangú kapcsolat. Simon erősen kötődött Alexhez, felnézett rá, az meg viszonzásul pályolgatta, mintha az öccse volna. Jámbor fickó volt Simon, elég értelmes is, de önállótlan. Engedelmességhez szokott. Otthon az apja dirigált, a suliban pedig úgy viselkedett, mintha Alex kisinasa volna. Pedig jobb tanuló volt nála, legalábbis az eredményei szerint. Nagyon okosnak azért nem mondanám Simont, inkább szorgalmasnak. Különösebb tehetséget nem árult el semmiben, amennyire emlékszem. Ez csak a sulira igaz, mert távolugrásban jó volt. Az országos ifi bajnokságban másodikt lett, az ezüstérmét láttam, bár nem mutogatta. Nevetségesen hangozhat magának, de itt Dobroszon ez nagyon is számított.

– Távolugrás? – csodálkozik Emma. – Hogy jutott Simon észébe? A fiúk focizni szeretnek, úgy tudom, attól lehet népszerű valaki.

– Nálunk nagy hagyománya van az atlétikának. Vagy inkább volt. Ma már... – csak legyint Mirza a jelen állapotokra.

– A tornatanárunk sokunkat beszervezett az egyesületbe, például engem is. DAC feliratú trikóink voltak, Dobrosi Atlétikai Club. Hollarik a tanárunk neve, nyilván sosem hallott róla, mert a tízpróbázók nem az atlétika sztárjai. Egyszer kijutott az Európa-bajnokságra, arra büszke volt, bár sokadik lett. Nem tudta kifutni a formáját, súlyos sérülés érte, nem is gyógyult fel rendesen. Elég fiatalon hazajött Dobrosra tornatanárnak, egyúttal az atlétacsapat edzőjének. Akiben parányi fantáziát látott a suliban, azt vitte magával az edzésre. Simon először sprinternek készült, mint Alex, rommá is verte, nemcsak őt, mindenkit. Aztán Hollarik felismerte, hogy a távolugrás való neki igazán. Nagy sportélet volt itt akkoriban. A stadion gyakran megtelt, a másodosztályban vitézkedett a focicsapat. Mi meg ott futkostunk körbe-körbe a salakon, keményen hajtott minket Hollarik. Lányok is jártak edzésre, úgyhogy volt vetélkedés, tettük-vettük magunkat. Magáért a dicsőségért is, de főleg értük, hogy becsajozzunk. Simon önértetének jót tett, hogy ifiként ő vitte a legtöbbre. Nekünk, többieknek, esélyünk sem volt, hogy eljussunk az országos szintre.

– Az Elnök is eljárt edzeni a stadionba? – fog szimatot Emma.

– Ő ne járt volna?! – Mirza doki még a villát is leteszi, hogy egy gögös gesztust és grimaszt parodizálva jelezze: ahol győzni lehetett, ott harcba kellett szállnia őuraságának. – Az Elnök középtávfutó volt, nyolcszáz, de ezerötszázon valamivel jobb. Nekem persze a leggyilkosabb táv, a négyszáz jutott. Kőkemény fickó volt Hollarik, a lazsalást nem tűrte. A háta mögött jódlizva énekeltük a nevét, ez volt a maximális szemtelenség, amit merészeltünk. „Hollarik megfingat, húde, húde jó”, kábé így danoltuk, mint a tiroli bőrnadrágosok. Idétlen tinik voltunk.

– Laczki úrral beszéltem, szerinte az Elnök és Winkler Alex keményen rivalizáltak. Ezek szerint a pályán nem találkoztak vetélytársként, ha egyikük sprinter...

– Dehogynem – vág közbe Mirza udvariatlanul. – Négy-százat a sprintereknek és a középtávfutóknak is gyakran beiktatott az edzőnk az állóképesség és gyorsaság kiegyen-súlyozására. Alex jobb volt négyszázon, az Elnök lassabb, de kitartóbb futó. Laczki Misa erről nem sokat tudhatott, ő nem járt atletizálni. Az ő kedvenc sportja a csajozás volt, leszóli-totta az összes lányt, aki az útjába került. Bátor lett, ha együtt lógtunk a promenádon. Úgy cipelte a gitáromat, mintha tudna rajta játszani. Az apja hentesnek szánta, az is lett. Nem járunk össze, de ha véletlen összefutunk, nincs bajunk egymással. A feleségem vásárol nála.

– Fura egy társaság lett volna a maguké, ha nem blöff a meg-hívás, és találkoznak négyesben – provokálja Emma a politizá-lást. – Laczki úr szerint maga és Jassy Vadim aligha bírták volna ki, hogy össze ne vesszenek. Bocsnát, ha ez túl kényes téma.

– Nincs ebben semmi kényes – tiltakozik Mirza a gyáva-ság gyanúja ellen. – Sokan voltunk a brancsban, nem csak az itt ragadt hármak, biztosan messze kerültünk egymástól az-óta. Vadim virtigli fasiszta, kár volna szépíteni. Éppen úgy, mint az Elnök volt. Illetve nem úgy, mert Vadim komolyan szajkózza az eszement baromságait, az Elnököt viszont vi-lágéletében csak az hajtotta, hogy hatalma legyen és vagyona, senki ne álljon fölötte. Maga írogatott ilyesmit a cikkeiben, olvastam őket, nálam jobban tudja, hogy ezért fanatizálta a Vadim-féle elmehunytaikat. Újságíróként nyilván jól ismeri az agymosás módszertanát. Én a pazar eredményt konstata-lom itt a mi kis posványunkban. Szomorú dolog. Amint a politika kerül szóba, úgy érzem magam Dobroson, mintha a közveszé-lyesek közé zártak volna egy tébolydában. A szembetegségek szerencsére fittyet hánynak erre az elmebajra, a glaukóma az glaukóma, bármit gondol az illető. Lehet így élni, szó se róla. Nem kényelmes tartania az embernek a száját, de ha muszáj, hát tartja. A kollégáim közül, akivel egy követ fújtam a fordulat idején, már csak ketten maradtunk. Kirúgták vagy elüldözték a többieket. Egyedül vagyok szemész, talán ez a szerencsém.

– Mondja, doktor úr, él még az egykori edzőjük? Beszélnék vele, nyilván emlékszik Simonra, ha ő volt a legsikeresebb ta-nítványa.

– Öregfiú már a jó Hollarik, de a memóriája tökéletes. Az időeredményeket is fejből sorolja, ha találkozunk, én már rég elfelejtettem. Folyton a stadionban lófrál, ott eléri.

– Köszönöm, mindenképp felkeresem őt – bólint Emma. – Talán térjünk vissza a politikához. Én úgy tudom, Way Simon valaha az Elnök pártjának híve volt. Segítene kiderítenem, mitől ébredt benne a változás?

– Ha én azt tudnám! – sóhajt nagyot dr. Mirza. – Maga kapott tőle levelet, úgy olvastam a cikkében, én alig párszor találkoztam vele, amióta elment Zantába az egyetemre. Simon annak idején az apja felfogását követte. Az öreg Way büszke volt a nemesi múltjára. Mániákusan gyűjtötte a fegyvereket és a dicső múltról szóló történelmi könyveket. Rühellte az ak-kori hivatalos történészeket, akik nem magasztalták kellően a nemzetünket. Vagy nem azon siráncoktak, hogy az egész világ összeesküdött ellenünk.

– Ezek szerint bejáratos volt Wayékhoz.

– Mondhatni. A házukban gyakran megfordultam, de pél-dául az erdőszlakba engem sosem vitt ki az öreg Way vaká-ciózni. Simon barátai közül egyedül Alex részesült ebben a ritka kegyben. Az öreg végül is elérte, amit akart, hogy a fia az ő példáját kövesse, mert Simon erdőmérnöknek készült. Vadász nem akart lenni, utálta megölni az állatokat. Az ap-jának nem mert ellentmondani, de nekem morgolódtott arról, hogy rendben, belátja, hogy szükséges a vadállomány szabá-lyozása, de lődözzön az, aki élvezi a gyilkolást. Pedig pazarul célzott, mint láthattuk.

– Elmondaná, milyen volt Wayéknál a családi légkör? – kérdezi Emma, viszolyogva tolva félre a görög salátának titu-lált fonnyadt zöldségkupacot.

– Fegyelmezett – válaszolja kis töprengés után Mirza dok-tor. – Nekem fagyosnak tűnt a miénkhez képest. Simon húga

bírta a legkevesbé, vágta a pofákat, kimondottan utálta az apját, mert az folyton belekötött, hogy mi illik egy lánynak és mi nem. Fogadkozott Aliz, hogy elmenekül, amint lehet. Emlekszem, hogy Wayéknál percre pontosan kezdődött minden étkezés. Ha Simon nem kéredzkedett el, hogy tovább maradna, és lekéste a vacsorát, nem kapott enni. Pontosabban csak lopva az anyjától, nem volt szabad kiderülnie. Olyan rend volt Simon szobájában, mint egy laktanyában. Alexéknél kedélyes volt a légkör, oda jobban szerettem járni. Rudi bácsi folyton tréfált, nem volt semmilyen politikai agylövése. Majd rájönnek a nyomozók is, hogy semmi köze a merényletnek, aztán kiengedik szegényt, hadd süssön-főzzön tovább. A légynek sem tudna ártani, aranyos, joviális pofa.

– Felidézné, doktor úr, hogy Simon a lányokkal hogyan jött ki? Ha olyan szuper sportoló volt, biztos kapkodtak érte.

– Elég hamar sor került a szexre, ha erre kíváncsi – mosolyog Mirza a kérdésen. – Annyira nem hamar, mint mostanában, de eléggé. Simonnak az atléta lányok közül lett egy tartós kapcsolata, elfelejtettem a rendes nevét. Babinak becézte. Kirtartott Babi mellett sokáig, amíg szerelmes nem lett egy másik lányba, de erről nem szívesen beszélek. Ezek nagyon személyes dolgok, nem teregetném ki Simon magánügyeit. Mi köze volna a tinédzserkori szerelmi életének a merényletnek?

– Hát...?! – Emma kétkedő képet vág, tréfálkozó hangszíval nyakatekerten fogalmaz: – Tapasztalataim szerint a női tényezőket sosem lehet kihagyni, ha egy férfi cselekedeteinek a motivációit kutatjuk, már megbocsásson, ha ez feminista szexizmusnak hangzik. Cherchez la femme, ismeri a mondást...

– Van benne igazság – bólint rá a doktor.

– Laczki úr szerint Alex volt az alfahím a csapatban. Nem szeretnék otrombának tűnni, mégis felteszem a kérdést: nem volt ebből összezördülés a barátok között?

– Mire céloz? – húzza össze Mirza gyanakodva a szemét.

Emma rájön, hogy fölösleges köntörfalaznia:

– Laczki úrnak már hallgatási fogadalmat tettem Ruden Gabriella ügyében, önnek is megismétlem, doktor úr, fölösleges titkolóznia.

– Az az istenverte szófosó Misa, hogy nem bírja a lepcsés száját befogni... Persze, én vagyok a hibás, hogy annak idején elárultam neki, de hát annyira faggatott, nem értette, mi történt Simonnal...

– Megértem, ha nem bízik egy újságíró tapintatosságában, de engem pusztán Way Simon és a későbbi áldozata közötti viszony alakulása szempontjából érdekelnek a történetek. Tudok a kínos szexpartiról is, mielőtt találgatna. Csak arra vagyok kíváncsi, mit váltott ki az eset Simonban.

– Bár tudnám – biggyeszi le csüggedve az ajkát a doktor.

– A jelek mondjuk egyértelműek voltak. Zárkózottabb lett Simon, mint előtte volt, kissé tán apatikus, bár igyekezett titkolni. Nem tudom, mit szégyellt jobban: azt-e, hogy Gabi olyan megalázón visszautasította, vagy azt, hogy Alex mit sem törődve az érzéseivel, simán megdöntötte a lányt. Leginkább persze attól borult ki, ahogy az Elnök és a haverjai elbántak szegény megzavarodott Gabival, akit még mindig reménytelenül szeretett. Simon nagyon visszafogottan viselkedett, a legtöbben nem vették észre, hogy bármi megváltozott volna közte és Alex között, talán maga Alex sem. Ugyan, hülyeséget beszélek, ő hogy ne vette volna észre. Inkább kényelemből úgy tett, mintha minden rendben volna. Simon hajlamos volt magába zárni az érzelmeit. A helyében én minimum leköttem volna Alexet, de ő valamiért képtelen volt elszakadni tőle. Hogy is magyarázzam: mintha Alexen keresztül kapcsolódott volna viszonylag fesztelenül az emberekhez. Az Elnökhöz való viszonya...? Ha arra gondol, hogy a bosszúszomj elfojtása váratlanul kirobbanhat, nyilván nem légből kapott ötlet, de hogy évtizedekkel később... Nem, az teljes abszurditás.

– Kivéve, ha halmozódtak az Elnökkel kapcsolatos negatív élmények. Akkor fontos lehet, hogyan ítéli meg erkölcsileg, nem gondolja?

– De gondolom. Nekem kezdettől voltak erkölcsi fenntartásaim az Elnökkel szemben. Már a gimnáziumban is voltak szociopata jegyei. Önző akarnok volt, bárkin átgázoló, törtető alak. Aljas szemétláda. Igaz, aki a bűvkörébe került, ahhoz tudott szívélyes lenni. Elfogult vagyok vele szemben, nem tagadom. Gyűlöltem hosszú évek óta, de természetesen nem helyeslem egy pillanatra sem, amit Simon szombaton művelt. Gyászolni viszont képtelen vagyok. De most, ha megbocsát, az ebédidőm lassan lejár, készülnöm kell a délutáni rendelésre.

– Köszönöm a segítségét, doktor úr – pakolja össze az asztalról a jegyzeteit Emma.

A doktor nem hagyja Emmának, hogy maga fizesse a nyulaknak való, nevetséges salátáját, újra rosszallón csóválja a fejét: tessék rendesen étkeznie a kisasszonynak! Az étteremből kilépve Emma kezet nyújt Mirzának, de a búcsú után visszafordul, kér még egy szívességet:

– Megmutatná, kérem, merre induljak a híres promenád felé? Megnézném.

– Jöjjön, nem nagy kitérő, elkísérem – pillant az órájára a doktor. – Útközben elmesélhetné, maga hogyan ismerte meg Simont, és milyennek látta.

A sarkon jobbra kell fordulni a folyó felé, a főtér balra van, talán ha kétszáz méter, az óvárosban nincsenek nagy távolságok. Keskeny az utca, Emma és a doki alig férnek el egymás mellett a töredezett betonlapos járdán.

– A hozzám intézett levele miatt hihetik rólam, hogy bizalmas viszonyban voltam Way Simonnal – mondja Emma. – Pedig csak kósza benyomásaim voltak róla a perbeli szereplése nyomán.

– Itt volnánk – mutatja Mirza a híres promenádot. Harányan zöldellő fasor húzódik hosszan a folyó partján, csaknem a mellvédig ér az áradó víz. Egy nagy lombú hártól félig takarva látszik a kávéház terasza. Néhány pár ejtőzik ott, a tavaszi napfényben fürdetve az arcukat. – Beülhetnénk egy kávéra, de sajnos dolgom van – szabadkozik a doktor.

Még elkíséri egy darabon Emmát a macskaköves sétányon, megmutatja, hogy hol volt az Alex-brancs törzshelye, most is ott áll egymással szemben a két pad, persze már nem ugyanazok a padok, ezek sokkal kényelmesebbek, mondja Mirza, annak idején az ülőkére tették a lábukat, a háttámlán csücsültek, úgy vagányabb, szólt a gitár vagy a táskamagnó, úgy dumáltak vagy arénáztak, alkalomadtán iszogattak is körbeadva a palackot. Ideális találkahely, a legszelesebb utca a közelben fut ki a Dóbar partjára, erre jöttek a lányok, ha fagyizni vagy sütitizni akartak, néha hagyták elkísérni magukat. Mirza doktor még tart egy röpke eligazítást, merre lakik Kaplan tanár úr, volt gimis osztályfőnökük. Lopva megsejlel a távozó Debor Emma feszes nadrágban billegő fenekét. Sóhajt. Várja néhány triviális kötőhártya-gyulladás.

Nem esik útba a gyilkosság csöndes utcája, de kis kitérő csupán. Emma a telefonjával fotókat készít a tetthelyről, nem tördök a rosszalló pillantásokkal. A vendéglő bejáratán hatósági pecsét virít, állványon az Elnök gyászkeretes képe. Néhány méternyire két sötét öltönyös úr komoran figyel. A ház fala mentén a járdát virágok borítják, hordják oda szüntelen. Egy asszony mécesst gyűjt éppen. Távozóban Emma felfedezni vél az úttesten egy foltot, ahol Way Simon feküldhetett arcra borulva, holtan. „Itt döglött meg a rohadék” – hallja a morgást, nem néz a hang gazdája felé.

Kaplan Arnold tanár úr a kertvárosban él Biankával, a feleségével. Nyolcvan fölöttiek mindketten, de gondosan ápolják az orgonabokrok mögött rejtekező kertet. A biedermeier stílbútorokkal berendezett házban is akkurátus a rend. Az idős hölgy teát szervíroz, homlokráncolás nélkül veszi tudomásul, hogy a leányzó mézet igényel a cukor helyett. Okos, az öregségtől beesett férfiarcból szigorú tekintet mered Emmára. Kaplan tanár urat annak idején sem lehetett félvállról venni, a matek komoly dolog.

– Kérem, kisasszony, nincs mit köszönnie, természetesen a rendelkezésére állok – felel a nyugalmazott tanár gavallérosan a hálálkodásra. – Tőlem a rendőrök csak annyit kérdeztek, hogy mikor találkoztam Way Simonnal, kikkel volt kapcsolatban, arra próbáltak rájönni, tudok-e róla bármit, ami összefügghet a merénylettel. Mondhatnám magának, hogy hagyjon békén, semmi közöm egykori diákjaim tetteihez, de nem így gondolom. Aki vérbeli tanárnak tartja magát, márpedig nekem ez hivatásom volt, nem csupán a kenyérkereső szakmám, az igenis vizsgálja meg a saját felelősségét a tanítványai sorsában, ne hártsa el magától.

– Ritka manapság az efféle felelős gondolkodásmód – hajt fejet Emma.

– Ritka – bólint rá az idős Kaplan. – Inkább elkerülöm a gimnáziumot, mert nem ismerem rá. Pedig ott telt az életem java előbb diákként, majd tanárként. Most teljes a zűrzavar. A tanulók nyíltan cigarettáznak, berúgnak, drogoznak, szégyentelenül viselkednek az utcán, ordítva káromkodnak, a fiúk szemérmetlenül fogdossák a lányokat, akik olyan ocsmánnyul beszélnek, hogy egy kocsis is belepirulna. Mi sem voltunk angyalok ifjan, de ami ma folyik, attól borsószik a hátam. Nehogy azt higgye, hogy egy begyepesedett vénember sirárait hallja, Debor kisasszony! Van komputerem, figyelem az interneten is a világot. Azt mondják, hihetetlen a fejlődés, de sajnálom, én ezt az elburjánzó kulturálatlanságot és növekvő tébolyt nem fejlődésnek látom. Kétségbe vagyok esve miatta.

– Ha a tanár úr figyel a netet, talán az én cikkemet is olvasta a merényletről. Elvégre az egyik volt diákja lőtte le a másikat... Nem lehetett könnyű feldolgoznia.

– Nem volt könnyű, valóban – emeli meg az állát a tanár, dölőfős lesz tőle a fejtartása. – Volt két napom belegondolni az akkori időkhöz. Elő is jöttek sorra az emlékek. A feljegyzéseimbe is belekukkantottam. Kisasszony, ön mire kíváncsi?

– Amire csak emlékszik a tanár úr az Elnökről és Way Simonról. A tanulmányaikra, a jellemükre, a viszonyukra egy-

máshoz, az osztályban elfoglalt társas pozíciójukra. Beszéltem már Way két egykori barátjával, egyiküket, Mirza doktort ismeri, hiszen az ön osztályába járt, de én arra is kíváncsi lennék, hogy egy tapasztalt pedagógus mit vett észre azon a két fiún. Látszott-e bármi abból, amivé később lettek?

– Matematikus vagyok, szeretem logikus sorba rendezni a dolgokat – szól gögösen Kaplan. – Kezdem a választ a legkönnyebbel, a tanulmányaikkal. Az Elnök éles eszű volt, gyorsan kapcsolt, nem volt gondja a matekkal, bár nem érdekelte. Annyit tanult minden tantárgyból, hogy ne legyen gond az egyetemi felvételével. Akkoriban nem volt könnyű bejutni, főleg egy kisvárosi gimnáziumból. Ő pedig már elsőben deklarálta, hogy a jogi karra megy a fővárosba. Előfordult, hogy nem tanulta meg a leckét, lógott. Más tanárok panaszkodtak az orcátlan megjegyzéseire, amitől kitört a röhögés az órán, de nálam ilyen nem fordulhatott elő, én fegyelmet tartottam. A tanári bírálat vagy szidalmazás lepergett róla, bólogatott, mint aki elfogadja, de rá se rántott. A gimnáziumi éveiben már nem igazán volt nevelhető állapotban. Korlátok közé azért lehetett szorítani, akinek volt ereje és tekintélye hozzá. Sajnos voltak gyengekező tanárok, tanárnők inkább, azokkal szemtelenkedett, fölébük kerekedett az osztály szemében.

– És Simon? – veti közbe Emma.

– Way? Ő az érdemjegyei szerint jobb tanuló volt az Elnöknél, sokkal szorgalmasabb, de kevésbé eszes. Halkan beszélt, rá kellett szólítani, hogy ne motyogjon. A matekot bebeflázta, átvégődött a feladatokon. A biológiában kiváló volt. Valamennyire az irodalom is érdekelte. Előfordult, hogy elvettem tőle könyvet, mert óra közben olvasott. Kalandos útleírás volt, ha jól rémlik. Erdész akart lenni, illetve nem tudom, hogy nagyon akart-e, bizonytalannak láttam mindenben, de az apja arra irányította. Az idősebb Way mindig eljött a fogadóórára, nem bízta az asszonyra, mint más apák. Tartózkodtam attól, hogy rosszat szóljak a fiáról, mert világos volt, hogy büntetés lenne belőle. Szolid fiú volt Simon, semmi különös rajta. A barátja,

Alex, Winkler vendéglős fia, az volt a zsvány, aki minden-félébe belerángatta. Harmadikban, az iskolai kiránduláson, amikor pár fiú belopózott a lányok barakkjába, éppen Simont sikerült rajtakapni, a többiek időben meglógtak, csak a hátuk látszott a félhomályban, ahogy elfutnak, de ő nem árult be senkit, összeszorította a száját, konokul hallgatott. Az igazgató faggatta, én hiába kértem, hogy ne tegye, nem szabad árulót csinálni egy fiatalemberből, annál fontosabb a betyárbecsület, nem hallgatott rám. Igazgatói megrovást kapott, de nem árulta be se Alexet, se az Elnököt, pedig szerintem ők lehettek a főkomposok. Ez már nem a tanuláshoz tartozik, elkalandoztam, örepszem, úgy látszik. Mi is a második kérdéskör?

– Éppen ahhoz fogott hozzá a tanár úr, részben már meg is válaszolta. Az ifjúkori karakterük érdekelne elsősorban.

– Rendben van, megpróbálom összefoglalni. Pedagógusként hinned kell abban, hogy a jellem formálható, de úgy tapasztaltam, hogy a kamaszkor után erre már nincs sok lehetőség. Az Elnök jelleme nagyjából készen állt, mire az érettségihez elértünk.

– Járt itt nálunk a vizsga után, ne feledd, Arnold! – veti közbe Bianka asszony.

Kaplan tanár úr megrovón pillant a neje felé, de hangsúlyozott udvariassággal jegyzi meg, hogy magától is kitért volna az esetre.

– Úgy van, ahogy Bianka mondja, mindig meghívtam egy beszélgetésre a végzős osztályaim diákjai közül azokat, akik egyetemi felvételre készültek. Talán avítt gondolkodásúnak fog tartani, de meggyőződésem, hogy az értelmiségi pályák kötelezettséggel is járnak a nemzet iránt. Erre kívántam inteni a tanítványaimat búcsúképpen. Abból az osztályból hatan tettek sikeres felvételi vizsgát, köztük az Elnök és Way. Mirza is, akivel találkozott. A másik három...

– Bocsánat, de engem inkább a benyomásai...

– Újabban mindenki sürgöt – sértődik meg a tanár, aztán legyint. – Rendben van, megérttem, ha az Elnök ifjúkori

karakterére kíváncsi. Amikor itt járt nálam, főként a leküzdendő hibáira hívtam fel a figyelmét. Főleg az erényeit sorolva fokozni az önbizalmát, abban nem volt hiány. A szemére vetettem, hogy az öntudata könnyen túl-nőheti a képességeit, ami a karrierjének egy darabig jót tesz, de később visszaüthet. Tudja magáról, hogy remekül érvel, meggyőző tud lenni, szinte vezetésre termett, de nem szabad, hogy ez akarnoksággal és kevélységgel párosuljon, mert van rá hajlama. Magára vonja a figyelmet, megnyerő egyéniség, de nem ártana, ha figyelmesebb lenne a társaihoz, különben önzőnek fogják tartani. A szemtelenkedéseit is megemlítettem, természetesen, kifogásoltam, hogy nem épp lovagias a nőkkel. Ezeket soroltam. Azt hiszem, nem is hiszem, biztos vagyok abban, hogy ő volt az egyik legokosabb fiú a gimnáziumban, de a kollégáimtól úgy értesültem, hogy a műveltsége felületes volt, és tátongtak benne jókora lyukak, amit a kiváló beszédkészsége elfedett. Nagyon tudott koncentrálni és szervezni, ha valamibe belevetette magát, azt teljes intenzitással csinálta, de hajlamos volt, hogy a mellékesnek ítélt tényezőkre fittyet hányjon. A matematikában is látszott: logikusan indult el egy feladat megoldásában, de nem igazán érdekelte, ezért a figyelme könnyen ellankadt, és tévútra futott. Túl korán hitte, hogy máris a célnál van. Nagyjából ez volt a véleményem, ezt mondtam el neki, ha nem is pont ezekkel a szavakkal. Jól idéztem fel, Bianka?

– Nekem csak az tűnt fel, ahogy reagált. Mintha megtámadta volna, és nem az ő érdekében hívtad volna fel a figyelmét a hibáira – feleli az asszony, aztán Emmához fordulva folytatja: – Megfontolás helyett inkább vitába szállt az urammal. Mintha bizonyítani akarná, hogy nem valósak a hibák, amelyeket felrótt neki. Megjegyeztem, mert furcsa volt, a többi tanítványa inkább megszeppent, megköszönte, hogy a tanár úr ennyi figyelmet fordít rá.

– Tényleg így volt – ismeri el Kaplan. – El is felejtettem, hogy akkor elég orcátlannak találtam. Később, ahogy emel-

kedett a csillaga, már inkább úgy tűnt, hogy amiket én hibának véltem, mind hozzájárultak az erényei kibontakozásához. Kellettek ezek a kellemetlennek tűnő tulajdonságok, hogy ilyen nagy formátumú államférfivá váljon. Büszke vagyok arra, hogy a tanítványom volt.

– Nem mindenki ért egyet az Elnök euforikus magasztalásával, ami most, a halála után elborítja az országot. Például én sem – böki ki Emma remélve, hogy a tanár e vallomás miatt nem szakítja meg a társalgást.

Kaplan úr és Bianka asszony merev arccal néznek össze.

– Nem lettem bigott rajongója, ha netán azt képzelné rólam – szólal meg végre az öregúr önérzetesen. – De azt igenis értékelem, hogy az Elnök rendet tett az országban. Augiász istállóját hagyta rá az elődje, most viszont működnek az intézmények, a gazdaság szárnyal. Szegénység mindig volt, aki nem dolgozik keményen, az nem boldogul, ez nem igazságatlan. Azzal is vádolták az Elnököt, hogy mindent ő rendelt el, nem tűrt ellenkezést. Tényleg így volt, de legalább valaki dönteni tudott, és végre is hajtatta, amit elhatározott. Gondoljon bele, hová vezettek az örökös viták, az idegbeteg rángatózás, a húzd meg-ereszd meg politika. Nem mondom, hogy elértük a Kánaánt, de jobban élünk, mint az Elnök uralma előtt. Aki lusta és tudatlan, az mindig elégedetlen. Látom ám, hogy a kisasszony berzenkedik, de ha most azt akarja ellenem vetni, hogy az Elnök nem volt makulátlan jellem, hiszen alaposan megszedte magát, nem vitatom. A szólás szerint is minden szentnek maga felé hajlik a keze. Magyarán szólva szerzett ő is vagyont, akár a többiek, akik hatalomba jutottak. Többet zsebelt be? Lehet. Hosszabb ideig vezetett, több alkalma nyílt rá. De ő végre törődött a nemzeti értékekkel, nem árusította ki a hazát. Nem rajta múlt, hogy még csupán itt tartunk. Félek, hogy nem lesz méltó utódja. A keresztény szellemű nevelés, amit annyira szorgalmazott, sajnos a legnehezebben megvalósítható. A mai tanárok... Hagyjuk, nem az én zsörtölődésemre kíváncsi a kisasszony.

– Tudja, tanár úr, az Elnököt mindenki ismeri, megjelent több könyv, tanulmányok és cikkek garmadája róla, film is készült az ötvenedik születésnapjára, úgyhogy engem elsősorban Way Simon ifjúkora érdekelne. Ha erről szólna... Milyen fickó volt?

– Fickó? Nem volt fickós. Milyen volt? Meg kellett néznem az érettségi idején készült fényképet, hogy felidézzem az arcát. Jellegtelennek látom utólag is.

– De hiszen Way is továbbtanult a Zantai Egyetemen. Nyilván őt is ellátta tanácsokkal.

– Way az agrártudományi fakultásra készült, hogy erdőmérnök legyen. Helyesletem a választását, nem volt kiemelkedő intellektus, ami alkalmassá tette volna egy nagyobb kihívást jelentő pályára. A kritikai szellem hiányzott belőle. Szolgalelkűnek túlzás lett volna neveznem, de önállótlan volt, éretlen a korához képest. Kiváltképp ha az Elnökkel vetjük össze. Azt hiszem, érzékeny fiú volt, bár próbálta leplezni, hogy alkalmazkodjon a többiek nyegle viselkedéséhez. Bevallom, nem sokat törődtem vele. Hiba volt. Rejtély előttem, hogyan válhatott gyilkossá, hiszen inkább félszeg volt, mintsem erőszakos.

– Tudja, tanár úr, engem elsősorban az Elnök és Simon közötti ellentét érdekelne.

– Sajnálom, de nem tudok konfliktusról kettejük között. Nekem úgy tűnt, az Elnököt egyáltalán nem érdekli Way. Úgy rémlik, sosem láttam beszélgetni őket.

– Úgy értesültem, hogy gyerekkoruktól más brancshoz tartoztak. Rivális csoportokhoz... – próbálkozik Emma.

– Azt tudom, hogy az iskolán kívül kisebb-nagyobb csoportokba verődtek a fiúk, együtt töltötték az időt a templomkertben vagy a folyóparton, de erre nem figyeltem.

– Ha saját középiskolás élményeimből indulok ki, a fiúk és a lányok viszonyát gondolom meghatározónak – próbálja Emma a kényes kérdés felé terelni a párbeszédet, de a tanár úr a fejét rázza:

– Látja, Debor kisasszony, ez ügyben tudom a legkevésbé kielégíteni a kíváncsiságát. Párkapcsolati dolgokban nemigen nyíltak meg előttem a diákjaim, alighanem prűd, vaskalapos filiszternek tartottak. Nem állítom, hogy a maguk felfogása szerint oktanul tettek. Igenis kárhoztattam az elszabadult szexuális szabadosságot. Így aztán a diákjaim igyekeztek elfedni a kapcsolataikat előlem. Ennyi szemérmességet el is vártam tőlük. A kollégáimtól azért hallottam egyet s mást, ami a pletykánál többnek tűnt. Simonról viszont ez ügyben semmit nem tudok mondani. Ha volt barátnője, alighanem az atlétikának köszönhetette. Az edzője, Hollarik tanár úr még mindig pirospozsgás, ha megkeresi, biztosan sokat elárul Simonról. Támogattam, hogy sportoljanak a fiúk. Ép testben ép lélek.

Emma nyelve hegyén billeg a csípős megjegyzés, hogy miért csak a fiúkat említi a tanár úr, de bölcsen megfékezi a benne ágáló feministát. Ruden Gabriella ügyéről próbálja kideríteni, vajon a tanári karban mit tudtak róla.

– Ruden? – kérdez vissza az idős tanár elgondolkodva, aztán határozottan jelenti ki: – Nem volt semmiféle ügy. Tudnék róla. Gabika legjobb barátnőjéből később a kollégám lett. Rajzot és művészettörténetet tanít ma is a gimnáziumban, de soha egy szót nem ejtett bármi ilyesmiről.

– Beszélnék a tanárnővel, ha megadná a nevét...

– Nem hiszem, hogy szerencsés lenne bevennie ezt a szörnyű gyilkossági ügyet a gimnázium falai közé. Anélkül is van elég felfordulás, képzelheti. Az egykori diák agyonlövi volt osztálytársát, az ország legfőbb vezetőjét, micsoda gyalázat! Hollarik úrral beszéljen inkább, ő már nem tanít, csak edzéseket tart a stadionban. Ő jól ismerte mindkét fiút. Szerintem megvan még a telefonszáma.

Bianka okulárét biggyeszt az orrára, egy műbőr kötésű, betűrendes telefonregisztert lapoz, megtalálja férje volt kollégáját.

Vezetékes telefon számát kapja Emma, ősrégi, de él még a vonal. Hosszan csöng, mire felveszik végre. – A férjem edzést

tart – hallja Emma Hollarikné kelletlen hangján –, hat után felkeresheti, ha tényleg olyan sürgős és fontos.

A gimnázium nincs közel, de Emma nem száll kocsiba, gyalogol inkább, látni akar valamit a városból, ahonnan az Elnök és gyilkosa indult. Nem sokat nézelődhet, mert menet közben telefonhívást kap. A polgármester titkárnője hívja vissza a reggeli beszélgetésre utalva: Halopa polgármester úr mégiscsak fogadja őt, de kizárólag másnap reggel nyolckor ér rá, és legfeljebb egy órácskára. Köszönje Prády államtitkár úrnak, aki eljár az érdekében, üzeni hozzá a polgármester hálát várva.

Prády? Hogy az ördögben történt? Nem kért tőle közvetítő szerepet. Emma túlteszi magát a rejtélyen, máris nyomja a szerkesztőség gyorsíró gombját. Minden pompásan alakul, közli Michalek főszerkesztővel, maradna holnapig Dobroson, a polgármester meggondolta magát, reggel mégis nyilatkozik, a lap ugyebár fizeti a szállást, időben meglesz az első cikk a nyomtatott kiadáshoz, ha annyira sürgős, de innen nem haza menne, hanem egyenest Zantába, ott matatna tovább Way múltjában. Nem volt ideje böngészni a neten, válaszol Michalek kérdésére, de valójában mérsékelten érdekli, hogy a médiából ipari mennyiségben ömlik a megboldogult Elnök nyálas dicsőítése, az meg pláne nem foglalkoztatja, hogy a kormánypárti kommentáló trollok megszállták az internetet, őrvölgének az összeesküvő tudjukkik ellen, vesszen Way és mind egy szálig a Wayok, időszerű leszámolni a gyilkos mögött álló hazaáruló ellenzék terrorcsoportjaival, szerencsére Tiba tábornok hős csapatai óvják a biztonságunkat. Mire fel a meglepődés, kérdi Emma a főnökét, hiszen tudták előre, hogy ez a téboly fogja elárasztani a sajtót és az internetet, egyébként csók a kollégáknak, előbb-utóbb érkezik a soros Debor-opus, nyugodjon meg Michalek főszerkesztő és Mayor helyettes, semmi felelőtlenség, újságírói tárgyilagosságán nem esik csorba, indulatait sikerrel zabolázza meg.

Mély sóhajjal újabb számot hív Emma. Egy megdöbbenő-normális férfiember szól bele kellemes baritonján, s mintha gondolatolvasó lenne, szelíden érdeklődik, hogy vajon ismét stornó-e a randi. Debor kisasszony szabadkozik, ő extrém elfoglaltsága ellenére is nagyon szívesen venné a találkát, kényszerhelyzetében csupán egy apró módosítást javasol Zavadsky Emil úrnak, mert így hívják a szerencsés fickót, akit majd ki-tüntet kegyeivel, üljön be a kocsijába, hajtson egyenesen Dobros város főteréig, addig a leányzó kivesz a szállodában egy szobát, egy szobát, hangsúlyozza, hogy ne legyen félreértés, ahol a kellemes vacsora után még kellemesebben tölthetik az időt kora reggelig, mikor is a derék Emil kipattanhat az ágyból, ha tövig nyomja a gázpedált, simán beér a munkahelyére, leg-feljebb kicsit késik – nos, megér ennyit a dolog? Zavadsky úr elképze-li Emmát ruha és a rá amúgy jellemző pikírt megjegy-zések nélkül, habozás nélkül dönt, mint akinek épp egy ilyen kaland hiányozott eddig színtelenül csordogáló életéből.

– Csörögj rám, ha ideértél – adja az utasítást Emma, és arra gondol, hogy nagyon ráfér egy derekas szexparti, talán aludni is tud tőle egy nagyot, most bezzeg nem hozta magával az óvszeres dobozt, talán lesz annyi esze ennek az Emilnek, de ha mégsem, az sem vészes, a fickó nem az a fertőző típus, teherbe pedig épp nem eshet, hála az égnek. Séta közben ru-tinosan pötyögteti a mobilt, kikeresi a szálloda számát, szobát foglal, duplaágyast, a számlát majd a Futár állja.

Megy a szimata után Debor Emma, a Ruden-ügyet vérbeli újságíró nem hagyja parlagon, akármily kínos a hajdani Ga-bikának. Ki tudja, ötven fölött hogyan él benne az a régi eset? Lehet, hogy zsákutca, de most már végig kell járnia, az ifjúko-ri lelki traumák hatása fontos lehet. Vajon erre célzott Way a levelében, amikor arra utalt, hogy találnak majd a nyomozás során személyes indítékot?

A mindentudó telefon kiadja az adatot: a dobrosi gimná-zium rajztanára nem más, mint Danko Vanda. Szóba sem jö-het, hogy beengedje, állja Emma útját a gimnázium pedellusa,

a tanárnő szakkört tart éppen, nem lehet zavarni, egy újság-írónak meg pláne nem, a politika ki van tiltva az iskolából, mindenekelőtt a zugfirkászok tartandók távol, a merénylet után az igazgató úr nyomatékosan felhívta rá a figyelmet, tes-sék odakint megvárni.

Danko Vanda tíz évvel öregebb és tíz kilónyival vastagabb, mint amennyinek a neten talált fotó mutatja, de a puffadt arcból kiálméklódó gombszemeket lehetetlen eltéveszteni. Hiába sze-retné lerázni Debert, az kullancsüzemmódba kapcsol, az összes elképzelhető módon igyekszik meggyőzni a tanárnőt, hogy in-kább védené, mintsem sértené régi barátnője becsületét.

– Way szerelmes volt Gabriellába, és én csupán azt szeret-ném tudni, mennyire tartósan viselte meg a csalódás, amelyet a lány viselkedése okozott – próbálkozik, de a tanárnő nem válaszol, hanem sietve útjára indul, mered előre, mint aki se hallja, se látja a mellette loholót. Emma alig győzi követni, közben mondja a magáét: – Nem Ruden meghurcolása a cé-lom, eszembe sem jutna kiteregetni a szennyest, amit a férfi kollégák tennének, ha ők plankolnák fel az ügyet, engem ki-zárólag Simonnak az Elnök iránt táplált érzései érdekelnek, meg se említem Gabriella nevét, eszemben sincs a barátnője becsületébe gázolni egy ifjúkori szerencsétlen affér miatt, hi-szen magam sem voltam megfontoltabb annyi idős koromban – hadarja Emma mentében.

Danko Vanda szótlan szaporáz, Emma már szinte futni kényszerül, ahogy győzködi az ajkait eltökélten összepréselő tanárnőt.

– Ki volt az a gazember, aki elpletykálta? – kérdi végül Danko Vanda megtorpanva, gombszeme összeszűkül a gyűlö-lettől, ahogy Emmára mered.

– Sajnálom, de mindenki emlékszik az esetre, hisz tudja, milyenek az emberek... – lódítja Emma. – Soha nem adom ki a forrásaimat, ha nem kapok rá felhatalmazást. Önt sem fogom, tanárnő – ígéri kérlelő tekintettel, szelíden. – Ígérem, megteszek mindent, hogy ne érje csorba Gabriella becsületét.

– Őt magát már nem sértheti, legfeljebb az emléket mocskolhatja be – mondja Danko tanárnő. – Gabi meghalt, csúnya halála volt, a sírja is távol van Dobrostól. Örült, hogy elszabadult innen, ahol annyi bánatom érte, esze ágában sem volt visszatérni.

– Sajnálom. Véletlenül hallottam arról, hogy ön a barátnője volt. Nem adom tovább senkinek, és én is békén hagyom, engem igazából csak Way Simon érdekel. Meg akarom érteni, hogyan jutott el az egykori szelíd fiú ahhoz a borzalmas tettehez. Talán közelebb visz hozzá, ha megismerem az ifjúkori élményeit az Elnökkel kapcsolatban.

– Én azt sem akarom, hogy az Elnök emléket bemocskolja. Sőt tiltakozom ellene. Ismerem magukat, újságírókat, egy zaftos sztoriért az anyjukat is eladnák – sziszegi Danko tanárnő Emma képébe, aki hozzászokott az effajta vagdalkozáshoz. Nyugtatni próbálja a feldúlt hölgyet:

– Nézze, Ön nem ismer engem, de belátom, sok kollégám adhatott okot lesújtó véleményére. Engem tényleg csak az érdekel, Way Simon hogyan élte át a csalódást. Ha úgy kívánja, meg se említsen más nevet vagy eseményt, a lényegét úgylis ismerem. Persze jobb lenne, ha öntől a valósághű változatot hallanám, de megértem, ha ódzkodik tőle. Nem akarom itt az utcán feltartani, ülünk be egy kávéra vagy bármire a közelben.

– Nem ülök be, és nem fogok magával társalogni – közli Vanda gorombán, de dühében mégis megered a nyelve: – Wayról nem tudok jószerivel semmit. Epizódszereplő is alig volt a történetben. Gabi már jó ideje szerelmes volt Alexbe, miközben az a mamlasz Simon idegborzólón sündörgött körülötte. Nagy nehezen összekaparta a kurázsiját az a rakás szerencsétlenség, és szerelmet vallott Gabinak. Azt hiszem, egy kirándulás vagy valami más közös program alkalmával. Nem tűnt fontosnak, Gabit legalább egy tucat fiú próbálta befűzni, nekem mindegyikről beszámolt. Elég gúnyos meg gögös tudott lenni velük, hogy hagyják békén. Nyilván Simon is

kapott belőle egy emberes adagot. Gabi vele egyáltalán nem törődött. Ő attól borult ki, hogy Alex előbb a magáévá tette, aztán ejtette vagy megcsalta, tudom is én, hogy fogalmazzam meg, ami történt. Simon a kínos eset után bukkant fel újra, amire maga céloz. Na ettől Gabi eléggé kiakadt, mert vigasztalni próbálta az a balfácán, bizonyára azt képzelte, hogy majd meghatódik a nagyvonalúságától, mert ő a történetek ellenére is halálosan szerelmes belé, és csakis rá gondol. Gabi egy szót sem hitt el az ömlengésből, azt gondolta, legalábbis nekem így mondta, hogy az eset után Simon is le akarta fektetni, mintha ő egy könnyen kapható lotyó lenne. Nem tudom, milyen szavakat használt Simonnak, de nagyon durván zavarta el másodsorra is. Simon meg falféher lett, gondolta is Gabi, hogy talán túlzásba esett, mindenesetre többé nem próbálkozott. Végzősök voltunk, Simonnak korábban volt valami barátnője az atléták közül, de utána mintha nem járt volna senkivel az érettségig. Ennyi. Legyen vele boldog.

– Még egy utolsót kérdezhetnék? – próbálkozik Emma, de hiába. Danko Vanda sűrű léptekkel indul tovább, menet közben veti oda:

– Mondtam, amit mondtam, ezt is köszönje meg. És nem akarom sem nyomtatásban, sem a neten látni a nevemet. Berperlem kegyetlenül, ha mégis megtörténik. Úgy fogom magát beállítani, mint aki hazudozva mentetetni próbálja a gyilkost. És ha most megbocsát, végre kíséret nélkül mennék hazafelé.

Kopottas lakótelepi hajlék Hollarikék otthona. Hollarikné vagy húsz évvel ifjabb az uránál, inas, atlétaalkat, nem szép. Emma megérzi az ellenszenvet, helyet foglal az elnyűtt kanapén, nem kér semmit, egy pohár vizet maximum, nem zavar sokáig. Az edzőt megpillantva Emma rögtön megérti, miért nevezte őt pirospozsgásnak Kaplan tanár úr: hetven fölött is majd kicsattan az egészségtől. Nem is titkolja sértettségét, amiért sem a rendőrök, sem újságírók nem keresték a me-rénylet óta. Pedig a régi edzésnaplót is előkaparta, mutatja

Emmának a fiúk eredményeit. Érdeklődést színlel, hogy elnyerje a tréner bizalmát.

– Way nem rivalizálhatott az Elnökkel – csóválja a fejét a laikus kérdésen –, egészen más számban versenyeztek. Ha csak azt nem tekintjük vetélkedésnek – érti meg végre a kérdést Emma orrhúzásából –, hogy melyikük jutott magasabb szintre. Ha erre kíváncsi, egyértelmű a válasz: Simon messze jobb volt távolugrásban, mint az Elnök futóként. Tizenhét évesen lett ezüstérmes az országos ifjúsági bajnokságon. Pizkosul lehordtam utána, mert az utolsó kísérletnél a belépett ugrásával nyerhetett volna. Balgaság volt tőlem a műbalhé, de azt hittem, ezzel majd ösztökélem a következő évi versenyre. Csakhogy azon már nem indult.

– Tudja, hogy miért?

– Arra emlékszem, hogy mivel indokolta. Nincs ideje felkészülni, érettségi után egyetemre akar menni, tanulnia kell, hogy felvegyék. Nem hiszem, hogy ez volt az igazi ok. Valami eltört benne, úgy vettem észre.

– Szerelem, csalódás?

– Alighanem. Szakított Babett-tel, akivel addig járt. Kislabdával jó volt a lány, aztán a gerelyhajítás már nem ment annyira. Sokáig egymás kezét fogva mentek el edzés után Simonnal. Később már külön. Babett hamar talált másik fiút, Simon talán másutt keresett vigaszt, nem tudom. Nem bánthatam, ha összefekszenek a tanítványaim, én is azt csináltam az ő korukban. A tartós és kiegyensúlyozott szexuális kapcsolat jól tesz a sportolónak.

– Ezek szerint Simon változatlanul lejárt edzésre. Úgy sejtem, megváltozott a viszonya Winkler Alexhez, a barátjához. Talán az Elnökhöz is...?

– Hm. A kérdéseiből úgy tűnik, hogy sokat tud Simonról. Engem a növendékeim magánélete kevésbé foglalkoztatott.

– Szóval? – próbálja Emma visszatéríteni az edzőt a kérdéshez.

– Valami történt Simonnal, az biztos. A Winkler fiúval jó barátok voltak, Alex hozta le őt az edzésre, az én biztatásom nem volt elég. Mindketten sprinternek indultak, de Simon sokkal jobb volt. Hatvanon volt igazán remek, a gátazás is jól ment neki, a gyorsulása és a végsebessége pazar volt. Innen jött az ötletem, hogy kipróbáljam távolban. Östehetség volt ugrásban. A kezdők általában guggoló technikával ugranak, Simon viszont viharos tempóban tanulta meg az ollózást. Szorgalmas volt, sosem kérdezte meg, mi a fenének kell százszor végrehajtania egy primitívnek tűnő gyakorlatot a technika javításához. Megérezte az ugrás ideális ívét, jó ütemben homorított. A talajfogása kezdettől remek volt, nem esett seggre, nem hempergett idétlenül a homokban. A lécfogással volt problémánk. Gyakran húsz-huszonöt centit is elvesztett az eredményből miatta. Lelki dolog volt ez nála, félt a kudarcától. Általában is kudarckerülő volt, nem az a győztes fajta, mint az Elnök vagy Alex. Ez volt az egyedüli baj Simonnal. Versenyen rosszabbul ugrott, mint az edzésen. Nem akarta felfogni, hogy ez miért baj, hiszen elérte, amit célként kitűzött.

– Bocsánat, de arra nem válaszolt, hogy mi változott meg a kapcsolatukban Alexszel és az Elnökkel – jelzi finoman Emma, hogy energiapazarlás őt az atlétika alapfogalmaiba beavatni.

– Hogy is magyarázzam, mit vettem észre? A négyszeres váltóban korábban mindig Simon futotta meg a második kanyart, tőle kapta a botot befutóként Alex. Muszáj volt cserélnem a sorrendet, hogy Simon rajtoljon, az első kanyart fussa, mert edzésen folyton elrontotta a váltást. Mintha nem akarta volna átadni a botot Alexnek.

– Értem, de mi lehetett az oka?

– Gőzöm sincs. Szófukar lett Simon, megcsinált mindent, amit kértem, de nem volt benne lélek. Kérdeztem, hogy mi a baja, de azt felelte rá, hogy semmi. Érzékeny fickó volt, de zárkózott. Edzőnek jobb vagyok, mint pszichológusnak, hiába mondják az okosok, hogy muszáj a sportoló lelkével bibelőd-

ni, nekem az annyira nem megy. Inkább csak kiabáltam vele, hogy szedje már össze magát. Maga talán többet tud?

– Lány lehetett a dologban. Ruden Gabriellát ismerte?

– Ki az?

– Ő is a gimnáziumba járt. Állítólag nagyon szép volt.

– Lányoknak én nem tartottam testnevelésórát. Edzésre nem járt Gabriella nevű, az biztos.

– Értem. Reméltem, hogy többet tud – sajnálkozik Emma. – Másról kérdezném. Mondják, hogy a sportban megmutatkozik az ember jelleme.

– Jól mondják.

– Volna olyan kedves, és jellemezné nekem párhuzamosan Simont és az Elnököt? Volt-e, amiben hasonlítottak? Miben különböztek? Próbálom a legfogékonyabb korukból kiindulva megismerni őket.

– Tudom ám, hogy mit vár tőlem – vigyorog Hollarik. – Azt akarja hallani, aztán rám hivatkozva megírni, hogy mennyi mindenben különböztek egymástól. Tényleg mindenben mások voltak, mondhatni tökéletes ellentétei egymásnak. Az Elnök erős akaratú volt, a győzelemvágy hajtotta, Simon inkább konkrét célt tűzött ki, amit kemény melóval el tud érni. Simon segítőkész volt, a csapattársaival, sőt az ellenfeleivel is bajtársias, az Elnök viszont egy önző dög, legszívesebben felrúgta volna, aki merészelte megelőzni. A kedélyük is egész más volt. Az Elnök gyakorta volt euforikusan vidám, máskor dühös és goromba, kötözködő. Simon viszont halk szavú, mérsékelten derűs, amíg nem jött az a bizonyos közönyös korszaka. Mi is volna még?

– Fegyelem? – kérdi Emma. – Az osztályfőnökétől úgy értesültem, hogy az Elnök nem volt kimondottan szófogadó típus.

– Na ebben aztán Simon vitte el a pálmát, abszolúte. A pimaszkodás állt tőle a legtávolabb. Nekem az Elnök sem mert ellentmondani, kivágtam volna a csapatból, ha úgy viselkedik, mint a suliban a tanárokkal. Megcsinált mindent, mert győzni akart, de az orra alatt morgott, nagyon is érzékeltette,

ha nem volt ínyére valami. Talán kurvaanyázott is az edzés után, el tudom képzelni. Nem igazán érdekelt, őszintén szólva, amíg követte az utasításaimat. Az Elnök egész fiatalon is az erőben hitt, azt értékelte, ha egy kemény fickóval ütközhetett meg, aki tőle sem tűrte el, hogy szórakozzon vele. Hát én világéletemben kőkemény voltam.

– Azt hallottam az osztályfőnökétől, hogy egyes tanárnőkkel igencsak pofátlan volt.

– Na ne! Elmondta Kaplan azt a dolgot? Megdöbönt, enyhén szólva.

Emmának fogalma sincs, mire céloz az edző, de rutinosan húzza ki belőle a történetet.

– Hogyhogy? Ezek szerint ön is tud az esetről?

– Véletlenül tudok. Véletlenül? Jóban voltam a tanárnővel, nagyon is jóban – mondja Hollarik, aztán a nejére pillantva teszi hozzá: – Akkor te még gyerek voltál.

– Elmondaná, ön hogyan emlékszik az esetre? Kaplan tanár úr nem volt túl bőbeszédű.

– Azt nem csodálom, nem akarja rossz színben feltüntetni az Elnököt, mert elszánt híve lett. Valójában csak annyit mondott el nekem Mariann, mármint a tanárnő, hogy az a csibész nyíltan ajánlatot tett neki. Szexuálisat. Nem válogatta meg a kifejezéseit, elég otrombán fogalmazta meg, mi módon tudna kedvesebb lenni hozzá, ha már ezt igényli a tanárnő. Így reagált a négy szemközti figyelmeztetésre, hogy fejezze be a szemtelenkedést az óráin. Mariann bizalmasan elpanaszolta Kaplannak, kérte, hogy fékezze meg valahogy a fickót, de botrányt nem akart. Ő sínylette volna meg, ha napvilágra kerül az eset.

– Maga ezt eltűrte? – csodálkozik Emma. – Azt mondta, kőkemény...

– Amikor tudomást szereztem erről az egész szarságról, az Elnök már rég nem volt Dobroson, egyetemre járt a fővárosban.

– Így már értem. Maga szerint miért csinálta? Komolyan gondolta, hogy a tanárnő hajlandó lenne vele...?

– A fenét. Az erejét akarta bizonyítani, hogy neki ugyan nem parancsolnak. Csak az erőt tisztelte. Elég pontosan mérte fel, kivel szemben mit engedhet meg. Bátor volt, kétségtelen, ez a sportban előnyös tulajdonság.

– És Simon? Ő nem volt bátor?

– Nem volt nyámnyila srác, az erejét megfeszítve melózott, de kerülte a konfliktusokat. Kitért az ugratások elől. Ügyeltem is, hogy a csapatban ne fadjanak el az ellentétek.

– Úgy veszem ki a szavaiból, hogy Simon és az Elnök sportolóként sem kerültek közel egymáshoz.

– Mondhatnám, hogy csoda lett volna, ha összebarátkoznak, mégse mondom, mert Winkler Alex egy rakás tulajdonságában hasonlított az Elnökhöz, mégis nagyon jóban voltak Simonnal. Azt hiszem, Simon igényelte, hogy legyen valaki a közelében, akinek meg akar felelni. Az apja, az edzője, a barátja, bárki. De ez csak benyomás. Ha ilyen krapek maradt később is, kétlem, hogy magától jutott volna a gyilkosság gondolatára. Fene tudja, túl bonyolultak nekem az emberi kapcsolatok. Nem a lélek az én világom, hanem a stopper meg a mérőszalag.

– Köszönöm, Hollarik úr, sokat segített. – Emma feláll, nem akarja tovább feltartani az edzőt, a neje amúgy is lapos pillantásokat vet felé, de azért nem állja meg, hogyan megjegezze: – Maga nem volt nagy híve az Elnöknek, Hollarik úr, ha jól veszem ki a szavaiból.

– Nem politizálok – csóválja a fejét az edző. – Választáson én még sosem szavaztam, hányom kell a pártok mocsokságaitól. De azt megmondhatom, ha a véleményemre kíváncsi, hogy az Elnök felőlem lehetett kurva nagy államférfi, embernek egy kalap szart nem ért. Simont kedveltem. Föl nem foghatom, hogyan lett belőle gyilkos. Persze több mint három évtized telt el azóta, megváltozhatott.

– Mondja csak, Hollarik úr, arról a Babett nevű nőről tud valamit? Beszélne vele.

– Abbahagyta a sportot, hamar férjhez ment, miután teherbe esett. Itt él Dobroson, látom néha az ipartelep felől járó busznál várni. Köszönünk egymásnak, semmi közelebbi. Örmény származású a férje, Mattarian, ha jól emlékszem.

– Morktarian – helyesbít a felesége. – Ismerem a nőt, de nem tudtam, hogy nálad atletizált. Alaposan meghízott. A férje tényleg a vegyiparinál melózik, az asszony viszont a plázában. Én a másodikon a drogériában, ő a földszinten, a szupermarketben. Az árurendelést és a szállítást ő intézi. Könnyű megtalálni.

– Kicsi a világ – mosolyog Emma.

– Dobros meg egészen apró – feleli Hollarikné megenyhülve a látogatás végére.

Azért annyira nem kicsi, hogy ne tévednék el, mérgelődik Emma. A GPS segítségével talál ki a zsákutcákkal teli, zegzugos lakótelepről. A mai melóval végzett, ideje elfoglalni a szobát és felkészülni a rendhagyó randira.

Dobros főterén a város szállodája valaha elegánsnak számított, azóta az áraihoz mérsékelte a színvonalát. Emma elégedett a szabványos szobával. Makulátlan a tisztaság, a fürdőszoba felszerelése kifogástalan, az ágy állaga prima, alkalmas egy dévaj hancúrozásra. Emmát már nagyon bizsergeti a hiánya. Most érzi igazán, mennyire, hogy várja a jószerivel ismeretlen Emilt. Elég idétlen név, de mit tegyünk, ha ezt kapta a szüleitől. Emil és a detektívek, jut eszébe az ifjúsági regény címe saját nyomozásáról. Majd elsüti tréfaként alkalomadtán. Illetve mégse, nagyon unhatja szegény fiú. Remélem, nem tart egy ribancnak, amiért iderángattam, tör rá Emmára a futó aggodalom. Fene bánja, ha annak tart, hát annak tart, hessegeti el a kínos gondolatot, csak ne egy bunkó legyen, aki a saját élvezetén kívül nem törődik mással. Á, ez nem olyan. Hanem? Milyen? Kedves fiú, túlságosan is aranyos. Valami hibájának kell lennie, különben rég a rabszolgája lenne egy házsártos hársiának.

Kipakolja Emma a cuccát a textilborítású görgős utazótászkából. Sosem utazik riportra a három napra bekészített teljes felszerelés nélkül, ki tudja, mikor keveredik haza, ha szagot fog egy szenzációt ígérő témát kutatva.

Végre megszólal a telefonban Emil hangja. Busszal jött, közli, nincs autója, nem is lesz soha, mert nem pusztán prédikál a környezetvédelemről, hanem úgy is él. Szabadságot vett ki másnapra, bolond lenne sietni, ha már ilyen páratlan szerencse érte, hogy a tüneményes...

– Stop! – állítja le Emma. – Ezt az émelyítő kábítást el se kezd, légy megint önmagad, vagy mássz vissza a buszra, oszt húzz haza!

Emil vigyorog, bár ez a telefonban nem látszik, nagyon bírja Emma csípős stílusát. Viszonozni még nem meri, annál fontosabbnak tartja a rá váró éjszakát. Álmodni sem mert volna ilyen mázlit. Mindig a babusgatni való, helyes kis filigrán nőket kedvelte, fene tudja, miért.

A hotel étterme csaknem üres. A nemzeti gyász teszi, vagy máskor is ilyen a hétfő esti forgalom – ki tudja? Az apró pódiumon a hangszerek letakarva, a mulatozás tilos. Emma a farmer és blúz helyett ruhát visel, a lábán magas sarkú kínzóeszköz az edzőcsuka helyett, a sminkje rendben, semmi túlzás, csak amennyi kiemeli tiszta, világító tekintetét. Zavadsky Emil lassan hinni kezdi, hogy nincs átverés a dologban, tényleg vele történik a csoda.

Emma végre nem kérdez, beszél. Elmeséli a napját, mit tudott meg a gyilkos Way Simonról. Mintha máris a leendő cikkét fogalmazná. Valóban azt teszi. Csak épp szenvedélyes, a köteles tárgyilagosságot egyelőre hagyja a *British Encyclopaediára*. Maga sem tudja, mi ütött belé, elmeséli az egész sztorit. Hiába intették, hogy ne kösse illetéktelenek orrára, Emilnek mindent elmond Way Simon leveléről, a hatósági fenyegetésről, az ótvaros alkuról, amelynek részeseként itt nyomozhat. Prády államtitkár sanda segítőkészségét is megemlíti – bár értené az okát.

– Miért árulod el mindezt nekem, ha olyan nagy titok, hisz alig ismersz? – csodálkozik Zavadsky.

– Ad egy: ismerlek – szögezi le Emma. – Ad kettő: szégyellem előtted magam. Attól tartok, minél többet tudok meg erről a Simonról, annál jobban röstellkedem.

– Mit szégyellsz valójában?

– Arról kellett döntenem, hogy a nyomorult állásom a fontosabb, vagy hogy a lelkiismeretem tiszta legyen. Az igazságot kellene megírnom, ha kideríthető egyáltalán. Mondjuk

szerényebben: az igazság keresése volna a dolgom. Pontosabban a kutakodás eredményeinek kendőzetlen megírása. Amit persze nem hagynak majd. Évek óta beletörődöm, hogy korlátozzanak.

– Fölösleges ezzel gyötörnöd magad. Most nem pusztán az állásodat kockáztatnád, hanem a szabadságodat. Hisztérikusnak keresik az ellenséget, hamar megtalálnák benned. A fővárosból jövök, a gárdisták megmotoztak, mielőtt felszálltam a buszra. A táskámat is feltúrták. Olyan durván firtatták, hogy mit keresek Dobroson, mintha akadna itt még valaki lelőni való. Amíg te nyomoztál, rám egész nap ömlöttek a hírek. Nekem elhiheted, nem légből kapott a fenyegetés, hogy pikk-pakk terroristává minősítenek, ha rád fogják, hogy Way cin-kosa vagy. Akkor pedig belőlem is az lesz, mert muszáj, hogy lázadást szítsak a kiszabadításodért.

– Kedves fiú vagy. A fene egyen meg, túl kedves. Meglesz a böjtje, attól tartok.

– Nem kedvesség, hogy óvni próbállak, hanem önzés – pontosít Emil. – Eszemben sincs kiengedni téged a karmaim közül. Nem kéne kipróbálnod a Gárda vendégszeretetét. Az interjúban nagy feneket kerítettél annak, hogy letartóztattak. Az a röpke három nap is rémes volt bezárva, pedig azt nem a Gárda, hanem a mi kedélyes rendőrségünk intézte. Ne próbáld ki, milyen az élet a zárkában, ha nem muszáj.

– Emlékszem, mit meséltél róla, de végül bagatell dolognak nevezted.

– Játszottam a laza csávót, hogy elkápráztassalak. Erősebbnek és bátrabbnak akartam látszani, mint amilyen vagyok. Sajnálom. Legyen mentségem, hogy miattad csináltam, nagyon tetszettél már akkor is. Valójában az én környezetvédő lázongásomban is van jó adag gyávaság. Persze hogy fontosak a fák. De a rendszer egészét gyűlölöm, az ellen kéne lázadnom. Amikor a fához láncoltam magamat, nem csupán azt próbáltam védeni. Az egész építkezés egy rohadt korrupció, aljas rablás. Azt kellett volna a pofájukba ordítanom. Eszembe

jutnak a régi tüntetések, amikor még vakmerőség nélkül is ki lehetett mondani. Ti is másként írtatok a rágalmazási törvény elfogadása előtt. Hová jutottunk pár év alatt! Alig hiszem el.

Emma nem válaszol rögtön. A damasztyszalvétát babrálja, hajtogat belőle mindenfélét, aztán felkapja a fejét, Emil szemébe néz hosszan, az meg visszanéz, ugyanolyan bizalommal és kíváncsian. Ezen az estén nem lesz ámitás, sumákolás, szédelgés – ez van a tekintetükben.

– Az a gyilkos Way hat évet ült pusztán a baleksága miatt – szólal meg végül Emma. – Látod, az ő vétke volt az igazán bagatell ahhoz képest, amit az Elnök és a bandája művelt. Rút dolog kioltani bárki életét, ha írnom kell róla, én is elítélem. De előled nem tudom, nem is akarom eltitkolni, örülök, hogy Way Simon eltüntette a színről azt a mocsok diktátort. Nem kívántam a halálát, vagyis kívántam, de csak elborult pillanataimban. Bánni képtelen vagyok, hogy megtörtént. Mirza doktor ki merte mondani előttem, hogy így érez. Én sem titkolom előled. Talán jobb lesz, talán rosszabb, aki és ami utána jön, de ennek a rémségnek véget kellett vetni. Folyton Way üzenetének eltitkolt mondatai járnak a fejemben. A lázadásra szító szavak. Nincs jogom elzárni az emberek elől, mégis megtettem. Lesül a bőr a képemről.

– Mentségeket szoktunk keresni, nem szokás így beszélni. Nekem miért mondod el?

– Valakinek muszáj. Nincs igaz barátom, neked meg olyan kedves, a maflaságig tisztességet sugárzó a képed. Ki másban bízhatnék, hogy megért?

– Kösz, ez jólesett. A maflaság kiváltképp.

Hozza a pincér a vacsorát, finomkodóan könnyedek a mozdulatai, ahogy eléjük igazítja a tányérokat. Afféle „voilà” stílusban szolgál fel, franciás eleganciával, mint aki jelezni kívánja, hogy megfordult már a dobrosi szállodánál illusztrisabb helyen is.

Emma bezzeg nem finomkodik, ölébe simítja a szalvétát, ne botránkozzék meg ez a jobb napokat látott felszolgáló, az-

tán nekiesik a kajának, kétfőfára zabál. Zavadsky Emil bámul, miként fér egy vékony kis nőbe ennyi éték.

– Biztos sokat jársz futni. Vagy az edzőterembe, hogy ilyen karcsún tartod magadat – keresi a titok nyitját.

– Ördögöt – legyint Emma két falat közt. – Egyszerre tolom magamba a napi adagot, de kérlek, ne bosszants te is, hogy egészségtelen, így szoktam meg. Alkoholt viszont nem iszom. Soha. Te azért nyugodtan sörözhetsz.

– Elvből nem iszol, vagy nem bírod a piát?

– Imádtam az apámat, de miután a mamám meghalt, az ital rabja lett, szinte kibírhatatlan. Belepusztult. Nem betegségbe, részegen vezetett.

– Azt hiszem, jobban teszem, ha én is vizet kérek – keresi Emil a fejét forgatva a gracióz pincért. Csak nehogy a sommelier-t küldje félreértésből. Á, nincs itt olyan.

– Ugyan, ne görcsölj, sörözz nyugodtan. Te nem vagy olyan, aki valaha is elveszti az önkontrollt.

– Nem tudsz rólam jószerivel semmit – mondja Emil, igyekszik némi csibészséget csempészni az arcára.

– Két órán át faggattalak, ha még emlékszel rá, szóval mindent tudok rólad – legyint Emma. Sajnos villával a kezében, így aztán folt esik a makulátlan abroszon.

– Naná. Mindent tudsz. Az én piti környezetvédő háborúgásaimról.

– Nem a szöveg témájától függ, hogy mindig pontosan tudjam, kivel beszélek.

– A vesékbe látsz, igaz? Ijesztő adottság.

– Riporter rutin. Kellő emberismeret nélkül bárki átvághat. Te például le sem tagadhatnád, milyen szelíd, önzetlen, jóra való fickó vagy. Egy istenverte becsületbajnok. Ilyen paraméterekkel dögunalmas, tejbetők pasinak kéne lenned, mégsem tűnsz annak. Igazán megnyerő, amit aktivistaként csinálsz a barátaiddal. Nem nézné ki belőled az ember, hogy leláncolod magad, lefekszel a buldózer elé, kordont borogatsz, gumibottal paskoltatod, sőt még le is csukatom magad.

– Mi mást tehetnék? Öljek, mint Way Simon? Teszem a dolgom, ahogy te is. Nem adtam volna interjút bárkinek. Olvasom a cikkeidet, én is tudom ám, hogy milyen vagy.

– Milyen vagyok?

– Azt mindenki tudja, hogy bátor vagy és egyenes. Én viszont azt is, hogy milyen érzékeny. Egy igazi tündér, amit valami okból álcázni akarsz. Keménységbe és cinizmusba rejtéd.

– Nagy túróst vagyok tündér, ne sértegezz! Inkább egy fúria. A bátorságom meg... Hagytam, hogy a veled készült interjút is kiheréljék, akár a többi.

– Benne maradt a lényeg. Aki akarta, kihámozhatta belőle.

– Te nem voltál benne. Aki vagy. Meg én sem.

– Mi a frász köze van ahhoz az olvasóknak? Most itt vagyunk Dobroson egy szállodában. Kettesben. Látlak, de a szememnek is alig hiszek.

– Erről jut eszembe, halálosan meg vagyok sértve. Kihagytad a jellemzésemből, hogy lenyűgözően vonzó vagyok. Gyönyörű és szexi, alig bírsz magaddal. Ezt alaposan elcseszted. A látszat ellenére nem fekszem le minden riportalanyommal. A nőkkel például sosem. Udvarolj rendesen, ha már könnyelműen meghívtalak az ágyamba, ez a minimum.

– Hiszen rám dörrentél, hogy hagyjam a nyálas édelgést – emlékeztet Emil sértődöttet játszva.

– Te mindent komolyan veszel? Tessék nyakló nélkül, minden józan mértéket veszítve ajnározni engem! Szedd össze magad, légy szíves!

Zavadsky Emil felszabadultan nevet. Megfogja Debor Emma kezét, megcsókolja finoman, akár egy tizenkilencedik századi romantikus regény gavallér hőse. A pincér kihúzza magát, aprót bólint, nem olyan rossz hely ez. Az a kis pötty az abroszon bagatell. Megesik bárhol. Gyertyát kellett volna gyújtani a vacsorához ennek a kedves párnak.

– Ugye nem gondolod, hogy csak azért buszoztam el ide, hogy legyen egy pajzán éjszakánk? – komolyodik el Zavadsky Emil.

– Sok mindent tudok rólad, ám a nőügyeidet nem ismerem – feleli Emma kitérően.

– Nincsenek nőügyeim – fanyalog magán a fiatalúr. – Nem vagyok kalandortípus, bár néha álmodozom arról, hogy lehetnék. Az a szomorú helyzet, hogy engem mindig a nők untak meg, akikkel jártam. Másfél év nagyjából, amennyit átlagban kibírtak velem. Megcsaltak és elhagytak, vagy elhagytak, hogy mással járjanak, roppant változatosak szerelmi életem szakítási periódusai. Bár szerelmes csak egyszer voltam, ha érdekel. Annak a lánynak viszont nem kellettem. Egyáltalán nem, kifejezetten ideges lett tőlem. Lényegében lekoptatott, hogy hagyjam má' békibe! Nehezen, de túltettem magam rajta. Van ilyen.

– Pech. Én nem fogom elmesélni a pasijaimat, arra ne számíts – hárít a kezeivel is hadonászva Emma.

– Hálás vagyok érte – fúj nagyot szívére tett kézzel Emil.

– Ez jó pont. Most jársz valakivel? – kérdi Emma. Azt hiszi, sikerült közömbösséget tettetnie.

– Hogyne – bólogat komolyan Emil. – Debor Emmának hívják, újságíró a csaj. Friss kapcsolat, nagyon odavagyok érte.

– Friss, mi? Így már érthető a dolog. Majd megismered a rémületes szokásait, és menekülsz ezerrel.

– Bolond lennék. Szeretem, ahogy próbálsz elbújni a gu-nyorosságod mögé. Szeretem az őszinte fintoraidat. A hang-
lejtésedet. A felcsattanásaidat. Imádom, ahogy habzsolod a kaját. A rendetlenségedet.

– Ezt meg honnan tudod? – hökken meg Emma.

– Nézz az asztalra! – nevet Emil. – Hasonlítsd össze a te meg az én oldalamat. Nálam minden elvágólag maradt, ille-
delmesen, ahogy egy decens mérnökhöz illik, te viszont ak-
kora kupit csináltál percek alatt az eszcájgból, tányérok-
ból, sótartóból, fogvájóból, mindenből, amit elért a kezed, hogy
a pincérünk rögtön rendőrt hív, és kivezettet. Szeretném, ha
ugyanígy feldúlnád az életemet.

– Na persze. Pont egy ilyen zúrós életű, hobbant tyúk kell neked – mered a tányérjába Emma.

Zavadsky mérnök úgy dönt, hogy nem enged egérutat, hiszen a szemben ülő ifjú hölgynek esze ágában sincs mene-
külnie. Igyekszik ugyan meggyőző hányavetiséggel alakítani
a magányával elégedett szingli szerepét, de alig várja, hogy
kirángassák belőle.

– Nézz rám, Debor Emma, ha már adtál egy esélyt. Ha egy-
szerűen csak tetszenél, nem buszoztam volna el ide az isten
háta mögé. Gőzöm sincs, hogyan sül el a mai éjszaka, lehet,
hogy izgalmamban elrontom, de arra ne számíts, hogy köny-
nyen lepattinthsz. Komoly zaklatásnak leszel kitéve, hiába
próbálnál megszabadulni tőlem. Mamlaszaknak nevezte, de
tévedsz. Nagyon-nagyon tévedsz. Ha elkaplak, egykönnyen
nem szabadulsz. Még meggondolhatod magad.

Emma nem gondolja meg magát, bolond lenne. Keresi a
szemével a pincért, mély csalódást okozva nem óhajt desszer-
tet. Másra van szüksége.

Micsoda reggel! Nyolc előtt öt perccel bódultan lép ki Debor
Emma a szállodából. Rázza a fejét: ilyen pasi nincs, csak a
mesében, ez az egész valami félreértés lehet. Honnan tud-
ja ez a kedves Emil, hogy melyik másodpercben mire van
szüksége, hogyan érti meg egy apró gesztusból, hogy mit
kell tennie és mondania, mikor kell a szemébe néznie, mikor
kell csöndben ölelnie, mert a mozdulata többet üzen min-
den szónál. És ahogy elkészönt... „Szerelmes vagyok beléd,
Debor Emma, az ördög vigyen el, jól kiszúrtál velem, totál
elhülyültem, még sosem éreztem hasonlót, siess vissza, mert
nem sokáig bírom nélküled” – ezt volt képes válaszolni Za-
vadsky mérnök a hírlapíró kisasszonynak, aki könnyedséget
színelve vetette oda: „Egy óra múlva itt leszek, megvárhatsz,
ha ugyan nem untál rám máris.”

Bamba vagyok, kialvatlan és szerelmes, kétségkívül sze-
relmes ebbe az édes-szenvedélyes Emilbe, aki most vallott

szerelmet nekem, mit kezdjek magammal és vele ebben az istenverte zűrzavarban? – tépelődik Emma a teendőkön a főtér végében nyújtózó tornyos városháza felé loholva. – Rosszkor jött, ha tud a boldogság rosszkor jönni, soha ennyi dolog nem szakadt még a nyakamba, diskurálnom kell ezzel a rosszhírű Halopával, aztán az örmény nej Babett-tel, nem hagyhatom ki pont őt, Way első kedvesét, meg kell írni a cikket, vagy inkább hangfájlként küldeni, az jobb lesz, majd Zanta felé vezetve bediktálom a mobilba, Mayor vagy Michalek úgyis átírja, kihúz belőle mindent, amitől olvasható lenne, hol lesz helye ebben az eszement rohanásban az én Milkámnak, vagyis Emilnek, az éjjel közölte, hogy nem szólíthatom így, van rendes neve, rajta nem fognak röhögni, mi a frász baja van a fickónak a tejsokival, tök finom, főleg a mandulás meg a mogyorós, istenkém, ezek a pasik, na mindegy, meg kéne ismernem végre alaposan, ha már sikerült bugyután belezúgnom. Szegénykém még nem tudja, hogy ő lesz a férjem, kizárt, hogy kiengedjem a markomból. Istenem, ha minden éjjel ekkorát szeretkeznénk, vagy legalább feleekkorát, negyedet, az is elég, felőlem még az Elnök is feltámadhatna, vagy üdvözülhetne a mennyben. Azt azért ne, inkább reinkarnálódjék svábbogárként, reccsenve lapulna szét, ahogy a papuccsal agyoncsapom. – Volt már összeszedettebb Debor hírlapíró, mint ezen a kedd reggelen, nem vitás.

A városháza sárga tömbje előtt reggel nyolckor elül a sürgés, még épp beesnek a késésben lévő hivatalnokok. Félfogadás kedden délután van, dörren Emmára a portásfülkéből a cerberus, a zordonság munkaköri leírásának az első pontja. Az más, ha a polgármester úr várja, úgy oké, felszól azonnal, itt rend van, a merénylet óta különösképp szigorú rend. Első emelet, rögtön a lépcsővel szemben, ott a főnök birodalmi székhelye. Három nő fogadja Emmát a titkárságon. Ez baszik, az kávéfőz, a csúnyácska öreg néni meg vezeti a várost, gondolja Emma, mielőtt elszégyellené magát az előítéletei miatt.

Halopa polgármester alulmúlja Debor hírlapíró legréme-
sebb álmát: törőlmetszett tahó, pökhendi parvenü. Köpcös, de nem mokány, vaskosságában nincs erő, csupa zsír, szinte elfolyik, tokája nem tűri a felső gombot, a hányásszínű nyakken-dő reményvesztetten próbálja összefogni az ingnyakat. Nem kéne a külsőből kiindulni, de Emma bizony elfogult, rondább-nak akarja látni a polgármestert a valóságosnál is, erős kihívás, szinte hergeli magát a viszolygásba: olyan a pofa, mint egy ártány, apró és sunyi szemek, szemöldök szinte semmi, pöfeteg arc, tömpe orr, tükör kell, hogy a pocaktól meglássa saját kókadt pöcsét.

Híresztelések szerint a korrupció az eget veri Dobroson, a börtönviselt Hanka, Zanta egykori ura kisinasnak se állhatna be Halopához, ám ez útszéli pletyka csupán, ki merésznél az Elnök puszipajtását vádolni, kiváltképp a rágalmazási törvény elfogadása után. Emma ismeri a paragrafust, jól a fejébe verték: „Az a személy, aki választott állami vagy helyhatósági tisztségviselőt, továbbá a központi állami szervek vagy helyhatóságok alkalmazottját a nyilvánosság előtt kétségbevonhatatlan bizonyítékok nélkül munkakörében elkövetett törvénszegés vádjával illet...” Hm. Az megnézheti magát. Illetve mégsem, a cella falán nincs tükör. Az ügyész majd eljár, ha el kell járnia, másoknak coki. Az állami tekintélyt megingatni korántsem bocsánatos kisiklás. Dehogy van itt önkény, despotizmus, autokrácia, a törvény a nemzetállam természetes önvédelme az ellene fenekedőkkel szemben.

– Hálás vagyok, hogy időt szakít rám bokros teendői közepette – vesz erőt magán Emma elfojtva ellenszenvét. – Az Elnök halála és a helyi újraválasztási kampány együtt nehéz időszak lehet önnek. De talán röpke kikapcsolódást jelent a gyász közepette a boldog ifjúkor közös emlékeire visszarévednie...

– Prády államtitkárnak köszönje, hogy fogadom – hárítja el a polgármester ridegen a kedélyes nyitányt. – Szerinte ne jelenjen meg cikk az Elnök ifjúkoráról ebben a kényes helyzetben a barátja nyilatkozata nélkül. Ő valamiért bízik ma-

gácskában, az én bizalmam viszont, ezt meg kell mondanom, igencsak korlátozott.

Kölcsönös az érzés, vágná a képébe Emma szíve szerint, de lenyeli a sértést. Megállja, hogy a „magácskás” lekezelést se kérje ki magának: Nyugi, Debora, nyugi, a kérdésekre koncentrálj! A forró kávé jól jön ébresztőnek. Az ágyasnak vélt ifjú hölgy szervírozza feltűnő kedvesen. Jegygyűrű az ujján. Kizárt, hogy ennek a disznónak szétrakja a lábait, kér bocsánatot magában a feltevésért Emma. Apró a hófehér porceláncsésze, alig lehet megfogni a fülét. Halopa szürcsöl, de nem tartja el a kisujját, írjuk a javára.

– Tudja, polgármester úr, engem az Elnök dobrosi ifjúkora érdekelne – vág bele Emma az interjúba.

– Tudom – bólint a polgármester fölényesen. Fölpakolja a bal bokáját a jobb térdére, az ő alkatával nem csekély bravúr.

– Prády Erik államtitkár barátom közölte, de jelezték is nekem, hogy a városban kószál egy újságíró, aki kérdezősködik a rohadék gyilkos Way múltjáról.

– Nem tudom, ki és mit jelzett önnek, én mindenesetre a munkámat végzem. Célrányosan haladok, kószálásról szó sincs – igazítja ki az önérzetes riporter.

Az ördög bújt Debora Emmába, talán a kialvatlanság okozza, talán a hirtelen rátört szerelmi mámort képtelen kiheverni, sutba vágja gondosan táplált óvatosságát: mit nekem egy ilyen mucsai bugris uracska, megfingatom betyárosan, nem fogok berezelni, hogy mi lesz a vége.

– Ne húzzuk a drága időt, mit akar tőlem megtudni? – dobol idegesen Halopa a karfán, majd elenged egy figyelmeztetést: – A beszélgetésünkről hangfelvétel készül. Csak hogy tudja. Nem szeretném, ha a számba adna valótlan dolgokat.

– Örülnek, ha mesélne ifjúkori barátságáról az Elnökkel. És közben kitérne arra is, hogy mit tud az osztálytársához és sporttársához, Way Simonhoz fűződő viszonyáról.

– Nekem nem volt sem osztálytársam, sem sporttársam az a rohadék Way, csak az Elnöknek. Mi gyerekkori pajtások vol-

tunk, egy házban nőttünk fel. Munkáscsalád volt mindkettőnké, a faipari vállalatnál dolgoztak a szüleink, sokat játszottunk együtt. Összejártunk a haverokkal, ahogy akkor szokás volt, mi voltunk a „templomkertiek”. Az Elnök egy évfolyammal fölöttem járt az iskolában. Wayra én alig emlékszem, jelentéktelen alak volt, a kutya sem törődött vele. Az apja volt közismert a városban, a vadászat fontos ezen a vidéken. Vezető vadórként ő adott engedélyt kilövésre. Vagyonokba került egy-egy kapitális vad trófeája. Az idősebb Way nem olyan volt, mint a fia, megvesztegethetetlenül becsületes.

– Látom, ön sem veti meg a sportvadászatot – mutat Emma a falra, ahol ágasbogas agancs hirdeti a polgármester diadalát egy szarvasbika fölött.

Halopa nem reagál a megjegyzésre, Way Simont szidalmazza:

– A gyilkos fegyvert az apjától örökölte. Bűncselekmény már az is, hogy engedély és nyilvántartás nélkül birtokolta.

– Arról biztosan hallott, hogy Way volt a városban messze a legjobb ifi atléta.

– Az Elnök járt edzeni, de engem a sport hidegen hagyott. A gimnázium vége felé tényleg nyert valami érmet az az aljadék, de erről sokat nem tudok. A sport nem volt szokás a családukban. Én ácsnak tanultam, nálunk mindenki fával dolgozott.

– Olvastam, hogy onnan küzdötte fel magát a mai posztjára. Nyilván a saját erejéből, de talán nyomott valamit a latban az a régi barátság.

– Persze, csak épp nem úgy, ahogy magácska sandán céloz rá – hunyorít Halopa mérgesen, de igyekszik higgadtan válaszolni. – Rengeteget tanultam az Elnöktől. Mindent tőle tanultam a politikában. Kivételes államférfi. Gőgösnek hiszik sokan, pedig én vagyok az élő példa, vagyis a mi barátságunk, hogy mennyire nem az. Vagyis nem az volt. Hihetetlen, hogy már nincs köztünk. Soha nem hagyott cserben. A legnehezebb időkben is önzetlenül segített. Mindenki felnézett rá, aki is-

merte. Egész fiatalon kiderült róla, hogy sokra hivatott. Van, amit nem lehet megtanulni, ilyen nagy embernek születni kell.

– Úgy tudom, hogy az önök korosztályában annak idején két rivalizáló brancsba tömörültek a fiúk, ön is említette a templomkerti társulatot. Way a másikba tartozott, úgy hallottam, a promenádosokhoz. Ebből nem maradt feszültség?

– Gyerekes dolog volt. Előfordultak kisebb bunyók, nem titok, biztos erről is értesült, ha már így belevetette magát a nyomozásba, de ezek tizenhárom-tizennégy évesen bocsánatosak. Meggyepáltuk kicsit egymást, ahogy a kamasz fiúk szokták, semmi komoly.

– Way is verekedett?

– Nem emlékszem rá. Érdektelen figura volt, már mondtam. Talán a saját jelentéktelenségébe örült bele, ki tudja. – Halopa leteszi a keresztbe vetett lábát, érdeklődve dől előre ültében, mint aki roppant kíváncsi: – Tényleg erről akar faggatózni? Mintha volna bármi jelentősége. Semmire nem jut, garantálom. Szívesebben beszélnek a polgármesteri munkámról. Vannak brosrúink az eredményeinkről, majd adnak belőlük a hölgyek, amikor távozik. Hatalmasat fejlődött a városunk, amióta az Elnök vezette az országot. Erről kéne írnia.

– Köszönöm a javaslatát, polgármester úr, de megvan a saját témám, egyedül is el tudom dönteni, mi érdekli az olvasóinkat.

– Magácska egy kicsit szemtelen, kedves Emma.

– A nevem Debor, családi státusom hajadon, a megszólításom tehát kisasszony. Semmiképpen nem magácska.

– Így nem sokra jutunk egymással, attól tartok – fortyan fel Halopa, állna is fel a karosszékből, mint aki befejezte a társalgást.

– Nem akarok semmire jutni, csak az interjút megcsinálni – hadarja Emma, és gyorsan teszi fel a kérdést, mielőtt kidobnák az irodából: – Mint megpendítettem, egy dologban azért Way Simon messze felülmúlta az ön barátját, nevezetesen a sportban. Az sem okozott köztük konfliktust?

A polgármester erőltetetten nevet, mint aki rossz viccet hallott, csóválja a fejét:

– Maga tényleg nagyon erőszakos, kisasszony – nyomja meg az utolsó szót gúnyosan. – Ebből akar mélyen a múltba nyúló ellentétet kreálni? Ki fogják röhögni, már megbocsásson az őszinte szóért. Az elnök futkározott, hogy egészséges legyen, erős, strapabíró. Way meg ugrabugrált egy darabig, aztán abbahagyta.

– Ugrabugrált? Hét méter fölött járt, belelapozhattam az edzésnaplóba.

– Az sok vagy kevés? Engem nem érdekelt az atlétika. Azt tudom, hogy az Elnök fütyült arra a Way nevű senkiházira. A saját számában az Elnök is győzött, úgy tudom.

– Itt Dobroson – fitymálja Emma.

– Nem kellene a fővárosiak gögjével lekezelnie minket. Ezzel itt nem szerez szimpátiát.

– Sajnálom, nem volt szép tőlem. Csak arra utalok, hogy nem azonos szinten teljesítettek, de a forrásaim szerint Way sosem vágott fel a sikereivel.

– Kit érdekelt? Az Elnök számára nem ez volt a kihívás. Tizennyolc évesen, amikor elment az egyetemre, már pontosan lehetett tudni, hogy lesz belőle valaki. Nem az iskolai eredményei alapján, mielőtt megkérdezné.

– Miből lehetett tudni?

– Vágott az esze, nincs rá jobb szó. Pár mondat után kiismerte az embereket. Fantasztikusan jól beszélt bármilyen témáról. Lenyűgözően érvelt a vitákban. Nem riadt meg semmitől, ha alaptalanul bírálták, úgy vágott vissza, hogy egyből nevetségessé tette az ellenfelét. Ritkán volt szüksége rá. Hihetetlenül meggyerő volt a fellépése, nem lehetett neki ellenállni.

– A lányok sem álltak ellent, gondolom – veti oda Emma mintegy mellékesen.

– Mire céloz? – horkan fel Halopa.

– Egy ilyen meggyerő, körülrajongott fiatalembernek nyilván nem okozott gondot, hogy barátnőt szerezzen. Mégiscsak

volt itt némi nőügy, úgy tudom, ami rosszul érintette Way Simont, bár erről az Elnök talán nem is tudott.

– Mi van? – döbben meg a polgármester.

– Formálisan csak Way barátja, Winkler Alex és az Elnök meg a haverjai voltak az érintettek. Polgármester úr, közeli barátként ön talán nem volt jelen azon a nevezetes bulin? – Emma csak találgat, de partnere reagálása sejteti, hogy beletrafált.

– Fogalmam sincs, mi a fenéről beszél – krákgja Halopa nehezen fojtva vissza a dühét.

Emma úgy véli, elérkezett a provokálás kedvező pillanata, kapásból vágja rá:

– Miről, miről, ugyan már! Egy Gabi nevű leányzó partiba vágásáról. Úgy tudom, így nevezték maguk közt a pasik, ha többen közösültek vele egymás után. Ruden Gabriella, nyilván mond ez a név önnek valamit. Már nem él szegény.

– Most főlemeli szépen a seggecskáját a székről, és kitakarodik a szobámból! Aztán a városomból is, de viharos tempóban! – hörgi Halopa lila fejjel.

– Húha! Iszonyúan megrémiszt. Lehet, hogy a végén brosrákat sem kapok? Ennyire nem tolhat ki velem. Oké, megyek, nem kell riasztania a megyei karhatalmat. A kávéért mennyivel tartozom?

– Ki-fe-lé! – tagolja ordítva a helyi potentát az agyvérzés határára jutva.

– Folyton ez az idegeskedés – hümmög Emma az ajtó felé távozóban. Résztvevőn csóválja a fejét: – Nehéz szakma az öné, nem csoda, hogy jól megfizetik.

A nők a polgármester irodájának előterében megszeppenve fogadják Debert, aki odasétál mindhármukhoz, kézrázással búcsúzik, örvendett a szerencsének, nem lehet pillekönnyű életük a zaklatott idegzetű főnök mellett. Halopa az ajtófélfának támaszkodva szemmel kíséri Emma komótos távozását, korpulens alakja betölti az egész nyílást. Legszívesebben ordítana újra, de inkább sarkon fordul, bevágja maga mögött az ajtót.

Zavadsky Emil éppen befejezi a reggelit, amikor Emma visszaér a szállóba. Nagyot néz: rövidre sikeredett az interjú.

– Szereztem egy újabb prima ellenséget, kicsi Milk... vagyis Emilem – csókolja meg Emma a hallban, az illem határát súrolva. – Szinte biztos, hogy ez az ártány is benne volt szegény Ruden Gabi megalázásában. Ha ezzel nem mozgattam meg az állóvizet, akkor semmivel.

– Attól tartok, szökőár lesz abból a mozgolódásból, és téged fog elsodorni, édes egy szerelmem – szorítja magához Emil.

– Szerelmem? Tényleg így szólítasz? – hajol hátra Emma az ölelésben, hogy a vakmerő fickó szemébe nézzon. – Honnan tudod, hogy neked szabad? Ha bárki más vetemedik rá korábban, nem tette volna zsebre, amit kap tőlem.

– Hányszor közöljem még, hogy szerelmes vagyok beléd, Debor Emma? Én ezzel nem viccelek. Telefonáltam a céghez, hogy nem késem, hanem kiveszem a hét hátralévő napjait is, addig nincs sürgős munkám. Nem érdekel, mit szólsz hozzá, követem a helyre kis seggecskédet, bárhová mész. Meg se próbálj lerázni. Aztán megcsókolom a popódat, ha egyedül leszünk. Meg mindent, amit még ott találok a környéken. Felfallak, fityfiritty. Egy falatot sem hagyok belőled másnak.

– Jól hangzik, mint a legtöbb szerelmi téboly szülte romantikus badarság – vigyorog Emma –, de most nem rögtönözhetünk nászutat, dolgom van. Azt nem bánom, ha eljössz velem Zantába, ott folytathatjuk. Aludni ráérünk majd öregen.

Kéz a kézben, bávatag mosollyal ajkukon hagyják el a szállót Emma és az ő Emilje. Hamar orrba vágja őket Dobros valósága. Éppen ahogy a valóság köszönni szokott mostanság. A bérelt autó megroggyant, a bal hátsó kerék abroncsa a felniig leeresztett. Nem szúrták ki a gumit, finom módszert alkalmaztak, a szelepet birizgálták meg, állapítja meg Emil a fejét vakarva a hevenyészett szemlét követően.

– Ha azt akarják, hogy takarodjak mielőbb a városból, vajon miért akadályozzák? – töpreng futólag Emma a tett logi-

káján. Indulat keltette bosszúnak kevés az eljárás, ennyi erővel mind a négy gumit ledőfhtették volna.

– Majd én fölrakom a pótkereket, te menj nyugodtan az örmény nevű Babetthez. A pláza parkolójában találkozunk – ajánlkozik Emil.

– Tudsz vezetni? Azt mondtad, sosem volt kocsid – csodálkozik Emma.

– Sajátom tényleg nincs, de a céges autót muszáj hajtanom. Nálunk egy mérnök nem csupán ücsörög az irodában. Felmérek a helyszínen, a telepítést is ellenőriznem kell. Szóval bízatsz a rutinomban, majd én elfurikázlak Zantába, te közben a hátsó ülésen belepötyögtetheted a laptopodba a cikket. Bár szerintem képtelenség zötykölődve írni. Agyrém az ötleted, kész életveszély, hogy majd vezetés közben bediktálsz. Nem is értem, hogy képzelted. Gondolkodnod nem kell közben?

– Gondolkodni? – kajánkodik Emma. – Édes Mil... Mille pardons, édes Emil, én újságíró vagyok. A fejemben kell lennie a cikknek, amikor nekilátok fogalmazni, különben el-tötyörészek vele egy hétig is. Ez most a bevezető lesz csupán az Elnök és Way dobrosi éveiből. Vázlat maximum. A nagy durranáshoz, ha lesz egyáltalán, szánalmasan kevés, de muszáj elküldenem valami anyagot, különben a főnököm lenyel keresztbe. Majd sejtetek ezt-azt, hogy felcsigázzam az érdeklődést a folytatáshoz. Kész szerencse, hogy az az ütődött Halopa kirúgott. Ha volna egy gramm esze, mosolyogva közölhette volna a semmit. Az ordítozás mindig leleplező.

– Félelmetes vagy.

– Az hát. Úgyhogy fogadj szót szépen. Cserélj kereket, én addig eszmét cserélek Babettel. Ha szóba áll velem.

Morktarian asszony arcáról lehervad a mosoly, amikor Way Simon nevét meghallja. Tuszkolja Debort: el innen, bárhová, ahol senki nem hallja őket. A göngyölegek tárolóhelyén találnak egy elszigetelt sarkot. Babet az egymásra helyezett sö-

rösrekeszek egyikét fordítja fel, s kínálja Emmának ülőhelyként, maga egy másikra telepszik.

– Tisztázzuk gyorsan – mondja Emma a nő kétségbeesett arca láttán –, eszemben sincs önt a gyilkos Way egykori szeretőjeként kiszerveztetni, azt a családi élete biztos megcsínyelné. Számomra viszont szent dolog a család. Meg sem említem a nevét a cikkemben, ha nem akarja. A célom nem több, mint megismerni Simont, milyen volt ifjúkorában. Ahogy haladok a történetében, egyre rejtélyesebb, hogyan jutott el az a rendes fiú a gyilkossághoz. Semmi intimitást nem próbálok kikutatni kettejükről, amit titkolni kíván.

– Legyen – sóhajt Morktarian asszony. – Úgyis megtaláltak volna előbb-utóbb, essünk túl rajta. – Kicsit mészlik, hogyan is kezdje, aztán belevág: – Szerettem Simont. De tényleg. Valójában ő volt az első szerelmem. Én akartam járni vele, nehezen ment, de végül elértem, hogy észrevegyen. Én nem voltam gimnazista, csak a pályáról ismertük egymást. Az edzéseken, versenyeken voltunk együtt. Egy évvel fiatalabb volt nálam, de nem zavart. Annyira, de annyira helyes srác volt. Nem az a szépfiú típus, egyáltalán, de helyes, kedves, csöndes. Nem tette-vette magát, hogy ő a „híres” Dobrosi AC ificsapatának a sztárja. Mert az volt ám, bizony. Engem inkább csak megtűrték. Amikor átálltam a kislabdáról gerelyre, jobb eredményeket reméltem. Nehéz ám a gerelyhajítás technikája, bonyolult mozgássor, az edzőm folyton fanyalgott. Valójában Simon miatt jártam le edzeni, más sikerélmény nemigen jutott nekem.

– Úgy hallottam, elég sokáig jártak együtt. Biztosan jól ismerte őt.

– Jól? Senki nem ismerte jól, azt hiszem. Nem is tudom, lehet-e jól ismerni valakit. Pedig én vettem el Simon szüzességét, úgyhogy közel állt hozzám. Próbálta eljátszani szegénykém, hogy már csinálta, de olyan ügyetlen volt, hogy végül beismerte, hogy én vagyok neki az első. Csak azért áruolom el ezt a dolgot, mert rajtam kívül nem volt más nője itt Dobroson. Legalábbis nem tudok róla. A promenádi brancsban a

fiúk egymás között nagyképűsködtek, hogy kinek milyen kalandja volt, együtt nagy volt a szájuk, leszólították a lányokat, szemtelenkedtek, ismerkedni próbáltak. Amikor bandáztak, Simon is vagánykodott, talán flörtölni is próbált, ne maradjon szégyenben, de nem feküdt le mással, amíg együtt jártunk, ebben biztos vagyok. Hűséges típus volt. Nem állítom, hogy szép voltam, de az alakom rendben volt a sporttól. Engem vitt el Simon a bulikba. Mindig engem. Kevés srácnak volt állandó csaja. Úgy tettek, mintha nem is akarnák lekötni magukat, pedig majd' megvesztek érte. Külön-külön nem voltak ám olyan nagylegények. Simon meg végképp nem. A barátja, Alex bezeg igen. Ő egy nagyképű hólyag volt, érte mégis odavoltak a csajok. Az számított valakinek, aki Alexszel járt.

– Nem az Elnökkel?

– Az a másik társaság volt. Nemigen keveredtünk. Én utáltam az Elnököt is, nem csak Alexet. A csajok szerint azért, mert az igazán menő srácok fütyültek rám, de ez nem igaz. Vagy mit tudom én... Nagyon ostobák tudnak lenni a tinilányok. Maga nem így volt? Mintha nem lettünk volna az eszünknel, iszonyú butaságokat csináltunk. Csak hogy a többieknek mutassuk... Nem is tudom, mit... Talán az volt a szerencsém, hogy nem voltam elég szép, hogy engem is akarjanak. Nekem jó volt Simonnal, amíg jártunk, békén tudtunk maradni a többiektől.

– Milyen fiú volt Simon? Tudná jellemezni nekem?

– Azt hitte, úgy kell viselkednie, ahogy a haver srácok elvárták, de nem állt jól neki. Ő persze nem vette észre, milyen idétlen. Alexnek akart imponálni, aki a barátja volt. Tényleg barátok voltak, nem úgy volt, mint a többiekkel. Alexnek mindent elmondott rólam is, biztos vagyok ebben, csak hozzá volt bizalommal. Simonnal kettesben lennünk nagyon más volt, mint társaságban, de nem nyílt meg nekem sem igazán. Mindenféléről locsogtunk, de önmagáról nemigen tudtam kihúzni belőle semmit. Zárkózott volt, félénk, nem is félénk, inkább szemérmes, tudom is én... Mintha nem tartotta volna

érdekesnek magát. Helyes volt, igazán, gyengéd is meg minden, de mintha röstellné az érzéseit, meg hogy miket gondol. Nem jól fejezem ki magam, ugye?

– Dehogynem, pontosan értem. Nekem is volt ilyen fiúm. Nehezebb feltörni, mint egy páncélszekrényt.

– Ja, ja. Nem tudom, mit takargatott előlem. Én kitálaltam neki az egész lelkivilágomat, figyelt rám, jó volt, mert tudtam, hogy nem él vele vissza. Így utólag belegondolva, ő volt az egy igaz szerelmem. – Morktarian asszony hirtelen megdermed, a szája elé kapja a kezét, úgy szívja vissza: – Ezt nem mondtam! Felejtse el! A férjemmel nagyon jól megvagyunk harmincnégy éve. Két fiút felneveltünk becsülettel. Amikor a férjem megtudta, hogy Simon lelőtte az Elnököt... Nem gondoltuk volna, hogy ebből még kellemetlenség lehet.

– Ne aggódjon már annyira – nyugtatja Emma Babettet a rémült arcát látva. – Vegye komolyan, amit ígértem. Elmondhatja nyugodtan, tőlem nem tudja meg senki, milyen volt Simon férfiként.

– Milyen? Miután belejött a dologba, jó szeretőm lett. Egyre jobb. Lassacskán megtanulta, mi kell egy lánynak. Eleinte csak a maga vágyának a kielégítésével törődött. Nem rosszaságból, azt hitte, nekem is rögtön ugyanúgy jó. Megdöbönt, mikor elárultam, hogy ez nem így van, akkortól nagyon iparkodott. Nem tudtam olyat kérni... Jaj, istenem, de hülye vagyok, ezt minek mondtam el? Ugye nem írja meg?!

– Nincs sok bizalommal az emberek iránt, úgy látom...

– Nem szolgáltak rá – vág közbe az asszony szokatlan hévvel. – El nem tudja képzelni, mennyi az aljas furkálódás, feljelentés, irigység egy ilyen városban. Kifelé persze nem ezt mutatják, mintha Dobros maga lenne a földi paradicsom, de nem az. Higgye el, nem az. Félnék az emberek.

– Kitől? A dagadt Halopától?

– Nem csak tőle. Összefonódott az egész vezető bagázs. Ha itt valaki kiesik a piksziszből, rossz híre kel, elveszti a munkáját, annak kampec.

– Értem. Nem keltem rossz hírét, becs' szó. Elmondaná, hogy a sporton kívül mi érdekelte Simont?

– Az erdőt szerette. Ismerte is nagyon. Az összes fát, növényt, a gombákat, bogyókat, bogarakat, mindent. Hatalmas erdőség van itt a város határában, tudja, dimbes-dombos, távolabb komoly hegyek is. Sok a forrás, patak, még barlangok is vannak, meg sziklafalak. Félttem, hogy eltévedünk, mert amikor órákig kóboroltunk, Simon folyton letért az ösvényekről be a sűrűbe. Kinevette a félelmemet, tökéletesen tájékozódott. Ismerte a rejtett tisztásokat, szeretkeztünk a szabadban sokszor. Én azt nem élveztem annyira, mint ő. Ott érezte igazán szabadnak magát, azt hiszem, egészen kivirult. Volt, hogy kieresztette a hangját, mint Tarzan, felröppen-tek mind a madarak, kacagott boldogan. Ismerte az összes madárfajtát a hangjáról is. A kígyóktól rettegek, ő nevetve elkapott egy jókorát, győzködött, hogy nézzem meg, ártalmatlan sikló, nem bánt, de azért legyenek óvatos, viperák is élnek errefelé. Felvitt a magaslesekre, megmutatta az őzeket, szarvasokat, a csíkos vadmalacokat, ahogy csörtettek a kocával. Csókolóztunk is odafent, az jó volt. Kölyökkorában nevet adott a kedvenc fáinak, nekem elárulta. Az apja már tökmag kissrácként hordta magával az erdőbe.

– Milyen ember volt az idősebb Way?

– Szigorú volt, kevés beszédű. Engem elfogadott a fia barátnőjeként, de nemigen trécseltünk. Az atlétika hidegen hagyta, mármint a fia sikerein kívül, arra büszke volt. Fontos volt neki, hogy férfit faragjon a fiából. Kemény tartású urat, mint ő maga. Lőni is tanította Simont. Bár ne tette volna, ha arra gondolok, amit szombaton... Lassan vissza kell mennem ám, nekem ez a munkahelyem, dolgom van.

– Értem, bocsánat, már nem tartom fel soká. Úgy tudom, Ruden Gabriella miatt ért véget a kapcsolatuk.

– Nem szívesen emlékszem erre. Megmondta nekem, hogy szerelmes lett Gabiba. Nem csoda, nagyon szép lány volt. Egy világ dőlt össze bennem. Elsírtam magam. Nem volt már olyan

szenvedélyes a szerelmem Simon iránt, mint eleinte, de nem akartam elengedni. Azért hisztériáztam, kiabáltam és küldtem a fenébe, hogy észre térjen. Sajnos ő komolyan vette, hogy kirúgtam. Azt hittem, visszakuncsorog hozzám, mert Gabinak persze nem kellett, lepattintotta simán, mert ő is Alexet akarta megszerezni. Hiába, Simon nem jött vissza hozzám. Egészen belebetegedtem a dologba. Jobb híján járni kezdtem az egyik gerelyes fiúval. Nem akartam egyedül maradni, őszintén szólva a szex is hiányzott, tudja, hogy van ez, ha megszokja az ember lánya. Azt hittem, Simon majd féltékeny lesz, és meggondolja. De nem tért vissza. Talán ha kibírom, és nem kezdek a másik sráccal... Ennyi volt. Nem egy nagy sztori. Az én életemben nincsenek nagy sztorik.

– Az hogyan érintette Simont, ami Rudennel történt? – néz Emma keményen Babett szemébe.

– Hogy érti ezt? – kérdez az vissza zavartan.

– Értékelem, hogy itt Dobroson milyen diszkréten kezelik ezt a régi affért, de én tudok arról, hogy a nekibúszult és lerészegedett Ruden Gabit négyen megbaszták egy bulin. Keményen, szép sorban. Az Elnök, Halopa... Ki is még?

– Maga ki akar engem csinálni teljesen? – súgja a sörösrekeszről feltápáskodva Morktarian asszony. Könyörgőre fogja: – Hagyjon békén, legyen szíves! Most rögtön menjen el! Nem is találkoztunk, maradjunk abban. Kérem! Szépen kérem!

– Esküszöm, nem keverem magát bele – áll fel Emma is, biztatón megfogja Babett kezét. – Egyetlen dolgot áruljon el: hogyan érintette Simont? Megváltozott tőle?

– Akkor már nem jártunk együtt. Miért engem faggat? Egyébként igen, megváltozott. Fásult volt az edzéseken, az országos versenyt ki is hagyta. Nem olyan sokkal az érettségi vizsgájuk előtt történt az a bizonyos... Aztán Simon elment az egyetemre Zantába. Megváltozott minden. Felnőttünk. Most visszamegyek dolgozni. Ne csináljon ki, legyen szíves!

Hogy a fenében lehet ezt tapintatosan megírni? – töpreng Emma. Sajnálja szegény Babettet. Próbálja elképzelni, ahogy

Simon Babinak becézve öleli, nem megy. Alighanem kár volt ennyi energiát pazarolni erre a nyomorult Ruden-ügyre. Vajon van valami köze a merényletnek?

A telefon jelez, miközben a pláza előtt parkoló autóhoz ballag. Schmitt őrnagy munkatársától érkezett e-mail. A Prády államtitkár úrtól igényeltek szerint küldik a további adatokat: hol érhetők el Way Simon zantai ismerősei az egyetemi éveiből. Megvizsgálták ezeket a kapcsolatokat, szól az üzenet, nyilvánvalóan nem érintett egyikük sem a merényletben, jó ideje nem is találkoztak a gyilkossal.

Emma egy pillanatra szinte meghatódik, milyen készséges a hatóság, máskor bezzeg gorombán elutasítók. Aztán leesik a tantusz, keserűn felnevet: foglaljam el magam mellékes dolgokkal, ugye? Legalább ne csinálnák ilyen átlátszón. Ennyire hülyének néznek? Á, fenéket, ennyire nem számítok. A látszatra sem ügyelnek. Mindegy, gyerünk Zantába, írok valamit útközben, beszélek különféle alakokkal, aztán együtt leszünk Emillel az éjjel megint.

Hat

Április 20-a, hétfő

Zsúfolt volt a nap, pisálni is alig volt időm. Képtelenség mindent rögzíteni, csak a legfontosabbakat szedem össze. Vagyis ami annak látszik. Káosz uralkodik a fejemben a tennivalók miatt, de ez nem derülhet ki mások számára.

Nem ment Bishopnak a magázás. Próbált államtitkárurazni, hogy szokja, de Erik lett belőle. Maradt a csendőrpertu, amint kettesben voltunk. Nem baj, nekem is így a megszokott. Délelőtt tíz után referáltam először, amikor Frida átszólt Roxannak, hogy most van egy kis ideje a főnöknek, húzzak át hozzá, mert aztán indul az Elnöki Hivatalba, át kell vennie az irányítást, mielőtt elkanászodnának a beosztottak.

Beszámoltam a kora reggeli beszélgetésemről Petarral. Attól, hogy én is államtitkár lettem, minimum egyenrangú vele, rögtön aggódalmi támadtak. Sikerült meggyőzőnöm, hogy Bishop nem akar a minisztériumban tisztogatást, éppenséggel a saját stábjával készül átvenni a hatalmat, amelybe ő is beletartozik. Megnyugodott, hogy marad a kezében a közigazgatás felügyelete. Petar is az Elnök embere volt, közvetlenül hozzá volt bekötve, de nem olyan jelentéktelen bábfigura, mint Gillen. Ért a szakmához, okosabb is nála. Felfogta, mit jelent a bizalmas kapcsolatom Bishoppal, érzékelte, hogy engem tekint az új erős embernek a csapatban. Nem volt túl ízléses a törleszkedése, nem is őszinte, de fene bánja. Petar most kiváltképp fontos játékos, mert ismeri a

helyhatóságok hivatalvezetőit és az összes városi polgármestert, akik a pártszervezeteket anyagilag kézben tartják. Az elnökválasztási jelöléshez a párttámogatás jórészt rajtuk keresztül érhető el. Vagy inkább így helyes: nélkülük lehetetlen. A beszélgetésből kiderült számomra, hogy Bishopnak személyesen kell Petart nyakon ragadnia, mégpedig mihamarabb, ha tőle magától kapja a megbízást és az ígéretet, bele fog húzni alaposan a munkába.

Bishop megdicsért, hogy ezt jól csináltam, de figyelmeztetett, hogy a párt elnökségi tagjaival ettől függetlenül szót kell értenünk, itt is vessem be magamat. Nem igazán ismeri a szervezeti rendet, emlékeztetnem kellett, hogy a jelölésben az Országos Tanács van kulcshelyzetben. Magam is ott kezdtem el nyomulni, mielőtt a minisztériumba kerültem. Amikor Bishop alatt a bankban dolgoztam, nem törődött ezekkel az „alantas” politikai helyezkedésekkel, csúfolt is miattuk. Most bezzeg jól jött neki a dicsekvésem, hogy az ifjúsági mozgalom reszortosaként a három elnökhelyettes egyikének posztjáig vittem a párttanácsban, úgyhogy akadnak ott bizalmasaim. Rábólintott, hogy kezdjem ott a lobbizást. Kaoitikus testület, már csak a létszáma miatt is, az Elnök helyi sameszaival van telepakolva. Bármit megszavaztak volna a vezérünknek, ha éppen eszébe jut szavaztatni, most viszont elárvultan kóvályognak.

A Bishopnak való referálást követően órákon át telefonáltam. Vért izzadtam, mire lazán társalogva elértem, hogy a pártvezetés néhány befolyásos mukijának „eszébe jusson”, hogy Bishop a legjobb jelölés, és ezt hasznos volna másokkal is tudatnia. Úgy kellett ócsárolnom a riválisokat, mintha dicserném: a kiváló tulajdonságaik minden másra inkább alkalmassá tennék őket, mint az Elnök utódjának. Főleg Quintusról igyekeztem bebizonyítani, hogy igazságügyi miniszterként van a helyén, később lehet az alkotmánybíróság elnöke, az a csúcs egy ilyen kiváló jogásznak. Mandel szerencsére nincs csúcsformában. Az a hír járja, hogy az idegösszeomlás szélére

jutott. Alighanem attól retteg, hogy kiderülnek a valóságos tények a gazdaság állapotáról, és megrendül a miniszterként felpumpált nimbusza. A kurvákat nem hozzuk szóba, nem zsarolunk, nem a mi módszerünk.

Harditól mindenki be van rezelve. Végképp kiderült számomra, hogy az ő jelölése fel sem merülhet, már másnap kitorne a polgárháború az országban, ebben nagy az egyetértés. Különben is: Hardi és a kormányzás? Hisztérikus üvöltözésbe fulladna minden kormányülés. Mindenesetre keményen fúrja Bishopot, ez napnál világosabb. A főnök után kellett mennem, hogy megkérdezzem, mivel kell számolnunk, szerinte kinek a jelölését szorgalmazza ez a vérmes, paranoiás őrült.

Egyenes válasz helyett Bishop tartott egy rövid fejtágítót. Szerinte nem szabad alábecsülnünk Hardi befolyását a pártra, ellenkezőleg, ő fejezi ki igazán a lelkületét. Elismételte a mániáját, miszerint kettős hatalmi struktúrát épített ki az Elnök. Egyrészt van az államhatalom által garantált, személyi független és kökemény anyagi érdekeken alapuló hűbèresi hálózat, amelynek az átvétele iszonytatóan nehéz lesz, másrészt van egy centralizált fasiszta párt és a hozzá tartozó, jelentős részben ugyancsak fasiszta támogatói bázis. Meghökkenem a durva jelzőn, aztán rájöttem, hogy Bishop szándékosan fogalmazott radikálisan: köztünk nincs helye a finomkodásnak. Szerinte az Elnök sikerének, vagyis hatalma szilárdságának az alapja a párhuzamos szerkezetek kézben tartása és működésük összehangolása. Vagyis ez volt a stabilitás biztosítója, amíg élt. Aki az örökébe akar lépni, annak észben kell tartania, hogy ezek nem vehetők át csak úgy automatikusan, meg kell dolgozni értük. A két szerkezet között a személyi összefonódás részleges, ám csöppet sem esetleges. Aki nem ismeri ki magát benne, az könnyen pofára esik. Számolnunk kell tehát azzal, hogy az Elnök népe nagyjában-egészében fasiszta, de nem az a helyes eljárás, hogy magunk is fasisztává válunk, egy percre se higgyük el azt a sok bárgyúságot, amit hirdetünk, őrizzük meg egészséges cinizmusunkat.

„Ne ülünk fel a saját propagandánknak, elvtársak” – ezt szajkózták a komcsi vezetők, időnként mégis felültek, mi ne kövessük el ezt a hibát, így intett a főnök. A fanatikus Hardi szintjére sose süllyedjünk le, és ezt jelezzük is minden alkalommal. Sajnos annyi bullshit faszságot hordott össze az Elnök médiastábja az elmúlt években, hogy arról nem lehet csak úgy lefalconni. Pártunk vezetői rétegének egy része betagolódott a hűbéresi rend viszonylag magas szintjére, de sokan közülük ideológiailag is foglyul vannak ejtve. A tagság és az elszánt támogatói bázis valódi megszállottakból áll, akikre hatott a sokévnnyi agymosás, és Hardi képes leginkább fanatizálni őket. Bármilyen baromságot megszavaznak, ha kellőképp felhergeli a társulatot. Amekkora őrvongás tapasztalható a mi oldalunk sajtójában és a neten a merénylet után, az pontos képet ad a nehézségeinkről. Nem csak Tiba titkosszolgálatának apparátusa szítja a hangulatot, az elnöki médiastáb irányítói sem képesek még egy ideig alkalmazkodni az új helyzethez, rutinból uszítanak. Pontosan tudják, hogy a napi gyűlöletadagot drogként várják el a támogatóink.

Bishop kissé belelovalta magát a rögtönzött előadásba, pedig sürgős dolga volt. Imádja hallani a saját hangját. Azt mondta, komolyan kell venni azt a körülményt, akármilyen unalmas közhely, hogy az Elnök az örökös harci láz révén tartotta fenn támogatottságát a hívei körében. Mindig halálpontosan jelölte ki az aktuálisan gyűlölendő ellenséget, folyton emelte is a gyűlölet dózisát, így egyre fanatikusabb lett a népe, és ebben Hardi volt az élharcosa. Az Elnök nélkül nem folytatható vég nélkül ugyanaz a játék, mert előbb-utóbb polgárháborúba torkollik. Muszáj lesz konszolidálnunk a keményedési időszak után, és erre az előkészületeket meg kell tenni. Ki kell dolgozni az ígéret programját, a gyűlölködést fokozatosan visszafogva a reménykeltés lehet a célravezető módszerünk. Szóval Bishop megint arról értekezett, hogy nem lehet egyszerűen lenyúlnunk az Elnök örökségét, nélküle a rendszert nem lehet változatlanul fenntartani.

„Nem hitegetlek, kedves Erik, hogy könnyű lesz” – zárta a szpicset Bishop, lazán kikerülte a választ a kérdésemre, már-már mint hogy kinek a jelöltségét támogatná szíve szerint Hardi. Azt hiszem, a szófosással akarta titkolni, hogy fogalma sincs róla. Ki akart tenni az irodájából, de nekem muszáj volt még beszámolnom a külpolitikai vonalon végzett munkámról, már csak azért is, mert Bella felhívott, hogy mi lesz a közös indítványunkkal, hogy Albát keleti turnéra küldjük.

Bishop figyelmesen végighallgatott, végül úgy reagált, hogy a Bednárral tett javaslatunk javarészt egybevág azzal, amit ő tervezett, de az érvelésünk nem pontos. Bukásra álló külügyünket nem pusztán azért kell sürgősen elküldeni, hogy ne lábatlankodjon itthon. Nagyon is szükségünk van Alba kapcsolataira. Nem csupán az esetleges titkosszolgálati akcióktól kell tartanunk, persze rövid távon főleg azoktól, hiszen várható, hogy a cáratyuska emberei jó szokásuk szerint meghekkelik a választási kampányt, ha az érdekeiket sértve látják. Mindemellett azonban a keleti gazdasági függésünk is meglehetősen a cár és a szultán, a basa és a sejk és az egyéb uralkodók meg elvtársak befolyása miatt. „Hála” az Elnök és néhány oligarcha-öntudatú alak korlátlan kapzsiságának – tette hozzá mérgesen a főnök. Alba révén a keletieknek azzal kell nyaliznunk, hogy hozzájuk maga a miniszter megy, ebből is látszik, milyen fontosak nekünk továbbra is, hiszen a Nyugatot csupán egy államtitkár látogatja. A Nyugat vezető hatalmait sajnos mi rohadtul nem érdekeljük, csakis ha zúrt okozunk a köreikben, s főleg ha keresztbe teszünk a cégeiknek.

Bishop itt egy kicsit megorrolt rám, mert óvatlanul belekérdeztem az előadásába, hogy végül is mi lesz Bednár dolga a nyugatiakkal. Azt mondta, hogy az országaik egytől egyig szarban vannak, a maguk problémáival küszködnek, és lehetőleg nem akarnak a mi fasisztáinkkal bíbelődni, megvannak a sajátjaik, azokkal is nehezen boldogulnak. A különböző régiók érdekei sem azonosak, nagy a zűrzavar, a politikai irányzatok is nyírják egymást a hatalomért, új erők törnek

fel, úgyhogy jókora káosz van a világnak azon a felén is. Bednárnak az a dolga – kutya kemény meló lesz –, hogy meggyőzze őket: ezentúl jó fiúk leszünk, a Bishop elnöksége alatt megalakuló új kormány alapvetően változtatni fog a külpolitikán, nem szaporítjuk a gondjaikat, Alba külügyminiszter legfeljebb majd menedékjogot kap az Elnök valamelyik kedves diktátor cimborájánál. Bishop hosszan magyarázta, hogy Bednárt azért kell az élre tenni, mert van esze, tapasztalata, jó diplomáciai kapcsolatrendszere, nem lehet bevenni az erdőbe. Megint hangsúlyozta, hogy nincs tartalék játékosunk a csapatban, kulcsfigura lehet a nő. Holnap egyeztet vele a diplomáciai turnéja előtt. De ne legyen kétségem, szükség lesz egy Alba-szerű figurára is, aki hozzánk hű, de valamennyire be van kötve a Kelethez. Bednár ezt ráér megtudni, de én tart-sam észben. Jó hír, hogy máris Bellának hívom, így dicsért Bishop, aztán cinikusan vigyorogva tette fel a kérdést: „Mennyire került közel az államtitkár úr az államtitkár asszony nemi szervéhez?” Láttam rajtam, mennyire megütközöm a kérdésén, ezért komolyan tette hozzá: „Nézd, Erik, nem viccelek, talán szükség lesz rá, hogy becserkészd nőként is, én régről ismerem a te Belládat, néhány orgazmus csodát tesz.” Én dug-jam, hogy hozzá legyen hű – szépen vagyunk!

Felhívtam Bellát, kértem, hogy ebédeljünk megint együtt. Meglepődött, de hezitálás nélkül ráállt. Elmondtam neki, hogy a javaslatunkat kedvezően fogadta Bishop, de Albát egyelőre tartania kell a posztján, hogy Keleten ne akarjanak durván beavatkozni a jövőendő választásokba, gazdasági érdekeink is kötnek, az eltávolítása nem egyszerű. Bella tisztában volt a helyzettel, de máris a keleti leválás lehetséges módzatait latolgatta. Nyilván azért taglalta oly részletesen, hogy referáljak róla Bishopnak. Értem én, hogy a főnök eddig miért nem konzultált vele személyesen, miért akarta, hogy legyen államtitkári szintű kapcsolattartás. Elég indokot szolgáltat az óvatosságra, amit reggel mondott, meg amit a keleti titkosszolgálatok figyelméről anélkül is sejtek. Tovább mégsem

tartható, hogy én közvetítsek, minden elő van készítve a személyes tárgyalásukhoz. Egyébként a főnöknek megint igazat kellett adnom, egyre világosabb, hogy a nő finoman ugyan és csak homályos szavakban, de móríkálja magát nekem. Próbáltam beleélni magam a gondolatba, nem igazán ment. Nőnél én még nem mondtam csődöt, panaszt se hallottam, ez mondjuk ténykérdés, de hát Bella elmúlt ötven, nálam idősebbel sosem volt viszonyom. Pláne ennyivel öregebbel.

Bednár után Bishop instrukciója szerint Henrikkel, mármint az Elnök fia Henrikkel találkoztam. Az jutott eszembe, jellemző, hogy ilyen trónörökösi nevet adtak a fiúnak. Henrik azóta jó haverom, hogy bankos koromban elkezdtek feltölteni a titkos külföldi betétjeit. Sosem felejttem el, mennyire bele volt zúgva Danába, folyton meghívott, találkozni akart velünk. Aztán könnyen beletörődött, hogy el kellett vennie az ország harmadik leggazdagabb emberének a lányát. Mázlista, mert csinos a csaj és szexi. Újra meg újra elámulok a kastély-szerű villájukon, mi mindent halmoztak fel. Ízlést sajnos nem kaptak hozzá. Dana a töredékéből szebbet és jobbat hozott ki.

A lényeg, hogy Henrik tisztában van azzal, mit köszönhet Bishopnak meg nekem. Ha tudnák a népek, hogy mekkora vagyont játszottunk át Henrik úrfi és a mamája kezére a strómanoktól, mindnyájunkat agyon is csapnának. Még épp időben hajtottuk végre az akciót, nyilván ezt gondolta Henrik, miközben részvétet nyilvánítottam a papája miatt. Nem nagyon kellett sztaniolba csomagolni a mondókámat, miszerint a vagyonsorsa akkor van biztonságban, ha Bishop meg én nem kerülünk alárendelt helyzetbe. Megosztottam vele a gyanúmat, hogy Tiba titkosszolgálatának figyelme rájuk is kiterjed, mégpedig a személyi védelmen túlmutató intenzitással, úgyhogy legyenek óvatosak. Tiba az Elnöknek fogadott hűséget, nem a családnak, ez számottevő különbséget jelent a kapcsolatok melegségét tekintve a mi javunkra, akikkel érdekazonosság köti össze őt meg az anyukáját. A nejét meg a kőgazdag apósát is, nem mellékesen. Megértette.

Henrik jelezte, hogy kondoleálás ürügyén sündörögnek körülötte páran a nagyvállalkozói réteghez tartozók közül. Tőle – illetve nyilván tőle is – igyekeznek tájékozódni a várható fejleményekről, a gazdasági pozícióik biztonságáról. Ezekben a dolgokban az apósára hallgat, akinek a legjobb esélye van, hogy az első számú oligarcha legyen. Különösképp most, hogy kedves Elnök nászura már nem tartja pórázon.

Henriktől megtudtam, hogy az anyja – „a nemzet özvegye”, ahogy egy eszement publicista nevezte a seggnyalóink seregéből – egyelőre passzivitásba kíván vonulni, a temetés utáni gyászában elhagyja az országot, a helyhatósági és az elnökválasztás idején távol lesz, és majd az eredménytől függően dönt a továbbiakról. Az Elnök végrendelete szerint Henrik az első számú örökös, de az özvegynek is bőven jut a legális hagyatékból, bár az semmiség az országból kisírbolt vagyonhoz képest. Én aztán pontosan ismerem az összeget dollárban, euróban és svájci frankban, az aranyrudakról és a gyémántról nem is beszélve. Nem panaszkodom, mi sem jártunk rosszul Danával. Bár néha sopánkodik az én drágám, hogy jobban érezné magát, ha dolgozhatna a szakmájában. Ugyan már!

Elég sokáig maradtam, mert Henriknek locsoghatnékja támadt. Előadta téveszméit a politikai helyzetről és a világ menetéről. Miután egyértelmű volt, hogy támogatja Bishopot, alkalomadtán fel is szólal az érdekében, sőt az apóst is beizzítja, ráhagytam mindent, hadd érezze okosnak magát. Remélem, nem képzelem, hogy a politikában is az apja örökébe léphet, bár az Elnöknek kétségkívül voltak dinasztikus ábrándjai. Henrik balszerencséjére túl hamar halt meg ahhoz, hogy előkészítse az utódlást.

Visszamentem az irodámba. Útközben láttam, hogy a rendkívüli állapotnak megfelelő készültség mit sem változott, fegyveresek járőröznek, a nagyobb csomópontokon fenyegetően állnak a páncélosok. A sofőröm szirénázni meg villogtatni akart, de leintettem, hogy nem sietünk annyira. A késő estig

munkát adó ezernyi hivatali apróság mellett még egy lényeges dolog történt, aminek az intézését Bishop rám bízta.

Schmitt őrnagy jött be a minisztériumba. Hosszan beszélgettünk. Bishop kérése szerint engem tájékoztatott a nyomozás állásról. Semmiféle jelet nem talált összeesküvésre, noha adatok garmadáját kapta a titkosszolgálatoktól, főleg az Alkotmányvédelmi Hivataltól. Amikor meglepődött az adatok bőségén, közölték vele, hogy Way Simont rutin eljárás szerint – mint politikailag is releváns ügyben elítélt bűnözőt – hivatalból figyelték, így keletkezett a jókora, javarészt még feldolgozatlan anyag. Ez a „C” osztályú megfigyelés korántsem intenzív, mindenesetre a kapcsolatait és az elektronikus rögzíthető megnyilatkozásait számítógépen tárolják. A titkosszolgálat szakemberei már dolgoznak az anyagok logikus csoportosításán, hamarosan megkapja az összesített jelentést, amely az összeesküvés gyanúját megalapozhatja, addig is újabb kiterjedt adatgyűjtést folytatnak Tiba utasítása szerint. Ezt közölték vele, jöllehet már így is fuldokolnak a munkatársai a fölösleges adatok tengerében, ami nagyon megterheli az eredménnyel kecsegtető normális nyomozói munkát. Kihallottam a beszámolóból a panaszt, de Schmitt ki is mondta, hogy benyomása szerint párhuzamos nyomozással kezd válni a folyamat, ami nincs összhangban a teljes hatáskört garantáló megbízatásával.

Megerősítettem, hogy Bishop tökéletesen bízik benne, semmiféle konstruált ügyet nem akar, ezért is kapta a kivételes felhatalmazást, de nem tehetjük meg, hogy nem vesszük komolyan a vezérezredes stábjának a jelzéseit. Ezt már sokadszor kellett hangoztatnom, attól tartok, kezd berágni tőle.

Schmitt szerint akkor is szabadon kell engedni a vendéglős Winkler Rudolfot, ha e hír hallatán „valaki” ordítózni fog. Attól, hogy rafináltan az ő házat használta Way, még nem lesz bűnsegéd a merényletben. Schmitt hozta szóba, nem én kérdeztem Debor Emmáról. Vasárnap kikérdezte a nőt, meggyőződött arról, hogy nincs érdemi információja, a munka-

társai megállapították, hogy igazat beszél, a per idején sem állt személyes kapcsolatban Way Simonnal, később pedig egyáltalán nem foglalkozott vele. Az őrnagy megnyugtatóan, hogy a néhány névvel és elérhetőséggel, amiket Debor kapott, nem kezdhet semmi olyasmit, ami a bűnügy felderítését zavarhatná, mert a nyomozóik szerint Way ifjúkorának semmi köze a későbbi történetekhez. A nő jelezte, hogy elutazik Dobrosra, aztán Zantába is, de ha újabb kérdés lesz hozzá, áll a nyomozók rendelkezésére.

Az őrnagyot megkérdeztem, hogy Debor kaphat-e újabb, a nyomozás szempontjából irrelevánsnak bizonyult személyi adatokat. Azt felelte, hogy ő ugyan ezzel az egészszel nem ért egyet, de ha politikai szándék van a megállapodással, ő ezt kénytelen-kelletlen elfogadja. Kérdésemre vállat vonva jelentette ki: őt nem zavarja a nyomozásban Debor származásos amatőr kutakodása, az viszont nem rá tartozó politikai kérdés, hogy a nő is betartja-e, amit ígért. Ígéretet a főszerkesztőtől kaptunk, nem Debortól, de ez mindegy, ráhagytam. Miért ne szerezze meg a többi firkászt megelőzve néhány személy elérhetőségét, ha nem okoz gondot? Már bántam, hogy Bishop ötletére belementünk az egészbe, millió fontos ügy intézése közben folyton felbukkan ennek a nőszemélynek a dolga. Egyszerűbb lenne megszorongatni kicsit Valentini tőkét, hogy a *Futár* továbbra se okozzon fejfájást, ahogy a többi függetlennek nevezett lap tulajdonosával tesszük. Persze értem én, kell a „magányos merényletről” szóló cikk Bishop tervéhez, amit remélhetőleg majd megír a csaj. Most épp elég bajnak, hogy nem sikerül a rendszerkritikus amatőröket féken tartani az interneten. A titkosszolgálatnál arra panaszkodnak, hogy az új bejegyzések tömkelege nyomán alig győzik a munkát: frissíteni kell a listákat az akut konfliktushelyzetben begyűjtendő személyek első, második és harmadik köréről.

Schmitt közölte, hogy a legtapasztaltabb munkatársai gondosan tanulmányozzák Way egykori bűnperének aktáit, a jelentést hamarosan megkapja róla. Ilyen intenzív munkát még

a bűdös életben nem végeztek. Természetesen foglalkoznak a börtönbeli viselkedésével és rabtársi kapcsolataival, egyelőre nem találtak gyanúra okot adó tényre, de a vizsgálatnak ez a vonala még kezdetleges állapotban van. Úgy tűnik, köztörvényes elitéltként a börtönben nem került kapcsolatba politikailag értelmezhető figurákkal.

A hosszú beszélgetés végére Schmitt egészen felengedett, olyannyira, hogy panaszkodni kezdett. Elmondta, hogy eddig legnehezebb dolga Way családtagjaival volt, nevezetesen Simon exnejével, akinek a második férje után Turek Anna a neve, és Lostar városában él, valamint a húgával, Alizzal, aki különváltan él korábbi élettársától. Ő itt lakik a fővárosban a régóta súlyos beteg anyjával. Nyilvánvaló, hogy a rokonok nem tudtak semmit Simon terveiről. A húga sem, akitől elkunyerálta az autót. Ő egyébként nagyon sajnálta a bátyját az őt ért megpróbáltatások miatt. Sok érdekeset elmondott róla, de ezekből az információkból éppenséggel nem lehet arra jutni, hogy bűntársai lettek volna. Magányosan, elszigetelten élt, az indulatait internetes bejegyzésekkel próbálta levezetni. A Way testvérek anyja olyan ramaty állapotban van, hogy kihallgatni sem érdemes. Aliz szerint Simonra a szabadulása után gorombán rátámadt az anyjuk, azzal vádolta, hogy miféle, vagyis a családot ért szégyentől betegedett meg és halt meg a férje, az idősebb Way Simon. Ostobaságnak nevezte az őrnagy, de a néni hisz abban, hogy a betegségek zöme lelki eredetű. Jónőhöz járt, ezoterikus könyveket bújt, totál megzakkant, szóval nem érdemes foglalkozni vele. Más a helyzet Way lányával. Vele az a gond, hogy régóta külföldön él, Hollandiában ment férjhez, és a távolból nehéz bizalmat kelteni benne egy feltáró tanúvallomáshoz. Schmitt személyesen áll vele kapcsolatban, mindent elkövet, hogy sikerüljön megtörnie az elzárkózását. Fontos, mert úgy tűnik, a merénylet egyedül hozzá volt bizalommal.

Miközben az őrnaggyal beszéltem, beszólt Roxan, hogy Dobros polgármestere hív telefonon, kapcsolhatja-e. Elnézést

kértem az őrnagytól, de az csak legyintett, hogy nyugodtan. A telefon után panaszkodtam én is egy jót Schmittnek, hogy a zavaros helyzetben senki nem mer önállóan dönteni, még pitiáner ügyekben sem. Halopa polgármester igényelt tanácsot „valakitől a belügyben”, hogy holnap fogadjon-e egy Debor nevű újságírónőt, aki még reggel hívta, mert interjúzni akart vele a merényletről, akkor elutasította, de hátha rosszul tette. Hozzám kapcsolták Halopa hívását, hogy majd én instruálom. Nevetséges.

Roxannal nem sikerült összejönnöm, pedig eszméletlenül kíváncsi volt, így aztán Dana a szokásoshoz képest dupla élvezetben részesült. Ilyenkor mindig eszembe jut, hogy milyen szemétség ez tőlem, miért nem elégszem meg a feleségemmel, nincs az én Danámnál csodásabb nő a világon. Betegesen szexmániás lehetek, kezeltetnem kéne magamat, mert miközben Danával szeretkeztem, megint eszembe villant az a semmi kis vézna Debor. Nyilván a Schmitt- és a Halopa-féle szövegelés miatt. Nem megy ki a fejemből a rám villantott szúrós pillantása és a gúnyos oldalvágása, amit az irodámból távozóban ejtett.

Április 21-e, kedd

Nagyon szép reggelünk volt a mai, szinte idilli. Dana a teraszon terített reggelire, friss tavaszi szellő, ragyogó napsütés, madárcsicsergés, kilátás a városra, az én álomszép asszonyom csókja – tökéletes kezdet a naphoz. Nem is akartam felvenni a telefont. Mi lehet olyan sürgős? Egyszer én is késhetek. Aztán harmadjára csak fölvettem. Roxan hívott, nem értette, miért nem mentem be időre. Az a baj, hogy Bishop sem értette: mi ütött belém, hogy nem vagyok elérhető? Roxan közvetítette a letolást: elment a főnök a Nemzetbiztonsági Tanács újabb ülését megtartani, előtte még egyeztetett volna velem. Pech, azt hittem, a főnök eleve az Elnöki Hivatalban kezdi a napot.

Dana rögtön kérdezte: ugye megint az Elnök ügye miatt kerestek? Mérgemben kicsúszott a számon, hogy pokolba az Elnökkel, de hát ezen már túl vagyunk.

Felfordulás fogadott a minisztériumban. Mindenki azt taglalta, hogy rohamtempóban terjed az interneten egy ötszáznál is több tételből álló bűnlajstrom az Elnök regnálásáról. Volt már számos hasonló lista a korábbi években, de ilyen bőséges, alapos, pontos időrendbe szedett még soha. Tényleg a legótvarosabb ügyeket gyűjtötték egybe, így együtt sokkoló lehet a hatása. Ráadásul a legtöbb tételhez egy hozzávetőleges összeget is mellékeltek a szerzők: mennyibe fájhatott az adófizető polgárnak. Nagyon nem vicces. Főleg az nem, hogy a mi hős titkosszolgáink képtelenek megfékezni a terjedését, későn kaptak észbe. Nyilvánvalóan szervezett akció, a terrorelhárítás emberei meg is kezdték a megosztók listázását. Letartóztatások egyelőre nincsenek, bár jogalapot tudnánk találni hozzá, bármire tudunk, az nem lehet gond. Bishop nyugalomra intett mindenkit, azzal a jelszóval, hogy ne csináljuk a bolhából elefántot.

Amikor beértem, Bishop cetlire írt üzenetét adta át Roxan, rajta az utasítás: nézzem át a bűnlistát, de alaposan. Értettem a feladatot, végig is böngésztem, szerencsére nem találtam rajta semmit a mi tranzakcióinkból. Megdicsértem magamat, más úgysem teszi. El ne járjon a szája valamelyik megrövidített strómannak, ez a veszély sajnos nem zárható ki. Újra fel kell tölteni az erszényüket, a kompromittáló tények elégtek lehetnek, Bishop nyilván számol ezzel. Ki tudja, meddig lesz elrettentő annak a fellázadt strómannak az esete, aki beleszeretett a más tulajdonába, azt hitte a csacsi fiú, az övé maradhat, aztán váratlanul elhalálozott szegényke, szívroham bárkit érhet ilyen stresszes helyzetben.

A Nemzetbiztonsági Tanács üléséről visszatérve Bishop bosszús volt. Az ott elhangzottak szigorú államtitkot képeznek, a főnök nem akart kényelmetlenséget, ezért csak arról az egy napirendi pontról tájékoztatott, amellyel dolgom akadt.

Szentségelt, hogy rosszkor jött ez a kurva bűnlista, mert Tiba a mai kínos internetes akciót a rendszerellenes konspiráció szerves részeként értelmezi, és ennek megfelelően szigorítást akar. A rendkívüli állapot legmagasabb szintre emelését, tömeges őrizetbe vételeket, házkutatásokat, effajta kemény akciókat szeretne a Gárdával végrehajtatni. A rágalmozási törvényre is hivatkozik mintegy magától értetődően, ami a listában felsorolt, nehezen cáfolható tényekre való tekintettel érdekes ötlet. Bishop viszont eredetileg éppen az intézkedések enyhítésének menetrendjét próbálta volna elfogadtatni, ha már Hardi ragaszkodott a prima ötletéhez, hogy a pompázatos temetésre mihamarabb kerüljön sor.

„Nehogy már a dízsorutúz helyett a tömegbe lőjenek az idióták” – mondta akasztófahumorról Bishop az utcán flangáló fegyveresekre utalva. Szerinte nem kell a fővárost tovább zaklatni a nyílt fegyveres jelenléttel, egyébként is ideje volna lekerülni a külföldi lapok címdaláról. Szeretné elérni, hogy legalább néhány vezető demokratikus hatalom a legmagasabb szinten képviseltesse magát a temetésen, ami alkalmat adna számára informális tárgyalásokra. Márpedig ha páncélosok cirkálnak az utcán, az nem vet ránk jó fényt, hadiállapotot sugalló országba aligha jön el bárki szívesen. „Rossz hírünk van, csaknem olyan rossz, mint a magyaroknak” – szó szerint ezt mondta Bishop. Szerintem annál is rosszabb, de nem álltam le vitatkozni a főnökkel.

A lényeg, hogy a Nemzetbiztonsági Tanácsban elnapolták a döntést, elfogadták Tiba álláspontját, amely szerint nincs megfelelően előkészítve, írásos előterjesztés kellene, térjenek rá vissza később. Bishop viszont nem hagyta elmismásolni, azt felelte, hogy rendben, de ne húzzuk az időt, mert minden óra számít, abszurdítás, hogy a teljesen nyugodt fővárosban páncélosok és fegyveres járőrök idegesítsék az embereket, erőt kell mutatni, valóban, de az nem válhat nevetséges, öncélú erőlködéssé. Kínjában azt rögtönözte, hogy hozzanak létre egy ad hoc bizottságot az előkészítés érdekében, mégpedig

államtitkári szinten, a belügy, a külügy, az igazságügy és természetesen a terrorelhárítás magas rangú képviselője részvételével, és koordinátorként én legyek ennek a bizottságnak a vezetője, aki egyeztetni az álláspontokat, és prompt megfogalmaz egy előterjesztést a Tanácsnak. Nem akarja, hogy lekerüljön napirendről a probléma.

Minden testület álláspontját a vezető határozza meg, ha tényleg vezető az illető, ez volt az egyik első leckém Bishopnál még a bankban, szóval tudtam jól, hogy a feladatom a bizottság élén nem más, mint az ő véleményét keresztülvinni, ha törik, ha szakad.

„Sajnálom, Erik – mondta Bishop –, ezekben a napokban másként mérik az időt, nincs módunk tökölnödni, nem érünk rá akkurátusan felkészülni minden lépésre, aki nem tud improvizálva haladni a céljai felé, az kiesik a játszából, szóval kapd össze magad.” Frida már intézkedett is a meghívásokról, délután ötkor az én irodám melletti tárgyalóban tartjuk az ülést, remélhetőleg máris a végleges eredménnyel. Ez volt Bishop óhaja, mely nekem parancs.

Kérdeztem persze rögtön, hogy kikkel kell számolnom a vitában. Bishop sorolta is: mindenekelőtt Schmitt őrnagy jön a nyomozás vezetőjeként, a külügyből az én édes kis Bellám, ki más lehetne, aztán Hován államtitkár az igazságügyből, a belügyből rajtam kívül Saska közrendvédelmi államtitkár mellett még Gillen is egyedüli miniszterhelyettesként, hozzá érdekes módon a vezérezredes ragaszkodott, nyilván ellensúlynak szánja velem szemben, mert ők ketten szoros kapcsolatban állnak évtizedek óta. Én ezen csak derülni tudtam, hiszen Gillen egy lekvár, Saskához hasonlóan „egyrészt-másrészt” típusú ötölő-hatoló figura, mindig kívárja a legfőbb főnök álláspontját, ahhoz igazodik. Szóval nem ő az igazi ellenfél. Természetesen az izgatott, ki érkezik a terrorelhárítástól. Bishop a keménykezü és fafejű Straka dandártábornokot említette, merthogy Tiba helyetteseként ő a Gárda karhatalmi csapatainak a parancsnoka, de csak tippelt, mert a vezéreze-

des szabad kezet kért és kapott a delegáltja személyét illetően. Biztosra vette, hogy magas szintű vezető lesz, mert Tiba kardinális kérdésnek tekinti az erődemonstrációt.

Hován államtitkárt nem ismertem, róla Bishop azt mondta, hogy nem igazi politikus, egy szőröző jogász, neki az lenne a feladata, hogy segítsen megállapítani, fennállnak-e a rendkívüli állapot jelenlegi szintjének a jogszabályi körülményei. Csak lesz benne annyi szakmai tisztesség, hogy mellénk áll.

„Az erőt mindenki tiszteli, úgyhogy csak acélosan, Erik barátocskám” – így biztatott a főnök. Szó sincs arról, hogy meg kéne szüntetni a rendkívüli állapotot, a gyülekezési tilalmat pláne fenn kell tartani, csak a hisztérikus fegyveres erőfirtogatásra nincs szükség, amellyel Tiba a saját fontosságát és hatalmát igyekszik nyomatékosítani. Éppen azzal mutatunk erőt, magabiztosságot, ha nem teszünk úgy, mintha felkelés fenyegetne, de ezt nem lehet az ostoba és konok tábornok fejébe verni. Értem a feladatot? Értem hát, Bishop nem szereti agyonmagyarázni.

A főnök azt is elmondta, hogy az ülés idején, mialatt én le-tuszkolom Tiba delegáltjának torkán a békát, ő majd Albával beszél a sürgős keleti útvjáról, ellátja instrukciókkal, az sem egy kéjmámor, ne irigyeljem. Albának fölösleges lesz szorgalmaznia, hogy a temetésen magas szinten képviseltessék magukat az Elnök despota haverjai, sajnos jönnek azok maguktól, a fene enne meg őket egytől egyig, el sem tudnánk hárítani a sereglésüket. Majd igyekszünk sunnyogni, hogy ne csináljunk reklámot az évszázad diktátorbulijának. Az ideges-ség és fáradtság jelének tekintem, hogy Bishop egyre cinikusabb, ha kettesben beszélgetünk.

Jó lett volna nyugodtan felkészülnöm a délutáni ülésre, de nem tehettem, megbeszéltem találkozóm volt a mi csodás pártunk Országos Tanácsának elnökével, Janek Igorral. A főnöknek elhencegtem, hogy jóban vagyok vele, amióta feltörekvő kezdőként gyártottam számára néhány felszólalást, nyilatkozattervezetet, programbeszédet, bullshit szövegeket.

Hálát nem gyakorolt érte, de respektál, szóval nem reménytelen, hogy sikerrel lobbizzak Bishop jelölése ügyében. Kevés az idő az elnökválasztásig, sürgős a jelölés, mielőbb alkalmat kell találni a főnök pártfórumon való szerepeltetésére, hogy meggyőzze a „pártelitnek” kinevezett, üresfejű karrieristákból, véresszájú fanatikusból, szentfazék úriasszonyokból és gyakorló elmebetegekből álló bizarr mixtúrát. Ha tudnák a népek, milyen ez a banda, talán tényleg kirobbanna a forradalom. Úgy látszik, hat rám Bishop cinizmusa.

Janek feltűnő szívélyességgel fogadott, kedélyesen lapogtatva gratulált államtitkári rangomhoz. Szinte udvarolni kezdett: mindenki tudja, hogy én vagyok az ügyvezető kormányfő jobbkeze, meg is érdemlem a bizalmat, neki már annak idején is feltűnt a politikai tehetségem. Bla-bla-bla. A fogadtatást jó jelnek tekintettem a misszióm sikeréhez, bár közismerten nagy színlelő a derék Igor. Néha ripacskodásig fajul a nyájassága. Valójában veszélyes intrikus. Nagy túlélő, van esze hozzá, hogy ne akarjon feljebb törni a képességeit épp-hogy meghaladó posztjánál. Legfontosabb tulajdonsága, hogy régi motorosként jól ismeri a pártot, talán a legbehatóbban minden vezető közül. Pontosan méri fel az esélyeket, mindig a győzteseket támogatja. Iszik, mint a kefekötő, próbálja titkolni, de mindig van benne nyomás. Most is kínált egy pofa vodkával, muszáj volt elfogadnom, de „csuty-csuty”, oroszosan mérsékeltem a buzgalmát, a délutáni értekezletre hivatkoztam. A nyakánál ragadja meg a palackot, szemmagasságba emeli a snapszos kupicát, úgy csorgatja bele színültig a piát, kész röhej, ahogy hunyorít közben.

Janek nyitányként emlékeztetett, hogy pártelnököket is kell választani az államelnöki jelöléssel egyidejűleg. Rögtön az jutott eszembe, hogy a két funkció megosztása lehetne az alku tárgya. Az Elnök hatalma szilárdsága érdekében hasznos idióták hűséges gyülekezetévé züllesztette a pártot, Bishop nem véletlenül lett idegromcs, valahányszor szóba került az a díszes társulat. Most viszont sajnálhatja, hogy lenézte a pártkarriert,

de ki az ördög számított erre a helyzetre, hiszen a merénylet előtti terveiben az szerepelt, hogy tűzünk vissza a bankszektorba keresni némi aprót. Janek, mintha csak kitalálta volna a gondolatomat, azt latolgatta hosszan, hogy az új pártelnöknek nem kell feltétlenül azonosnak lenni az államelnökkel, bár szerencsés lenne az egybeesés a hatalom stabilitása érdekében. Ha ez nem oldható meg, olyan kettősre van szükség, akik kéz a kézben egyfelé haladnának. Megtettem a kötelező gesztust, miszerint ki más lenne alkalmasabb erre a posztra, mint egy Janek nevű régi vezető, az ő megkérdőjelezhetetlen tisztességével, mérsékletes bölcsességével és tapasztalatával, és ez nem pusztán a saját véleményem, nehogy azt higgye. Jólesett neki, persze hajtogatta a dehogyist, meg hogy tudja ő a helyét. Egy darabig jártuk a pávatáncot, aztán rátértünk az alkudozásra. Hosszas volt és nagyon gusztustalan, nincs se kedvem, se időm felidézni az egészet, csak amire jutottunk.

Janek szerint Mandelt, a mi neurotikus gazdasági miniszterünket a pártban jószerivel senki sem tartja esélyesnek, hiába ajnározzák a gazdasági eredmények miatt, ő valószínűleg csak azért dobja be magát, hogy forogjon a neve, tartósan számoljanak vele valamilyen magas tisztségben. Bezzeg Quintus „gazságügyi miniszter” – ahogy őt az új alkotmány óta az ellenzékiek csúfolják – nagyon is esélyesnek véli önmagát, nála (mármint Igornál) be is jelentkezett egy csevejre, bár korábban le se szarta. Az Elnök annyit dicsérte annak idején a nyilvánosság előtt Quintust, hogy szerzett elég tekintélyt a pártelitben, továbbá azért is bíznak benne, mert az ügyességet keményen fogja, soha nem emeltek még vádat a mi kutyánk kölyke ellen. (Amíg ki nem esett valaki a pikszisből, gondoltam hozzá, de Janek előtt persze tartottam a számat, akit az Elnök kinyírt, az nem is létezett soha.)

Meglepetést csupán az keltett bennem, hogy Janek szerint másik esélyes pályázó is felbukkant Quintus mellett, az ifjú – vagyis korombéli – Viczek Ervin. Pártbéli funkcióját tekintve az ifjú titán. A nagy ígéret. Mellékesen máris a fővárosi párt-

szervezet elnöke. Szerintem egy vizesnyolcas, de nem kezdem ócsárolni Igor előtt, mert láttam rajta, hogy kedveli. Még azt hinné, hogy féltékeny vagyok rá, mert neki is az a híre, hogy nagy pinabubus.

Jól emlékszem Viczek felbukkanására. Eleinte az Elnököt dicsőítő cikkeivel nyalta be magát a párt belső köreibbe. Hamarosan a választási kampányokban tűnt ki, előbb a kreatív stábot vezette, később az egész fővárosi kampányt. Nem tudom, mennyi volt a személyes szerepe a sikerben, de tény és való, akkor nyertünk először tarolásszerűen ebben a kurva liberális fészekben. Janek szerint a pártban azzal számolnak, hogy legközelebb Viczek lesz pártunk fővárosi polgármesterjelöltje, sokak szerint már az idén is őt kellett volna indítanunk. Miért ne ugorhatna a tehetséges fiú rögtön egy szintet? Sokan fellelkesültek az ötlettől, elvégre az Elnök is fiatalon robbant be a politikába. Igornak megvolt a terve, amely szerint a pártban végzett (valójában dehogy végzett) felmérés alapján majd előterjesztést tesz az Elnökségnek, hogy egyelőre válasszák szét a párt és az állam vezetését, az új elnöknek épp elég feladat lesz a nagy államférfi után keletkezett űr betöltése, a párt vezetése is egész embert kíván, ki kell termelődnie majd egy karizmatikus vezetőnek, aki az elődje helyébe léphet, esélyes például a tehetséges Viczek Ervin, az Isten is pártelnöknek teremtette, most a közös cél érdekében a szorosan összezáró pártkollektíva erejére lesz szükség az újabb győzelemhez a nyakunkon lévő helyhatósági választásokon, az államelnöki tisztségre pedig magától értetődően adódik Bishop ügyvezető kormányfő, aki e nehéz napokban is bizonyítja rátermettségét, volt bankárként ért a gazdasághoz, a külföld is respektálja. Ez utóbbit becsszóra hitte el nekem Janek, miután esküdöztem, hogy Bednárral megoldjuk.

Elosztottuk a feladatokat szépen, mintha máris sínen volnánk: mi majd Bishoppal a polgármesterekkel és helyhatósági vezető figurákkal levajazzuk a jelölést, bevonjuk Petart, aki hivatalból ismer minden helyi vezetőt. Pompásan elterveztük,

de engem végig piszkált az aggály: nagyon rosszul tesszük, ha nem számolunk a riválisok hasonló lobbizásával. A minisztereket Bishop majd alaposan leterheli, hogy szusszanni se legyen idejük, ez eddig rendben – de mi legyen Viczekkel? Veszélyes az elszántsága, ideje mint a pelyva, az energiája kifogyhatatlan, főleg ha a saját karrierjéről van szó, a nők imádják. Futólag eszembe jutott, hogy engem is imádnak, ilyen erővel magam is lehetnék jelölt.

A minisztériumba visszafelé hajtván azon tépelődtem, hogy az efféle döglesztő vetélkedést nevezik félreértésből politikának. Korábban is csodálkoztam néha, milyen felfoghatatlan, hogy nem zavarnak el minket a népek a pokolba. A politológusok sem értik az okát, de legalább képesek hosszan és tudálékosan magyarázni.

Még maradt egy kis időm, de ahhoz kevés, hogy felkészüljek a tárgyalásra, így hát behívtam Roxant, az ajtónak dőlve csókolóztunk. Örültem kívántam, ő meg azt lihegte a fülembe, hogy belém akar ülni, fel akarja nyársalni magát, nem bírja ki, ha ma sem szeretkezzünk, elfogadja, hogy ebben a káoszban nincs idő a szokott helyünkön ágyba bújni, de nem mehetek el anélkül, hogy kielégíteném, ennyi jár neki. Sokkal több járna. Abba kellett hagyni hamar a csókolózást, hogy lecsillapodjak, merev farokkal mégsem vezethetek ülést. Fájt az ágyékom, amikor megjöttek sorban a résztvevők.

Öt perccel a kezdés előtt majdnem mindenki ott volt a rögtönzött államtitkárbulin. Elsőnek Bednár érkezett. „Megint találkozunk, most már naponta, lassan össze is költözhetnénk” – így köszöntöttem. Tréfás akartam lenni, de Bella pillantásából felfogtam, hogy flörtnek értelmezi. Huh. Mondtam neki, hogy a nagyfőnök éppen az ő főnökével tárgyal. Tudta, beszélt telefonon Bishoppal. Másodjára Schmitt őrnagy érkezett, őt nagy respektussal fogadtam, az asztalfő melletti ülésen kínáltam helyet a magam jobbján, jelezni akartam, bárki jöjjön Tibáéktól, hogy rangtól függetlenül ő az első ember a merénylet nyomozása ügyében, döntő lesz a véleménye.

Hován államtitkárt is külön fogadtam, idősebb nálam egy húszassal. Quintus nyilvánvalóan nem azzal küldte, hogy késésgesen álljon Bishop szolgálatára, úgyhogy kénytelen voltam hízelegni annak a begyöpösödött bürokratának, hogy micsoda egy páratlan jogász, az objektivitása messze földön híres.

Hazudok egész nap, mint a vízfolyás. Most tűnik fel, így utólag. Debor Emma epés szólása jut az eszembe, miszerint sokra viszem a politikában. Apa intése is. Szegény ördög! Sosem felejttem el, ahogy jó irodalomtanárként dörögve óvott a politikussá válástól: „Az ember nem egyszeri elhatározás nyomán lesz gazemberré, mint Gloster hercege, hanem apránként, észre sem veszi.” Apa azt is hozzátette, hogy a politika fertőjéből egy ponton túl nincs visszaút. Hát nekem már nincs, az biztos.

Gillen és Saska pont időre értek hozzám a második emeleti irodájukból, egyedül az Antiterrorista Szolgálat delegáltja késett. Már mindannyian a tárgyalóasztalnál feszengtünk, amikor belibeggett Roxan, Tiba üzenetét adta át. Kiderült, hogy személyesen ő jön, késik néhány percet, de feltétlenül várjuk meg a kezdéssel. Semmi elnézés-kérés. Ideges lettem. Elsőre nem értettem, miért ereszkedik le hozzánk, államtitkárokhoz. Aztán kapcsoltam: úgy gondolja, meglep minket, megeszi ezt a szálnalmas társulatot uzsonnára, a fél fogára is kevesek vagyunk.

Egyenruhában jött, dölőfösen. Az összes csillagjával az arany parolin, vörös csíkkal a pantallón. Röhejes volt, de nem volt kedvem nevetni. Megfagyott a levegő. Dühöngött magában Tiba, amikor meglátott az asztalfőn a főnöki székben, és neki csak az asztal végében jutott hely. Elvárta volna, hogy adjam át a vezetést. Eszemben sem volt: én itt Bishop kormányfőt képviselem. Hellyel kínáltam udvariasan, de nem köszöntem a megtiszteltetést. Még mit nem!

Rögtön elkezdett felmenni bennem a pumpa, Tiba ugyanis könnyeden fecsegni kezdett, mégpedig anélkül, hogy megnyitottam volna az ülést, szót adtam volna neki. Az aktuális témáról beszélt, arról a bizonyos bűnlistáról, pontosabban az azzal kapcsolatos teendőkről. Megtudtuk, hogy készül az el-

lenlista, de azon nem ügyek, hanem személyek szerepelnek, akik a neten megosztották és még mindig megosztják másokkal a gyalázatos provokációt. Az informatikusaik nem győznek beavatkozni, törölni, letiltani, tudom is én, miket művelnek. Tiba közölte, hogy születőben vannak a feljelentések rágalmazás, uszítás, ördög tudja, mi minden vádakkal, majd hozzátette: sajnálatosnak tartja, hogy a kormányt ideiglenesen vezető Bishop miniszter úr visszafogja a letartóztatásokat, azon aggódik, hogy tömegessé válik a retorzió, ami tényleg zavargásokat vonhat maga után.

Kivártam, hogy Tiba levegőt vegyen, és átvehessem a szót, mielőtt Bishop érveinek a cáfolatába fogna. Üdvözöltem a megjelenteket, és nyomatékosan közöltem, hogy *ezen* megnyitom az ülést. Mielőtt Tiba kinyithatta volna újra a száját, megkértem Bednárt, hogy tájékoztasson a hazai fejlemények nemzetközi hatásáról. Bella hosszan beszélt, részletesen elmondta országonként a külügy által gyűjtött nyilvános és diplomáciai forrásokból származó információkat. Egyértelműen nyilatkozott, mennyire káros hatású Nyugaton a rendkívüli állapot fenntartása, kimondottan fenyegetőnek tekintik. Közép-Európában és a Balkánon vegyes a fogadtatás, olyan zűr van szokás szerint mindenütt, hogy nem is várhattunk mást. Keleten bosszúra buzdít a hivatalos reagálás, leszámolásra a terroristákkal, miközben a közlemények azt is hangoztatják, hogy eszük ágában sincs beavatkozni. Ez viccnek sem jó, engedett meg magának Bella egy kiszólást. Keleten „nem hivatalos” álláspont nem létezik, kivéve néhány illegális vagy féllegális ellenzéki csoportot, amelyek külföldön regisztrált netes portálok írásaiban reménykednek valami demokratikus fordulatban – legalább nálunk. Hatásuk meredeken tendál a nullához. Bednár azzal zárta a hozzászólását, hogy Alba majd nyilván beszámol a missziójáról, ő maga kora hajnalban repül a kis kormánygéppel az ellenkező irányba ugyancsak Bishop miniszter úr megbízásából, a diplomataink dolgoznak rajta, hogy a State Department rangos tisztviselője is fogadja nem nyilvános kon-

zultációra, ehhez jól jönne némi belpolitikai nyugalom. Tibának szólt a részletes tájékoztatás, nyilvánvaló, amúgy is tud mindent a beosztottjaitól, lássa, hogy nem titkolózunk.

Hován államtitkárnak adtam szót, ő hosszan fecsegett a jogi helyzetről. Ismertette, amit minden jelenlévő tudott, hogy a jogszabályok szerint milyen szintjei vannak a rendkívüli állapotnak, és melyek a feloldás feltételei. Mentegetőzött: azt ő nem tudja megmondani, hogy mi a valós helyzet, de ha rendelettervezetet kell megfogalmazni, abban szívesen részt vesz, a kodifikációs rutinja nyilván segít. Megköszöntem, attól tartok, lerítt rólam a lenézés a beszarisága miatt.

Essünk túl rajta, gondoltam, jöjjön a mi Gillenünk és Sasánk, mielőtt betojnak a vezérezredestől, nyilatkozzanak szépen a főnökünk álláspontja mellett. Igyekeztek is, amennyire a gyávaságból fakadó lojalitásuk, illetve az aktuális aggodalmuk engedte, ötöltek-hatoltak szokásuk szerint.

Tibának elege lett, láttam, hogy kezd forrni benne az indulat. Rezgett a telefonja, elnézést nem kért, közölte, hogy fel kell vennie, fontos. Kiment, közben folyt az egyrészt-másrészt szarakodás. Hagytam, sőt húztam is az időt, amíg visszajön, az aduásznak Schmitt őrnagy véleményét szántam. A tábornok úr, eszem a zúzáját, nagyjából öt perc múlva vonult be a puccparádéjában, az jutott eszembe, még jó, hogy nem zörgeti a mellén eredetiben a kitüntetéseit, mint annak idején a szovjet marsallok. Meglepett. Keresztülhúzta hevenyészett terveimet. Még le sem ült, máris belefojtotta a szót a hablatyoló Gillenbe, magához ragadta a kezdeményezést.

Innentől az emlékeztető gyanánt hivatalosan készült hangfelvétel átiratáról idézem az elhangzottakat:

Tiba: Most hagyjuk, miniszterhelyettes úr, az üres szócséplést, már ne haragudjon. A reggeli lista után újabb adalékot tudok szolgáltatni, hogy a nyilvánosság ügyében nem lehetünk elnézők, igenis szigorra van szükség, amit a rendkívüli állapot magas szintje legitimál. Amiért késtem, és amiért

most is hívtak: elfogtuk a hirtelenjében hírhedtté vált Debor Emma újságíró írását. Nem azt a cikket, ami megjelent, és olvashattak a *Futár* internetes oldalán, ha ugyan olvasták, hanem az eredeti változatot, amelyet Zantából küldött a főszerkesztőnek a Dobroson végzett kutakodásai alapján. Rögtön felfedezték, de sajnos későn értékelték ki a beosztottjaim, megbocsátható, tengernyi a befutó adat.

Prády: Már elnézést, vezérezredes úr, de honnan tudnak erről?

Tiba: Természetesen figyeljük Debort. Merre jár, kivel telefonál, kivel vált üzenetet, mit ír. Mi tudjuk a kötelességünket. A publikált cikkben szereplő halvány célzás is felkeltette a figyelmünket az Elnök állítólagos fiatalkori viselkedéséről, ami rosszul érintette lelkiileg Wayt. Az a megjegyzés még fenyegetőbbnek tűnt, hogy a lap pénteken megjelenő nyomtatott változatában bővebb információk lesznek Way és az Elnök közös ifjúkoráról. Ezzel a kilátással együtt az eredeti írás le nem közölt utalásai kifejezetten aggasztók. Alighanem valami szerfölköt dehonesztáló vádat készül megfogalmazni az a nő az ifjú Elnök magánéletéből. Halopa úr, Dobros polgármestere alaposan megerősítette a gyanúinkat. Nem bízhatunk csupán a főszerkesztő felelősségérzetében, hogy visszafogja a gátlástalan Debort. Az a perszóna bármikor dönthet úgy, hogy túllép a homályos célzásain, és provokálni kezd. Nagy hibának tartjuk kezdettől, hogy Debor nem őrizetbe került, hanem szabadon nyomozhat. Most épp Zantában folytatja áldatlan működését.

Schmitt: Hadd kérdezzem meg, vezérezredes úr, pontosan mi van abban az eredeti cikkben? És mi a valós alapja Debor sejtetett vádjainak, már ha van alapja? Amennyiben a titkosszolgálatnak információja van az Elnök és Way ifjúkori konfliktusáról...

Tiba: Állítólagos konfliktus...

Schmitt: ...állítólagos konfliktusáról, amely összefügghet a merénylettel, akkor erről miért nem kapunk információt? Ha viszont Debor információi nem függenek össze a merénylet-

tel, akkor nekünk mi közünk hozzá? Ha pedig nem igaz, amit a hölgy megírt, mégis leköznél, el kell járni a lap ellen a szokásos jogi úton. A korábbi sajtóperek szerintem elég nyomatékot adnak ahhoz, hogy ne merészeljenek hamisságokat közölni. Hován államtitkár úr kiváló jogász, nyilván azt is meg tudja mondani, hogy a rágalmozási törvény hogyan érvényesíthető egy halott érdekében.

Hován: Természetesen, ha kívánják, erről is nyilatkozhatok.

Prády: Hadd emlékeztessen az urakat, hogy nem Debor Emma az értekezlet témája.

Tiba: Nem ez a témánk, de nagyon is összefügg vele. Ha enyhítünk a rendkívüli állapot szigorán, és mindenféle kis felöltlen luvnyák, már bocsánat, összehordhatnak bármi rágalmat, ami a mai kényes helyzetben érintheti a nemzetbiztonság ügyét, akkor nagyon is helyénvaló szót ejteni róla. A merénylet ügye nem kezelhető szokvány bűnügyként. Sajnálom, de az őrnagy úrnak sem tudok mást válaszolni, mint hogy ebben a körben nem fogok feltárni államtitkot képező információt. Képtelenség ennek az ügynevezett bizottságnak maga a léte is, ezt szomorúan kell megállapítanom. Nem is értettem egyet a létrehozásával. Készíthetnek ám, Prády államtitkár úr, akár milyen előterjesztést Bishop miniszter úr elképzeléséhez igazodva, érdemi döntésre itt nem fognak jutni, azt garantálom. Hogyan is dönthetnének a releváns információk nélkül?

Prády: Javaslat megfogalmazása a feladatunk, vezérezredes úr, szó sem volt döntésről. Egyeztetésre, az álláspontok közelítésére, az ideális vagy legalábbis a legkevésbé rossz megoldás keresésére szól a felhatalmazásunk. Valamit azonban kénytelen vagyok vezérezredes úr szavaira reagálni. Ha önnek és munkatársainak kétséget kizáró információik lennének valamifajta, a nemzet biztonságát közvetlenül fenyegető veszélyről, amely információkat meg is osztottak az ügyvezető kormányfővel, akkor benne soha nem merült volna fel annak halvány gondolata sem, hogy a rendkívüli állapot kevésbé látványos formáját vezessük be. Nem a megszünteté-

sét, hangsúlyozom. Ilyesmi jelen állás szerint senkinek eszébe nem jutott. Látom az őrnagy úr arcán és mozdulatain, hogy szólni óhajt. Talán nem érti, miért van itt...

Schmitt: Ez valóban nem rám tartozik, attól tartok, és beszólni sem tisztelné.

Prády: Megérttem, igaza is van. A kérdésünk önhöz mindössze annyi, hogy a nyomozás mai helyzetében, továbbá a várható fejleményeit tekintve a rendkívüli állapot mennyiben segíti vagy akadályozza a csoportját a munkájában?

Schmitt: Közömbösnek mondanám, ha nem veszik nagyképeségnek. Jelenleg nincs összeesküvésre vonatkozó tény a birtokunkban. Jelenleg nincs, de természetesen azt sem állíthatjuk biztosan, hogy nem is lesz. Miután a titkosszolgálati anyagokat, mint azt a mellékelt ábra mutatja, szelektíven kapjuk, egyelőre százszázalékos felelősséget nem tudunk vállalni annak kijelentéséért, hogy magányos merénylő volt-e Way, vagy vannak más érintettek, cinkosok, netán önkéntelen bűnsegédek az ügyben. Azért igencsak meglepne, őszintén szólva, ha találánánk bűntársakat.

Tiba: Álljunk csak meg egy baráti szóra! Már utaltam arra, hogy nem pusztán magának a gyilkosságnak a körülményei számítanak. Legalább ennyire lényeges számunkra a merénylet hatása. Nemzetbiztonsági szempontból bűntársak azok is lehetnek, akik utólag csatlakoznak rá Way terrorista merényletére, akár tettben, akár szóban.

Schmitt: Ez nem rendőrségi nyomozati kompetencia.

Tiba: Nem bizony! Erről beszélek napok óta. Éppen ezért opponáltuk kezdettől, hogy ön vezesse teljes felhatalmazással a nyomozást, őrnagy úr. És ez nem a képességeit vagy a tisztességét érinti, higgye el, impozáns szakmai teljesítményének nincs nagyobb tisztelője nálunk. A helyzet maga teszi abszurdá. Az elnök emlékének bemocskolási kísérletei napirinden vannak. Mi nem világos ezen? Élő példaként hozom fel: micsoda abszurditás, hogy ez a régóta ellenzékiként számon tartott Debor Emma az ön és az államtitkár úr közremű-

ködésével kapjon adatokat Way dobrosi és zantai kapcsolatairól. Debor talán tényleg ártatlanul keveredett bele az ügybe, és csak véletlenül került előtérbe, de fontossá vált, mert sokan figyelnek rá. Hihetetlenül sokan, amióta ő közölt elsőnek tényeket a merénylőről. Abszurditás ezt mellékesen kezelni.

Schmitt: Én szívem szerint kihagytam volna a nőt, de beláttam, hogy jobb, ha olyasmiben kotorászik, ami nem érinti a lényegét. Rokoni és baráti kapcsolatok főleg az ifjúkorból, magánélet, intim szféra, hadd bibelődjön az a Debor velük. Amíg elmerül Way fiatalkorában, nem kavargat a merénylet számunkra tényleg fontos kérdéseiben. Ez volt Bishop és Prády urak javaslata, és én észszerűként elfogadtam. Ha a titkosszolgálat továbbra is kontrollálja, hogy mit művel a nő, akkor különösképp nincs miért aggódnunk. Egyébként, ha már az abszurdítások szóba kerültek, szerintem az is nonszensz, hogy a titkosszolgálat figyelni és olvassa a rendőrnemzetmozók adatforgalmát.

Tiba: Szó sincs róla. Mi Debor adatforgalmát figyeljük sok egyéb személyéhez hasonlóan. A munkánkat végezzük ezzel, ha már szóba kerül, bár ez is államtitok. Kérem minden jelenlévőnek tudomásul venni. Nagyon felelőtlenül járnánk el, ha nem tudnánk, mikor merre jár, kivel beszél, mire jut az a nőcske. Csak úgy mellékesen: a maguk megbízható Deborja egy ismert ellenzéki aktivistával töltötte az estét és az éjszakát Dobroson. Más újságírókkal is hasonlóan járnánk el, ha szükséges volna, de egyelőre nincs tudomásunk gyanút keltő tevékenységről. Vannak viszonylag rendes emberek az ellenségeink között is, akik legalább a nemzeti gyászt tiszteletben tartják. Egyáltalán nem kizárt, hogy annak a nőnek a ténykedése nemzetbiztonsági szempontból egyre kényesebb lesz, bár tudomásunk van arról, hogy ön, őrnagy úr, egyetlen felületes beszélgetés alapján kizárta, hogy lenne köze a merénylethez. Értesültem arról, hogy Winkler Rudolf őrizetben tartása ügyében is vitába keveredett a munkatársaimmal. Way ifjúkori cimboráival sem

kezdt semmit, akikkel Debor aztán találkozott. A munkatársaim szerint ez is vitatható.

Schmitt: Vitáról szó sem lehet. A nyomozást tudtommal én vezetem, és amíg le nem váltanak, legjobb tudásom szerint ellátom a feladatomat. A rendőrség a belügy kötelékébe tartozik, Bishop miniszter úr felügyelete alá, ahová jelen állás szerint a terrorelhárítás is. Jól mondom, államtitkár úr?

Hován: Valóban ez a jogi helyzet. Bishop miniszter úr jelenleg ideiglenes kormányfőként, plusz a rendkívüli állapot fennállása alatt még a Nemzetbiztonsági Tanács vezetőjeként is irányítja és felügyeli a terrorelhárítást és az összes titkosszolgálatot. Szakmai értelemben nem, de politikailag egyértelműen. A jogi felügyelet a Legfelsőbb Bíróságra tartozik, de hadiállapot vagy rendkívüli állapot idején a terrorelhárító intézkedésekre vonatkozóan a bírának nincs előzetes engedélyezési és visszatartó hatáskörük. Ez hatalmas felelősséget ró a vezérezredes úrra és az ügyvezető kormányfőre egyaránt.

Schmitt: Még mindig nem tudjuk, hogy mi van abban a meg nem jelent cikkben. És mi az a kényes titok az Elnök ifjúkorából, amire Debor utal?

Tiba: Az államtitok.

Schmitt: A nyomozás vezetője nem tudhat róla?

Tiba: Őrnagy, hadd emlékeztessem, hogy ez nem a Nemzetbiztonsági Tanács ülése. Itt nem beszélünk ki államtitkokat.

Schmitt: Nem én hoztam szóba.

Tiba: Nem is tartozik önre, őrnagy úr. Maga mondta, hogy Debor ténykedése nem kapcsolódik a merénylet nyomozásához, hagyja tehát ránk. Szerintünk ugyanis veszélyes, ha ez az izgága tyúk mégis belekever a merénylet ügyébe oda nem tartozó dolgokat, mégpedig azon az alapon, hogy őkisasszonya Way tettének úgynevezett motivációit kutatja. A hülye picca nem tudja, mit művel. Bocsánat, államtitkár asszony a trágárságért, és ne vegye szexista megjegyzésnek, kérem. Ideges vagyok, napok óta alig aludtam.

Schmitt: Ezzel mindnyájan így vagyunk. Pontosan mire veszélyes Debor? Hadd tudjam én is, vezérezredes úr, hogy vigyázhassak vele.

Tiba: A politikai érdekeinkre veszélyes.

Schmitt: Akkor egyetértünk. Ez tényleg nem az én hatásköröm. De ha nem tájékoztatnak, ne is kifogásolják, hogy nem ismerem a tényeket, és nem tudok tekintettel lenni rájuk.

Tiba: Véleményünk szerint Debor nem véletlenül, hirtelen ötlet alapján kapta Way levelét. A körmére kell néznünk a nőnek, nem elnézni, amit művel. Radikális ellenzéki figura, csak meglapul a mérsékelt *Futárnál*.

Prády: Vezérezredes úr, őrnagy úr, kérem önöket, hogy térjünk vissza az értekezlet tárgyhöz.

Tiba: Én meg azt kérem, de nyomatékosan, hogy ne lekéztessen, fiatalember.

Prády: Vezérezredes úr, a legnagyobb tisztelettel, Bishop ügyvezető kormányfő megbízásából és tudtommal a Nemzetbiztonsági Tanács egyetértésével ennek az ideiglenes testületnek rangtól és kiérdemelt tekintélytől függetlenül koordinátorként én vagyok a vezetője, tehát hadd végezzem el a rám bízott munkát legjobb tudásom szerint.

Tiba: Attól tartok, magának zöldfülű politikuspalántaként fogalma nincs arról, mi forog kockán. A négy évvel ezelőtti tüntetések elfojtása után elfogadott szigorítás értelme vesz el, ha visszalépünk. Ugyan mi a lópikula a rendkívüli állapot értelme, ha nem használjuk a legveszélyesebb terrortámadás esetén, amit az Elnök meggyilkolása jelent?

Prády: Egyikünk sem kívánja a rendkívüli állapot megszüntetését. Az intézkedések szintjének meghatározása körüli vita eldöntéséhez tudunk hozzájárulni a magunk szerény eszközeivel. Nem a saját szórakozásunkra, hanem az ügyvezető kormányfő és a Nemzetbiztonsági Tanács döntése alapján. Újfent nagy tisztelettel kérem a vezérezredes urat, ne gátolja a munka elvégzését.

Eddig a szó szerinti idézet a tárgyalásról. Azt hittem, Tiba felrobban, olyan vörös lett a feje. Pláne, amikor arról kezdtem el lamentálni, hogy nem venné ki jól magát, ha a napokban egy robbantás vagy hasonló durva akció indokolná a magasabb készségi szintet, más sem hiányzik, mint egy provokatív terrorcselekmény, amely tényleg okot adna a rendkívüli állapot „A” fokozatának bevezetésére. Gyorsan hozzáfűztem, hogy Tiba ne vegye figyelemztetésnek vagy gyanúsításnak, aminek valójában szántam: idegen hatalmak ügynökei hajlamosak lehetnek zavarkeltésre, belső erőktől származó terrorcselekmény imitálására, nekik érdekük lehet a feszültség fenntartása. Nagyon is szükség van tehát arra, mondtam egyenest Tiba szemébe, hogy a háttérben az eddiginél is keményebb munkát végezzenek a vezérezredes úr emberei az ellenségeink felderítésére és preventív lekapcsolására, a kérdés csak az, hol van ez az ellenség, és mire készül. Gondoltam, mibe kerül az nekem, teszek még egy gesztust Tibának: ha enyhítjük a nyílt fegyveres jelenlétet, az hatalmunk szilárdságát mutatja és az ő munkáját dicséri, hiszen immár elhárult a legfőbb veszély, majd célunk rá a közvélemény előtt, hogy nagyon is volt valós terrorfenyegetettség, sőt létezik is, de urai vagyunk a helyzetnek, a lakosságnak nincs oka aggódni. Kábé ötszázféleképpen kellett megfogalmaznom ugyanezt, hogy Tiba lecsillapodjon, már torkig voltam vele, a többiek is így lehettek, szerettek volna szabadulni.

Szerintem Tiba nem veszi észre, mennyire utálják őt, amiért félni kell tőle, pontosabban az információktól, amelyeknek birtokában van, vagy birtokába juthat bármikor. Én mindenestre szereztem egy nagy hatalmú ellenséget.

Végül is nem jutottunk sokra. Abban maradtunk, hogy Hován, Bednár meg jómagam (valójában én egyedül a másik kettő ellenjegyzésével) készítünk egy előterjesztést, amely természetesen Bishop szája ízéhez igazodik, Tiba pedig a saját embereivel írat egy alternatív javaslatot a Nemzetbiztonsági Tanács számára. Úgy gondoltam, a főnök elégedett

lesz ezzel, a várható leszavazással hátrébb szoríthatja az erőszakos Tibát.

Frida kapta meg tőlem a hangfelvételt, ő készítette el belőle viharos tempóban a szó szerinti emlékeztetőt Bishopnak, nekem is átküldte.

Amíg a szorgalom bajnoka odaát a billentyűket püfölte, én bezárkóztam Roxannal. Szeretkeztünk, ahogy gyakran szoktunk, levette a harisnyáját és a bugyiját, felhúzta a szoknyáját, terpeszben belém ült, úgy szorított magához, mintha az élete múlna rajta, a szokott finom mozgásával és egyre vaduló ritmusával jutott el a csúcra, úgy csókolt, mintha magába akarna szippantani, összetúrta a hajamat, azt mondta, hogy a világon senkivel nem lehet olyan jó, mint velem. Nagyon-nagyon szeretem Roxant, majdnem annyira, mint Danát.

Hazafelé vezetve azon töprengtem, mi a bánatért fújja fel Debor ügyét Tiba. Nyilván ki akar készíteni Bishop embereként, és nem talált rá jobb ürügyet, mint ezt a pitiáner kötődést. Talán nem tudja, hogy Bishop ötlete volt, azt hiszi, a saját szakállamra vágtam bele, és folytatom Debor támogatását, mintha a farkam után mennék, vagy tudom is én, miért. Ugyan már, nem hiheti, hogy ettől a kis gebe csajszitól indultam be, az a gorombaság, amit búcsúzóul odavetett nekem, kizárja. „Ne akassz velem bajuszt, kicsi fiú, mert megbánod, hogy megszületél. Kúrogasd a bombázó titkárnődet, ha nem futja kurvára, ne velem baszakodj!” – ezt sziszegte a képembe. Tudtam Bishoptól, hogy egy gátlástalan tahó ez az alak, de hogy ennyire, az mégis meglepett.

Bednár Bella is különös módon köszönt el tőlem. „Bátor vagy, hogy így szembe mertél szállni Tibával, még ha a főnököd nevében is. Szép volt, de kicsit ijesztő. Veszélyes pasi. Eszembe jutott, hogy talán minket is figyeltetni fog. Ez azért túlzás, de jellemző, hogy elsőre nem tűnt képtelenségnek. Hajnalban elutazom, de tartsuk a kapcsolatot.” Bednár egyébként tőlem Bishophoz ment az Elnöki Hivatalba, hogy egyeztessenek a küszöbön álló nyugati turnéjáról, és megbeszéljék,

Hét

melyikük mikor mit nyilatkozik. Megtudtam, hogy szóba került egy CNN-interjú lehetősége is. Nekem eddig erről nem szólt Bishop. Sok minden egyébről sem szólt, muszáj tudomásul vennem, hogy én csupán az egyik bizalmasa vagyok, legalább két-három háttérembert mozgat még hasonló funkcióban az Elnöki Hivatal stábjából. Sejttem, kik ők, de okosabb nem firtatnom, Bishop nem kedveli azokat, aki túlbuzognak a feladatkörükön.

Viszonylag korán értem haza. Holnap korán kelek, megcsinálom a kurva előterjesztést, megkapja hozzá Bishop az emlékeztetőt. Remélem, elégedett lesz. Ennyi volt mára. Vár az ágyban Dana. Felforr a vérem, ha csak rá gondolok. Tényleg a világ mázlistája vagyok.

Hárman, mindössze hárman vállalták a listáról a csoportos interjút, mérgelődik magában Debor Emma. A negyedik, Barda Milos huzamos könyörgés után is csak négyszemközt, titokban hajlandó beszélni, a névtelenség örök garanciájával. Már a rendőrségi kihallgatás is megviselte, neki lőttek, ha kiderül, hogy valaha milyen közeli barátságban volt Way Simonnal, eddig megúszott minden tisztogatást a zantai színházban, tíz éve kizárólag habkönnyű komédiákat és klasszikusokat rendez hátborzongatóan ósdi stílusban, semmi áthallás, várja a szebb időket, alighanem hiába.

Az elpazarolt időt sajnálja Emma, amit a telefonálással töltött, hogy meggyőzze Way többi ismerősét is, akik szerepelnek a Schmitt-féle listán. Miután elküldte azt a kocsiban összetákolt, hevenyészett írást a lapjához, mással sem foglalkozott. A bosszúságok napjának ígérkezik ez a kedd, Halopa csupán a kezdet volt Dobroson.

Zanta városközpontjában található egy kellemes kávézó, amelyet rejtélyes okból a Pelikán néven illetnek. A testes, hosszú csőrű madár rajza ott díszel az étlapon, amelyről a helyszellemének megfelelően Emma szárnyas sültet rendel mustáros krumplisalátával. Előrehozza a napi étkezést, ha már úgy döntött, ez a vendéglátó egység legyen ideiglenes munkahelye. Meg is éhezett a hosszadalmas és javarészt kudarcos telefonbeszélgetések közben. Emilt portyázni küldte, vegyen magának inget, gatyát, zoknit, ha már könnyelműen csak egy napra csomagolt, de mindenekelőtt szállást találjon kettejüknek.

melyikük mikor mit nyilatkozik. Megtudtam, hogy szóba került egy CNN-interjú lehetősége is. Nekem eddig erről nem szólt Bishop. Sok minden egyébről sem szólt, muszáj tudomásul vennem, hogy én csupán az egyik bizalmasa vagyok, legalább két-három háttérembert mozgat még hasonló funkcióban az Elnöki Hivatal stábjából. Sejttem, kik ők, de okosabb nem firtatnom, Bishop nem kedveli azokat, aki túlbuzognak a feladatkörükön.

Viszonylag korán értem haza. Holnap korán kelek, megcsinálom a kurva előterjesztést, megkapja hozzá Bishop az emlékeztetőt. Remélem, elégedett lesz. Ennyi volt mára. Vár az ágyban Dana. Felforr a vérem, ha csak rá gondolok. Tényleg a világ mázlistája vagyok.

Hét

Hárman, mindössze hárman vállalták a listáról a csoportos interjút, mérgeződik magában Debor Emma. A negyedik, Barda Milos huzamos könyörgés után is csak négy szemközt, titokban hajlandó beszélni, a névtelenség örök garanciájával. Már a rendőrségi kihallgatás is megviselte, neki lőttek, ha kiderül, hogy valaha milyen közeli barátságban volt Way Simonnal, eddig megúszott minden tisztogatást a zantai színházban, tíz éve kizárólag habkönnyű komédiákat és klasszikusokat rendez hátborzongatóan ósdi stílusban, semmi áthallás, várja a szebb időket, alighanem hiába.

Az elpazarolt időt sajnálja Emma, amit a telefonálással töltött, hogy meggyőzze Way többi ismerősét is, akik szerepelnek a Schmitt-féle listán. Miután elküldte azt a kocsiiban összetákolt, hevenyészett írást a lapjához, mással sem foglalkozott. A bosszúságok napjának ígérkezik ez a kedd, Halopa csupán a kezdet volt Dobroson.

Zanta városközpontjában található egy kellemes kávézó, amelyet rejtélyes okból a Pelikán néven illetnek. A testes, hosszú csőrű madár rajza ott díszleg az étlapon, amelyről a hely szellemének megfelelően Emma szárnyas sültet rendel mustáros krumpolisalátával. Előrehozza a napi étkezést, ha már úgy döntött, ez a vendéglátó egység legyen ideiglenes munkahelye. Meg is éhezett a hosszadalmas és javarészt kudarcos telefonbeszélgetések közben. Emílt portyázni küldte, vegyen magának inget, gatyát, zoknit, ha már könnyelműen csak egy napra csomagolt, de mindenekelőtt szállást találjon kettejüknek.

Érkezik is Emil, a jó hírrel kezdi: foglalt szobát egy csendes panzióban, gyalog sem távolság, de a legvonzóbb tulajdonsága, hogy félreeső társalgójában kényelmesen lebonyolítható a tervezett csoportos interjú, most már csak fel kell hívni a vállalkozó szellemű hármakat, hogy oda fáradjanak el.

Emma megdicséri a szerelmét, aztán négykézlábra ereszkedik, s ebben a decens dámához kevéssé illő pózban kajtat az asztal alatt konnektor után, hogy életet leheljen lemerülő mobiljába. Emil megvárja, amíg feltápáskodik, ráér utána közölni a rossz hírt. Jobbnak látja, ha nem meséli, inkább mutatja saját kütyüjében a *Futár* megnyitott honlapját, hadd tudja meg élete szerelme, mi jelent meg a neve alatt.

Az olvasást követően kurta szitkozódás szakad ki Deborból, máris nyomja a szerkesztőség gyorshívó gombját. Mayor fogadja a hívást, a főnök alighanem gyáva felvenni.

– Mi a faszt csináltak? – érdeklődik visszafogott hangerevével Emma, hogy a kávézó vendégeit megkímélje a trágárságtól. – Hát nem azt kértem külön is telefonálva, hogy egyelőre ne hozzatok le semmit, mert utána kell járnom még jó pár dolognak? Azt a cikknek még véletlenül se minősíthető szart útközben gányoltam, és csak azért küldtem el, hogy lássátok, hol tartok az ügyben. Sehol. A főnöknek a szájába rágtam, direkt ezért hívtam fel. Erre ti meghúзва leközlitek? Azzal az elcseszett célzással együtt az Elnök hajdanvolt aljasságára? Normálisak vagytok? Ami megjelent, így önmagában értéktelen, csak piszkoskodás benyomását kelti. Ez nem olyan, mint a szokásos eljárás, amikor lazán kiheréltetek a cikkeimet, ezt tuti nem nyelem le! És mi az, hogy a pénteki nyomtatott számban jön a végleges? Azt ígértem, hogy addigra megpróbálok egy épkezláb anyagot összehozni. Próbálok. Mi nem érthető ezen a szón?

– Először is csillapodj! – indítványozza Mayor vérlázító nyugalommal a hangjában. – Emmám, szívem csücske, te a főnökkel diskuráltál a firkálmányodról, ő viszont nekem annyit mondott, hogy passzírozzak ki az írásodból valami

közölhetőt, de ne legyen benne konkrétum, mert még nem vagy kész a nyomozással, a csütörtöki lapzártára lesz bővebb anyagunk a nyomtatott számhoz. Ennyi az én sztorim. Tudod, mit susogott a főnök a fülemben? Hogy muszáj lehoznunk egy szösszenetet legalább, mert az olvasóink a körműket rágva várják a mi híres Deborunk cikkét a gyilkos Way múltjáról, ha már ügyesen beharangoztuk a sorozatot. Az a nagy bűdös helyzet, drága Emma, hogy én meg tudom erősíteni a főnökünk mondókáját: tényleg várták a népek a cikketet.

Emma háborgását nem enyhíti a helyettes mentetegetőzése:

– Kibasztatok velem csúnyán. Ki fog nekem nyilatkozni, ha nem lehet bízni az ígéreteimben. Vért izzadok, hogy be-
szervezzem egy interjúra Way őskori zantai haverjait, el nem tudod képzelni, mit összekínlódok, mert itt mindenki maga alá csinál a neve hallatán, erre megjelenik ez a szarság. Most örülök először, hogy alig olvassák a *Futárt*.

– Sajnálom – veti oda Mayor olyan hangon, mint aki unja a hisztit. – Legközelebb küldj közölhető anyagot, akkor majd nem kell nekünk vesződnünk vele. Elszaladt a ló veled, Emmám, vedd már észre magad! Attól, hogy Michalek szerint most te vagy a frontemberünk, még nem lettél se jobb firkász, se egy istenverte hős, akire föl kell néznünk. Szóval melózz keményen, és ne rinyálj, légy oly kedves! A fene se emlékszik már pénteken arra, hogy mit böngészett kedden a neten. Majd lekapjuk a honlapról azt a semmiséget, ha meglesz az új cikk, oszt annyi. Húzzál bele!

– Hülyéskedsz? – háborog tovább Emma. – Abszurd a tempó. Mászor heteket kapunk egy ilyen témára.

– Ja, mászor igen – szól unottan Mayor hangja. – De most rendkívüli állapot van. Remélem, Zanta utcái nem úgy néznek ki, mintha hadat üzentünk volna az összes szomszédunknak, plusz a jelentősebb szuperhatalmaknak. Megjegyzem, a trágárkodás sutyorogva sem áll jól neked. Csókollak, munkára fel! – búcsúzik gyorsan. Emma pedig meggondolja magát, mégsem vágja falhoz a méregdrága készülékét, csak morran

és toppant, mint egy felbosszantott csitri, visszadugja a helyére a feltöltő zsinór csatlakozó végét.

Zanta megyeszékhely, regionális központ, hatszor annyian élnek ott, mint Dobroson. Egyetemi város, a lázongásra hajlamos hallgatókkal kiváltképp vigyázni kell, úgyhogy a Gárda rendezett is némi erődemonstrációt, de közel sem produkált olyan vészterhes hangulatot, mint a fővárosban. A zászlóipar konjunktúrába fordult, a város feketébe öltözött. Kiplakátolták az Elnök gyászkeretes portréját, jó tíz év előtti felvétel lehet. Emma a per idején gyakran járt a városban, a vasútállomás és a bíróság épülete közötti villamosozást eléggé unta. Úgy-ahogy Emil is kiismeri magát Zantában, munkaügyben megfordult itt párszor, amikor elnyert a cégük egy napelemtelepítő projektet, akkor fedezte fel a lakályos panziót. Parkolni a belváros utcáin képtelenség, az autó hadd pihenjen a méregdrága mélygarázsban, az újság majd fizeti szépen a számlát. Emmát újra és újra előnti a pulykaméreg, ha eszébe jut a disputája Mayorral.

A panzió kicsi és zegzugos. A recepciótól keskeny folyosókon kanyarogva lehet eljutni a társalgónak kinevezett előtérig, ahonnan a reggelizőhelyiség nyílik. Este csendes és néptelen, éppen alkalmas egy meghitt kiscsoportos interjúra. A duci pultos hölgy készséges: természetesen eligazítja a kisasszony vendégeit, senki nem fogja zavarni a beszélgetést, italt és rágcsálnivalót nála lehet rendelni.

Elsőnek egy klimaxtól meggyötört nő érkezik. Hajdanvolt szépsége öntudatával tornyosul Emma fölé magassarkú csizmájában. Nyilván az áll jól neki, az időjárás korántsem indokolja a viseletet. Way Simon is magas, inas fickó volt, ötlík Emma eszébe. Hát persze, egykori atléta. Az arcából kevés maradt meg az emlékeiben, hiszen Simon helye a bírói pulpíussal szemben volt, a vádlottak padján, a per közönsége legfeljebb hátulról, félprofilból láthatta, ahogy vall, és próbálja kiadni magából a keserveit. A keze ritmikusan ökölbe szorult, kiengedett, mintha markolászna valamit, máskor idegesen

remegett, amikor a taláros bíró nem hagyta, hogy eltérjen a tárgytól, szigorúan homlokára tolta a szemüvegét, jóindulatot mímelve még intette is, hogy holmi vádaskodással nem tesz jót magának.

– Martin Erna vagyok, Ernának szólíts – mutatkozik be a nő, kirángatva Emmát feltámadó emlékei közül. Emilnek kíváncsi tekintettel nyújtja a kezét.

– A kedvesem – közli Emma mentegetőzve –, ő nem marad velünk. Az a heppje a drágámnak, hogy naponta többször eszik. Majd megvacsorázik valahol, amíg mi diskurálunk.

– Ugyan, maradjon nyugodtan, itt is ehet, engem nem zavar – legyint Erna.

Mados Arthur és Stefanek Jakob együtt érkeznek. A túl ritkán összefutó régi barátok gesztusaival ölelkeznek össze ők hárman. Dehogy bánják, maradjon nyugodtan Emil, felelik Emma szabadkozására, maguk is nassolnának valamit a panzió bárjának szerény kínálatából.

Zavadszky mérnök ajánlkozik: majd ő szervíroz, legalább hasznossá teszi magát. Testőr benyomását kelti, mint ha Emma a védelmére szorulna. Pedig nem szorul rá. Kedves embereknek tűnnek ezek hárman, legyintenek is rögtön Emma hálálkodására, amiért azonnal a rendelkezésére állnak: semmiség, miért ne lennének hajlandók emlékezni a közös múltra, feldúlta őket is régi barátjuk büntette, nem egy gyilkos indulatoktól vezérelt fickónak ismerték. Még nyugtatják is Emmát: a többiek, akik elzárkóztak az interjútól, nem álltak igazán közel Simonhoz.

– Az lesz a legjobb, ha szép sorban bemutatkozunk – veszi át a parancsnokságot Erna.

Úgy tűnik, az urak megszokták, hogy ki a főnök a társaságban, mert bólogatnak.

– Oké, akkor kezdem én – veti keresztbe a hölgy egyik csizmás lábát a másikon, ujjait összekulcsolja a térdén, aprókat lógáz, úgy beszél. – A félreértések elkerülése végett hadd közöljem rögtön, hogy én nem az egyik barátja voltam Si-

monnak, hanem sokáig a szeretője. Utána alakult át a kapcsolatunk barátsággá. Később Arthurral is összejöttünk, igaz-e, öregfiú, az nem tartott soká. Nyúlfarknyi kapcsolat volt, mondanám metaforikusan.

– Kirúgott hamar – játssza a szomorkást Arthur, átsiklik a dehonesztáló jelzőn.

– Ne csacsogj bele, ha nálam a szó – inti Erna.

– Te kérdezted, hogy igaz-e...

– Jézus, még mindig nem tudsz megkülönböztetni egy valódi kérdést egy szónoki fordulattól. Hiába forgolódott bölcsészek között, megmaradt agrárosnak a kisszentem – mutatja meg Erna újra, hogy ki a főnök, kire kell Emmának figyelnie. – Na szóval! Én tősgyökeres zantai vagyok, soha másutt nem laktam, de bejártam a világot. Az álszerénység nem kenyerem, úgyhogy tudatom: nyelvszeni vagyok. Nyelvi lektorként dolgozom az egyetemen, de az mellékes. Hat nyelven tudok tökéletesen, hármat közülük szinkrontolmácsszinten használok. A hat nyelven kívül további kettőről minden nehézség nélkül, szinte szótározás nélkül fordítok. Szépirodalmat szeretek fordítani a legjobban, de az megélni kevés, legalábbis ahogy én szeretek élni. Évente minimum két hosszabb utazás, plusz az apróbb kiruccanások, a bezártságot nem bírom. Pont jókor nyíltak ki a határok, amikor az önálló életünk kezdődött. Egy felnőtt fiam van, meg egy lányom, mindketten korán házasodtak, hogy megszabaduljanak az édes mamikájuktól, aki mindenbe beleugat. A férjem, szegényke, beletörődött a sorsába, dolgozik éjjel-nappal. Inkább munkamániás lett, mint hogy én ugráltassam, az kevésbé fárasztó. Te jössz, Arthur, most nyisd ki a szád.

Mados Arthur joviális férfiú, hozzágömbölyödött a kedélyéhez, lerí róla, hogy nehéz kiborítani. Agrárszakon végzett nagyvárosi létére, Simon évfolyamtársaként, bevezetőként ezt taglalja hosszan.

– Ahogy Simon az erdőt, én az állatokat imádtam mindig. Állatorvos akartam lenni, de nem jött össze, jobban kellett

volna tanulnom. Végül állattenyésztő lettem, bár az a szakma nem épp az állatok szeretetéről szól. Talán hallott a kiasszony Tardu községről, nincs messze Zantától, az ottani sertéstelepet vezettem, amíg be nem zárták. A nejemnek amúgy is elege volt a faluból, nyolc éve már, hogy visszaköltöztünk a városba. Van egy üzletünk, gyógyászati segédeszközöket, táplálék-kiegészítőket, gyógynövénykivonatokat árusítunk, de a nagy pénz nem azokból van, hanem a homeopátiás biszbaszokból, azt viszik az agyalágyultak, mint a cukrot. Én csak Simon egyetemi éveiről tudok mondani valamit, később, amikor a per is volt, már eltávolodtunk egymástól. Fene tudja, miért, a vidékre költözés, a család meg minden, tudja, hogy van ez.

Emma nem érzi át az Arthur kedélyének röpke hanyatlásából kisejlő bánatot, de empatikusan bólogat.

Stefanek Jakob, vagyis Jimmy, ahogy a többiek szólítják, azzal kezdi, hogy Simonnal elsőként ő keveredett barátságba Zanta városában. Egy évvel fölötte járt, nem is egy fakultásra, hiszen ő Ernához hasonlóan bölcsész – viszont a földije Simonnak. Magyarazza is, hogy kevesen jöttek Dobrosból Zantába tanulni, a fővárosba törekedtek inkább, vagy a közeli Ladosát választották.

– Felismertem Simont rögtön. Amikor érettségiztem, ő éppen híres lett a suliban, érmet nyert az országos ifibajnokságon – mesélné barátságuk kezdetét, de a többiek félbeszakítják.

– Ez még nem a sztorizás, Jimmykém, magadról mondd előbb valamit – vezényel Erna.

– Magamról? Én nem vagyok érdekes. Az életem dögunalom. Egy árva politikust le nem durrantottam. Bocs, ez rossz vicc volt – szabadkozik gyorsan, mert Erna tekintetében viharfelhők gomolyognak. – Kollégák volnánk helyel-közzel a kisasszonnyal, az egyetem után a helyi lapnál dolgoztam pár évet. Épp akkor kerültem oda, amikor jött a forradalom, illetve fordulat, vagy mi a szösznek hívjuk, szóval amikor végre ránk tört a szabadság meg a nemzeti önállóság meg a demokrácia, és nagyon lelkesek voltunk pár évig, amíg egymás torkának

nem esett a sok hős. No, akkor lett elegendő a hírlapírásból, mert senkit nem érdekelt egyéb, mint hogy a maga igazát olvassa vissza, meg hogy mindenki meg legyen fingatva, aki mást gondol a világról. Úgyhogy elmentem tanárnak. Történelmet tanítok. Hol ezt, hol azt, nincs a múltnál változatosabb. Amióta az Elnök kihirdette az igazságot, azóta legalább én is tudom, hogy mi a tuti. Rángatózik néha a szemem alja, de legalább az iskola direktora lettem, és az asszony elégedett, vittem valamire. Szerinte az Elnöknek köszönhetem ezt is, mint mindent. Ráhagyom, mert neki az a szentírás, amit nagy vezérünk mond. Vagyis mondott, mielőtt Simon... – abbahagyja, körbefuttatja a tekintetét a többiekén, legyint.

– Köszönöm, hogy mindezt elmondták magukról – próbálja Emma visszavenni az irányítást Ernától. – Az volna a kérésem, hogy meséljék el nekem az emlékeik közül azokat, amelyek a legfontosabbaknak és a legjellemzőbbeknek tartanak Way Simonról. Örülnék, ha kiegészítenék egymás jellemzését, vagy akár vitába is szállnának. Mi más értelme volna annak, hogy négyesben beszélgessünk róla? Ki kezdi? Erna?

– Inkább én kezdeném, ha lehet – jelentkezik Jakob, a gyűrött arcú tanár –, elvégre én vezettem be őt a mi csudára egyes társaságunkba. Erna is onnan ismeri, és ott szedte fel Simont. Aztán a szexrabszolgája lett szegény srác hosszú éveken át.

– Nagyon vicces vagy, Jimmy fiú, azt hiszed, mi?

– Miért? Nem így volt?

– Nem hát! Kicsit rá kellett segítenem, hogy rám startoljon végre, ez igaz, de be volt indulva tőlem, csak félszeg volt egy csöppet a lelkem. Csupán a második nő voltam az életében, nem volt egy Don Juan. Szerelmes akart lenni, hát én segítettem, ne keresgéljen tovább. Remek szeretőt faragtam belőle. Anna hálás lehetett.

– Bocsánat, ez így nem lesz jó – vakaródzik Emma. – Nagyon megkapó az évődésük, de úgy kellene társalognunk, hogy én is értsem, és össze tudjam rakni a történetet.

– Oké, előlről kezdem, ne szóljatok bele! – emeli szigorúan a mutatóujját Jakob, aztán tanáros előadásba kezd: – Azt kell tudni, hogy Simon erdésznek készült saját szenvedélyére, de az apja kedvére is, aki a vadászat főnöke volt otthon, Dobroson. Korábban a hegyek között, Varanban volt az Erdészeti Akadémia, de egy összevonási kampány keretében megszüntették az önállóságát, és hozzácsatolták a Zantai Egyetem agrártudományi fakultásához. Stupid ötlet volt, ezen a környéken alig szerénykednek erdők. A rektor állítólag szentségtelt, a dékán pláne, nem volt ennek a szaknak itt hagyománya. Az erdészeti szakmát megspékelték a környezetvédelemmel, hogy megfeleljen az egyetemi rangnak. Másodéves voltam, amikor megláttam Simont zavartan téblábolni, elveszettnek látszott. Az is volt, nekem elárulta, hogy Zanta nyüzsgése valósággal sokkolta, mintha legalábbis egy metropolisba került volna. Megszólítottam, hogy ugyebár ő Way fővadász fia, a távolugró. Egyből felismert, a gimiben ismerni illik a felettünk járókat. Pizkosul megörült nekem, de egyáltalán nem volt tolazkodó. Eleinte odaoldalgott a közelembbe, hátha felfigyelek rá, és megszólítom. Belediktáltam kábé egy hektoliter sört, mire feloldódott. Dumáltunk a dobrosi évekről meg mindenről, ami az eszünkbe jutott. Félszeg volt jó darabig, vagy inkább szemérmes. Alig bírtam belőle kihúzni, hogy sokáig járt egy lánnyal Dobroson, a nevére nem emlékszem, Barbara talán...

– Babett – javítja ki Emma.

– Úgy van – vidul fel Jakob. – Nagy nehezen kinyögte, hogy ő szakított a lánnyal, mert szerelmes lett egy másikba, aki viszont le se tojta. Ilyen romantikus hülye volt a mi Simonunk, bizony. Azt a másik lányt ismertem, Ruden Gabit mindenki ismerte, nagyon szép volt. Csak sajnos egy ribanc. Szegény Simon ezt nem tudta, úgyhogy még itt Zantában is hótt szerelmes volt belé. Izzadtam, mint egy ló, bevalljam-neki, hogy Gabi nekem is megvolt. Egy buli után, ahol alaposan beszívott... De ez most nem ide tartozik.

– Én úgy értesültem, hogy Gabriella Alex bartánője volt, aztán az Elnök is... Hogy is mondjam? – bizonytalankodik Emma.

– Főlöszleg... Régen történt, úgy tudom, már nem él szegény Gabi, a végén szomorú sors jutott neki. – Eltöpreng Jakob, mondja-e, ne mondja, aztán legyint, ha már belevágott: – Voltak róla pletykák, hogy egy-két bulin gruppenpartiba vitték, mert ha berúgott, rögtön szexelni akart, és ezt sokan kihasználták. Nem volt százas az a kiscsaj, pedig egyáltalán nem volt buta. Elég zűrös családja volt, az anyja második férje talán zaklatta, nem csodálnám. A hétköznapi életben tök normálisan viselkedett, aztán hirtelen mintha megtébolyult volna. Az viszont tény, hogy a rosszfiúkat szerette. Az olyan rendes srácoktól, mint Simon, ideges lett. Alighanem a kontraszt miatt, mert ő aztán nem volt rendes. No jó, elég ennyi, halottról vagy jót, vagy semmit...

– A Vanda nevű barátnője nem így emlékszik Ruden Gabriellára – veti közbe Emma.

– Őt nem ismerem. Talán az a csúnyácska lány... – finto rog Jakob. – Mindegy. Gabi csak azért érdekes, mert Simont le kellett vakarni a hamis ábrándképről, amit magában kialakított róla. Különben is kínos volt, hogy nekem volt állandó zantai barátnőm, Simon meg folyton facéran tartott velünk. Gondoltam, segítek neki becsajozni, ha már élsportoló létére ilyen béna. Akkor vezettem be a társaságunkba. Társaság volt az? Akkor még nem igazán, éppen alakulóban volt. Összeverődtünk a bölcsészek klubjában, iszogattunk, dumáltunk, táncoltunk, ismerkedtünk, ahogy az lenni szokott. Arthur mint agráros akkor még nem tartozott közénk, úgy rémlik. Téged talán egy év múlva hozott magával Simon, ugye? – fordul Arthurhoz.

– Így volt, jól mondja Jimmy – bólogat Arthur. – A második évfolyam közepe táján történt, amikor megláttam Ernával. Nagy szerelemnek látszott, én meg rohadtul irigyeltem. Voltak közös tantárgyaink, és Simon velem ellentétben végigülte az összes dögunalmas előadást. Így aztán elkértem a jegyzeteit, ne legyenek bamba a vizsgán. Hanyatt vágtam ma-

gam az írásán. Nem egyszerűen olvashatóan írt, hanem szinte kalligrafikusan. Beszarás volt. Alá is húzta rögtön a lényegét. Hálából meghívtam sörözni, a sört azt szerette, pénze viszont mértékkel volt, az apja szigorúan tartotta. Újságot hordott ki, azzal keresett valamennyit, sőt rakodni is járt a teherpálya-udvarra, nagyon izmos srác volt az atlétikától. A sör, igen, ott hagytam el. Simon sosem rúgott be, nagyon bírta. Miután megláttam, hogy csókolózik Ernával, hülyéskedve kérdeztem: milyen bokorban teremnek az ilyen világ bajnok csajok? Akkor még világ bajnok voltál, Ernám, ne feszíts olyan büszkén – szúr egyet oda Arthur az asszonyinak.

– Nem én tolom talicskán haza a pocakomat – bök vissza Erna egy jókorát. – Egyébként szeretőként te egy szálnalmas kisfiú voltál Simonhoz képest, Arthurkám, ha szabad megjegyznem. Fogalmad nincs, micsoda kőkemény izmai voltak. Te nem futottál le mindennap tíz kilométert, lötytyedtkém, mint Simon. Életedben nem szaladtál annyit.

– Bocsánat – szól közbe ijedten Emma. – E helyett az in-cselkedés vagy civódás, vagy nem is tudom, pontosan micsoda helyett esetleg folytathatnák...

– A világ bajnok csajnál ejtettem el a történet fonalát – mókázik Arthur. – Simon elvitt a bölcsészek bünbarlangjába, ahová járt, hadd csorogjon a nyálam. Sok volt a lány, igazi vadászmező. Akkor már megvolt az az asztaltársaság, amelybe Simon jóvoltából engem is befogadtak. Úgy protezsált, mintha ő tartozna nekem szívességgel, amiért lemásolom a jegyzeteit, tiszta kabaré így utólag belegondolva. Nyolcan-tizen, néha tizenöten, mikor mennyien gyűltünk össze, nagy élet volt. A fiúk voltak nagyjából állandók a társulatban, a lányok jöttek-mentek, mikor kihez tartoztak. Lehet, hogy ez szexizmusnak hangzik, de így volt. A társaság középpontja mégiscsak két lány volt, Erna és Anna. A srácok közül pedig Barda Milos, aki a színházunk rendezője. Vele is beszélnie kéne...

Fogok, gondolja Emma, de tartja a száját, ha már titkolózást ígért.

– Simon soha nem mesélte el nekem, hogyan volt képes megszerezni Ernát – zökken vissza a kerékvágásba Arthur.

– Jakob szerint fordítva történt, ez nekem új. Bár azt láttam, csak a vak nem látta, hogy Erna irányítja a kapcsolatukat.

– Szeretném én látni azt a pasit, aki engem irányítani próbál! – dölyföl Erna fejedelmi pózt öltve.

Emma nézi az idősödő asszony fölényeskedő arcát. Túl sok az alapozó rajta, miként a szemhéján a festék is. Vörös műköröm ékeskedik az ujjai végén. Nehéz beletörődnie, hogy már nem olyan hódító jelenség, mint volt valaha. Tisztelettel szólni hozzá, legyezgetni hiúságát, melegen tartani bizalmát, ez kell, hogy megőrizze a mesélőkedvét.

– Nem akarok indiszkrét lenni, Erna, de megköszönném, ha elárulnád, hogyan lettetek egy pár Simonnal – firtatja finoman.

– Nincs benne semmi különleges – meséli Erna. – Pár hete járt közénk Simon Jimmyvel, amikor észrevettem, hogy bámul. Elnyíló szájjal, vágyteljesen, de nem ám mint egy elszánt férfi, hanem mint egy rongyos kis kölyök az édességbolt kirakata előtt egy giccses filmben. Elsőre borzadtam is tőle, milyen egy pipogya alak. Aztán lopva figyelni kezdtem, füleltem is, miket hord össze, nem ment könnyen, szófukar srác volt. Jakob is beszélt róla nekem, emlékszel, igaz-e, hogy mekkora atléta, meg vadászni jár az apjával, nem mulya egyáltalán, csak szokatlan neki a nagyváros. És persze nem látott még olyan bombázót, amilyen én voltam. Summa summarum, elértettem Simon sündörgését, úgy intéztem, hogy muszáj legyen szóba elegyednünk. Édes pofa volt, de egyáltalán nem férfiatlan. Amikor végre táncra kért, és megfogta a seggem, magához szorított, olyan szenvedélyes lett, hogy szinte megijedtem. Ne nézz ilyen hülyén, Arthur, galambocskám, rosszul fejeztem ki magam az ijedtséggel, megesik néha velem is. Meglepetés volt az, nem rémület. Jó szerető volt Simon, és főleg jó tanuló. Ilyen tanár mellett persze nem nehéz. Annának sosem mondtam, miután megkapta tőlem a fiút, milyen sokat köszönhet nekem.

– Arról az Annáról van szó, akit később feleségül vett? – kérdi Emma.

– Persze – értetlenkedik Erna. – Hiszen mondtam már, hogy Simon nem volt egy csélcsap Don Juan. Annát akkor még Kosiknak hívták. Nagy szerelem volt az övék, kicsit irigyeltem. Az érzést irigyeltem, nem Simont. Túl voltam rajta, őszintén szólva, kissé meguntam.

– Unalmas volt? – csodálkozik Emma. – Ezt eddig senki nem mondta róla. Halálra dicsérték, hogy milyen rendes.

– Tudod, szívem – mondja Erna a sokat tapasztalt nő fölényével –, a rendesség és az unalom gyakran járnak párban. Érdekes, hogy nekem sosem beszélt arról a Gabrielláról. Amit Jakob mondott, az nekem is újdonság. De van abban valami megfontolandó, hogy az a Gabi azért utasíthatta el, mert a rosszfiúkat szerette. Simonból hiányzott valami, ami igazán érdekessé tette volna. Sokat olvasott, mert igazodni akart hozzánk, bölcsészekhez, de nemigen látszott rajta. Lehetett volna benne némi csibészesség, több humor, több élet, tudom is én, micsoda. Több fűszer. Legyen csípős, pikáns, izgató. Olyan megbízható volt, hogy a végén majd' falra másztam tőle. Csináljon már valamit, basszus, amitől kiborulok, és a falat kaparom.

Lehet, hogy az én Emilem is túl rendes, és hamar megunom? – horgad fel a kínzó kérdés Emmában csöndesen szemlélődő szerelmére pillantva. Aztán az éjszakára gondol, az előzőre meg a következőre, és az ébredő vágy elhessenti a csacska aggodalmat.

– Hiába tagadnám, ti tudjátok, hogy megcsaltam párszor Simont, amíg együtt jártunk – fordul Erna az öregfiúkhoz, akik szomorkásan bólogatnak. – Ő viszont húséges volt hozzám, ebben sosem volt szemernyi kétségem. Mániákusan őszinte volt. Amikor szóvá tettem, hogy hazudjon már, legyen szíves, legalább egy picit, mert megőrjít az őszintesége, azt felelte, hogy sajnos nem tud. Mindenki tud, ez marhaság, hazudni muszáj. Simon erre azt mondta, hogy őt az apja sohasem büntette meg, akármilyen rosszat tett, kivéve, ha letagad-

ta. Elérte, hogy az apja tökéletesen megbízzon benne. Ha egyszer Simon ártatlannak nevezte magát valamilyen csínyben, az apja a végtelenségig kiállt mellette. Way Simon fia nem hazudik, ezt mondta az öreg, így idézte nekem az én drágám. És az idősb Way Simon fia, az ifjabb Way Simon valóban nem hazudott, mert hogy a Wayok nem olyanok. Basszus! Amikor Simon szerelmes lett Annába, elém állt, és közölte. Bele egyenest a képembe. Fogalma sem volt még arról, hogy kell-e Annának, vagy elküldi a francba, de őt szerette, így aztán többé nem akart velem járni. Mégiscsak volt benne valami ijesztő, így utólag belegondolva. Elsőre megsértődtem, de valójában megkönnyebbültem, hogy nem nekem kellett véget vetnem a kapcsolatunknak. Kihűlt az addigra. Nagyvonalún felajánlottam, hogy maradjunk barátok, Simon ennek megörült, de tényleg. Jóban voltunk továbbra is, de nem bizalmas kapcsolatban. Anna nem nézte jó szemmel, azt hiszem.

– Még nem említetted, hogy Simonnak kitől kellett elhódítania Annát – veti közbe Jakob.

– Hát igen – bólint Erna. – Nem akárkitől, valóban. Milos volt Anna pasija, akit már emlegettünk. Barda Milos pedig a barátja volt Simonnak. Attól tartok, egyedül ő volt a fiúk közül igazi barátja. Beszélned kéne vele, rajtam kívül senki nem tud annyit Simonról, mint ő.

– Megkeresem, feltétlenül – kerüli ki az egyenes választ Emma. Vissza akar térni Simon apjára, izgatja, amit hallott, hiszen a fővadásznak eddig jószerivel csak a szigoráról és a ridegségéről hallott.

– Erről is Milos tudna többet – véli Erna. – Ő talán többet beszélgetett az öreggel, amikor nyáron meglátogatta Wayékat Dobroson. Én két hetet töltöttem egyszer náluk, az volt a leghosszabb idő. Az erdőben laktunk, a vadászházban, az öregtől megkaptuk a kulcsot. Felénk se nézett, amíg ott nyaraltunk. Szó szerint azt mondta a nejének: hadd szeressék egymást zavartalanul a fiatalok. Mintha magát győzködné, úgy hangzott. Nem kérdezte a fiát, mennyire komoly a kap-

csolatunk. Az öreg Way a rendmániás szigora ellenére udvarias volt, gáláns, igazi úr, nem valami bugris, amilyennek én egy állathóhér vadászt képzeltem. Jó volt az a két hét Simonnal kettesben. Attól féltem, meglebgyanok az erdőben az unalomtól két szeretkezés között, de Simon olyan szenvedéllyel vezetett végig a birodalmán, úgy mutatott meg minden apró szépséget, és úgy tette otthonossá azt az elsőre félelmetes vadságot, hogy egészen belekábultam. Baromságnak hangzik, de volt ott egy vénséges tölgy, legalább kétszáz éves, magányosan állt egy smaragdzöld dombtetőn, álomszerűen szép volt, vagy inkább fenséges, azt kicsi gyerekként Willi bácsinak nevezte. Ezt is elárulta nagy pironkodva. A mamájától tudtam meg, hogy félreértésből tett így. A nagybátyja tűnt el valahol a domb körül a háborúban, legalábbis ott látták utoljára, a családban a fát tekintették síremléknek, viszünk virágot Willi bácsinak, úgy mondták. Romantikus fiú volt Simon, de szemérmes is, ott az erdőben nyílt meg igazán nekem. Azt hiszem, remeteként is simán meg tudott volna élni abból, amit a vadonban talált. Az volt az elve, hogy vadászni csak akkor szabad, ha enned kell. Természetvédelmi terület volt már akkor is, szinte érintetlenek a kincsei. Nehéz felfogni, hogy lemondott róla. Anna volt az oka. Érte itt maradt Zantában. Értem nem maradt volna.

– Majd kérdezek róla – mondja Emma –, de előbb azt szeretném tudni, ha már a szülővárosa szóba került: az Elnök dobrosi éveiről mit beszélt Simon. Szóba hozta egyáltalán?

Tanácsstalanul néznek össze a régi barátok. Egyikük grimaszol, a másik vállat von, harmadik a karját tárja szét. Jakobon áll meg végül Erna és Arthur pillantása, a dobrosi fickón, de ő tétován mismásol:

– Ha dumáltunk, inkább én beszéltem a régi dobrosi évekről, Simon alig emlegette. Utólag belegondolva elég különös. A dobrosi haveri köre szétesett. Külön-külön nem voltak a barátai, csak úgy csoportosan, van ilyen. Nosztalgia nem volt benne, persze olyan fiatalon fura is lett volna. Inkább úgy

tűnt, mintha végleg el akarna szakadni azoktól az időktől. Lecserélte ránk a régi barátait, az volt a benyomásom. Karácsonykor meg nyaranta hazajártunk Dobrosra, de ott nem igazán tartottuk a kapcsolatot. Ez akkor nem is tűnt fel. Mint-ha a mi kapcsolatunk kizárólag Zantához tartozott volna. Én nem akartam visszatérni Dobosra. Zanta után nyomasztónak tűnt kamaszkorunk bezártsága. Vagy csak engem nyomasztott, tudom is én, mit érzett Simon. Alig mondott valamit a korábbi évekről, felületes semmiségeket említett.

– Winkler Alexről sem tud, aki a legjobb barátja volt? – kérdi Emma.

– Valamit mondott róla... Mit is? Alex elment tanulni a fővárosba, nem egyetemre, gőzöm sincs, milyen iskolába, de aztán félbehagyta. – A homlokára csap Jakob, mint akinek hirtelen beugrott: – Már emlékszem! Hajós lett belőle, mint a nagyapjából. Simon kapott tőle nagy ritkán levelet, nem is levelet, csak képeslapot távoli kikötőkből, hogy épp merre jár. Aztán azok is elmaradtak. Vagy nem mutatta nekem, ki tudja... Nem érdekelte már Simont se Alex, se egész Dobros.

– Az erdő sem? Erna szerint azt imádta – kételkedik Emma.

– A város nem, de az erdő tényleg a szenvedélye volt – bólogat Arthur átvéve a szót. – A tanárai alighanem kevés újat tudtak nyújtani neki, legfeljebb az erdőgazdálkodásról meg a természetvédelemről. Persze ez csak az én feltevésem. Az erdészek külön kis kasztot alkottak a fakultáson, sehogy sem illettek a többi szakhoz. Amikor már látszott Simonon, hogy Anna mellől hat ökörrel sem lehetne elvonszolni, vagyis itt marad mellette Zantában, a környezetvédelemmel kezdett intenzíven foglalkozni. A zöldövezetek szerves beillesztése a városba, a természet és a városi életmód kapcsolata, az érdekelte. Rá is fért volna Zantára, hogy élhetőbb legyen. Ha körülnéz, láthatja, hogy elég nagy pusztítást végzett az iparosítás. No meg a szabad telkek beépítése mindenféle modernnek kinevezett borzalmakkal. Simon diplomamunkája az erdő és város harmóniájának megteremtésével foglalkozott, ha jól

emlékszem, erről szívesen magyarázott, de csak fél füllel figyeltem, bevallom.

– A politika egyáltalán nem volt téma? – próbálja Emma az Elnök és Simon viszonya felé kanyarítani a beszélgetést. A nagyot ásító Emilre pillant, aki leplezetlenül unja a sehová sem vezető szócséplést.

– Politikáról sokáig szó sem esett – mondja Erna. – Ha csak a morgást és a vicceket nem tekintjük annak. Esélyünk sem nyílt beleszólni bármibe, így aztán vagy gúnyoltuk, vagy megvetően elfordultunk a politikai szövegnek minősülő ökörségektől. Egészen addig, amíg végzősök nem lettünk. Akkor egy csapásra megváltozott minden.

– Milos azért már korábban is politizált – veti közbe Jakob. – Amennyire akkor lehetett.

– Nem is értettük, miért csinálja, szarul állt neki a komszomolnyik szerep – bólogat Arthur. – Nem is volt divatos, enyhén szólva, de legalább megkímélt minket a belülről bomlasztás című gusztustalan mentegetőzéstől, ennyit a javára írhatunk.

– Nyilván azt hitte a boldogtalan szerzet, hogy örökké tart az a borzalmas rendszer, ő viszont színházi karrierre vágyott – magyarázza Erna. – Irodalmat tanult velem együtt, de ő nem fordítással, hanem drámákkal kísérletezett. Legalább dramaturg akart lenni, hogy aztán majd rendezhessen. Úgy gondolta, és jól gondolta, hogy a színházba bejutni nem elég a tehetség, politikai megbízhatóság is szükséges hozzá. Aztán a fordulatkor pofára esett. Nem győzött kompenzálni, annyira liberális lett. Mostanában meg be van rezelve, hogy rossz lóra tett. Ahányszor találkozunk, mindig elsutyorogja, mekkora csoda, hogy megint megúsza a soros tisztogatást. Nagy túlélő ökelme.

– Way Simonnak volt köze akkoriban a politikához? – próbál Emma megtudni végre valami fontosat.

– Inkább Annának. Ő nagyon ki volt bukva Milos szerepvállalásán. Szerintem a szakításukba belejátszott, ha nem mondták is ki soha – véli Jakob.

– A fordulat idején jegyezték el egymást Anna és Simon, aztán hamar össze is házasodtak – teszi hozzá Arthur.

– Sürgős lett, mert jött a gyerek – bólogat Erna. – A fiú. Szegények. Nagyon megterhelte az életüket, Simonnak kisebb dolga is nagyobb lett a politikánál. Anna sem ért rá, bár ő nagyon lelkes volt.

– Elnézést, elvesztettem a fonalat. Ha volna kedves valamelyikük összefüggően elmesélni mindazt, ami politikailag érdekes... – kéri Emma bocsánatkérően pillantva körül a társaság tagjain.

Erna nagyot sóhajt, mint aki kénytelen a málé férfiak helyett kézbe venni az irányítást:

– Te talán meg sem születél a fordulat vagy „mi a szösz” idején, hogy Jimmy szavával éljek – kezdi Erna, és Emma lenyeli a fejbakarós „sajnos dehogynem” közbeszólást. – Akkor Simon és Anna már majd’ két éve jártak, az eljegyzéssel csak a diplomaszerezést akarták megvárni. Nagyon nagy szerelem volt. Egy ideig kórusban csodáltuk, hogy Simon és Milos barátsága csöppet sem sínylette meg a történeteket, de aztán látva, hogy Milos milyen sűrűn váltogatja a barátnőit, rájöttünk, hogy amúgy sem tartott volna ki Anna mellett. Nem az a sírig hűséges, ásó-kapa-nagyharang típus.

– Te csak tudod, neked is megvolt – gonoszkodja közbe Arthur.

– Ne dumálj bele, Arthurkám, a bűdös életben nem jutunk így a végére. Milos három feleséget fogyasztott el, ha jól számolom, és csak kettő volt színésznő közülük. Jó-jó, vettem az adást, csak a lényegét – érti el Emma finom krákogását. – A lényeg pedig az, hogy amikor hirtelen ránk szakadt a szabadság, Anna habozás nélkül belépett a Nemzeti Demokrata Párt városi csoportjába. Rosszul mondom, alapító tagja lett. Plusz serény aktivista. Vitte a lelkesedés, ő meg vitte magával Simont. Szónokolt a gyűléseken, tagokat toborzott, plakátokat ragasztott, csinált mindent, amit az ilyen lázas időszakokban szokás. A pártban mindenki nagyon nemzeti volt,

de aki Annánál nemzetibbnek mutatkozott, az biztosan csalt. Családi örökség volt ez nála.

– Hadd vessek közbe valamit – szól Emma Jakobra pillantva. – Amikor a fordulat bekövetkezett, akkor sem került szóba az Elnök? Hiszen ő hirtelen bekerült az országos politikába. A legfiatalabb országgyűlési képviselő lett belőle. Még én is tudom, milyen komoly feltűnést keltettek az akciói a kampányban. Csak-csak eljutott a híre legalább a dobrosiakhoz.

– Beszéltünk róla, hogyne – bólogat Jakob. – Én büszke voltam a földinkre. Simon ismerte jobban, hiszen osztálytársa volt, azt mondta, lehetett tudni, hogy lesz belőle valaki. Amúgy ő is tökéletesen egyetértett azzal, amit az Elnök akkor képviselt. Nem mondott róla semmi rosszat. Egyébként sem igen mondott rosszat senkiről. Akkoriban beszéltünk erről sokat, amikor Anna még terhes volt a fiukkal, Patrikkal. Lelkesek voltak mindketten, nagyon hittek abban, hogy hamar jóra fordul az országban minden. Miután a nemzeti demokraták győztek a választásokon, vagyis győztünk, mert én is rájuk szavaztam, irtó mérgesek voltak az örökösen kekeckedő, mindent akadályozó ellenzékre. Főleg Anna dühöngött, Simon nem volt olyan vérmes. A helyhatósági választásokon is győztünk, és Simon a városházán megismert ellenzékiek közül becsült néhányat. Azt mondta róluk, hogy rendes emberek, nem is érti, hogyan keveredtek a másik oldalra. A zöldek nem jutottak be a városi tanácsba. Furcsálltam, hogy Simon nem hozzájuk csatlakozott, de aztán megértettem, harmatosan gyengék voltak.

– Azért ne keltsünk olyan benyomást, mintha Anna hatására lett volna Simon is nemzeti demokrata – figyelmeztet Erna. – Őt magát is arra vitte a neveltetése, az egész felfogása. Az viszont tény, hogy Anna sokkal keményebben politizált. Vakbuzgó nem lett, annál okosabb volt, de nagyon elszántan vitatkozott, nehezen tűrte az ellentmondást. Úgy gondolta, hogy a demokrácia is fontos, meg a sok nyugatias francs-rika, de a függetlenség, a nemzeti szuverenitás ügye minde-

nek fölött áll. Nehogy már gyarmattá silányuljunk a saját hazánkban, egyik függősegből át a másikba. Fogd be, Arthur, ne cikizz, Anna mondta ilyen fellengzősen, én ugyan sokban egyetértettem vele, de tőlem idegen minden pátosz. Akkor úgy tűnt, hogy Anna miatt Simont is beszippantja a politika, így is történt volna, ha nincs az a szörnyűség.

– Szörnyűség? – csodálkozik Emma.

– Rögtön megérted, szívem – fölényeskedik Erna. – Miután a parlamenti választásokat megnyertük, Annáék megtartották az eljegyzést. Nagy buli volt, Simon szülei és a húga is itt voltak Zantában, az öreg Way egy kicsit furcsállotta, hogy az esküvőn Milossal ketten leszünk a tanúk, valójában nem kicsit, hanem nagyon megütközött a híren, de túltette magát rajta. Hamar jött az esküvő is, azt a püspöki székesegyház barokk kápolnájában tartották, nagy felhajtás volt, a lagzin nyüzsgtünk vagy százan. Főleg Anna rokonsága és ismerősei. Szegény Simon csak kapkodta a fejét. Utált a középpontban lenni. Szíve szerint elbujdosott volna remetének a vadonba a hajcihő idejére, de hülyén nézett volna ki a buli a vőlegény nélkül. Anna viszont ragyogott. Csak páran tudtuk, hogy gyereket vár, kicsit elkapkodták a szaporulatot az egyházi áldáshoz képest, de nem ez volt a gond, hanem hogy Simon nehezen talált a szakmájának megfelelő állást itt Zantában. Anna segített neki végül, mert a pártból ismerte Kochanek Radost, aki Zanta polgármestere lett a helyhatósági választások után, és nagy kegyesen alkalmazta Simont a városházán. Talán már akkor is városfejlesztési osztály volt a neve, ahol előadó lett, mindenesetre a környezetvédelem lett a területe.

– Oké, de mi a szörnyűség? – próbálja Emma rövidíteni a mesét.

– A gyerek – szól közbe Jakob. – Anna és Simon kisfia, Patrik. Nyitott gerinccel született, és nem is jött soha rendbe. Azt hittem, tudja.

– A per során nem merült fel – mentegetőzik Emma.

– Simon igyekezett a családon belül tartani a tragédiát. Mert az volt, igazi tragédia – kezdi fejtegetni Erna. – Myelochisis a betegség neve, annyiszor ismételték, hogy megtanultam. Állítólag ez a nyitott gerinc legveszélyesebb fajtája. Nem is fejlődött rendesen a fiúcska, sokáig szinte béna volt, lassan és keveset javult, akármit próbáltak az orvosok, pedig Simon a nyakukra járt, elvitte specialistákhoz a fővárosba, ahová csak ajánlották. Nem titkolták előlük, hogy fogyatékos marad. Túl közel volt a gerincbaj az agyához, azt magyarázták. Simon nehezen vette tudomásul a helyzetet, szaladt fűhöz-fához. Persze muszáj volt bejárnia a hivatalba minden áldott nap. Anna maradt otthon a gyerekekkel a szülési szabadság után is, tiszta idegromlás lett, hiszen alig kezdett bele a tanításba, máris félbe kellett hagynia. Be kellett rendezkedniük arra, hogy otthon találjon valami pénzkereseti lehetőséget, mert Simon fizetése a lakásbérlet leperkálása után a hideg vízre alig volt elég. Amúgy aranyos kisfiú volt Patrik, Simon imádkozta, babusgatta, komolyan mondom, meghatódtam, pedig nem vagyok egy szentimentális fajta. Annának volt nehezebb, egyedül kellett a fiút napközben gondoznia. Nem tesz jót a romantikus szerelemnek az effajta balsors.

– Sajnálom, hogy meg kell kérdeznem, de ebben a helyzetben hogyan alakult a politikai szerepvállalásuk? Volt rá kedvük, idejük...? – kérdezi Emma

– Nem volt idejük szegényeknek semmire. Ránk se, a barátokra. Legalábbis ezzel áltattuk magunkat, amikor meglazult a kapcsolatunk. Pár év alatt el is halt. Valójában menekülőre fogtuk, nehéz elviselni a nyomorúságot. Szemétség volt tőlünk, de még nagyobb szemétség volna ennyi idő után letagadni – mondja Erna.

– Én elköltöztem falura – mentegetőzik Arthur.

– Szemétség? – mérlegeli a szó súlyát Jakob. – Talán az. Élünk kellett a saját életünket, hiszen épphogy elkezdődött az egyetem után. Úgy vettem észre, hogy Simont egyre jobban zavarja az a sajnálkozó sündörgés, amelyet kününkben produ-

káltunk, így aztán ritkultak a látogatásaink. Hiteltelen lett a biztatás, hogy lesz ez még jobb, majd rendbe jön Patrik, olyan lesz, mint a többi gyerek satöbbi, satöbbi. Nem lesz olyan, világossá vált hamar.

– Nagy bátorság kellett hozzá, hogy ilyen helyzetben még egy gyereket vállaljanak – véli Emma.

– Simon biztatta Annát, hogy vágjanak bele, ezt speciel tudom, mert Anna nekem elírta a kétségeit – mondja Erna elcsendesülve. – Mindketten nagyon szerettek volna egy sér tetlen kölyköt, de Anna valósággal rettegett, hogy a másik is betegnek születik. Öt évvel Patrik után született meg Rita, abszolút egészségesen. Egy álomszép pici lány. Utána már Anna is dolgozott, taníthatott végre. Patrikot felvették egy fog yatékos gyerekeket ellátó napközibe. Reggel Simon bevitte, délután Anna elhozta a kisfiút, könnyebb lett az életük.

– Akkor már megvolt a kormányváltás, igaz? A vereséget hogy viselték?

– Nem sokat tudok erről – hümmög Erna –, akkoriban már ritkán találkoztunk. Inkább véletlenszerűen. Az biztos, hogy Anna utálta az újonnan hatalomra kerülőket, hazaárulónak tartotta a koalíció tagjait mind egy szálig. Biztos volt abban, hogy hamar megbukik az új kormány, mert a politikusai nem képviselik a nép lelkét, vagy mi a bánatot, csak elborult agy gyal európáznak. Én addigra eléggé szkeptikus lettem, de ők Simonnal egyáltalán nem. Amikor a helyhatósági választá sokon másodjára hajszállal vereséget szenvedett az NDP itt Zantában, és Hanka lett a polgármester, fölmerült, hogy ta lán ki fogják rakni Simont a városházáról. Jókorá meglepetés volt, hogy nem kirakták, hanem előléptették csoportvezetővé az osztályon belül. De ezekről a dolgokról alig tudok valamit. Megszakadt a kapcsolatunk, illetve nem megszakadt, hanem elhalt. Van ilyen, sajnos. Jakob, te többet tudsz?

– Inkább kevesebbet. Milos járt össze velük továbbra is.

– Összejárás? – Erna gúnyosan nevet. – Így is lehet mon dani...

– Ne pletykálj, légy szíves! – szól közbe Arthur mérge sen. – A hölgy újságíró, ha elfelejtetted volna, nem felelőtlen baráti fecsejre jött, hanem Simon politikai nézeteire kíváncsi.

– Ha tovább nyomoz, úgyis rájön – von vállat Erna. – Az ilyenek mindig kiderülnek. Egyedül Simon nem tudott róla, a szerencsétlen. A férjek sorsa...

Emma sok mindenre felkészült, de ettől a fordulattól leesik az álla. Nézi Ernát, ezt a gőgös asszonyt, próbálja megérteni a viselkedését. Talán máig nem tudta túltenni magát a meg aláztatáson, hogy Simon Anna miatt dobta? Az uralkodásra termett nő nem tűrheti, hogy unt szeretője fölébe kerekedjék? Ennyi év után is sajog benne a tüske?

– Nézd, Erna, én tényleg nem szeretnék vájkálni Way Si mon szerelmi életében – szól csendesesen. – Csak annyit írok meg, ami a közre tartozik. Azt kutatom, hogyan jutott el egy átlagos ember, egy „rendes fiú”, ahogy mindenki jellemzi, a gyilkossághoz. Úgy véled, hozzátartozik, ami a házasságával történt?

– Én nem tudom, mi tartozik hozzá – vágja oda Erna pök hendin –, de ami tény, az tény. Simon boldog volt, hogy milyen szuper barátjuk maradt Milos, az egyetlen, aki nem hanyagolja el őket a régi kompániából, miközben a jó barát rendszere sen összefeküdt Annával. Pedig Milos is házas volt már. Hol mi nosztalgia dugásnál több volt az kettejük közt, sokkal több. Basztak, mint a nyulak, nincs ezen mit szépíteni.

A levegő megfagy, a férfiak mind egyszerre mozdulnak, Emil is alig bírja ülni. Arthur pattan fel legelőbb paprikavörös képpel:

– Ebből elég volt, Erna, kurvára elég! Nem veszek részt tovább ebben – Emmához fordul, egyszerre kérlelő és fenye gető a hangja: – Ezt nem írhatja meg! Lehet, hogy Simon bűnös, illetve nem lehet, hanem biztos, de így megalázni az ő emlékét sem szabad. Nemhogy Annát. Férje van, nyilván békében él az új családjával, más sem hiányzik, mint hogy valami lotyónak tűnjön.

– Erna, ez tényleg ocsmány dolog volt tőled – áll fel Jakob is. – Letagadom, hogy bármi részem volt benne, ha napvilágra kerül.

– Ugyan, ne gyerekeskedjete! Játsszátok itt Emma előtt a Grál-lovagot. Ti is tudjátok, milyen ciki volt látni, ahogy Simon áltatja magát, mintha az ő nagy barátja lenne Milos, pedig ő Annát akarta. Minden nőt akart, engem is. Én legalább nem vagyok képmutató. Annát is meg lehet érteni. Simonhoz csupa baj kötődött, folyton a beteg fiukat pátyolgatta, alig maradt ideje rá. Milos viszont vidám volt, nagyvonalú, sikeres, a színházban egyre nagyobb tekintélyt vívott ki, emlékezzetek csak, milyen hamar túllépett azon, hogy segédrendező és dramaturg legyen, komoly darabok rendezését bízta rá, az egyik legszebb színésznőt vette feleségül, aggódnia sem kellett az ifjúkori politikai tévelygése miatt, a kutyát nem érdekelte. Dugtak Annával, nem nagy ügy. Óvatosak voltak, Simon nem tudott róla, így nem is fájt neki.

– Piszok egy ribanc vagy, Erna – veti oda Arthur indulóban.

– Te meg egy fatökű hipokrita – érkezik a ríposzt.

– Bocsássa meg, kisasszony, ezt a kínos jelenetet – teszi a szívére a kezét gálánsan Jakob –, ha rajtam múlik, megkíméltem volna tőle. Attól tartok, véget ért a ma esti szeánsz. Bízom abban, hogy felelősen bánik a tőlünk kapott információkkal.

– Úgy lesz – biccent ígéret gyanánt Emma. Jó ötletnek tűnt a csoportos interjú, vakarja a füle tövét. Talán az is volt. Kár, hogy ukmukfukk ér véget. Kérdezett volna még ezt-azt.

A hármak távozásával magára marad Emma az ő Emiljével a panzió halljában. Nézik egymást csöndben. Próbálják feldolgozni a hallottakat. Rohadt egy meló, gondolja Emil a kedvese szakmájáról: hogyan fog ebből közölhető cikket kanyarítani?

– Az a Way Simon, akiről ezek hárman beszéltek, nem egy gyilkos merénylő – fogalmazza meg végül a világgraszoló felfedezést.

Nyolc

Április 22-e, szerda

Szombaton ölték meg az Elnököt, ez még csak a negyedik nap nélküle, hihetetlen.

Fél nyolckor bent voltam az irodában, egy vödör kávét ledöntve megírtam az előterjesztést a Nemzetbiztonsági Tanácsnak. Fél kilenckor elküldtem Bedárnak és Hovánnak ellenjegyzésre. Bella percek múlva üzent a mobiljáról, gőzöm sincs, melyik reptérről, hogy tőle rendben van. Jogász barátunk híréhez méltóan elszöszölt azzal a pár nyamvadt mondatdal. Roxant kértem meg, hogy csörögjön rá, nincs időnk tökölni, Bishop várja az anyagot. Kilenc után pár perccel kézhöz is kapta a főnök, elégedett volt. Tiba is megíratta valakivel az alternatív papírt, Bishop legyintett rá, azt felelte a kérdésre, hogy az ülésen majd megteszi a gesztusokat, amikkel leszerelheti az ellenkezését.

Kérdeztem a főnököt, nem lesz-e baj abból, hogy kedvenc tábornokunk hivatkozhat az ellenzéki pártok radikalizálódó fellépésére. Elég volt átfutnom a sajtószemlében a címeket és a lídeket, hogy feltűnjön a hangnem keményedése. Bishop azonban nem emiatt aggódott. Azt felelte, pontosan tudjuk, mi zajlik az ellenzéki pártok berkeiben, többnyire szó szerint ismerjük az elhangzottakat, bár előfordul, hogy néhány órát is várni kell a pontos információra. Nem ők jelentik a veszélyt, hanem a kontrollálatlan indulatok. Ha az elszabaduló rendszerellenes szenvedélyekre sikerül rátelepülnie valamelyik,

ma még nem is létező vagy alig ismert szerveződésnek, az bizony okozhat ribilliót. Tiba pontosan tudja ezt, éppen rájuk hivatkozva akarja fenntartani a megfélemlítést. Igaza van, ha tart tőlük, mondta Bishop, de a totális helyett a célzott megfélemlítés a helyes eljárás, amely nem okoz botrányt sem itthon, sem külföldön. Az ülésen feltűnően egyet fog majd érteni Tibával, melegen támogatja az örökké hangoztatott javaslatát, hogy hová kell koncentrálni a felderítő és elhárító munkát, támogatni fogja, hogy pontos célzással lecsaphasson a valódi veszélyt jelentő szerveződésekre. Alaposan megdicséri majd a terrorelhárítást, ezt is közölte velem Bishop, hogy milyen pontosan ki tudják szűrni a veszélyes elemeket, ettől majd boldogság tölti el az édes-drága vezérezredes úr szívét. Arra kell vigyázni, hogy ne ártalmatlan balekok sokaságával töltse meg a cellákat, hanem a tényleg veszélyes figurákat kapcsolja le, minél kisebb zajjal és lehetőleg nemzetközi felzúdulástól mentesen. Még azt is hozzátette: a legfontosabb, hogy a temetést senki ne használja ki rendszerellenes akcióra, minden erre utaló szervezkedés jelét komolyan kell vennünk. Civilruhás ügynökökkel bőven el lesz látva a tömeg.

A vasárnapi temetés nekem eszembe sem jutott, pedig nagyon készülnek rá a mieink. Szerencsére az Elnöki Hivatal szervezi, nincs vele teendőm.

Megemlítettem a főnöknek – de kiderült, hogy az emlékeztető alapján neki is feltűnt –, hogy Tiba milyen vehemensen vetette rá magát a Debor-ügyre. Bishop úgy tett, mintha nem tőle származott volna ez az egész szarság. Legyintett rá: ha Tibának valamiért éppen Debor van a bögyében, őt könnyen beáldozhatjuk, mit számít az nekünk? Nem firtattam, mit ért beáldozás alatt. Úgy fordítottam le magamnak, hogy ne foglalkozzam vele. Egy gonddal kevesebb.

Meglepően közlékeny volt a főnök, kihasználtam az alkalmat, hogy kérdezzem Alba és Bednár párhuzamos misszióiról. Sajnos konkrétumokat nem akart mondani a korábbiakhoz képest. Előbb azt fejtegette, hogy ha választani lehet,

akkor a külső függéseink közül lehetőleg ne a legrosszabbat válasszuk, amire az Elnök könnyen hajlott „némi” fizetés ellenében. Aztán arról beszélt, hogy célszerű engednünk idehaza a gyeplőn, a nyugatiak minden apró jelben felfedezik a szívüknek kedves változást, örülnek majd, ha nem kell foglalkozniuk velünk: semmi botrány, zakatol a biznisz. Annyit azért megtudtam, hogy derék Alba külügyérünket a cáratyuska megismertette egy ötpontos listával, miféle változásokat venne módfelett zokon. Bishop elnézett a fejem felett, nem felelt a kérdéseimre, hogy melyek ezek, és hogyan kíván reflektálni rájuk.

Bednár küldetéséről furcsán és keveset beszélt a főnök. Mindössze azt jegyezte meg, hogy Bellával remekül szót értenek a nyugati diplomaták, de az ottani politikusok soha nem fogják megérteni a mi népünk lelkét. Sajnos kedvenc Bellánk sem tudja elmagyarázni nekik, mert maga sem igazán érti. Az emberek itt nem tudnak élni a szabadságukkal, mert az felelősséggel jár, ellenben hamar megszeretik a hűbéri jellegű függést, ahol nem jónak kell lenni valamiben, hanem jónak kell lenni valakinél. Sokkal egyszerűbb képlet nekik is, nekünk is. Az most a feladat, hogy nálunk akarjanak jók lenni, úgyhogy legyünk vonzók, húzzunk bele!

Ez a biztatás nekem szólt, mert délutánra összehívták a párt Országos Tanácsának ülését az elnökválasztás ügyében, amire Bishop nagy beszéddel készült. Mindig papír alapján tartja a fontos beszédeket, de szabadon szónokol, csak a bő vázlatot és a kulcsmondatokat kell leírni, elég pár pillantást vetnie a papírra. Hármunkat dolgoztatott párhuzamosan a beszéden, rám a legkomiszabb feladatot bízta, hogy a párt reformjáról írjak pár kedves tézist, természetesen hangsúlyozva, hogy minden változtatás az Elnök örökségének a jegyében történik, mindazonáltal az ő örökbecsű szerepét senki nem képes betölteni, ezért többeknek kell komoly szerephez jutniuk a pártban. Görcsbe áll az agyam az ilyen feladatoktól, de nincs mese, ha ez van soron, akkor ezt kell csinálni.

Az Elnök annak idején könnyen beszélt a pártreformról, akárhányszor kiejtette a szót a száján, világos volt, hogy a hatalom-összpontosítás újabb lépése és a hangzatos párttisztaság kiürítése következik, de mindenki szervilisen bólogt. Az Elnök halála után viszont az összes funkcionárius a fordítottját várja, hogy a pártbéli pozíciója révén a politikai súlya növekedjék. A beszédírás még hagyján, akármilyen utálatos, lefirkantom, elmondja, ugorjunk. Csakhogy Bishop azt közölte: nem elég a beszédben megígérni a funkcionáriusnak, hogy ezentúl nagyobb szerepet kapnak, személyesen fel is kell hívnom a regionális elnökök figyelmét, hogy figyeljenek majd a beszédében ezekre a tézisekre, mert ez most tényleg nem kamu, esküdjek meg mindenre, ami szent, szervezzek nekik külön konzultációt Bishop jövőd elnökkel az igényeikről, ennek hírért vigyék a küldöttekhez, győzzenek meg mindenkiket, hogy őt érdemes támogatni. Dögletes feladat, a pofámról majd' leesült a bőr, de ezzel a szarsággal foglalkoztam hosszú órákon át. Bishop szerint aktuálisan ez a legfontosabb, mert ha nem őt jelöli a párt, akkor csomagolhatunk, vihetem Roxant haza a hónom alatt az asszony mellé, ha ki nem tekeri érte a nyakamat, véget ér a jó világ. Képes volt ezt a szemétséget is odaszúrni, azt hitte, roppantul humoros.

Megírtam a téziseket, közben eszembe jutott, hogy én lényegében már bármiről tudnék politikai beszédet írni. Általában ügyelni kell, hogy a szövegnek ne legyen pontosan számon kérhető értelme, de ezúttal nem vigyáztam: Bishop fog szemérmetlenül a küldöttek szemébe hazudni, nem én. Én nem a szemükbe hazudtam, hanem a fülükbe, ahogy sorban hívtam a helyi tisztségviselőket. Bőszén bratyzitam velük, úgy tettem, mintha tudnék róluk valamit azonkívül is, amit bárki leleshet a netről. Nő csak mutatóba akadt köztük. Nem vagyunk kiköpött feministák, Dana gyakran a szememre is veti. Petar kolléga hasonló körtelefonnal volt elfoglalva, ő a pártunkhoz tartozó polgármestereket zaklatta már második napja. Az ebédnél találkoztunk, ott panaszkodott, hogy las-

sacsán beleőrül a smúzolásba, máskor kereken közölhette, mit óhajt a magas minisztérium, most meg köntörfalazva udvarol. Bennfentesként fölényeskedtem egy sort: „Ja, kérlek alássan, a párt kissé szofisztikáltabb eljárást követel, mint a közigazgatás.” Nem vágott pofán, ezt jó jelnek tekintem.

Roxan egy halom fecnit nyomott a kezembe, hogy ki mindenki keresett, akiket nem kapcsolhatott be, amíg írtam és telefonáltam. Janek Igort hívtam vissza legelőbb a párt székházában, pedig ő csak fontoskodott, tisztázni akarta, mire számítson a délutáni ülésen a részünkről. Mondtam neki, hogy figyeljen Bishopra, majd jelzi, mikor akar beszélni, esetleg magam is felszólalnék, ha szükséges.

Fontosabb volt egy másik visszahívás. A terrorelhárítás egyik ezredese keresett a Nemzetbiztonsági Tanácsban megszűletett döntés miatt. Indulatos volt, katonásan pattogó hangon közölte, hogy a komputeremre nem küldhet semmit, amíg nincs bekötve az ő piszkosul bizalmas belső hálózatukba, futár viszi hozzám a szig. biz. intézkedéstervezetet a rendkívüli állapot szintjének csökkentéséről, mert Bishop utasítására abból kell rövid közleményt fabrikálnom. Csakis ami a népre tartozik. Felhívtam a főnököt, hogy mennyire sürgős a dolog. Ideges volt, a beszédét rakta éppen össze. Közölte, hogy azonnal lássak hozzá, mi nem világos a sürgős szón, a párttanács ülés után sajtótájékoztatót tart, ott akarja bejelenteni a készségi szint enyhítését. Lehetőleg a párt elnökjelöltjeként lépne fel máris, ha hajlandó lenne az én Igor barátom a szavazásig elvinni a dolgot. Barátja a hóhérnak, de lenyeltem a sértést, tettem egy óvatos utalást a szervezeti szabályzatra, amely szerint a pártelnökség egyetértéséhez kötött az előterjesztés, ettől a bonyadalomtól még ingerültebb lett, basszamegezett egy sort. Az Elnöknek egyszerűbben ment az ilyesmi: odaszólt, hogy mi legyen, és az lett, kukacskodás kizárva.

Mire beértem a párt székházába, Bishop már ott volt, de nem találkoztunk, mert javában tárgyalt Janekkel és a pártelnökség tagjaival. Nekem meg az jutott feladatként, hogy kiszimatol-

jam a párttanács tagjainak a véleményét, felmérjem a pártban jellemző hangulatot. Hamar rájöttem, hogy máris Bishop erős embereként kezelnek, így aztán mismásoltak, lavíroztak, csudára körületekintően nyilvánultak meg előttem.

Most vált számomra világossá, hogy Viczek Ervin *mennyire* a párt kedvence, a jövő ígérete. Neki bezzeg esze ágában sem volt, hogy az ülés előtt irodák titkos mélyén alkudozzon, azon már túl volt, most inkább a személyes varázsával igyekezett megnyerni az ország összes tájáról bezúdult helyi korifeusokat. Természetesen letámadtam őt az első adandó alkalommal. Elég komikus, utólag belegondolva, ahogy ravaszkodva tapogatóztunk, ő Bishop, én az ő szándékai felől. Megadtam Viczeknek a kellő respektust, igyekeztem meggyőzni, hogy elégedjen meg a pártelnöki tisztségre jelöléssel, az tökéletes ugródeszka lehet számára a következő ciklusban, amikor Bishop már a visszavonulását tervezi régi szakmájába, lehetőleg az országon kívüli bankvilágba, de ez maradjon köztünk. Miként lehet ekkora hantát meggyőzően előadni? Sehogy. Viczek egy szavamat se hitte el, de megtartotta magának a kételkedését. Az ülés kezdete előtt Janekkel váltottam szót még gyorsan, önhatalmúlag arra kértem, hogy ha Bishop másként nem dönt, Viczek után kettővel adjon szót neki, és lehetőleg két bugyuta figurát illesszen be közéjük, akad választék bőven.

Bishop az első sorba ült le az elnöki emelvénnel szemben, mintha szemmel akarná tartani, mit művel Janek. Magához intett, hogy csücsüljek szépen mellé, a fülébe kellett sugdosnom, hogy egy-egy felszólaló ki fia-borja, beszéltem-e a fejével, mit várhatunk tőle. Kis kartonlapocskákra írja a beszédei vázlatát, a belső zsebéből húzza elő szinte észrevétlen, amikor a szónoki pulpitushoz vonul. Öntudatos léptekkel masíroz, nem csak úgy odaballag. Félelmetes érzéke van kiválasztani a megfelelő pillanatot, amikor a hallgatóság fogékonynak bizonyul a mondandójára. A fülébe súgtam, mit kértem Igortól, hogy kettővel Viczek után következzenek, jóváhagyón bólintott. Aztán mégsem úgy lett.

Az Elnök örökségét méltató első felszólalókra Bishop mérésékelten figyelt, inkább elolvasta a sajtótájékoztatóra készített papíromat a rendkívüli állapot szigorának enyhítéséről. Kihúzott pár szót, beleírt ezt-azt, a lényegét nem érintette. Bennem közben borzongató emlékek ébredtek azokról az évekről, amikor feltörekvő ifjúként hosszú napokat töltöttem a párttanács ülésein a karrierem megalapozására. Azóta tovább süllyedt a színvonal, ha ez egyáltalán lehetséges.

Élénkség akkor támadt először, amikor Janek bejelentette, hogy az igazságügyi miniszter következik szólásra. Quintus meglepődött, későbbre számított. Próbáltam jegyzetelni a mondókáját, de nem volt benne egy épkezláb önálló gondolat. Az általa és az Elnök által felépített közjogi rendszert méltatta. Kábé annyi köze volt az új alkotmányhoz, hogy az Elnök diktátumát törvénytörvénnyé íratta át. Ráadásul éppen most derül ki, hogy milyen silány munka volt: amint nincs színen a vezér, inog az egész tákolmány. Szónokként is pocséknak bizonyult Quintus. Maga is érezhette, hogy nem nyújtott valami meggyőzőt, úgyhogy megkönnyebbült a népség, amikor bejelentette, hogy a híresztelések ellenére nem készül az Elnök utódjának szerepére, ellenben nagyon is el tudja képzelni, hogy a jelenlegi ügyvezető kormányfő, Bishop miniszter úr folytassa az ország irányítását, hiszen pazar teljesítményt nyújt a kormány élén e kritikus napokban.

Janek olyanokat szólított fel, akik teljes mellszélességgel támogatták Quintus javaslatát, hozzáfűzve a pártelnöki és az államelnöki tisztség időleges szétválasztását. Ment minden, mint a karikacsapás, büszkén ücsörögtem Bishop, mellett, mint aki simán elintézte neki a jelölést.

A főnök ekkor váratlanul jelezte Janeknek, hogy most szólalna fel. Mindenki későbbre várta, én magam elsősorban. Viczekért szaladt valaki, hogy jöjjön be gyorsan az aulából, mert Bishop szónokol. Ő bezzeg nem az első sorba tülekedett, hanem a párttanács tagjai közé ült szerényen, hátul.

Bishop úgy agyba-főbe dicsérte Viczeket mint a pártelnöki tisztségre legalkalmasabbat, hogy a plafon majd' ránk szakadt. Ezt követően komplett kormányzati programot vázolt fel. Magam is meglepődtem rajta, keményen dolgozhattak a többi szövegírói. Nem volt fárasztóan hosszú, mégis alapos, lelkesítő tervek sorakoztak benne, amitől majd a népszerűségünk magasba szárnyal. Rétori teljesítményként is remek volt. Végre elért a párt reformjának taglalásához. Hangoztat- ta, hogy mindez a saját elgondolása, egyszerű tagként adja elő, viszont rendkívül kíváncsi, hogy mit szól hozzá Viczek, akit ifjú kora és viszonylagos tapasztalatlansága dacára is me- legen javasol a pártelnöki tisztségre, mindenben számíthat a támogatására. Túl direkt volt, ahogy el akarta téríteni a riva- lizálástól, szívtam is a fogamat.

A főnök ezután megtisztelte azzal a magas pártfórumot, hogy nekik jelentette be elsőként a hírt: a rendkívüli állapot fennmarad, mert a veszély nem múlt el, de hála az erre hiva- tott szervek gondosságának, immár enyhíthetünk a rendkí- vüli állapot szigorán, amint azt mindjárt közli is az aulában várakozó sajtósokkal: nem volna helyes, ha máshonnan érte- sülnének. A párttanács a mérvadó testület, ezzel is jelzi, naná. Végül a helyhatósági választásokról ömlengett, hogy sajnos a merénylet miatt háttérbe szorult, pedig milyen hallatlanul fontos, lényegében nincs annál fontosabb, mint hogy a vége- ken szilárdan tartsuk a hatalmat, különben itt a fővárosban mi senkik és semmik vagyunk, rajtuk múlik minden, a vidékie- ken országszerte, akik a nép közelében élnek, és nem csupán érzik a mindennapi gondjaikat, de segíteni is tudnak rajtuk, az Elnök is tudta ezt, ő is tőle tanulta, hogy mily hallatlanul fontos a helyieket segíteni és rájuk támaszkodva kormányoz- ni. Kiváló beszédet tartott a főnök, úgy véltem, nyert ügyünk van. Korai volt az öröm.

Janek ugyan hajlott volna arra, hogy máris tető alá hoz- za a kompromisszumot a pártelnöki és államelnöki tisztségek betöltőinek szétválasztására, de váratlanul jelentkezett Hardi,

akinek az ideiglenes államfői pozíció nélkül is akkora a párt- ban a tekintélye, hogy akkor szólal fel, amikor akar. Oldal- ra lestem Bishopra, rezdületlen volt az arca, de ismerem jól, majd' felrobbant mérgében.

Hardi a szokásos őrzöngését produkálta, hogy felhergelje a punnyadni kezdő népséget. Félelmetes lassúsággal kezdte, úgy szűrte a mérgező szavakat, mintha fájna kiejteni őket a száján, aztán egyre hevesebben ágált és gesztikulált, épp csak verni nem kezdte a pulpitus lapját. Zagyvaságai tömkelegét zúdította ránk: az Elnök meggyilkolása egy alávaló puccskí- sérlet kezdete, csodálja, hogy a pártvezetés egyetérteni látszik a defetista lépéssel, márpedig a veszély nem csökkent, szó sincs róla, hogy a merénylet zavarodott fejű magányos gyilkos volna, a fenyegetés kézzel fogható, nemzetvesztő ellenségeink itt lihegnek a nyakunkon, márpedig mi nem hagyjuk eszmei értékeinket és történelmi eredményeinket veszendőbe menni, a hazaárulókkal nincs alku – mintha bárki is alkudozott volna bárkivel. A Hardi-féle tízperces téboly úgy feltűzte a párt idiótáit és fanatikusait, hogy danolva indultak volna nyom- ban a polgárháborús harcmezőre.

Hogy ez mekkora barom! – gondoltam, de Bishop, mintha csak kitalálta volna, mi jár a fejemben, odasúgta, hogy Hardi eszelős indulata csupán látszat, nagyon is észszerű és célratö- rő a viselkedése: éppen megágyaz Viczek kettős elnöki jelölé- sének, mert azt képzei, ha ő lesz a királycsináló, kézben tudja tartani az ifjoncot. Sunyi egy alak, attól, hogy pszichiátriai eset, még roppant vészterhes dolog, ha tartósan az ellenfe- lünk marad.

Viczek beszéde a Hardi-féle örület után szinte csillapítóan hatott, bár maga is radikális hangot ütött meg. Humoros volt, a fene egye meg, tényleg szórakoztató figura, a gyászleplek- kel burkolt tanácssteremben sem volt visszatetsző a kedélye. Magabiztos és egyúttal tisztelettudó volt a fellépése. Zseniá- lisan nem mondott semmi újat, ebben persze nem lógott ki a sorból, láthatóan arra törekedett, hogy ne lehessen belekötni.

Aztán váratlan fordulattal orcátlanul lenyúlta Bishop szociális tervei közül a leghangzatosabbakat, mintha magától értetődő volna, hogy azok vannak napirenden, noha hevenyészett számításaim szerint másfél éven belül menne csődbe az ország, ha tényleg mindet bevezetnénk. Viczek végezetül egyetértett Hardival a napirenden lévő veszélyben, kijelentette, hogy nem lankadhat az éberségünk, megalkuvás nélkül harcolni kell a külső erőktől támogatott összeesküvőkkel, a nemzet lelkének elsorvasztására törő demagóg bajkeverőkkel. Olyan falrengető pátosszal zárt, hogy a hátam borsózott tőle.

Már Viczek beszéde közben jeleztem Janeknek, hogy muszáj szólnom, ő Bishopra hunyorított, aki bólintott, úgyhogy készülhettem. Rögtönöznom kellett, de sebj, sületlen frázisokat én is tudok pufogtatni. Erősek vagyunk, a kormány a helyén van, a megszokott harmóniára vágyó lakosság zaklatása nélkül is úgy nyakon cserdítjük, aki kezet próbálna emelni az Elnök által kiépített rendszerre, hogy attól koldul, nyugalmat biztosítunk, nem azzal őrizzük meg a nép bizalmát, ha segítünk ellenfeleinknek polgárháborús hangulatot szítani, viszont irgalmat nem ismerő szigort gyakorlunk a biztonságunkat netán feldúlni kívánó nemzetvesztőkkel, a tényleges ellenséggel szemben, ez Bishop kormányfő elnöki programjának alapja, aligha hiszem, hogy akad a teremben, aki opponálná – így szóltam fenyegetően és biztatón egyszerre. Tapasztalathból tudom, hogy pártfórumon csínján kell banni a külfölddel, olaj lehet a tűzre az emlegetése – „nehogy már mások beledumáljanak a belügyeinkbe, még mit nem”, így durcáskodnak folyton –, a külső megítélésünk majd a választási kampányban lesz fontos, ha eljutunk odáig. Mégsem tudtam megállni, hogy ne idézzek pár sort keleti és nyugati vezető lapokból: lám, Bishop urat néhány nap alatt az Elnök utódjaként emlegetik, mint az elnöki cím várományosát, különleges nemzetközi helyzetünk megőrzése tőle várható. Szerencsére a párttanács tagjai többségükben rémisztően provinciálisak, nem olvasnak semmilyen nyelven semmilyen lapot,

így bátran szemezgethettem a nekünk kedvezőkből. Jókora tapsot kaptam, ha nem is akkora üdvivalgást, mint Viczek. Döntetlenre hoztuk, úgy éreztem. Bishop is megerősített: náluk van az érzelmi, nálunk az értelmi többlet.

Levezetésként még hozzászóltak tucatnyian. Lelombozó volt a színvonal. Látszott, hogy a testület nincs döntéshez közeli állapotban. Janek a zárszavában elmondta, hogy majd ő megtudakolja a párttagság véleményét a „szokásos csatornákon”. A szennycsatorna jutott eszembe, szégyen reám. Bishop már előbb kiment megtartani a sajtótájékoztatót, hogy megelőzzön minden más nyilatkozót. Nekem bent kellett maradnom az ülésteremben hátvédként, így utólag tudtam meg, hogy nagyjából az hangzott el a főnöktől, amit megírtam: a rendkívüli állapot szintje mérsékelhető, a köznyugalom fontos, majd hozzátette, hogy a párt felelősen mérlegeli az elnökjelölést, neki magának is az a véleménye, hogy nem szabad elhamarkodottan dönteni, eleve nem volt napirendre tűzve szavazás, szó sincs kudarcról, az államelnöki és pártelnöki tisztség szétválasztása a domináns álláspont. A tévében láttam az esti híradóban, magabiztos volt, meggyőző, erőt sugárzó. Az ülés után viszont káromkodott és csapkodott, amikor már csak én láttam. Előtte Janek irodájában is higgadtan, sőt derűsen viselkedett, úgy társalogtak Viczekkel, mintha át sem akarnák harapni egymás torkát. Aztán a társaságomban verbálisan levezette a feszültséget, röpködött a sok bassza meg és kurva anyját. Ledöntöttünk egy-egy dupla whiskyt a készletéből, attól lehiggadt.

Hazafelé nem láttam fegyvereseket az utcán, viszont amint kiszálltam a kocsiból, hivatali üzenet érkezett. Három fiatalembert őrizetbe vettek az interneten megjelentetett bejegyzéseik miatt, terrorcselekményre uszítás a gyanú, gyorsított eljárással kerülnek majd bíróság elé. Kiszivárgott a letartóztatások híre, mondják ilyenkor Tiba emberei, dühöt szimulálnak hozzá. A fenét szivárgott, kiszivárogtatták, hogy aztán a nemzetbiztonsági érdekre hivatkozva se megerősíteni, se cáfolni ne akarják.

Vacsora közben Dana elmesélte, mi mindent látott-hallott a médiában, mit olvasott a neten. Idegesítő, hogy a kezdeti sokk után azt kezdik pedzegetni, vajon az Elnök nélkül mennyire stabil a karizmatikus vezetőre épített rendszer. Őszinte véleményt kértem Danától: szerinte Bishop vagy Viczek a szimpatikusabb az embereknek. Habozás nélkül Viczeket említette, de nyomban hozzátette, hogy pusztán a személyes varázs kevés, a képességek és a tapasztalat Bishop mellett szólnak. Szép kísérlet volt a megnyugtatómra, de egyre az járt a fejemben, mennyi dolgunk lesz még, hogy sikert érzünk el. Dana talán fel sem fogja innen, a mi csodás villámból szemlélve a világot, mi minden forog kockán a személyes sorsunkat illetően is. A vagyonátjátszásról eszembe jutott Henrik és az özvegy. Beszélni kellene velük Bishop támogatásának módjáról. Ha Bishop nem tart beszédet a temetési cécón, álljon közvetlenül a család mellett a koporsónál, nyújtsa a karját az özvegynek, hatásos gesztusok kellenek, majd javasolom neki.

Kilenc

Debor Emma meztelenül szeret aludni. Úgy belecavarja magát a takaróba, hogy komoly tornamutatvány kibogozódni belőle. Szerda reggel mégsem a takaróba, hanem az ő Milkájába gubancolódva riad a telefonhangra. Szeretkezés közben becézheti csokinéven elvarázsolt kedvesét, ez világosan kiderült az éjjel. Álomittasan valahogy megtalálja a saját lábát, a kezét is kihúzza a boldog vigyorral szundizó fickó feje alól.

Akad kellemesebb napnyitó élmény, mint Michalek főszerkesztő morcosága, de Emmának ezúttal ez jut. Maximum egy napot maradhat még Zantában, legalábbis a lap ennyit tud finanszírozni, de saját költségen sem ajánlatos több időt elvacakolni, közli a főnök, legkésőbb csütörtök délig várja a cikket, hogy a pénteken utcára kerülő számba még be tudják suvasztani. Írja meg, amire eddig jutott, majd később folytatja, semmi kifogás, a címlapsztori Debor Emmáé, Way Simon és az Elnök portréja díszeleg majd egymás mellett, az adja el a lapot. „A zsarnok és szabadítónk” – vetné közbe Emma a főnökbosszantó címjavaslatot, de Michalek nem hagyja szóhoz jutni. Úgy írja meg végre egyszer az életben Debor zsurnaliszta azt a kurva cikket, hogy ne kényszerüljenek húzni belőle, lehetőleg változtatni se kelljen rajta, mert rohadt unalmas eljátszani, hogy a hölgy a merész és rendíthetetlen hős, ők meg Mayorral a beszari alakok, próbálná csak meg a kishagyasád kinkeservvel fenntartani az utolsó független helyzetet, és nem akar több kifogást, hogy mily tudásnak nincs még birtokában, s mi az, amit szerinte túlzottan kényes volna

közölni; ami kényes, azt mellőzze, de akármit hagy is ki, a cikk legyen szenzációs, húzzon bele, jusson el a Way-sztoriban legalább a Hanka-perig, azt úgyis töviről hegyire ismeri, három teljes oldalt kap, legfeljebb négyet, a képszerkesztő bevetésre készen várja az anyagot, a konkurens kormánypárti hetilapok java része már ma megjelent, a többi csütörtökön kijön, mind tele uszítással és fröcsögéssel, sárba tiporják a merénylőt, azt a visszaeső bűnözőt, aki a maffiózó Hanka polgármester tette társa volt, ezt a kontextust azért vegye figyelembe az édes Emmácska, ha még nem szállt el teljesen az agya, remélhetőleg nem lett plátói mód szerelmes utólag a kedves orgyilkos úrba.

Emma megszakítaná a főnöki szózuhatagot, de a lélegzetvételt felfüggesztő Michalek nem kíváncsi a válaszra, mire megnyikkanna, már le is tette a telefont. Emil felébredt a mocorgásra, az oldalán fekszik, könyököl és vigyorog, félrehajtott fejét a járomcsontjánál támasztja az ökle, ahogy bámulja meztelen szerelmét kezében az elnémult mobillal. Szerintem szeretkeznünk kéne egyet vagy kettőt, fejtené ki jól megfontolt álláspontját, de mire megszólalna, Emma már fekszik rajta, eldugaszolja mindkettejük beszédhez nélkülözhetetlen nyílását. Ébredéskor is tökéletes ízű a csókja, igazi édes Milka, semmi szájszag, még a verejtéke is finom, tuti, hogy nincs ilyen pasi, ez csak álom vagy félreértés, gondolja Emma. Most Emil telefonja berreg. Hadd szóljon, majd megunja.

Másodjára már csak rövid üzenet érkezik a cégtől, sajnos Emilnek is van ideges főnöke. Rosszul indul a nap: a rögtönzött szabadságának vége, nyomban térjen vissza a munkához. Mi lehet olyan sürgős, amikor eljöttem nyugi volt, inkább pangás, csodálkozik Emil, de fegyelmezetten visszaír: a déli vonaton rajta lesz, másnap reggel munkakezdéskor számíthatnak rá.

Nemigen akarják abbahagyni ezek ketten a csókolózást. Pedig muszáj lesz, Emmát várja a munka. Egész pontosan Barda Milos rendező úr várja titkos találkozóra egy kávézóba.

A próbák előtt rendszerint ott szopogatja el a kapucsínóját némi szeszes alkohollal kísérvé – ahogy ő maga gúnyolódik egészségtelen szokásán.

A kávézó előtt Emil búcsúzik Emmától, akire Barda után még vár egy beszélgetés, talán a legfontosabb itt Zantában, Fabritius Fedort, Way egykori védőügyvédjét kell letámadnia. Abszurd a tempó, amelyet a főszerkesztő diktál: hogyan írja meg a cikket, ha még nem beszélt sem Way korábbi nejével, sem a húgával? A városházán nincs senki Way egykori munkatársai közül, aki engedély nélkül szóba merne állni egy firkással. Hogyan lesz ebből épkezláb cikk másnap délre? Emma maga sem tudja elképzelni. Nagy úr a határidő, nem ez lesz az első átvirrasztott éjszakája. Emillel kellemesebb volna, de ő hiába telefonál, hátha ki tud könyörögni a főnökétől még egy utolsó szabadnapot, csak a rögzítő szajkózza a magáét. – Üzennék én, de azt nem tennéd zsebre – morog Zavadsky mérnök. Megbékél lassan, Emma éjszakája amúgy is foglalt, a laptopjával tölti kettesben. Az az átok cikk nem várhat.

Barda Milos eltéveszthetetlen jelenség, ahogy megszállja a törzsasztalt a kávéscsészével, a telefonnal és egy fontosságot sugalló szürke dossziéval. Emmának nincs kétsége, hogy vele van találkája, csakis ez a túlkoros hipszter lehet az, aki rá vár piros-sárga-barna, extravagáns öltözetében; pont úgy fest, ahogy a közhiedelem szerint egy bohém színházi rendezőnek ki kell néznie. Beletörődve fogadja Emma a gálánsnál dévajabbra sikeredett kézcsókot. Innen csak egy paraszthajszál, hogy a tenyerembe pusszantson, ez tényleg minden szemrevaló nőt meg akar dönteni, gondolja, s valami okból Prády államtitkár jut az eszébe róla. Ő is ilyen lesz húsz év múlva: egy korosodó szépfiú, aki nem vesz tudomást az arcára lopódzó ráncokról. Még bizakodik is a tükör előtt: markánsabb tőle az a sármos pofám. Kiköpött Marlboro Man.

Szóval ez az alak volt Way Simon legjobb zantai barátja. Dobroszon meg a svihák Winkler Alex – ezen mereng egy

pillanatnyit Emma, miközben helyet foglal Milos asztalánál. A keresztnévén kell szólítania a rendező urat, ragaszkodik hozzá. Komoly lelki defektje lehetett Simonnak, hogy folyton ilyen kivagyfi figurákhoz csapódott. Nem volt elég parancsnoknak az apja? Az ilyen Alex- és Milos-féle pasiknak nem barátokra van szükségük, hanem feltétlen hívekre, akik nap mint nap táplálják világnagy öntudatukat.

Rontsunk ajtóstól a házba, nógatja magát Emma: nincs idő tökölnödni, amíg ez a Milos eljátssza a nagyfiút, és lassacskán ráébred, hogy nem leszek a trófeája. Most épp köszönetet int a csini pincérnőnek, aki a dekoltázsát feltárva teszi le elé a konyakospoharat. Régi játék közöttük, jelzi a két összeakadó pillantás. Emma nagy bögre teát rendel mézzel és tejszínnel, bánja is ő a furcsálló visszakérdezést.

– Tegnap beszéltem Way Simon régi társaságának tagjaival. Azt állították, hogy maga volt Simon legjobb barátja – vág bele Emma.

– Jól mondták – bólint rá Milos.

– Az ember általában nem dugja a legjobb barátja feleségét, eddig ebben a tévhitben éltem – mondja lefittyenő ajakkal s némi éllel Emma.

– Mire ez az agresszív hang, kisasszony? – ütődik meg Milos. Még az öblös konyakospoharat is leteszi az asztalra, amiben lögyölni és szaglászni kezdte az aranylót italt.

– Ne áruljunk zsákbamacskát, szeretnék egy őszinte beszélgetést – húzza össze a szemét szigorúan. – Halálosan elegendem van a sumákolásból. A szavamat adtam a telefonban, hogy nem írom meg, amiről jelzi, hogy bizalmasan mondja, tartom magam hozzá. De nem csinállok bohócot magamból, nem játszom el a tudatlant.

– Oké, nem rezelek be magától, kedves Emma, korábban keljen fel, aki rám akar ijeszteni. Kérdezzon bátran, legfeljebb nem válaszolok, ha nincs kedvem beszélni valamiről.

– Én is így gondoltam, kedves Milos. Ismerni vélem már az eddigi beszélgetéseimből Way Simont annyira, hogy felté-

telezem, a maguk barátsága nem volt egyenrangú kapcsolat. Jól sejtem?

– Hm. Ez így pontos, bár magam sosem gondoltam bele. Elfogadtam Simontól, hogy a legjobb barátja legyek. *Számára* a legjobb barát, talán így fogalmazhatnám meg a kapcsolatunk természetét. Érdekes fiú volt, nem törleszkedett, nem hízelgett, nem erőszakolta rá magát senkire, egyszerűen látszott rajta, hogy kivel akar jóban lenni. Nem volt benne semmi taszító, mint a legtöbb emberben. Megbízható volt, őszinte, tapintatos. Megérezte, mikor terhes a társasága, olyankor lelépett. Szórakoztatónak sem mondanám, viszont remek közönsége volt az olyan dumagépeknek, mint amilyen én vagyok. Ezt is biztos elárulták rólam Erna meg a többiek.

– El bizony. Megtudtam, hogy maga volt a társaság közép-pontja. Meg a két lány, Erna és Anna. Kettejüknek Simonnal megvolt mindkét nő, mondanám a maga hanyag stílusában, ha ez a frivol megjegyzés nem sértené Simon érzéseit a szerelme, vagyis a felesége iránt.

– Azt mondja, hogy nem mondaná, de éppen azt teszi: nagyon is mondja. Ironikus, ez tetszik nekem. Kevés nőre jellemző. Viszont nem hiszem, hogy az olvasóit tájékoztatni szeretném hajdanvolt bensőséges kapcsolataimról. Sőt, kifejezetten kérem, hogy mellőzze az efféle intimpistáskodást. Azért vállaltam a beszélgetést, mert nem úgy ismertem magát az írásaiból, mint egy magánügyekben vájkáló bulvárcicát.

– Simon jelleme és sorsa érdekel, semmi más. Talán tudja, talán nem, Dobroson már megtörtént vele szinte ugyanaz, mint itt Zantában. *Szinte* ugyanaz, egy óriási különbséggel. Ott is sokáig járt egy lánnyal, mint itt Ernával, aztán egy nap elé állt, hogy sajnálja, de szerelmes lett valaki másba. A különbség, hogy ott megalázón visszaütötték, itt viszont az ön barátnője elfogadta őt, sőt hozzáment feleségül, gyerekeket szült neki.

– Én pedig az aljas áruló vagyok, a csaló, aki suttyomban dugja a barátja nejét a régi szép idők emlékére – mondja Milos a konyakba kortyolva. Fanyalogva teszi hozzá: – A szoká-

szos háromszög. A színházban az intrikust hálásabb játszani is, rendezni is, mint az epekedő hősszerelmest. A valóságban nem ilyen egyszerű.

– Akkor mondja el, kérem, hogyan zajlott mindez a valóságban. Röviden a lényegét. Eszemben sincs moralizálva ítélni. Érteni szeretném, ami Simonnal történt a merényletig vezető úton.

Barda Milos látványosan megnyomja az asztalon fekvő telefonján a hangfelvétel gombját.

– Rendben. Ha nem bánja, felveszem a beszélgetést. Elmondom, amire kíváncsi, feltéve, hogy a nevemet meg sem említi, és a magánéletünk kényes része nem kerül a cikkébe. A bólintást ígéretnek veszem – mondja Milos, és felhörpinti a konyak maradékát. – A többiek nyilván elmondtak minden lényegest hajdanvolt társaságunkról. Csakhogy mi négyesben, Simon Ernával, én pedig Annával gyakorta találkoztunk tőlük külön is. Erna talán még nálam is nagyobb dumás, ha ez egyáltalán lehetséges. Remekül szórakoztunk, eljártunk moziba, színházba, koncertekre, kocsmáztunk, volt táncika is a lányok kedvére. Kettejük kapcsolatában Erna volt a domináns fél, a miénkben pedig én, noha Anna ezt néha nehezen viselte. Öntudatos nő volt, okos és művelt, nem csupán szép. Nem tűrte, hogy lekezeljék, háttérbe szorítsák. Gyakran majd' falra mászott tőlem, bevallom, mert én meg úgy tartottam, szégyen vagy sem: nekem egy nő ne dirigáljon. Anna akaratos volt, pár dologban nem tűrt ellentmondást. Főleg a politikában. Lehordott alaposan, mert engem ugyan nem érdekelt a politika, de ismertem a dörgést, tudtam, hogy abban az elcseszett rendszerben csak akkor juthatok előre a pályán, ha jól fekszem a hivatalosságnál. Anna könnyen dumált, tanárnak készült, egynek a sok közül, ott nincs úgy szem előtt az ember, mint a színházi világban. Anna egész családja kőkemény nacionalista volt, nem is tudom, hogy azt a régi rendszert utálta-e jobban, vagy a függetlenség hiányát. Mondjuk, nagyjából azonos volt a kettő, összefüggtek, de az nem mindegy, hogy

ki mit szidott benne. Kevesen tudják, Annának se árultam el soha, de negyedrészt zsidó vagyok, legalábbis a nácik szerint, engem viszont rohadtul hidegen hagy bárki származása, rosszul tűröm a megkülönböztetést. Kosikék családjában ellenben egy kis szalonrasszizmus magától értetődött. Az a fintorgós fajta. Másan is veszekedtünk Annával, nemcsak a politikán, martuk egymást mindenféle marhaság miatt. Túl erős volt az egyénisége hozzám, az enyém meg hozzá. Lényegében bármin képesek voltunk hajba kapni. Simon nem értette, hogyan lehet egy ilyen okos, gyönyörű és minden szempontból tökéletes nővel veszekedni. Én viszont még az efféle ömlengésekből sem vettem észre, hogy szép csendesen beleszeretett Annába. Utólag persze rájöttem, hogy észlelnem kellett volna a jeleket, ahogy bámulta, amilyen figyelmes volt hozzá, ahogy mindig neki adott igazat velem szemben, kivétel nélkül mindig. Erna sem vette észre egészen addig, amíg Simon a képébe nem vágta, hogy vége a kapcsolatuknak, mert ő Annába szerelmes, nem bírja ki nélküle.

– Erna elmondta, hogyan történt. Arra volnék kíváncsi, magával hogyan közölte.

– Ugyanúgy. Találkozóra hívott, hogy beszéljünk, mint férfi a férfival, ott aztán közölte, hogy nagyon sajnálja, én vagyok a legjobb barátja, talán sosem lesz hasonló, ezért iszonyú neheze érik megtenni, de a barátságunkra való tekintettel előre szól, hogy tőlem egyenesen Annához indul, megvallja neki, hogy halálosan szerelmes belé, képtelen nélküle élni, bocsássak meg ezért, tisztában van, hogy Anna el fogja utasítani, talán ki is neveti, de mindegy, akkor sem bírja tovább magában tartani, mert beleőrül, egy hajítófát sem ér az élete, ha nem Anna lesz a párja satöbbi, satöbbi. Alig bírta abbahagyni az ömlengést. Kínban volt piszkosul.

– És maga hogyan reagált?

– Meghökkenem a szenvedélyén. Azon nem ütköztem meg nagyon, hogy el akarja venni tőlem Annát. Szerintem a férfi dolga, hogy megharcoljon a nőért, a győztes viszi, így

van berendezve a világ biológiailag. Ismerem az összes feminista szószot, sajnálom, ha megbotránkozik rajta. Ez nem a véleményem, hanem az élettapasztalatom. Simon magatartásán azért akadtam ki, mert láttam, milyen könnyedén tekerte Erna az ujjá köré. Arra gondoltam, micsoda szerelmi téboly dúlhat benne, ha ilyen lépésre képes. Minek tagadnám, nekem voltak más nők is az életemben Anna mellett, sosem tudtam lekötöni magam egyvalakinél, nem vagyok a hűség mintaképe. Simon azt mondta, észrevette, hogy mostanában hol találkozunk Annával, hol nem, hol turbékolunk, hol tépjük egymást, nem tudja, hogy mennyire veszem komolyan a kapcsolatunkat, de ő egyszerűen képtelen így élni tovább.

– És maga simán passzolta a nőt?

– Nem vagyok érzelgős típus, de ahogy néztem a barátom gyötrődését, és felfogtam, milyen átkozottul nehezére eshetett a vallomás, csak-csak ellágyultam, a fenébe is... Mint egy hollywoodi giccs, totál olyan volt a jelenet. Színdarabban nem rendezném meg semmi áron. Bár ha belegondolok, hogy mit volt muszáj... Hagyjuk. Ami a lényeg az egészben: megmondtam Simonnak, hogy én nem vagyok szerelmes típus, Anna most is azért ér rá találkozni vele, mert engem egy másik csaj vár szétárt combokkal, hatalmasat fogok, hm, szerelmeskedni vele, meg egy csomó más lánnyal is, aki csak hagyja magát, én azt az agylágyuláshoz vezető érzést, amiről itt nyíleg, szerencsére nem ismerem. Azt ajánlottam, hogy ne lovalja bele magát ebbe a szerelembe, mert Anna erősebb nála, a végén pórul járhat. Simon csak bámult rám azzal a jámbor, barna tekintetével, és képtelen volt felfogni, hogyan beszélhetek így a legtökéletesebb nőről a világon. Nem volt beszámítható. Simon nem tudta, hogy jó ideje Anna is viszonszerette őt, pedig rájöhetett volna, folyton vele dumált, összedugták a fejüket, úgy sutyorogtak, oda se bagóztak rám meg Ernára. Sokkalta jobban becsülte Simont, mint engem, amiért olyan kurvára melegszívű és tisztességes. Ernától pedig folyton azt kellett hallania, hogy micsoda remek pasi az ágyban, milyen

fantasztikus izmai vannak, mégis mennyire gyengéden bánik vele. Mintha direkt froclizni akarta volna. Szóval izgatta az én Annámat Simon, ha nem is volt úgy megveszve érte, mint fordítva. Tudtam én, hogy vége lesz előbb-utóbb Annával, mert minden nővel vége lesz előbb-utóbb, miért ne most legyen vége, ha szegény Simon így meghibbant. Ennyi. Nekem nem volt egy életre szóló nagy kaland. Ami később történt Anna és köztem, az nem volt benne a pakliban. A szerencsétlen házasságuk miatt történt, hogy összejöttünk megint. Vagyis a gyerekek miatt. Vagyis... Ez később volt, már én is házas voltam...

– Ha kérhetném, ne haladjuk ilyen gyorsan – szól közbe Emma. – A többiekkel beszélgetve felmerült Anna politikai beállítottsága és, hogy is fejezzem ki magam, hajlíthatatlan magatartása. Ha erről szólna valami közelebbit... Mint tudja, engem a merénylő és áldozata viszonya érdekel, és az Elnök ekkor kezdte meg a politikai pályafutását a pártban, amelyhez Anna és Simon is csatlakoztak. Maguk biztosan beszéltek erről. Simon ismerte az Elnököt a szülővárosukból, talán említette.

– A politika, persze, az ördög vigye! – csóválja a fejét Miłos. – Anna már csak azért is közelebb érezte magát Simonhoz, mint hozzám valaha is, mert a nézeteik voltaképp egybeestek. Simon békésebb természetű volt, Anna harciasabb, nem volt nagy különbség. Simon apja, a rátarti fővadász és Anna apja, a még rátartibb ügyvéd végképp egy húron pendültek, ez kiderült az eljegyzésen, amikor először találkoztak. Anna és Simon neveltetésének szelleme, sőt még a szigora is rokon volt. Én viszont egész mást hoztam otthonról. Engem szerencsére szabadjára engedtek a szüleim, megúsztam mindenféle agymosást, őszintén szólva tettem volna én magasról a politikának minősített gusztustalan törtetésre, ha nem azt tapasztalom, hogy annak, aki a mi édes hazánkban érvényesülni akar, muszáj törődnie vele. Engem az irodalom érdekelt, főképp a drámák, a színház. Anna viszont úgy vetette bele magát az első adandó alkalommal a politikába, amikor már érlelődött a fordulat, mintha az élete múlna rajta. Akkor

már jó ideje szeretők voltak Simonnal, csodálkoztam is, mert egyáltalán nem unták egymást, inkább még bele is lovalták magukat a szerelmükbe, hogy mennyire egyforma a felfogásuk a világról.

– Erna és Stefanek Jakob jellemezték nekem a nézeteiket, ezt ismerem. Azt is tudom, hogy Anna alapító tag volt a nemzeti demokratáknál, és Simont is magával ragadta a lelkesedése. Az Elnökről alkotott egykori véleményét viszont nemigen ismerik. Mégiscsak maga volt a legjobb barátja, biztosan többet tud mondani.

– Jimmy és Simon volt az Elnök földije, nem én, ők figyeltek föl rá. Őszintén szólva nemigen emlékszem, mit beszéltek róla. Akkor nem tűnt fontosnak. Az Elnök az én szememben az egyik feltörekvő, nagypofájú nyikhaj volt a korosztályunkból, aki a politika tüzenél akarja megsütni a pecsenyét. Később derült ki, hogy elementáris tehetsége van a hatalomhoz és a vezetéshez. Tudtam, persze, hogy Simon ismeri őt, de akkor még csak a legifjabb képviselő volt a parlamentben, semmi különös. Nem volt szimpatikus. Nagyképű seggfejnek tűnt. Ezt nem idézheti a cikkben névtelenül sem.

– Oké, nem fogom. Erna szerint az örömszülők furcsállották, hogy maguk ketten voltak a tanúk az esküvőn.

– Régimódi család volt mindkettő. Mi viszont nagyon nem voltunk régimódiak.

– Ahogy elnézem, most sem az – tekint végig Emma a bohém uraság színpompás öltözkén.

– Ha arra céloz, hogy még mindig nem nőtt be a fejem lágya, dicséretnek veszem – dől hátra Milos. Jobb tenyerébe fekteti az öblös fenékű konyakospoharat, az orrához vezeti, élvezettel szaglássza a második adagot. Hiába no, a konyak a gyengéje. Máskor beéri egyetlen délelőtti lökettel, de ez különös alkalom. Épp akkorát hörpint, hogy megteljen szája a nemes ital ízével, nem nyeli le rögtön. Finom. Tartja tovább a poharat, szinte érzéki élmény az is, pedig túllépte már az ital az ideális hőfokot.

– Hallottam Ernától, hogy Kochanek polgármester Anna pártbéli ismeretsége révén vette fel Simont a városházára dolgozni – vált témát Emma. – Arról is tudok, micsoda áldozat volt a részéről, hogy Anna kedvéért lemondott élete szenvedélyéről, az erdőről. A további történetről viszont nem tudok, jószerivel semmit. Ha ebben segítené... Félre ne értsen, most nem a házasságtörésre gondolok...

– Engem is meglepett, hogyan képes Simon lemondani a hivatásáról, beülni helyette csinovnyiknak. A nők, mindig a nők... Továbbra is fülig szerelmes volt Annába, hiába múltak az évek. Ne nézzon így rám, legyen szíves, tudom, hogy egy szemétnak tart, de azt a dolgot Anna kezdeményezte.

– Utalt rá, hogy a gyerek miatt.

– Patriknak hívták a kisfiút, pedig Wayéknál a Simon nevet volt szokás továbbvinni. Ebben is Anna akarata döntött. Simon egyszerűen képtelen volt elfogadni, hogy nem tudják meggyógyítani a fiát. Nagy nehezen tanult meg járni, pelenkázni is kellett, már-már úgy tűnt, hogy mindörökké, de az igazi csapás akkor érte Simont, amikor kénytelen volt belátni, hogy értelmi fogyatékos marad a fia. Simon elszántsága nélkül Patrik még ennyit sem fejlődött volna.

– Erna említette, hogy Anna volt az igazi áldozat. Neki kellett otthon maradnia és ápolnia a kisfiút.

– Igaz, de Simon odaadása legalább annyira fontos volt szegény srácnak. Anna depressziós lett, Simon viszont nem vette tudomásul, hogy a neje is segítségre szorulna. Hiába figyelmeztettem barátilag, nem maradt rá energiája. Mindig a fia volt az első, elképesztő, mit meg nem tett érte. Így esett meg a dolog Anna és köztem. Panaszkodott, elsírta a bánatát, én vigaszt nyújtottam. Simon még örült is, hogy maradt egy igaz barátjuk. Rossz volt a lelkiismeretem, de Anna nem bírta egyedül otthon, bezárva a beteg kiskölyökkel. Én meg gyakran ráértem napközben. Előfordult, hogy Simon maga biztatott, vigyem el színházba, társaságba Annát, hadd szabaduljon ki egy kis időre, ő szívesen vigyáz a gyerekekre, mi

meg... Rémesen hangzik így elmondva, tudom. De más volt látni Annát, akivel én korábban... A fenébe is, mi ütött belém, nem akarok mentegetőzni, nem tartozik se magára, sem senki másra. Vége lett köztünk, amikor a kis Rita megszületett, és Patrik napközi otthonba került. Akkor Anna elmehegett végre tanítani. Ne nézzon rám így!

– Hogyan nézek?

– Sejtelmesen. Rita Simon lánya, nem az enyém. Tiszta apja.

– Fel sem merült bennem más. Maga igencsak szexcentrikus.

– Mindenki az, csak nem mindenki vallja be. Magának igézően szép a szeme, ugye tudja.

– Ha az jár a fejében, hogy kisegítene a szexuális nyomoromból, köszönöm, de nem szorulok rá. Örülnék, ha inkább arról beszélne, mit mesélt Simon a városházi munkájáról.

– Biztosan sokat mesélt, de engem nem érdekelt. Egyik fülemen be, a másikon ki. Végső soron illett hozzá a hivatalnoki munka, ha már nem tehettem, amihez kedve volt. Simonba nem szorult egy csöppnyi kreativitás sem, vagy ha igen, gondosan titkolta. Figyelmes volt, szorgalmas, kötelességtudó, pedáns. Újítás nuku. Aktatologatás volt a dolga, azt hibátlanul ellátta.

– A környezetvédelem volt a területe.

– Kacagnom kell – dől hátra Milos. – Körülnézett már egy kicsit Zantában? Környezetvédelem itt? Sziszüphosz sírva menekülne, ha rábíznák. Az első polgármesteri ciklusban tényleg az volt a munkaköre, de amikor az NDP elvesztette a választásokat, és Hanka lett a polgármester, a területfejlesztési osztályon lett csoportvezető. Ezen alaposan megdöbbenünk, legfőképp Anna. Arra számítottunk, hogy egyből kirúgják mint potenciális ellenséges ügynököt.

– Ugyan már, ez nevetséges. Mitől lenne ellenséges ügynök egy jelentéktelen hivatalnok?

– Sajnálom, kedves Debor kisasszony, nem szívesen minősítem önt tájékoztatatlannak, netán naivnak, de kénytelen vagyok. Simon ugyanis valóban ellenséges ügynök volt a városházán. Pontosabban az lett. Hanka nem sejtette, hogy kigyót

melenget a keblén, amikor a barátomat előlépteti. Mentségére szóljon, ha ez mentség, hogy Simon Anna nyomására tette, amit tett. Nem érti, látom az arcán. Elmagyarázom, mástól úgysem hall ilyet. Anna, amikor taníthatott végre, újra belevetette magát a politikába. Hajsza! híján elnökké választották a nemzeti demokraták városi vezetőségében, de végül csak helyettes lett. Teljesen kiborult a választási vereségeken, előbb a parlamentin, aztán a helyhatóságin. Elképzelni sem tudta, hogyan történhetett. Nemzetidegen gazoknak tartotta az ellenoldalt mindig. Rávette Simont, hogy rajta keresztül szivárogtasson ki a pártjuk helyi vezetésének bizalmas hivatali információkat a területfejlesztésről.

– De hiszen azokat az anyagokat a Városi Tanács nemzeti demokrata képviselőinek is meg kellett kapniuk... – értetlenkedik Emma.

– Ismételnem kell, hogy kegyed végtelenül naiv. Vagy inkább eljártssza a naiv kislányt, hogy kiszedje belőlem a fene nagy titkokat. Maga is tudja, hogy amit a tanácsi testület elé terjesztenek, az csak nagyon érintőleges viszonyban van azzal, ami valójában történik. Pláne a hatalmas pénzeket megmozgató fejlesztési területen. Ezt speciel megjegyeztem, ha a részleteket nem is, amikor Simon pletykált róla ezt-azt. A színház felújítási munkálataira kiírt tender sorsa engem is érdekelt, néhány tízmilliót abból is lazán lenyúltak. Minimum.

– Mivel tudta Anna meggyőzni a férjét, hogy kémkedjen? – ráncolja a homlokát Emma. – Nem volt jellemző rá. Nagyon nem. Minden ismerőse a becsületességéről szónokolt. Ez pedig hivatali visszaélés, vagy mi a bánat, nem ismerem a pontos jogi kifejezést.

– Éppen azzal győzte meg, hogy *nem ez* a jogsértés. Sokkal inkább az, hogy az ellenzék nem élhet korlátozás nélkül az információs jogával, így a nép képviseletében ellenőrizni sem képes a hatalomgyakorlást. Nem pont így érvelt, de ez volt a lényege.

– Honnan tudja? Hallotta?

– Ezt talán ne feszegessük. Így is túl közlékeny voltam – hajtja fel Milos a maradék konyakot. – Mindenesetre tény, hogy Anna volt az egyetlen a Föld kerekén, aki bármire rá tudta venni Simont. Majdnem bármire. Hordta is szépen a papírokat meg a füleket a jámbor pára, eleinte nagy izgalommal, később már rutinszerűen, mert látta, hogy nincs baj belőle. Akik megkapták a bizalmas infókat, bolondok lettek volna lebuktatni őt. Alighanem arra használták fel, hogy maguk is a kondér közelébe jussanak. De ezt végképp nem használhatja fel mint tőlem kapott információt, mert merőben feltevés. Nincs róla konkrét tudomásom, és nem kívánok rágalmazásért bíróság elé állni. Többet beszéltem a kelleténél. Ennyi elég! – Mintha zavarában tenné, int a pincérnőnek, az üres poharára mutat. A nő a homlokát ráncolja, mint ha sokallaná, de Milos bólint, ez most komoly beszélgetés, elbírja a harmadikat.

– Mindenki tudja ebben az országban, milyen korruptan működik a helyi hatalom – nyugtatja Milost Emma. – Hiszen Hankát el is ítélték, nincs mitől tartania. Azért csak megkérdem: az első ciklusban, Kochanek polgármestersége alatt még nem voltak visszaélések?

– Tudom is én! Simon se tudhatta környezetvédelmi előadóként. Ugyan már, kis pont volt ő ahhoz.

– Azt még megértem, hogy kémkedett. Csúf dolog, de nem nagy durranás. Az viszont más szint, hogy a korrupciós jellegű visszaélésekbe is belekeveredett. Talán arra is Anna vette rá? A perben elhangzottak egyáltalán nem utaltak erre.

– Állj, állj, állj! – emeli a magasba Milos mindkét karját, mint aki megadja magát. – Ne kavarjon, kérem, mert engem is összezavar. Elég régen voltak ezek a dolgok. Inkább elmondom szépen sorban, amire emlékszem. – Elégedetten bólint az érkező harmadik italra, a pohár gömbölyded feneke máris a tenyerén fekszik.

– Köszönöm, az lesz a legjobb – bólogat Emma. Mutatóujjával lezárja ajkát, a röpke mozdulattal ígéri, hogy nem szól

bele. Térdére fekteti a jegyzetfüzetét, látja Milos arcán, hogy feladni készül maradék ellenállását.

– Amit most elmondok, arról természetesen a zsaruknak nem szóltam, mert sokféle forrásból, részben pletykákból raktam össze magamban, és egyáltalán nem vállalok garanciát az igazságáért – fog hozzá Milos tőle szokatlanul komoran, majd izgatottan kortyol. – Valójában eléggé ismert dolgok ezek a helyi politikai elitben, de senki nem beszél róluk, mert kitörik a nyakát. Mint szegény Simonnak. A kegyed nyakát is kitörik a rágalmazási törvény alapján, úgy írja meg bizonyítékok nélkül, ha az önpusztító hajlamát képtelen legyűrni. Mi nem is találkoztunk, a pincér legalább harminc nővel látott ennél az asztalnál mindenféle napszakokban, a telefonját pedig szépen kikapcsolja, mielőtt folytatnám... Úgy-úgy. Szóval szerintem egy csomó minden benne van elszórva a nyomozati iratokban, amit vagy felhasználtak a perben, vagy nem. Leginkább vagy nem. Ezt maga jobban tudja, ott volt a tárgyaláson, én csak Simon ügyvédjével beszéltem erről egyetlenegyszer. Ki volt bukva a szerencsétlen a védencén, Simon nem hitte el neki, hogy az őszinte tényfeltárás nem segít, hanem ront a helyzetén. Az okmányok számítanak, nem az igazság, az a kutyát sem érdekel.

– Hm – jelzi Emma, hogy túl hosszú a felvezetés. – Esetleg arra is kitérhetne a történetben, hogyan alakult Simon viszonya az egyre följebb jutó Elnökhöz.

– Erről valamennyit tudok. Amikor a koalíció került kormányra, és az Elnök keményen bírálta a pártja vezetőit a vereség miatt, Anna és Simon nagyon egyetértettek vele. Simon kimondottan büszke volt, hogy egykori osztálytársát a párt elnökhelyettesévé választották. Engem a pártügyek hidegen hagytak, de ők nagyon lelkesedtek, amiért a választási kudarcra utalva az Elnök alapvető változtatásokat akart az NDP felépítésében, mit tudom én, pontosan miben, keményebb összetartást, nagyobb fegyelmet, anyagi források biztosítását. Ilyesmikről fecsegték, amikor az Elnök a körutazása során el látogatott Zantába, és találkoztak vele.

– Találkoztak? – csodálkozik Emma. – Látja, erről nem is tudtam.

– Nagy élmény volt mindkettejüknek Annával. Mesélték, hogy az Elnök és Simon barátian lapogatták egymás vállát, milyen hülyeség volt a bandáik vetélkedése, meg hogy együtt jártak edzésre. Anna totál boldog volt, hogy Simon a nejeként bemutatta őt az Elnöknek, egészen elbűvölte, amilyen közvetlen volt, pedig mindenki tudta a pártban, hogy csak az ifjú kora miatt nem állították máris a párt élére. Azt hangoztatta akkor az Elnök, hogy első számú feladat minden városban a szimpatizáns helyi vállalkozók megnyerése és helyzetbe hozása, mert a politika szólhat ugyan elvekről, értékekről, miféről, de anyagi források nélkül lehetetlen hatalmat szerezni. Mindenki értette, hogy miről van szó. Zantában az okozta a nehézséget, hogy a Városi Tanácsban is ellenzékbe kerültek a nemzeti demokraták, így aztán gyűjteni kellett a kompromittáló anyagokat a zsaroláshoz, hogy a saját embereik is zsiros megbízásokhoz jussanak. Simonnak, szegénykémnek, szerintem fogalma sem volt arról, hogy mire szolgálnak a kémkedésével szerzett iratok és szóbeli információk a háttérben zajló sundám-bundám alkukról. Még hogy a nép érdekében ellenőrizni... Jesszusom! Hanka első öt évében mindenesetre kialakult az élni és élni hagyni konszenzusa. Nyilvánosan tépték egymást a pártok, de a háttérben szépen elvoltak a maguk alá kapart javakkal.

– Számomra újdonság, hogy az Elnök szorgalmazta itt Zantában a korrupciós alkukat.

– Természetesen nem mondott ki ilyesmit – rázza tagadón a mutatóujját Milos –, nyilván szép szavakba csomagolta, de nagyon ostobának vagy naivnak kellett lennie annak, aki nem fogta fel, mi következik belőle. Az én barátom nem volt ostoba. Anna naiv sem volt. Ment minden a maga jól bejáratott útján.

– Mi történt öt évvel később? – kérdezi gyorsan Emma, mert az a benyomása, hogy Milos kifarolna a történet folyta-

tásából. – Gondolom, nem örültek Wayék, amikor a pártjuk megint alulmaradt a parlamenti választásokon, aztán újjáavasztották Hankát polgármesternek.

– Hú, de finoman fogalmaz – kortyolja ki a harmadik pohárból a maradék konyakot Milos. – Nem örültek? Pofára estek, én úgy mondanám. Az Elnök pártbéli karrierjét mindenesetre segítette a vereség, ezt maga jobban tudja nálam. Én csak azt tapasztaltam, hogy itt Zantában elképesztő lett a népszerűsége a magát nemzetinek tituláló ellenzék körében. Anna egyenesen a rajongója lett. Pártelnökké választása után nemcsak az országos politikában végzett tisztogatást, a hívei itt a városunkban is kipurgáltak mindenkit a helyi pártvezetésből, aki nem értett egyet az NDP radikális fordulatával. Anna szerint az ő fellépésének köszönhatték, hogy ha nem nyerték is meg a helyhatósági választásokat, és Hanka lett megint a polgármester, legalább patthelyzetet értek el. A nemzeti demokrata frakció szavazatai nélkül nem lehetett semmilyen helyi rendeletet elfogadni Zantában. A Hanka mögött álló koalíció tagjai egymást is marták a Tanácsban, miközben az Elnök pártja követelőzött, úgyhogy nem irigyeltem polgármesterként. Lavírozott, alkudozott folyton, mást nem tehetett.

– Ez már akkoriban volt, amikor az Elnök átalakította a pártját Nemzeti Összefogás Szövetségévé, ha nem tévedek.

– Akkor – bólint rá Milos. – Itt járt Zantában újra. Érdekes volt, mert gyűlést is tartott. Amolyan félnyilvánost. Ahol a párt számon tartott szimpatizánsai is megjelentek. Én ugyan sosem szavaztam rájuk, de mindig jól titkoltam, az ajánlásokomat megkapták, így aztán Anna jóvoltából ott lehettem. Féltelmes szónoklatot tartott az Elnök. Ez már tényleg elnöki beszéd volt, ha csupán pártelnöki is. Lényegében teljhatalmat kapott a pártban, ezt itt nálunk is világossá tette, egyáltalán nem titkolta, hogy erős központosított vezetést akar, vége az összevissza nyilatkozásnak, lobbizásnak, az lesz, amit ő akar. Győzelmet ígért az engedelmségért viszonzásul, és ezt komolyan is lehetett venni. Láttuk a hírekből, hogy a

parlamentben mekkora műsort csinált egymaga. A fővárosi tüntetésekről is láttuk a tévében a képeket. Igazi néptribun volt, vezéralkat. Itt Zantában főleg a korrupció ellen szavalt, tüzelte a híveit, hogy ő majd felszámolja a visszaéléseket, az írmagját is kiirtja.

– Simonnal és Annával újra találkozott az Elnök?

– Odament Simonhoz, kezelték, de hosszabban dumcsizni nem állt le vele. Elnézést kért, hogy sok a dolga. Parányit lekezelő volt, nem feltűnően. Annára viszont emlékezett: „Á, a kedves feleséged, Anna, ugye? Jobban van már a fiú?” Megjegyzett mindenkiről mindent, ehhez félelmetes agya volt. Anna persze megint elájult tőle, az nem kifejezés, hogy a rajongója volt.

– Zanta elég nagy város, hogy számítsen, ha valaki benne van a helyi pártvezetésben.

– Anna akkor formálisan már nem volt a tagja – ráncolja a homlokát elgondolkodva Milos. – Elmesélte, hogy helyi pártelnökké jelölték újra, de ő inkább visszalépett, amikor kinevezték a gimnáziumban igazgatóhelyettesnek. A nála régebben tanítók közül néhányan zokon vették a gyors előléptetést, de őt ez nem feszélyezte. Miért is zavarta volna, messze a legjobb tanár volt a humán tárgyakban. A diákjai imádták. Főleg a fiúk, még mindig nagyon vonzó nő volt, nekem elhiheti.

– Elhiszem – fintorog Emma. – De miért szállt ki a politikából?

– Dehogyan szállt ki, csak formális funkciója nem volt. Részen az iskolai beosztása okán, de nagyobb részt Simon miatt, akit kineveztek a területfejlesztési osztály élére. Anna éppolyan intranzigens pártkatona maradt, mint előtte volt, azért vonult hátrébb, nehogy kétségbe vonják az ura pártatlanságát. Az osztályvezetői kinevezés ezúttal nem pusztán a polgármesteren múlt, hanem a pártközi alkun. Magától Simontól tudom. Hanka nem volt elragadtatva a teljesítményétől, amit Simon nem is csodált. Egyre jobban zavarta, hogy nem ért igazán a területhez, amit rábíztak. Fölszedett valamennyi

tudást a városfejlesztésről, de nem ez volt a szakmája. Igazi kuriózum volt a városházán a lelkiismeret-furdalásával, a többi kókler lelkét nem háborgatta ilyen csekélység. Először elhárította volna a kinevezést, de Anna biztatta, hogy bátran vágjon bele, a pártból ismer remek szakembereket, ők majd segítenek, ha tanácsra szorul, vagy nehéz döntés elé kerül. Azt hiszem, az volt a döntő, hogy Anna a pártbéli kapcsolatai révén ígéretet kapott, hogy ha majd győznek, a fiuk bekerülhet az FFI-be, vagy hogy is hívják, a fogyatékos gyerekekkel és fiatalokkal foglalkozó fővárosi fejlesztő intézetbe, ahonnan hétvégeken hazahozhatják. Patrik már kamaszkorú volt, de szellemileg retardált maradt, egy nyolc-kilencéves gyerek színvonalán. A testi állapota is stagnált. Simon továbbra is képtelen volt beletörődni, hogy nem tudnak segíteni rajta. Főleg, hogy Rita olyan szép és okos teremtes volt, egyre bántóbb lett a különbség. A magasabb fizetésre is szükségük volt, úgyhogy Simon némi vacillálás után elfoglalta az osztályvezetői posztot. Ez lett az ő piti hübrisze, ami a bukásához vezetett.

– Gyanítom, hogy amit a pártbéli tanácsadókról mondott, az hozzájárult a bukásához.

– Jól sejti, kedves Emma – bazzsalyog sandán Milos. – Lám, mégsem olyan naiv, mint amilyennek tűnni próbál. A tanácsadók voltaképpen lobbisták voltak, nevezzük így őket finoman, végül is csak bíróság mondhatja ki valakiről, hogy bűnöző. Lepacsízták a fejlesztési pénzek felhasználását a másik oldal hasonszőrű figuráival, aztán Simonnak kellett aláírnia az előterjesztésről a papírokat. A tenderek és hatásvizsgálatok is kamu eljárások voltak, magától értetődő. A hivatal részéről azok is mind Simon hatáskörébe tartoztak. Megnyugodott, hogy a Városi Tanács ülésein a döntéseket csaknem egyhangúlag szavazták meg, úgy tartotta, innentől övék a felelősség.

– Ez eddig a szokásos eljárás, mindenütt így működött a rablás az országban – okoskodik Emma, hogy föltehesse a valódi kérdést: – Mitől borult fel ez a primán bejártott szisztéma?

Barda Milos emelné a kezét, aztán meggondolja magát, három pohárral elég lesz, mit elég, túl sok, még nincs dél, de máris kapatos, színjózanul nem fecsegne ennyit ennek a nőcskének, hiába olyan elbűvölő a pillantása. Tehetség ez is, minden nőben meglátni a lenyűgözöt.

– Hanka második polgármesteri ciklusának a negyedik évéig nem volt semmi gikszer, sőt utána sem, csak éppen érlelődni kezdett Simon tragédiája – folytatja Milos egyre lelkesebben, mert a fejében hirtelen drámává kezd formálódni a történet. – Nem itt kezdődött, hanem a fővárosban, amikor az Elnök úgy döntött, hogy nem egyszerűen a választási győzelem a célja, megsemmisítő vereséget akar mérni az akkori koalíció pártjaira. Jó tizenhat éve, maga akkor még nagyon fiatalka volt...

– Elsőéves voltam az egyetemen – veti közbe Emma bosszúsan, amiért már megint csitrinek nézik.

– Akkor emlékezhet azokra az eszelős hangulatú tüntetésekre, amelyeken az Elnök százezres tömeg előtt szavalt az előttünk álló fényes jövőről, ha az épp regnálókat, azt az undorító, korrupt, nemzetgyalázó, népnyzó bandát elzavarják, amely nem átal kormányzás címén folytatólagos hazaárulást elkövetni. Jól foglaltam össze, remélem, ennél többet nemigen mondott a félórás beszédeiben. Világos volt, hogy győzni fog a pártja, csak az volt kétséges, hogy lesz-e ereje új alkotmányt elfogadtatni. Lett, mint tudjuk.

– Mennyiben érintette ez Simont?

– Türelem, kisasszony! Annát akkor a győzelem kilátása lelkesítette, Simont viszont inkább az az ígélet, hogy tiszta közéletet teremtenek, kisöprik a korrupciót az állam és a helyhatóságok intézményeiből, valóban a nép érdekeit tartják szem előtt, szóval ostya nélkül bevette az Elnök lózungjait. A lelkiismeretem tiszta, én szóltam neki, hogy nem lesz az olyan csodás, sőt Annának is mondtam, hogy mérsékelje az ura lelkesedését. Fordítva történt. Egymásban táplálták a felhevült reményt. Tisztára meghibbantak, komolyan mondom.

Magasba kezd ívelni végre a nemzet, hasonló falrengető frázisok tömkelegét szajkózta a propaganda, ők meg elhitték. Nem voltak hülyék, csak iszonyúan akarták, hogy úgy legyen. Simon nem gondolta, hogy hazaárulók lennének az ellenfelei, de azt igen, hogy alkalmatlan pancserek, akiket ideje elzavarni. Anna viszont hajlamos volt a gyűlölködéssre. Őt inkább az indulat vezette, az egyszerűen elnyomta az esztét.

– Hanka bukása miért nem volt elég? – tudakolja Emma. – Miért akarták börtönbe is zárni? Annyi más polgármestert is kikezdhetek volna hasonló vádakkal.

– Látja, ezt nem tudom – hümmögi Milos. – Talán akaratlanul Simonnak is volt benne szerepe. A tőle kapott dokumentumok gondosan szelektálva és sorba rendezve olyan pompás kiinduló alapot adhattak a karaktergyilkossághoz, hogy Zantta szinte kínálkozott a kampányban negatív példaként. Két ciklust vitt Hanka egy nagyvárosban, volt elég a rovásán. Csak el kellett hallgatni a korrupciós ügyek másik felét. Emlékezhet arra, ha már olyan nagylány volt annak idején, hogy a kampányban az Elnök szónoklatainak állandó eleme volt a Hanka-félék ostromozása. Simon persze be volt tojva, hogy vele mi lesz Hanka bukása után, de megnyugtatták, hogy semmi vész, ez a nagy hang a hatalmi vetélkedés szokásos része, a politika már csak ilyen piszkos dolog, őt egyszerű hivatalnokként nem érheti semmi vád, a döntéseket a képviselők hozták satöbbi, satöbbi. A kormányváltás után Hankát alighanem azért vették őrizetbe, hogy Zantát biztosan megszerezzék a közlő helyhatósági választásokon. Hosszú ideig volt vizsgálati fogságban ő és a helyettese, sőt a városháza gazdasági hivatalának vezetője is, mégpedig anélkül, hogy Simon neve egyszer is felmerült volna a gyanúsítottak között.

– Mi történt, hogy mégis bevonták az ügybe? – faggatózik Emma izgatottan. – A perből az derült ki, mintha az okmányok tüzetes vizsgálatából jutott volna el hozzá az ügyész. A maga elbeszélése az sugallja, hogy más miatt került a vádlottak közé.

Barda Milos megenged magának egy fölényes mosolyt.

– A per? Ugyan már! Abba mindig azok a tények és ténytények kerülnek be, amit az ügyész jónak lát felhasználni. Már a perrendtartás átalakítása előtt is ez volt a gyakorlat. Valójában Simon hívta ki maga ellen a sorsot. Ha az új polgármester nem egy vadbarom, talán nyugton maradt volna.

– Ugye jól tudom, hogy ekkor lett Borkis Vincent a polgármester.

– Jól tudja. Borkis örök időkre rendezkedett be, úgy vélte, Zantát hűbértokként kapta. Legalább az ízlése ne lenne förtelmes. Sajnos azt képzei, ha színházba jár, megnéz minden darabot, akkor messziről, félig behunyva szemmel kultúrembernek tűnik. Tudja, kedves Emma, milyen darabokat kell nekem rendeznem és milyen szarul? Kész csoda, hogy még nem lettem depressziós vagy totál alkoholista.

Ez utóbbiban Debor nem biztos, de a kételyeit bölcsen elhallgatja.

– Mit tett az új polgármester, amitől kiborult Simon?

– Komolyan vette az Elnök utasítását, hogy vége az alkudozásnak, letarolják a terepet. Vagyis nemcsak politikailag, hanem gazdaságilag is lenullázzák az ellenfeleket. Többé nem kerülhetnek kormányra, sőt a helyi hatalomból is végképp ki kell szorítani őket, mindenekelőtt a nagyvárosokban. A szemérmes féldiktatúrák szokásos eljárása, hogy leplezve indul a folyamat, aztán nyakló nélkül behúznak. Én magyarázzam? – fakad kaján mosolyra Milos. – Maguk, ellenzéki újságírók rikoltoztak erről éveken át, amíg volt hová írniuk. Én csak láttam, éppen Simon sorsán keresztül, hogyan ment ez itt, Zantában. Simont nem pusztán az új politika tartalma döbbsztette meg, hanem a forma durvasága is, ahogy Borkis polgármester úr, az a szent ember a tudtára adta, mit várnak el tőle.

– Uraságod nem igazán kedveli a polgármestert – állapítja meg Emma rafináltan hergelve Milost, látva annak vértolulósos ábrázatát.

– Enyhe kifejezés. Mint mondtam, Borkis egy vadbarom. Magához rendelte Simont, és semmi kecmec, mint a hűséges szolgálójával, úgy közölte, mit vár el egy hivatali osztályvezetőtől. Bele a képébe, hogy vége az alkudozásnak, mostantól tarolás van, ő fogja személyesen közölni, hogy melyik cég paramétereire kell kiírni a tendert, és mennyi legyen az összeg, Simonnak a hivatali papírokat kell legyártania, a jogszerűséget majd ellenőriztetik az új jogtanácsossal. Még hozzátette, hogy nem jár rosszul, százalékosan ugyan hivatalnokként nem kap, de csurran-cseppen, csöppet se aggódjon.

– Gondolom, Simonban egy világ omlott össze, ha a korrupció felszámolását várta.

– Az hagyján – legyint Milos –, Anna sem akarta elhinni, hogy ilyen gorombán bánnak a férjével. Amúgy Annát elsősorban tényleg a bunkó stílus bántotta. Azzal egyetértett, hogy meg kell szerezni a gazdasági hatalmat, különben a politikai hatalom illékony lehet. Az sem volt persze mellékes szempont a magatartásában, hogy a kormányváltás után Patrikot tényleg felvették abba a sok F-es fővárosi intézetbe, ahová szinte lehetetlen volt ismeretség és komoly anyagi áldozat nélkül bekerülni. Anna könyörgött Simonnak, hogy higgadjon le, legalább ezt a gesztust értékelje. Végül azt javasolta, hogy keressen másik munkát, ha nincs gyomra a városházán maradni, majd ő segít elhelyezkedni a pártbéli kapcsolatairól révén.

– Ez lett volna a kézenfekvő megoldás – ketyog közbe Emma.

– Lett volna. Csakhogy Annával közölték a párt illetékes vezetői, hogy a bizalom kényes dolog, addig tart, amíg valaki paríroz. Ennél körülményesebben adták tudtára, de nekem így fordította le, hogy Simon vagy velük, vagy ellenük, túl sokat tud ahhoz, hogy elengedjék. Mint valami B osztályú krimiben: nincs kilépés a maffiából.

– Ilyen kényes dolgokat is megbeszélte magával Anna? Még ekkor is a szeretője volt, igaz?

– Dehogy! – tiltakozik teátrálisan a rendező. – Huszon-négy éves gyönyörű nő volt az új feleségem. Épphogy kikerült a színiakadémiáról. Rita megszületése után már nem volt köztünk semmi. Nagyon kérem, hagyja már ezt a szexuális témát!

– Rendben van, hagyom. Térjünk vissza Simonhoz. Hogyan lett belőle gyanúsított, aztán vádlott?

– Elkövetett egy szarvashibát. Ez már majdnem egy évvel a választások után történt, addig bírta cérnával. Akkor levelet írt az Elnöknek – sóhajt egy mélyet Barda Milos, mint aki a nagy titkot árulja el.

Debor Emma kezéből kiesik a toll, térdéről lecsúszik a jegyzetfüzet, fejét beüti az asztalba, ahogy lehajol érte. Szent-ségel. Végigszenvedte a tárgyalást, de a levélről a per során nem hallott.

Milos elégedett az eredménnyel, meglepte a nőt. Fölényesen magyaráz:

– Simon világosan felismerte, mondjuk nem volt nagy kunszt, hogy Borkis polgármester úr, a drága ember minden mértéket veszítve a saját és a haverjai zsebére dolgozik. Szó nincs arról, hogy a párt fennmaradása és győzelme lenne a tét, amivel Simon korábban feloldozta magát a vétkei alól. Beszélt velem erről, neki volt keseredve. Ami elindult, az már nem a megszokott túlárzás, bocsánatos stikli a párt érdekében, hanem szemérmetlen rablás, a közpénzek fosztogatása. Nem korrupció, hanem a közvagyon végleges elhappolása. Próbált beszélni az Összefogás helyi potentátjaival, hogy hassanak a polgármesterre, ő nem ezért segítette a párt győzelmét. Dehogynem, pont ezért, így szólt a cinikus válasz. Megfenyegették, ekkor még finoman, hogy neki is vaj van a fején, ne sokat császalkjon a napon. Ezt követően írta a levelet az Elnöknek. Magánlevél volt, de tértivevényes.

– Olvasta a levelet? – kérdi Emma reménykedve.

– Nem olvastam, de tudom, mi állt benne. A pártjuk nevében egy bűnszervezet vette át a hatalmat Zantában, az Elnök

nem nézheti tétlenül, hogy a korrupcióellenes programját bohózzattá silányítsák. Biztos nem ilyen szavakkal írta, meg lehetőszen szikár stílusa volt Simonnak, viszont pontosan fogalmazott. Nyilván őszintén feltárta a zantai eseményeket a maga szerepével együtt.

– Anna hagyta, hogy elküldje a levelet? – csodálkozik Emma. – Meglep azok után, amit hallottam.

– Most az egyszer nem avatta be Annát. Össze is veszték alaposan. Csakhogy Simon morális fölénye olyan nyilvánvaló volt, hogy kénytelen-kelletlen Anna is meghajolt előtte. A házasságuk során talán ez volt a második eset, hogy Simon kerekedett felül.

– Mi is volt az első?

– A második gyerek vállalása. Rita nem született volna meg, ha Simon nem könyörög érte.

– Nem szívesen teszek kitérőt a politikától, de a kislánnyól még alig mondott valamit – vakarja a fejét Emma a saját mulasztása miatt.

– Amikor a levelet írta az Elnöknek, Rita épp „nagylány-nyá” érett, érti, mire gondolok. Gyönyörű teremtes volt már picinek is. Simon imádta mindkét kölykét. Nagyon vigyázott, hogy Patrik gondozása miatt el ne hanyagolja Ritát. Elhanyagolni? Bolondult érte. Folyton cipelte, babusgatta, danolt neki, mesélt, játszott vele. A csöpp lányka meg kacagott, bújt hozzá, nagyon odavolt a papáért. Rita később is közelebb állt az apjához, mint Annához, ez az igazság. Anna volt a pedagógus, de neki elég volt a sulis, a leckében is mindig a papa segített, ő szoktatta rá az olvasásra. Igazi csodapók volt Simon, családmániás. Egyáltalán nem volt olyan szigorú családfő, mint az apja, ellenkezőleg. Nem is volt hagyományos családfő, inkább a gondozó szerepét vállalta. Főzött, mosott, vasalt, csinált minden szarságot, amitől én spéci kiborultam volna. Mosogatott, basszus! Anna sipáskolt, hogy neki szűksége volna több kikapcsolódásra, eljárni társaságba, utazgatni, a szokásos sirámok, meg hogy a pénz is kevés. Simonnak

Hanka-ügy tárgyalását. Uramisten, milyen fiatal volt, egészen kislányos. Alig hittem el, hogy magát küldték tudósítani. Jó kis cikkeket írt. Most lett híres, ennyi év után. Fura dolgokat produkál az élet.

– Végzős egyetemista voltam, az apám szerzett munkát a *Faktumnál*. Valójában csak külsőztem riporterként. A Hanka-per volt a referenciamunkám. Utána már rendes állást és fix fizetést kaptam.

– Velem nem csinált interjút – játssza a sértődöttet az ügyvéd a mutatóujját rázva.

– Pótolnám, ha megengedi. Maga Way védője volt, és akkor csak Hanka tűnt a perben politikailag fontos figurának.

Fabritius a nyomozóra pillant, elmosolyodik:

– Az őrnagy úr alaposan kifaggatott a perről az iratok alapján, amit a munkatársai átböngésztek. Felidézett bennem egy rakás már-már elfeledett részletet. – Felnevet, Emma nem érti, miért, hát megmagyarázza. – Pár perce kérdezte tőlem az őrnagy úr, járt-e már nálam Debor Emma faggatózni. Meglepődtem, mi tagadás, mit keresne nálam? Erre kinyitom az ajtót, és itt áll teljes életnagyságban. Úgy veszem észre, maguk igencsak jóban vannak az őrnaggyal.

Emma kapásból vágja rá, mielőtt Schmitt cáfolatra nyithatná a száját:

– Mélységes hálával tartozom az őrnagy úrnak az eddigi segítségért. Önnek is hasonlóan hálás lennék, ügyvéd úr, ha szánna rám néhány percet.

Fabritius Fedor az órájára pillant, aztán a szigorú hölgyre, aki rosszallón csóválja a fejét.

– Ebédelni készültem, utána dolgom van. Egy órácskát talán tudnék magára szánni, ha az én kedves munkatársam készítené nekünk néhány szendvicset, azt elfalatozhatnánk társalgás közben.

– Köszönöm a kedvességét – biccent aprót Emma, aztán Schmitt nyomozónak nyújtja a kezét búcsúra. – Örülök, hogy újra találkoztunk.

Nem semmi a csaj, mulat magában az őrnagy Emma rávaszkodásán: úgy tesz, mintha puszpajtások lennének. Vajon miféle apróságokat csipegetett fel Way ifjúkoráról?

– Szabad kérdezni, hogy maga kicsoda? – kérdi a nyomozó Emiltől, miután az röpke csókkal elbúcsúzott Emmától, s udvariasan maga elé engedte az őrnagyot a kijáratnál.

– Én fogom feleségül venni Debor Emmát, ő lesz gyermekeim anyja – közli Emil, majd kis tétovázás után hozzáteszi: – Ráér megtudni.

– Mióta ismeri? – gyanakodik a nyomozó, szakmai ártalom nála a kíváncsiszkodás.

– Ó, már egy hétnél is régebben... – legyint, s néz ábrándosan a semmibe a derék Zavadsky.

Az ügyvéd kissé falánk. Meglátszik az alkatán, helyre „úszógumi” hájpárnát visel a derekán, állapítja meg Emma. Még inkább látszik azon, ahogy a szendvicsfalatokat a szájába tömködi.

– Tudja, ha nem ilyen közeli barátok az őrnaggyal, nem nyilatkoznék magának sem, ahogy elhajtottam mind a kollégáit, akik megkerestek – szól rágás közben Fabritius, hogy Emma értékelje a nagylelkűségét.

– Igazán rendes magától.

– Mielőtt elmondaná, mire kíváncsi, hadd kérdezzem meg: maga milyennek látta akkor, és milyennek látja most a védenemet? Addig se teljen potyára az idő, amíg falatozom. Bocssásson meg érte. Maga miért nem eszik? Van bőven, láthatja.

– Este szoktam – legyint Emma a pompás falatokra, majd belekezd a válaszba – Tudja, ügyvéd úr, most, hogy lassacskán megismerem Way Simont, egy kedves, nyíltszívű, szeretetre méltó, önzetlen, a naivságig tisztességes, de sajnos könnyen befolyásolható ember képe jelenik meg előttem. Korántsem egy bűnözőé. Arra még nem jöttem rá, mivé lett az őt ért csapások hatására: a per, a börtön, a fia halála, válása az imádott feleségétől... Rémes sorolni is. Way a per idején elsőre olyan volt nekem, mint egy eszelős, aki maga alatt vágja a fát a val-

lomásával. Aztán mint aki meghasonlott, és bűnhődni akar. Végül egy baleknak látszott leginkább, akire rálőcsöltek minden vétket. Elkövette, amit elkövetett, de nem a maga hasznát kereste. Már megtudtam, hogyan történt, ki vette rá és milyen indokkal. Rossz lelkiismerettel tette, amit tett, de elfogadta, hogy azokkal a stiklikkel működik a rendszer. Későn esett le nekem a tantusz, éppen ma: hiszen Way a perbéli utolsó szavával érthetővé tette, hogy azért kell bűnhődnie, mert le akarta állítani a rablást. Megpendítettem a cikkemben, de nem vettem igazán komolyan, afféle mentegetőzés gyanánt kezeltem. Annak idején alig figyeltem rá. Mindössze az tűnt fel, hogy másként viselkedett, mint a többi vádlott, egészen másként. Láttam a maga kétségbeesett arcát, önkéntelen fejcsóválásait a védenca szavaira, de ebből is a balekságára következtettem. Tudja, ügyvéd úr, a *Faktumot*, mint a többi lapot is, csakis a bukott polgármester körül habosított botrány érdekelte. Nem kaptam se megbízást, se annyi terjedelmet, hogy más vádlott ügyébe is beleturkáljak. Most viszont nagyon szeretnék utánajárni minden részletnek. Egyelőre csak a zantai éveiről tudtam meg jó néhány dolgot. Mindenekelőtt azokat szeretném ellenőrizni a segítségével.

– Egy gyilkos merénylőről beszél, ugye tudja? – próbál az ügyvéd tele szájjal is szalonképes maradni.

– Egy gyilkos merénylővé vált átlagember múltjáról – pontosítja Emma.

– Ha azt akarja megírni Wayról, amit most röviden jelzett, lebeszelném róla – hagyja abba Fabritius a majszolást. – Nézze, nekem az volt a dolgom, hogy Way minél kisebb büntetéssel megússza. Ő viszont az igazságot akarta. Sajnáltam. Naiv volt, ahogy mondja. Én Way igényei szerint lelkiismeretesen a bíróság elé terjesztettem a nyomozati iratok közül mindazt, amit ő fontosnak tartott, az ügyész viszont a vád szempontjából lényegtelenként mellőzött. Mit tehettem volna azok után, hogy a bíró ugyancsak irrelevánsnak minősítette azokat a papírokat a Hankát ért vádak és Way bűnrészessé-

ge tekintetében. Főleg miután indignálódva közölte a nagy hatalmú bíró úr, hogy ne oktassam ki, természetesen ismeri az összes iratot. Ha tényleg ismerte, annál rosszabb. Maga is emlékezhet rá, hányszor figyelmeztette Wayt, ne vádaskodjon a per tárgyához nem tartozó ügyekben. A per tárgyához tartozó ügyekben viszont kétségkívül bűnös volt. Annak is vallotta magát. Képtelen volt kiismerni magát az eljárásban, nem értette, miért akarom lebeszélni arról, hogy a teljes igazat mondja. Maga alatt vágta a fát, jól fogalmazott.

– Nézze, ügyvéd úr – mélyeszi Emma bűvös tekintetét Fabritius apró szemébe –, azt hiszem, elég pontosan megismertem az ügy politikai hátterét. Sejttem, milyen kompromittáló tényeket próbált Way a perben felhozni. A forrásaim védelmében csak azt írom meg, amire világos utalás van a nyomozati anyagokban. Ehhez volna szükségem az ön segítségére.

– Hm, fura – tolja félre az ügyvéd a táplálékromokat. – Schmitt őrnagy ugyanezekről a kényes, elsumákoltt dolgokról kérdezett. Way folyton azt szajkózta nekem, hogy ő azokról akar beszélni, akiknek az érdekében korábban részt vett a bűncselekményekben. A per során azonban nagyon is úgy festett, mintha bosszúból be akarta volna feketíteni azokat a korábbi ellenzéki politikusokat, akik hatalomra jutva Hankát leleplezték. A fejemre is állhattam volna, a papírok ellene szóltak. Mindenütt ott díszelgett az aláírása, viszont akiket vádolni próbált, azok ellen semmi bizonyíték nem volt. A vádlomások is ellene szóltak. Egybehangozóan. Összebeszéltek? Nyilvánvaló. A többi vádlott-társa hallgatott az ügyvédjére, meg akarták úszni felfüggesztett büntetéssel, eszükben sem volt Way mellé állni. Gondatlanok voltak, bíztak Way Simonban, Hanka utasításait követték. Szerényen, megszeppenten viselkedtek, mint akiket átverték. Egyedül Way ágált és vádaskodott. De hát ezt maga is látta a per során. Emlékezzen csak, hányszor szakította félbe a bíró, hogy ne kalandozzon el, a kérdésre válaszoljon. Engem is figyelmeztetett számtalanszor. A fülemben van a hangja: „Ügyvéd úr, a perhez nem tar-

sült, hogy miket írt róla. Törődtem vele. Végigcsináltam a fellebbezés minden stációját. Eljártam a felesége válókeresete ügyében is. Minden az asszonyé lett, Simon eleve lemondott a vagyonomegosztásról, bár állítólag nem is igen volt mit megosztani. „Érte tettem”, ezt motyogta. Nem értettem, hiszen addig azt szajkózta, hogy nem vett el egy fityinget sem maguknak. Nézett rám szomorúan, nem felelt a kérdéseimre. Addigra elapadtak a szavai. Nem lepne meg, ha a börtönben végig hallgatott volna hat éven át. Sok ügyem lett, felkapott ügyvéd vagyok, láthatja az irodámon, később nem értem rá Way Simonnal foglalkozni. Sajnálom. És most már... Tényleg nincs több időm.

Debor fejben máris fogalmazza a cikket a szállása felé hajtva. A panzió előtt vigyori ismerősre bukkan. A parkolást tiltó táblára fittyet hányva a járdához kormányozza a kocsit, kipattan belőle.

– Emil! Mit keresel itt? Még egy vonatot lekéstél?

– Ki se mentem az állomásra. Itt maradok veled. Leszarom a főnök nyomorát, nem lehet olyan sürgős. Csak nem rúg ki egy kis késés miatt. Majd hazudok valami falrengetőt. Lavina, vulkánkitörés, szökőár, Debor, mit tudom én...

– Édes vagy, de nem érek rá a füttyülőddel bibelődni, most rögtön nekiülök a cikknek. Rámegy az estém, az éjszakám meg a holnap reggel.

– Csak néznék közben.

– Francokat nézel, ismerlek, jómadár, magamat is, hogy nem bírnék ellenállni. Most rögtön beülsz ebbe a rozzant bérkocsiba, hazatépsz, rám hivatkozva leadod a *Futárnál* a járgányt, sajnálkozol a gumiabroncs miatt, a titkárnő majd intézi a többi teendőt, holnap munkába állsz, majd én megyek haza vonattal. Most dolgom van, nem nyitok vitát!

Zavadsky Emil megfogja a határozott hölgy mindkét kezét, mélyen a szemébe néz, komolyan szól:

– Egy feltétellel szót fogadok. Költözzünk össze! Aztán ha kibírsz, legyél a feleségem!

– Oké, leszek, de most húzz el, mert megharagszom – veszi el Emma a kezét.

– Volt már ennél romantikusabb igen egy lánykérésre – vélekedik Emil.

– Nem hiszem, hogy lett volna. Ez a világcsúcs. Nem kell ide csokor meg gyűrű meg térdepelés, színes, szélesvásznú nyáltenger. Az enyém vagy, én a tied, minek bonyolítani? Fogd a kocsikulcsot, oszt nyomás. Semmi smaci, mert akkor nem engedlek el, és lőttek annak az átok cikknek. Állástalanok leszünk mindketten.

Úl Debor Emma újságíró az ágyon, a háta párnával kitámasztva, ölében a laptop, nem fontolgat, ír. Különös láz fogja el ilyenkor, nevezzük bátran szenvedélynek. Veri a billentyűket, alig pillant fel a képernyőről, néha dühödten töröl, kiborítja egy félresiklott vagy elgyávult mondat. Megírja, milyen volt Way Simon ifjan, hogyan lett belőle börtöntöltelék. Nem törődik a főszerkesztő intelmeivel, ha nem hozzák le, hát nem hozzák le, ha kirúgják, hát kirúgják, ez túl fontos a megalkuváshoz. Tartsa magát az ígéreteihez, és senkit ne hozzon bajba ártatlanul, ez az önként vállalt korlát. Majdnem az egyetlen. A rágalmazási törvény a másik. Nehéz ügy, körmonfontan kell fogalmazni, mégis világos legyen az olvasónak. Még hátravan a nyomozásból a lényeg: miért ölte meg Way Simon az Elnököt. Azt majd a következő cikkben írja meg, ha végre rájön. Amit eddig feltárt, az közel sem elegendő indokként, ebben biztos.

Jobb is, hogy vonattal utazom, gondolja reggel szédelegve, közveszélyes lennék ilyen kialvatlanul a volán mögött. Ásítózva még egyszer átfutja a cikket. Kár, hogy nem volt ideje rövidebben írni. Kijavít egy-két hibát, aztán megnyomja a küldés gombot. A kocka el van vetve. Vagy inkább én leszek elvetve – morfondíroz, mielőtt lehunyná a szemét. Legalább egy órát muszáj szundikálnia. A telefon ébresztője közönyös-kegyetlenül riaszt. Csütörtök reggel, kilenc óra van.

Tíz

Április 23-a, csütörtök

A rémületes párttanácsi szerda hatását úgy-ahogy kipihentem. Reggel sikerült rávennem Fridát, hogy egy percre beengedjen Bishophoz. Előadtam neki az ötletemet a temetésről, hogy ő támogassa az özvegyet, az meggyőzőbb minden szónál. Furán nézett, talán azért, hogy minek ütöm az orromat nem rám tartozó dolgokba, annyit reagált, hogy ez természetes. Kioldalogtam volna, de utánam szólt, hogy azért a temetés után lesz dolgom, egy nagy cikket kell íratni Bishop álnéven, a propaganda osztály megcsinálja, de készítsek vázlatot hozzá a főbb tézisekkel. Kellott nekem túlbuzogni, nyilván azt képzelem, kiengesztel a megtisztelő feladattal. Pedig tegnap torokig lettem a bárgyú frázisokkal.

Kilenctől megtartottam a szokásos heti kabinetértekezletet, a korábbi munkám elvégzése alól nem mentett fel Bishop. Rá kellett jönnöm, hogy a merénylet óta szinte minden rutinnal elhanyagoltunk. Ennek vége. Beszámoltatok, feladatokat osztok, ha kell, ha nem, mielőtt elkanászodnának a beosztottjaim. Roxan ma is valami elképesztően gyönyörű volt, belesajdult a szívem. Elhatároztam, hogy ha török, ha szakad, össze kell jönnünk legalább néhány órára, hogy teljes nyugalomban szeretkezzünk. Megőrjít az illata, ahogy hozzám hajol, muszáj megérintenem. Ugyanazt a parfümöt kapja tőlem, mint Dana, ideje lesz újra ellátnom vele. Ékszer után is nézek,

látnia kell, mennyire szeretem. Gyötör a félelem, hogy valaki elveszi tőlem, minden pasi bámulja.

Az értekezlet után Frida áthívott a főnök irodájába. Bishop már nem volt ott, a Nemzetbiztonsági Tanács újabb ülésére ment. Hirtelen rántotta össze, mert Tiba válságtanácskozást szorgalmazott. Frida egy dossziét vett ki a széfből, és adott át a főnök megbízásából. Figyelmeztetett, hogy szigorúan titkos anyag, mintha nem lett volna böhöm betűkkel amúgy is rajta. A feladatom tanulmányozni, hogy „legyek képen”, ha sürgős tennivaló adódna az ülés után.

Nem volt vaskos a dosszié, de annál keményebb a tartalma. A terrorelhárítás jelentése és tervei a következő napokra, különös tekintettel a vasárnapi temetésre. Én eddig nem kaptam közvetlenül a titkosszolgálatról származó anyagokat, csak megszűrt információkat, itt azonban csatolva volt jó néhány eredeti jelentés a meggyőzés érdekében. Fogalmam sincs, államtitkárként jogosult lettem-e olvasni. Talán még a hozzáférési szabályai is titkosak.

Nem csodálom, hogy elhúzódott a Nemzetbiztonsági Tanács ülése, ha ezt vitatták. Olyan benyomást keltett, mintha polgárháborús állapotokra kellene készülnünk. Pedig a városban látszólag teljes volt a nyugalom. A fegyveresek kivonása után az utcák olyanok lettek, mint korábban. Egyedül a fekete zászlók tömege jelezte a történeteket. Vaklármának mégsem tarthattam a terrorelhárítók dossziéját, ha egyszer Bishop arra utasított, hogy böngésszem át. Ráment a délelőtt. Tudnám, Bishopnak mikor volt ideje átolvasni. Nagyképűen azt szokta mondani: „A rutin, Erikem, a rutin. Ha elég tapasztaltod van, ránézésre is tudod, mi a lényeg.”

Meg kell hagyni, logikusan volt három részre csoportosítva az anyag. 1) Jelentések a végrehajtott és folyamatban lévő akciókról. 2) A politikai helyzet felmérése és a belőle következő feladatok. 3) Konkrét tervek a következő napokra, elsősorban a temetés biztosítására.

Ismerni vélem a terrorelhárítás titkosszolgálati módszer-
tanát és eszköztárát, az alkalmazásának tényei mégis meg-
leptek. A számokon ámultam el, vagyis azon, hogy milyen
szédítően kiterjedt az ellenőrzés, és milyen gyakoriak a
megelőző beavatkozások. „Elméletileg” eddig is tiszta volt
megelőzőm, hogy ha a szolgálat emberei rászállnak valakire,
előttük képesek megtudni, mikor és merre jár, kivel és mit
bármit beszél, pillanatok alatt feltárható az illető kapcsolati hálója.
Az elektronikus figyelés csak az alapja a további lépéseknek,
de hogy ilyen tömegű információ fusson be rutinszerűen, az
meghökkenített. Hogyan lehet feldolgozni egyáltalán? A sok
könnyelmű internetező nem is sejtí, hogy önként szolgáltat-
ja nekünk az adatokat. A saját helyzetem jutott rögtön az
eszembe: vajon az én agyonelektronizált, számítógép vezé-
relt otthonomat mennyi időbe és fáradságba kerülne totális
ellenőrzés alá vonni? A kocsim GPS-e és a telefonom alapján
úgyis bármikor tudhatják, merre járok, úgyhogy legfeljebb
Dana előtt titok a mi „titkos” lakásunk Roxannal. Soha ez-
előtt nem volt világosabb, hogy bármikor megzsarolhatnak.
Tiba „kúrogató” célzása aligha volt véletlen.

A sajtó csupán annyit közölt, hogy néhány radikális ellen-
zékit őrizetbe vettek puccskísérlet tervezésében való részvé-
tel gyanújával. Hangsúlyozták, hogy ez törvényes eljárás a
rendkívüli állapot idején. A dossziéból azonban kiderült, hogy
tömeges a vegzálás. Házkutatások, iratok és komputerek le-
foglalása, hétpróbás ellenzékiek „egyelőre tanúként” való ki-
hallgatása, internetes portálok, honlapok és levelezések ma-
nipulálása, intézményvezetők figyelmeztetése a beosztottaik
iránti felelősségre. Valójában az döbbsentett meg, hogy ez a
nagy mennyiségű intézkedés a rendkívüli állapot enyhített
szintjének felel meg. Korábban sokat pufogtam, amiért olyan
horribilis a nemzetbiztonsági szervek költségvetése, most ér-
teni vélem, mire költik.

Ami eddig történt, az mind semmi a tervekhez képest, ha
netán veszélyes incidens történne, vagy csupán fenyegetne.

A letartóztatandó személyek listájának gyors bővülése kissé
torokszorító hatást tett rám, nem volna jó kegyvesztettként
rákerülni egy efféle lajstromra.

Az anyag összeállítói a közelgő temetés miatt minősítették
sürgősnek az előkészületeket. Tényként közölték, hogy rend-
szerellenes tüntetések szerveződnek. Nemcsak az internetes
amatőr közösségekben bukkantak a nyomaira, hanem beépi-
tett ügynökeink jelentései szerint a parlamenten kívüli – mi
tagadás, általam rég felszámoltnak hitt – régi radikális szerve-
zetek aktivistái körében is mozgolódást tapasztalnak.

Összetartást rendeltek el az összes fegyveres szolgálatnál.
A Gárda karhatalmi egységeinél fokozott a harcckészültség.
Ismerem a jogszabályt, milyen széles eszköztár vethető be a
rendkívüli állapot „A” szintjén, amelynek bevezetését erősen
ajánlották, de nagyon más érzés, ha végső lehetőségként a
tűzparancs érvénybe léptetéséről olvas az ember. Eddig nem
igazán gondoltam bele, hogy töltve vannak az automata fegy-
verek, amelyekkel az első napokban az embereink járőröztek,
igazoltattak, razziáztak.

Különösen az ütött meg, hogy nem terrorcselekmények,
hanem tüntetések kapcsán szóltak ezekről az eszközökről.
„Szinte elkerülhetetlen, hogy az ellenzékiek utcára vonulja-
nak a temetés napján” – ezt írták az egyik papírban. Amíg
szórványosak a gyülekezések, addig könnyen kezelhetők,
nyolc-tízezres vagy annál is nagyobb tömeg esetén viszont
kiszámíthatatlanok az események, ha az indulatok elszaba-
dulnak, bármilyen konfliktus előfordulhat. A kommunikációs
terv legfontosabb eleme, hogy a megmozdulásokat puccsve-
szélyként kezeljük a nyilvánosság előtt. A sajtósaink gondos-
kodjanak a szervezők lejárataáról.

Fölmerült, hogy megelőző csapásként utcára lehetne vinni
újra az Elnök híveit, igazolhatnánk vele, hogy mi vagyunk a
nyomasztó többség. Erről azonban a szakértők megállapítot-
ták, hogy nem csupán az időből futottunk ki, akad nagyobb
gond is. Minden felmérés azt mutatja, hogy a támogatóink

közül sokan összezavarodtak a merénylet óta. Régóta tudjuk, hogy sokan nem annyira a párthoz kötődtek, mint inkább a vezérhez ragaszkodtak. Egyébként sem venné ki jól magát a köreikben – szolt az egyik előterjesztés –, ha a temetés gyászát efféle defenzív szervezéssel zavarnánk meg. Más lesz a helyzet, ha reakcióként lehet az Elnök híveit utcára vinni az ellenzék kegyeletsértése után.

Bennem is fölmerült a kérdés, amit a dosszié anyagai bőven tárgyaltak: ki lesz, illetve kik lesznek az ellenzék jelöltjei az elnökválasztáson? Egy rakás titkosszolgálati jelentés szolt arról, hogy az ellenzéki pártocskák mintha közelednének egymáshoz ez ügyben. A pártok vezetőségeiben elhelyezett ügynökeink azt az utasítást kapták, hogy mindenütt a saját jelölt állítását szorgalmazzák, a jól bevált módokon akadályozzák az összefogást. Teszik is a dolgukat, de nehéz lebukás nélkül ellenállniuk a nyomásnak. Bishop viszont korábban azt jelezte nekem, hogy nem az elhasznált pártok jelentik az igazi veszélyt, akik netán előrehozott parlamenti választásokat követelnek. Na bumm, a választási törvény ránk van szabva, újra alaposan meg lesznek verve, legfeljebb valamivel több mandátumot szereznek az eddiginél. Sokkal veszélyesebb lehet azonban, ha valakik, akiket talán még nem is ismerünk, felkorbácsolják és meglovagolják az indulatokat. A fiatalok körében előfordulhat bármi, azok nem sokat fontolgatnak. A titkosszolgálati anyag figyelmeztet is, hogy ilyen bizonytalan helyzetben váratlanul kerülhetnek az élre olyan személyek, akikre egyáltalán nem számítunk. Mégis a szokásos listát hozták a potenciális vezérjelöltekről. Semmi új: a korábbi években előtérbe került tekintélyes értelmiségiek. Ismerem mindet. Lehet, hogy szuper koponyák a szakmájukban, de politikai dilettánsok.

Pont „jókor” hívott fel a privát telefonomon Gregor barátom, hogy mi lesz a fallabdameccsünkkel. Majdnem elküldtem a picsába. Aztán csak annyit kérdeztem, hogy vajon megörült-e, nemzeti gyász idején akar ugrabugrálni, amikor ráadásul ki sem látszom a melóból. Nem hatódott meg: gyász vagy

nem gyász, szükség van mozgásra. Biztattam, hogy a jövő héten már újra oké lehet, megint futkosok majd reggelente, tönk-reverem szokás szerint, de most aludni is alig van időm.

Épphogy megebédeltem, Roxan beszolt, hogy megjött Bishop, vár az irodájában. Amint beléptem, a főnök szótlanul intett, hogy hová tegyem a seggemet. Járkált egy darabig, ideges volt, aztán ő is leült, kérdezte, hogy mit szólok az anyaghoz. Visszakérdeztem, hogy tényleg ilyen komoly-e a veszély, mert ha igen, akkor azt kell válaszolnom rá, hogy alapos munka. Egyébként erősen túlzónak tűnik. Azt gondoltam, Bishop ezt a véleményt várja tőlem a rendkívüli állapot szigorának enyhítése után. Hümmögött. A Nemzetbiztonsági Tanácsban az volt az uralkodó álláspont, hogy jobb félni, mint megijedni, fogadják el a terrorelhárítás intézkedési javaslatát. Bishop azt kérte, lehetőleg minél kisebb zajt csapva folytassák az ellenzék ellehetetlenítését, ne kelljen kemény eszközöket tömegesen bevetni. Hardi is részt vett az ülésen, még oda is szúrt Bishopnak, hogy szerinte a temetés elodázása csak arra lett volna jó, hogy az ellenségnek még több ideje legyen megszervezni a rendzavarást. Bishop azzal riposztzott, hogy ha kisebb felhajtást csinálnának, és nem ragaszkodnának Hardi agybeteg javaslatához, a kurva hosszú gyászmenethez, egyszerűbb volna a biztosítás. Késő, már meghirdették a rendezvény programját.

Megkérdeztem, miféle rangos vendégekre lehet számítani külföldről. Nem voltak jó hírek. A keleti széllel ideröppen maga a cáratyuska, rajta kívül is mindenféle basák, padisahok és kánok. Bednár viszont nem ért el áttörést, óvatosan bánnak a nyugatiak a bizalommal, a nagyköveteik vagy egy-egy jellegtelen miniszter révén képviseltetik magukat a búcsúztatón. Bishop szentségelt, a trágársága jelezte, mennyire fáradt és ideges. Azt már meg sem kérdeztem, hogy az ökumenikusnak álcázott katolikus szertartáshoz mit szólnak majd az ortodox és muszlim urak, pláne ha Avram barátunk, a mi derék díszrabbink is ott sertepertél. Oldja meg a problémát, akinek két anyja van.

Bishop a végére hagyott egy kellemetlen megjegyzést: „Van itt még valami, ez a te Deborod kavarja a szart.” Még hogy az én Deborom! – szívem szerint felrúgtam volna a főnököt ezért a szemét beszólásért. Azt hittem, megszabadulok végre ettől a nőtől, hát kiderült, hogy nagyon nem.

Tiba közölte a főnökkel, hogy időben elfogták Debor újabb cikkét, amit a *Futár* holnapi nyomtatott számához küldött ma reggel. Elképesztő, hogy az a nő mit merészel. Mintha meghibbant volna, eltűnt a veszélyérzete. A tábornok szerint más-kor is súlyos provokáció volna lehozni olyan anyagot, mint amilyent ez a nő firkált, a temetés előtt viszont egyenesen uszításnak minősíthető. Az Elnököt pocskondiázza, a gyilkost mentegeti, és nem áttal folytatást ígérni. Abban lehetnek majd igazán vészes dolgok.

Érdeklődtem persze, hogy mi lesz Deborral. A *Futár* által bérelt autó nyomkövetőjét figyelve azt hitték az urak, hogy a nő már előző este hazaért, de kiderült, hogy rafináltabb a vártnál, átvert minket. A pasija hozta haza a kocsit Zantából, akivel már Dobroson is együtt nyomult. Zavadsky Emil a neve, egyelőre nem tudni, hogy mi a szerepe az ügyben. Izgága zöld aktivista, volt már őrizetben, ennek megfelelően figyelte is a titkosszolgálat, de a jelek szerint csak nemrég jött össze Deborral egy interjú alkalmával. Egyelőre nem kapcsolták le. Megállapították a telefonjel alapján, hogy Debor vonattal jön vissza a fővárosba. A lakásában várják, ahol éppen házkutatást tartanak. Nem akarnak a pályaudvaron feltűnést kelteni a letartóztatással. Jobb csöndben kivonni a forgalomból, mintha nem is létezett volna. A laptopja és a telefonja kimenő üzeneteit blokkolták, nehogy elküldje másnak is a cikket, a hozzá érkező hívásokat figyelik. Korábban Zavadsky hívta kétszer, évődtek egy keveset, mindketten gyanútlanok. A *Futár*hoz természetesen kiszálltak az embereink, berendelték a tulajdonost is. Valentini hanyatt-homlok rohant, be volt szarva. Már is kirúgta Michalek főszerkesztőt, ideiglenesen a Mayor nevű helyettese viszi a lapot. Ha másként nem megy, a következő szám

szombatira csúszva jelenik meg, Debor cikke helyén egy tárgy-szerű kronológia lesz az Elnök pályafutásáról. Tőlünk kapták az alapanyagot hozzá. Valentini hajlik arra, hogy megszabaduljon a laptól. Bishop szerint talán tényleg az lenne a legjobb megoldás, ha megszűnne, vagy átvinné egy emberünk, kibírjuk a szokásos károgást a sajtószabadság sérelméről.

Furdalt a kíváncsiság, mi van abban a cikkben. A főnök kivett a táskájából egy dossziét, odaadta, olvassam, mit művel a kedvencem. Ekkor sem mertem célozni arra, hogy az ő ötlete volt a csaj, nyilvánvalóan nekem kell elvinnem a balhét, én segítettem elő a kutakodását. Elolvastam Debor írását, totál kész lettem tőle: az Elnök a mocsadék, Way a rendes srác, akit meghurcoltak. Nem csoda, hogy Bishop visszakérte a papírt. Ennek tényleg nem szabad sehol megjelennie. Bishop szerint nincs ilyen veszély. Útközben Debor nem tudja kinyomtatni, és immár továbbítani sem. A pályaudvaron várják, észrevétlen követik, és azonnal lekapcsolják, ha nem hazafelé tart.

Próbáltam megtudni minden részletet, ha már én leszek felelőssé téve Debor miatt. Érdeklődtem a mi derék nyomozónk álláspontja iránt. Schmitt őrnagy szerint minden, amit Debor tényszerűen közöl a cikkben, vagyis amiről nem csupán pszichologizál, az igaz. Pontosabban dokumentumokkal alátámasztható valamilyen formában. Nem értettem, ez mit jelent. Bishop is ezt kérdezte Schmitt-től, aki azt felelte, hogy az igazán kínos dolgokat Debor állításaiból ő maga is kiderítette, egy részük legalább jelzésszerűen benne van a Hanka-per nyomozati anyagában. Rejtély, hogyan jutott hozzá a nő. Way egykori ügyvédjét még nem vitték be kihallgatásra, de Schmitt telefonon beszélt vele a cikk elfogása után. Az ügyvéd esküszik, hogy tőle Debor nem tudott meg semmi újat, őt is meglepte, milyen tájékozott. Debor rafináltan, sejtésszerűen előadott, de nagyon is valós információit meg nem erősítette, de természetesen nem is cáfolhatta. A dologban az az igazán meglepő, hogy a periratokat a nő sosem tanulmányozta. Schmitt kijelentette, hogy Way Simonnak az Elnökhöz küldött levele nem

A fenébe – hasít Debor Emmába a kínos felismerés –, a tudjukkik lekapcsoltak minden kommunikációs bigyóról. Michael berezelt, és feljelentett a cikk miatt. Vagy Mayor. Vagy ketten együtt. Vagy megfigyelés alatt állok kezdettől. Úgy látszik, az ügyvédnek volt igaza, amikor óva intett... Várnak rám a bilincses martalócok, hogy bekísérjenek egy bosszantóan szűk helyiségbe. Rendkívüli állapot van, még ügyészi jóváhagyás sem kell hozzá, nemhogy bírói.

A retorziókról szóló hírek töprengésre készítetik az embert. Talán most is követik, néz körül aggódva. Egy idősebb párt lát, egy gyomorbajos képet vágó öregurat, egy keresztrejtvénnnyel bibelődő töltött galamb asszonyt dugig tömött cekkel. A titkosrendőr nem néz ki rendőrnek, attól titkos. Kiveszi Emma a telefonból és a laptopból az akkumulátort, ahogy a thrillerszerű krimikben látta. El kell tűnnöm *azok* szeme elől, amíg be nem fejezem a Way Simon életéről szóló riportot – születik meg fejében a döntés.

Debor a világ mázlistája: Turpin vasúti csomópont következik percekben belül, onnan indul vonat is, busz is Lostarba, ahol Turekné asszony, a hajdani W. Kosik Anna tanárnő lakik. Hirtelen pattan fel, ahogy begördül a vonat az állomásra, leszáll, húzza a görgős utazótáskát, hátizsákjában a laptop, nyugodtan lépked, mint akármelyik utazó. Bolyong az állomáson, figyel, nem követik-e. Másfél óra múlva indul vonat Lostarba. Nagyjából akkor ér a fővárosba a zantai gyors. Nem száll majd le róla, akit a terrorelhárító urak várnak. Kiszámolják, hol szakadt meg a telefonjel. Addigra ő már a vicinálison ücsörög. Vagy a buszon, ha az hamarabb indul Lostar felé.

Ez tényleg velem történik? – Emma hitetlenül csóválja a fejét. Mielőtt a hatóságok lekapcsolnák, Way húgával, Alizzal is kell beszélnie a volt neje után. Amit kettejükből kieszed, abból talán fény derül a gyilkosság talányára, talán elegendő lesz a történet befejezéséhez. Aztán valahol közzé kell tennie a teljes anyagot. Simon felhívásának szövege sem maradhat titokban. Különben fölösleges volt az egész hercehurca, Way

élete és halála is értelmetlen. Miért pont őt szúrta ki hírvívőnek ez az átkozott fickó? Nem egy született gyilkos, napnál világosabb.

Debor Emma sosem járt még Lostarban. Szerencséje van, a buszpályaudvar kopottas várójában talál nyilvános telefont, ritkaság ma már.

– Schmitt őrnagy úr említette, hogy keresni fog – mondja Turek Anna a telefonba. Éles a hangja, izgatott. – A férjemmel úgy döntöttünk, hogy a rendőrségen kívül senkivel nem beszélünk Simonról. Rég elváltunk, semmi közöm hozzá.

– Megértem, ha nem akar szóba állni velem, nem is erőltetem – szól békésen Emma. – Csak azt kérem, hogy olvassa el a cikkemet a volt férjéről, amit a *Futár* következő számába szánnék. Tudnia kell róla. Ha óhajtja, kommentálja az önt is érintő részeket, ha nem kíván hozzáfűzni semmit, úgy is jó. A szakmai tisztesség minimuma, hogy tájékoztassam.

– Küldje el. Majd válaszolok.

– Bár tudnám, akkor nem kellett volna ez a kitérő. Vezetékes telefonról hívom az állomásról. Tudom, képtelenül hangzik, de nem működik se a mobilom, se a számítógémem levelezőprogramja. Kérem, szánjon rám néhány percet, ha már idáig eljöttem Zantából. Kitettem pendrive-ra a cikket, a saját gépén is el tudja olvasni. Be sem lépek a lakásukba, ha nem akarja, az ajtó előtt megvárom.

– Leghamarabb egy óra múlva jöjjön. Akkorra hazaér a férjem. Rá is tartozik – zárja le a társalgást Anna.

Jó lenne tudni, ki a férje, miféle szerzet, sajnálkozik Emma, amiért elfelejtett időben utánajárni. Most már mindegy, majd kiderül. Útközben Turekékhöz megáll valahol, muszáj innia egy jó erős kávé, az az istenverte cikk kiszívta minden erejét, a fáradtságtól majd' összerogy.

Lostar Dobroslnál nagyobb, Zantánál kisebb. Ami régi benne, az szokványos, ami új benne, az rémes. Unalmas város. Turekék a kertvárosban élnek, jó félórányi gyaloglás a buszpályaudvartól. Emma figyel a házsámokat a hosszú és nép-

telen Sóllyom utcában, a negyvenhetest keresi. Kuttyák vetik magukat a kerítésnek, kötelességszerűen acsarognak, ahogy elhalad az idegen nő, utazótáskát vonszolva maga után.

Emma megtorpan a célhoz közeledve. Schmitt őrnagy száll ki egy fekete autóból. Komoran köszön, nyitja a jobb oldali ajtót, helyet kínáló mozdulattal invitálja Emmát az anyósülésre.

– Letartóztat? – kérdi Emma rezignáltan.

– Nincs rá parancsom. Okom meg végképp nincs – válaszolja az őrnagy. – Én nyomozó vagyok, nem terrorelhárító.

– Én meg újságíró vagyok, nem terrorista – köpi a szavakat dühödten Emma.

– Egyetértünk – bólint Schmitt. – Tegye hátulra a csomagját, aztán szálljon be, kérem, ne itt az utcán társalogjunk. Váltanék önnel néhány szót. Bajban van, hölgyem. Nagy bajban. Ha nem tudná, időközben közellenséggé léptették elő.

Emma biccent, beszáll. Látja az őrnagy arcán, hogy kár volna előadnia a krakéler csajszi vagyok című műsorát, pedig primán begyakorolta.

– Honnan tudta, hogy idejövök? – kérdezi, miután Schmitt is magára húzta az ajtót.

– Nyomozó vagyok, az imént említettem. Hamar megtanultam tisztelni az elszántságát, milyen konokul jár utána mindennek. Attól tartok, súlyosan meg kell rónom az egyik beosztottamat, aki roppant felületesen hallgatta ki Way valamelyik zantai ismerősét, amíg én a családtagokkal foglalkoztam. Maga kiváló riporter, nyomozóként is megállná a helyét. A cikke tartalma alapján nyilvánvaló, hogy két nővel nem beszélt még a listámról. Általam tudja Way volt neje elérhetőségét, hadd emlékeztessenem.

– A húgáét is. Alizhoz is indulhattam volna.

– Az összekötő telefonon jelentette, hogy a maga útját figyelő urak csúnyán káromkodni kezdtek, amikor Turpin előtt megszakadt a jel. Rögtön sejtettem, hogy rájött, mi készül, és leszállt a vonatról. Ostoba ötlet volt blokkolni a telefonját. Turpinból könnyen elérhető Lostar, nem volt nagy

kunszt kitalálni, merre veszi az irányt. Van szirénám, villogót is ki tudok tenni az autóra, prima járgány, a végsebessége kétszázhusz. Az életemet tettem kockára, hogy előbb érjek ide magánál. Megköszönhetné.

Emma csukott szemmel veti hátra a fejét, mint akire hirtelen rátört a fáradság, fahangon kérdezi:

– Van köszönni valóm azonkívül is, hogy nem bilincsel meg?

– Még nincs, de lesz hamarosan – feleli Schmitt.

– Őrnagy úr, megtenné, hogy felvilágosít, mi vár rám?

– Bár tudnám! Az én kompetenciám a merénylet ügyére korlátozódik. Hamarosan semmilyen felhatalmazásom nem lesz. Le fognak váltani, ez nyilvánvaló. Csoda, hogy még nem tették meg. Alighanem Bishop úr hezitálásának köszönhető a haladék. Maga lesz az ürügy a leváltásomra. Vagyis a cikke.

– Az én cikkem? – Emma hangja keserű és éles. – Megmondaná, hogyan került a hatóságokhoz? Bevezették a cenzúrát?

– Maga nem egy nyeretlen kétéves a derbin, Debor kisasszony. Ha az volna, akkor nem itt társalognánk Lostar kellemes kertvárosában, hanem az ujjenyomatait rögzítenék. A lakásán időközben házkutatást tartottak, annál is nagyobb káoszt csináltak, mint amit hagyott.

– Őrnagy úr, elárulná, hogy miért keresett meg?

– A leváltásom után nem nyilatkozhatok majd a gyilkosságról. Szeretném, ha mielőbb nyilvánvaló lenne minden józan polgár számára, hogy Way Simon magányos merénylet volt. Szó sincs semmiféle összeesküvésről, amiről némelyek szónokolnak, és amerre engem is kezdettől taszigálni próbáltak titkosszolgálati adatok özőnével. Államtitkokról nem beszélhetek, de annyit elárulok, hogy részt kellett vennem néhány megbeszélésen, amelyekből émelygek. Rendőr vagyok, nem politikus. Mindig az Elnökre és a pártjára szavaztam, de attól morcos leszek, ha az utódlói palimadárnak néznek. Belerángattak a játszmájukba, mintha egy ostoba báb volnék.

– Ha elválnék, Anna lekerül a feketelistáról, újra állást kaphat, igaz? – találgat Emma.

– Maga mondta. Hm. Elég jól megismerte Way Simont – mosolyogja el magát végre az őrnagy. – Fontos, hogy a nő érzékeli: maga annál is többet tud az ő eredendő felelősségéről a férje sorsában, mint amennyit a cikkében megírt.

– Oké. Mi a következő fontos kérdéskör?

– A lányuk, Rita. Nyilván faggatni fogja a nőt Simon börtönben töltött éveiről. Ki látogatta és milyen sűrűn. Ennek kapcsán kérdezzen rá apa és lánya kapcsolatára. Mint aki tudja, hogy milyen közel álltak egymáshoz. Ne hagyja, hogy elsumákolja a választ. És fontos, hogy semmiképpen ne Anna férje előtt hozza szóba. Ez döntő!

– Ragaszkodik hozzá, hogy a férje is ott legyen, ezt világossá tette.

– A csudát. A férje ragaszkodik hozzá. Én egyedül hallgattam ki hosszú órákon át, szóval elhiheti, Anna szabadulna az ura zsarnoksága alól. Használja ki valahogy. Maga ügyes.

– Mégis, mit kérdeznek Ritáról?

– Minél több részletet, mert hajlamos sumákolni, elnagyolni a választ. Azt feltétlenül firtassa, hogy a lánya miért ment külföldi egyetemre tanulni. Ez nem tűnik fontosnak Way Simon ügyében, de az. Ha a nő kitérő válaszokat ad, jelezze, hogy tud a megromlott kapcsolatukról. Nevezze menekülésnek Rita távozását.

– Turek zaklatta Ritát, igaz? Szexuálisan – találgat Emma.

– A fenébe! – morogja Schmitt. – Eddig baromságnak tartottam a női megérzésről szóló szöveget. Nincs bizonyíték, úgyhogy ezzel bánjon nagyon csínjában. Nem is járhatok utána ennyi év után, de én Ritának hiszek, többször és hosszan beszéltem vele telefonon. Ha nem tudja kizárni Tureket a beszélgetésből, figyelje a reakcióját, az arcát, a testbeszédét, az minden szónál árulkodóbb.

– Értem. Mi Turek keresztnéve? És a foglalkozása?

– Iván. Építési vállalkozó és ingatlanos. A legnagyobb Los-tarban. Dől hozzá a pénz. Pazar házuk van, majd meglátja. Tíz évvel idősebb Annánál, de jól tartja magát.

– Miért kellett neki pont Way elvált neje?

– Komolyan kérdezi? Maga látta a nőt a per idején, igaz? Gyönyörű volt negyven fölött is. Most is letagadhatna egy tízest. Ne térjünk el a tárgytól. Amikor arról faggatja, hogy mi történt Simonnal a szabadulása után, és már úgy tűnik, végképp befejezte a Ritával való foglalkozást, akkor kérdezzen rá a harmadik levélre. Az elnöki válaszra is. Ha nem mondja el, vagyis tudatlannak mutatkozik, akkor ezt Aliztól kell megtudnia.

– Legalább arról halljak valamit, hogy miről szól ez a harmadik – veszi könnyörgőre a hangját Emma.

– Ritáról. Kényes dolog, többet nem árulhatok el. Talán csak annyit, hogy Rita hazatért egy rövid időre az apjához a szabadulása után, ezt tudnia kell. Ne maradjon sokáig Turekénál, el kell tűnnie Lostarból. Én itt várom, elviszem a fővárosba. Találja ki, hogy kinél tudja meghúzni magát, ahol nem keresik. Kap tőlem egy regisztrálatlan telefont. A beleírt szám nálam jelez. Másra ne használja! Nem bujkálhat sokáig, de igyekszem segíteni, hogy kihúzzam a pácból. Addig sürgős a lekapcsolása, amíg nem végzett a nyomozással, és nem teszi közzé az írását. El kell döntenie, hogy vállalja-e a kockázatot. Nem biztatnám, hogy folytassa, de ha jók a benyomásaim magáról, hat ökörrrel sem tudnám visszatartani.

– Attól tartok, nem jók a benyomásai. Be vagyok tojva. Nem bírnám ki, ha lecsuknának.

– Akkor visszafuvarozom, átadom a terrorelhárítóknak, kérjen bocsánatot a cikk miatt, ígérje meg, hogy ezentúl jó kislány lesz, csak ne bántsák a bácsik.

– Ez szemétség volt, már ne haragudjon – fortyan fel Emma. – Tudja, hogy nem vagyok gyáva.

– Tudom. De a napokban alaposan megismertem Tiba vezérezredest és a kompániáját. Sajnos magának már aligha van

visszaútja. Miért mászott úgy bele az Elnök ifjúkori botlásába? És még el is árulta a polgármesternek, hogy tud róla... Már azzal elszurta, hogy célzott rá a lapjához küldött leveleiben. Elárulná legalább nekem, hogy kitől és pontosan mit derített ki, amitől a tábornok úgy berágott?

– Nem árulom el, mert megígértem, és tartom a szavamat. A forrásaimat sosem adom ki a felhatalmazásuk nélkül. Szerintem így is érthető. Eleinte azt hittem, az a régi ügy a merénylet egyik fontos motívuma. Már nem hiszem.

– Észrevettem. A cikke további részeivel még mélyebbre ásta el magát.

– Ezek szerint kilátástalan a helyzetem?

– A botrány jelenthet talán védelmet, ha közismertté válik, amit a Way-ügyről megtud. *Talán*, hangsúlyozom. Az a benyomásom, hogy Bishop minisztertől remélhet egyedül védelmet a tábornokkal szemben, de ahhoz politikai tényezővé kell válnia. Garancia nincs semmire, de legalább esélye marad.

– És maga? Ha kiderül, hogy segített...

– Önmagával törődjön. Nincs sok időnk. A harmadik ház innen Tureké. Az emeletes, kétgarázsos, medencével a kertben. Nyomás, kisasszony, legyen ügyes.

– Köszönöm, őrnagy úr – nyitja Emma a kocsiajtót. Kiszálás után még visszaszól: – Amíg odabent vagyok, utánezne, hogy mi van a kedvesemmel? Zavadsky Emil... Akivel találkozott Fabritius ügyvéd úrnál. Csak ne érje baj... Olyan ez az égész, mint egy rossz thriller.

– Nem is sejti, milyen rossz – húzza az orrát kényszeredetten az őrnagy.

Emma megáll a negyvenhetes szám előtt, nézi a jókora házat. Ízlés nem kapható pénzért. A mélypont a két cirádás oszlop, amely a bejárati ajtó fölött terpeszkedő balkont tartja, bár a kerten át odavezető járda kerámiaburkolatának mintázata is erős versenyző. A csengő zenéjén már meg sem lepődik, eine kleine Mozart. A telefonhang nyilván a *Für Elise*.

Hogyan került ebbe az otthonba ez a káprázatos nő, bár csak én néznék ki így ötven fölött – irigykedik Emma az ajtót nyitó elegáns asszony küllemén. Rögtön felismeri.

A bejárat közvetlenül a nappaliba nyílik, ötven négyzetméteresre saccolja Emma, kétszer elférne benne a lakása. Turek Iván a fehér bőr ülőgarnitúra foteljében terpeszkedik, kelletlenül emeli meg húsos fenekét a bemutatkozó kézfogáshoz. Szavak is kísérik a faragatlan fogadást:

– Mondja, hölgyem, miért nem hagynak minket békén maguk átkozott sajtós piócák? Eddig már két kollégáját elhajtottam, csak hogy tudja, mire számíthat.

– Megértem a dühét – csillapítaná Emma –, kellemetlen, ha betörnek az ember életébe, de a merénylettel visszamenőleg is megszűnt Way Simon magánemberi mivolta. Sajnálom, hogy ez önöket is érinti, de nem fognak tudni kitérni előle. Úgy tudom, Schmitt őrnagy úr jelezte a jöttömet.

– A nyomozó annyit mondott a nejemnek, hogy számítsunk a maga megjelenésére, cikket ír a bűnöző első férjéről – köpi a szavakat Turek.

– A cikk első részével megvagyok. Szeretném, ha elolvasná és kommentálná, talán pontosítaná és kiegészítené az információimat, asszonyom – fordul Emma végre a nőhöz.

– Mutassa! Hívjon Annának! Ne haragudjon, a férjem okkal ideges a zaklatás miatt. Kiborított minket Simon tette, el tudja képzelni...

Fél fenéken ül Debor Emma a kanapé szélén, figyel Annát ölében a laptoppal, ahogy a cikkét olvassa. Próbálja férfiszemmel nézni, mi lehetett benne oly ellenállhatatlanul vonzó. Van valami fagyos a tekintetében. Üres szépség. Kiüresedett az évek alatt? Mit szeretett rajta Way Simon? Az azóta rég kihűlt szenvedélyét? Úgy fest ebben a villában, mint egy gondatlanul választott, ide nem illő dísz tárgy. Turek arcán a tulajdonos gögje. A vékony száj, az előreugró áll, a szúrósan gyanakvó tekintet kíméletlenséget sugall. Emma szereposztót játszik magában: kommandós mellékfigura lehetne ez a Turek egy

hullagyártó akciófilmben. Ha olyan a pasi, amilyennek látszik, hogyan mehetett hozzá Anna? Hogyan mehet hozzá egy ilyen Turekhez bárki nő, aki ad magára? Az ellenszenv kölcsönös, a férfi Emmára vetett és elkapott tekintete elárulja.

Anna végez az olvasással, elgondolkodva nézi az utolsó sorokat, finoman lecsukja a laptop tetejét, kihúzza belőle a pendrive-ot, visszaadja Emmának.

– Ez volnék én? – kérdi csöndesen, elgondolkodva. – A felőlős Simon életének tönkretételében?

– Nem állítottam ilyet magáról.

– Dehogynem. Erről szól a cikk.

– Kiderítettem, valóban, mi volt a szerepe a férje eltévedésében. De azt is láthatja, hogy tapintatosan bánok a tudásommal. Mondtam az imént, hogy Way Simon többé nem magánember, bekerül a történelembe. Ki fog derülni róla előbb-utóbb minden. Higgye el, jobban jár, ha én tárom fel, és úgy írom meg, hogy ne legyen túlságosan bántó. Van a cikkben, ami tényszerűen hamis?

– Nincs. Tényszerű. Az bizony – ijesztően keserű Anna hangja.

– Hiányzik belőle valami fontos?

– Tudja, mi nincs benne? Én nem vagyok benne. Kosik Anna, aki voltam. Amit átéltem. Benne vannak a nézeteim, az akaratosságom, a talán félrevivő lelkesedésem, mégsem ismerek magamra. Akit Simon szeretett, az a nő nincs benne. Egy gonosz fúria helyettesíti.

– Way Simonról írtam, nem magáról, sajnálom, ha nem elég árnyalt. Segítsen, hogy javítsak rajta.

– Csak a bolondnak nem nyilvánvaló, hogy mi az, ami rám vonatkozik – motyogja Anna lehajtott fejjel. A férjére pillant, ajkait összeszorítja, aztán mégis kiböki: – Én szerettem a férjemet. Nem gondoltuk, hogy amit tesz, az rossz. Nem gondoltuk. Nem.

– Mi az, hogy „gondoltuk”? Te nem tettél semmit – fortyan fel Turek.

– Jobb lenne, ha négyszemközt beszélhetnék Annával, már bocsánat. Mindnyájunknak jobb lenne – ajánlja Emma.

Turek előredől, a térdeire fekteti a kezét, lassan, fenyegetően szűri a szavakat:

– Maga itt ne dirigáljon, és ne szabja meg, mi a jó nekünk. Örüljön, hogy Anna szóba áll magával.

Emma taktikát vált, nem vesz tudomást a férfiről, csakis Annához beszél.

– Szeretném, ha elmondaná, mi történt a per idején és utána magukkal. Talán emlékszik rám, végigültem a tárgyalást.

– Persze. Maga volt az a fruska, aki jegyzetelt. Hogy nem kapott görcsöt a keze?

– Anna, kérem! Be fogják mocskolni Simon emlékét, ha nem mondja el a teljes igazat. Arról is, ami később történt, ami még nincs benne a cikkben. Tartozik neki ennyivel.

– Elváltunk, már rég nem a férjem, nincs közöm hozzá – rázza lehajtott fejét Anna.

– Látja, ez sincs a cikkben, hogy miért nem maradt a felesége. Nem akarok a válásukon csámcsogni, de azért fontos, hogy mi vezetett hozzá.

– Ha nincs benne a cikkben, hát nem is lesz – pattan fel ültéből Turek. – Azt hiszem, ideje véget vetni ennek a locsogásnak.

– Annával beszélek, nem önnel, uram – próbálja visszafogni a mérgét Emma. A nőhöz fordul újra: – Simon második leveléről muszáj volna szót váltanunk.

Még hogy a testbeszéd volna, amire az őrnagy szerint figyelnie kell? Ez aztán a testbeszéd! Turek hozzá lép, az arcába hajol, dohányszagú a lehelete, sárgák a fogai, fenyegetően sisteregnek elő a szavak a szájából:

– Maga azzal tolakodott be ide a házamba, hogy megmutatja az undorító firkaalmányát. Szó sem volt további zaklatásról. Annának nincs mit hozzátennie. Arra viszont biztos számíthat, hogy ha megjelenik ez a nagy kalap szarság, olyan pert kap a nyakába, hogy belerokkan. Élete végéig megemlegeti. Vegye jóindulatú intésnek.

– Ez inkább durva fenyegetésnek hangzik – mondja Emma, igyekszik, hogy ne remegjen a hangja. – A munkámat végzem, nem célolok, hogy bárkit megalázzak vagy ellehetetlenítsek. A nejről sincs egyetlen mondat, amelybe egy per során beleköthetne.

– Talán nincs olyan mondat – búslakodik Anna –, de az egész mégis vádirat ellenem.

Turek jól megtermett férfi, fenyegetően magasodik a cingáran ücsörgő Emma fölé, úgy harsogja:

– Annát vádolja, hogy azt a rohadék gyilkost mentegesse? Az Elnök volt a nemzetünk legnagyobb jótevője. Maga viszont csak egy a nyomorult hazaárulók közül, akik diktatúrával meg korrupcióval meg a tököm tudja, milyen aljas vádakkal rágalmazzák. Maguk szarnak arra, hogy a nép választotta, mert közülünk való volt. És igenis a vezérünk, mert a mi közös akaratunkat képviselte. Kivételes, nagyszerű ember volt, akit az a mocsadék Simon orvul meggyilkolt, akár tetszik ez a maga fajtájának, akár nem.

– Milyen az én fajtám? – kérdi csendesen, tagoltan Emma.

– A maga fajtája nem a nemzetünkből való, elhiheti. Idegen lelkű, befurakodott közénk, csak ártani akar, mert ez van a vérében. – Turek már ordít: – Miért nem takarodik el a mi hazánkból, ha ennyire gyűlöli?

– Turek úr! Ugye tudja, hogy fasiszta nézeteket hangoztat...

– Ne merészeljen fasisztának nevezni! – hörög feldúltan a férfi, kezei ökölbe szorúlnak, mint aki ütni készül.

Emma ismeri ezt a gyűlölettől eltorzult arcot, túlon túl jól ismeri, azt is tudja, hogy máris legyőzték, ha félelmet mutat.

– Hogy maga micsoda, azt ily rövid ismeretség után nem merném kijelenteni, de ha náci nézeteket hangoztat, akkor még finom is voltam, amikor fasisztának minősítettem azokat – mondja higgadságot erőltetve magára.

– Takarodjon ki a házamból! Most! – üvölti Turek vértolulós arccal. – Vigye a kurva cikkét, maga rohadék kis ribanc. A bíróságon találkozunk. Megemlegeti, garantálom.

Nézi Emma visszafordulva a sarkára csapott intarziás ajtót, hallja bentről a dühödt ordítást, mindennek lehordja Turek Iván, úrinőnek véletlenül sem titulálja. Ez az interjú nem igazán sikerült, állapítja meg szomorkásan. Hol szúrtam el? Melyik volt a döntő hibás pillanat? Á, nem is volt rá esélyem – csillapítja háborgó szakmai lelkiismeretét.

Az autóban az őrnagy éppen leteszi a telefont, amikor Emma nyitja az ajtót, beszáll. Bezöttyenésnek mondhatnánk inkább a csüggedt mozdulatot.

– Ez hamar ment. Túl hamar. Kirúgták, igaz? – kérdi Schmitt rezignáltan.

– Ki bizony. Nem szólt, hogy ez a Turek egy begőzölt náci. Sajnálom, őrnagy úr, magát nem akarom megsérteni, de nem zavarja, hogy egy párton áll ezzel az állattal?

– Nem vagyok párttag. Az én pozíciómban nem is lehetek. Ne higgye, hogy kritikátlanul voltam híve az Elnöknek. De mégis ő volt, aki rendet tartott, vigyázott a nemzeti értékeinkre...

– Az én értékeimre speciel nem vigyázott – vág közbe Emma. – Azok nem nemzetiek? Hogy jön ahhoz bárki, hogy ilyet állítson. Húsz éven át nyakló nélkül pocskondiázott, átkozott, kitagadott a maguk híres Elnöke minden *magam fajtáját*, ahogy ez az elborult agyú barom nevezett. Amíg nem volt hatalmon a maguk nagy vezére, csak röhögtem az ökörségein. Már rég nincs kedvem röhögni. Esküszöm, nem értem magát. Olyan rendes ember, hogyan tűrhet el ilyen elmebajos nézeteket? Bocsánat. Elragadtattam magam.

– Nincs időnk ideológiai vitára – közli az őrnagy rezzenetlen arccal. – Indulnunk kell. Csak egy perc türelmet. Fedeznem kell magamat, miért jártam Lostarban. Bekukkantok Turekéhez, megkérdem, járt-e itt az a galád Debor. Majd szentségelek, amiért elszalasztottam.

Most mi lesz? – tépelődik Emma elterülve az anyósülésen. Még megpróbálhat Simon húgától megtudni valamit, ha addig le nem kapcsolja a Gárda. Mi lesz a vád ellene? Az

Elnök elleni összeesküvés részese? Netán a „felségsértési törvényt” alkalmazzák rá? Gúnyosan így nevezték el a jogszabályt, amelyet a közjogi méltóságok tekintélyének védelmére hoztak a tüntetések leverése után. Lehet sérteni egy hullát? Az emlékét is tilos beszennyezni? Ismerni kéne a törvény szövegét. Schmitt majd felvilágosítja.

– Majd’ elfeledtem, a maga Emiljét őrizetbe vették, alighanem éppen kihallgatják – száll be a kocsiba az őrnagy. Pöccintésre indul a motor. – Ügyvéd nélkül nem fecseg, helyesen teszi.

– A kurva életbe! Mi a vád ellene? – Emma a kezei közé temeti az arcát, úgy kell rászólni, hogy kapcsolja be az övet. – Súlyos bűneiről tudok ám. Környezetvédő a lelkem. Nem tetszik neki például, ha az Elnök valamelyik újjgazdag bárójának leküzdhetetlen kastélyépítési ingerenciája támad a város kevés megmaradt zöldjében. Vagy ha letarolnak egy parkot egy újabb pláza vagy sportcsarnok felépítéséhez. Ilyenkor tiltakozni szokott. Rossz szokás. Kiabál, lefekszik, odaláncol. A maga kollégái letartóztatják. Én meg interjút csinállok vele, aztán szerelmes leszek belé. Súlyosak a vétkeink!

Schmitt nem veszi magára a gúnyolódást:

– A terrorelhárításnál van, nem nálunk. Fogalmam sincs, mi a gyanúsítás tárgya. Az okát tudom, az nem más, mint maga, kedves Emma kisasszony. De ne rágódjon rajta, nem felelős egy jogtiprásért.

– Ha tudja, hogy jogtiprás, miért nem tesz ellene valamit, kedves Maxim őrnagy.

– Azt csinálom éppen, kedves Emma, amikor magát fuvarozom. Éppen kifingatom a pályafutásomat, ha nem vette volna észre.

– Bocsánat, nem akartam megbántani. Köszönöm, amit érttem tesz.

– Nem magáért, hanem az igazságért. Értse meg végre, hogy ez nem személyes ügy. Sem magát, sem engem illetően nem személyes. Sokkal több forog kockán.

– Értem. Mi lesz velem, Maxim őrnagy, hová visz most?

– Ezen tőpregek, amióta befurakodott Turek házába – sóhajt az őrnagy, és beletapos a gázba. – Úgy terveztem, hogy elviszem Way Alizhoz, beszéljen vele, de nem érné otthon. Kiderítettem, amíg magára vártam, hogy éjszakás, este héttől reggelig a kórházban robotol. Nővér a belgyógyászati klinikán. Ott nem volna célszerű zargatni. Attól tartok, holnap már késő lesz. Figyelnek majd minden hozzát vezető utat.

– Nem hiszem el, hogy ilyen megtörténhet. Velem. Miért épp velem? – rázza a fejét Emma.

– Nem minden évszázadban lőnek agyon elnököt. Viszonylag csekély tapasztalataink vannak, hogy mi minden történhet ilyen alkalommal – feleli az őrnagy. – Way Simon belőtte magát a történelembe, mi jobban járnánk, ha kimaradnánk. Félek, hogy nem fog sikerülni. Kellene egy kis idő átgondolni a teendőket. Van biztonságos hely, ahol meg tud bújni addig?

– Nincs. Olyan nincs, ahol ne találnának rám percek alatt – szól Emma rövid számvetés után.

– Sejtettem. Akkor ma nálam alszik. A horgásztanyámon töltjük az éjszakát.

– Szó sem lehet róla! Emilt szeretem, nem fekszem le másval – közli Emma kategorikusan.

– Kérem, hagyja ezeket a pajzán megjegyzéseket. Én sosem csalom meg a feleségemet – feleli az őrnagy még határozottabban.

– Mit szól az asszony, ha nem megy haza?

– Megszokta. Főleg az utóbbi napokban. Megígértem neki, ha vége lesz ennek a tébolynak, elutazunk nyaralni jó messzire, a tengerhez. Csak nehogy hűvösre tegyenek inkább.

– Miattam? – kérdi Emma. – Miattam – állapítja meg csüggedten, nem vár, nem is kap választ. – Hol az a horgásztanya?

– A Pilini-tónál. Jó hely, közel a fővároshoz.

– Nem túlságosan közel?

– Az hagyján. A tó túlsaján van Prády államtitkár és becses neje kacsalábon forgó nyaralója. Na, ahhoz leszünk kö-

zel. Szerencsére csak légvonalban. Különben most aligha ér rá ott relaxálni, sok a dolga. Az ő szintjén már nem pihennek, hanem relaxálnak az urak. Egyébként sem járt még Prády a mi lápos-nádas oldalunkon. Ott a pórnépnek vannak vityilói. A nagyurak odaát az északi parton parádéznak, ahol a domboldalba épült villákból csodás a kilátás, ahol a benzinkút és a szupermarket van, no meg a robogó, quad és jet-ski kölcsönző a nyaralóknak. Ki ne hagyjam: a vitorlásokikötő is.

Az őrnagy lassít, bekanyarodik egy elhanyagolt parkolóba, ahol rozzant vegyesbolt árválkodik.

– Veszünk valamit vacsorára. Éhen pusztulok, ma még nem ettem – magyarázza az őrnagy a különös viselkedését.

– Éppen itt? – borzong meg Emma a higiéniés körülményeket felmérve.

– Itt nincs hálózatba kötött térfigyelő – magyarázza Schmitt. – Azt hiszi, mese az arcfelismerő program?

– Az autó rendszáma? Abból nem lesz baj? – kérdi ijedten Emma.

– Tanulékony maga, Emma kisasszony – bólogat elismerően a nyomozó. – A kocsit leteszem, átszállunk a sajátomba, abban nincs beépített jeladó, úgy megyünk a tóhoz.

– Rohadtul bonyolult magával az élet, kedves Maxim őrnagy – szemtelenkedik Emma.

– Csak amióta egy impertinens némbor bűntársa lettem – vág vissza a detektív. – Hogy a fenébe történik ez velem? Nem hiszem el, hogy mit művelek.

Alkonyodik, mire a két szökevény kipakol Schmitték szürke Renault-jából. Feltámad a szél, a tó felől fúj, hűvösödik. Csudaszép a naplemente, de ábrándos mélázásra most nem alkalmas az idő. Egyetlen szobából áll a nyaraló, de az legalább tágas. A konyhát hűtőszekrény, villanyrezsó és mikrohullámú sütő helyettesíti egy pult mögé zsúfolva. Keskeny ajtó nyílik az apró fürdőszobára.

– Magaé az ágy, én majd a hálósákomban alszom – nyugtatja meg Emmát az őrnagy, aki máris hozzálát a vacsoraké-

szítéshez. Szendvicsek, semmi különös. Emma sem az a kiköpött házitündér, nem állna neki főzőcskézni.

Hallgatnak. Az őrnagy jó ideje alig szólalt meg. Emma aggodíkszik: megbánta talán, hogy segít. Miért is viszi vásárra a bőrét miatta? Emil jut az eszébe folyton. Ő már egy zárka hűvösén tölti az éjszakát. Valami nem stimmel ezzel a Maximmal, nem lehet ennyire segítőkész. Vajon mi ütött belé? Fel fogja adni a Gárdának, amint átgondolja a dolgot. Mindegy, hiszen ha nem segít, úgyis elkapják. Végül is mit tudnak rábizonyítani?

– Végül is mit tudnak rám bizonyítani? – kérdezi szendén.

Az őrnagy térül-fordul, dugóhúzót vesz elő, hogy kinyisson egy palack bort.

– Én sosem iszom alkoholt – közli Debor.

– Én igen – szögezi le Schmitt. Önt egy pohárral, tartja Emma felé, hátha meggondolja magát, de ő rázza a fejét. Vállat von, felhajtja, újra tölt. Csak utána válaszol: – Nézze, Emma, az elmúlt napok sok tanulsággal jártak számomra, miután a nyomozás miatt életemben először bevontak a nagypolitikába. Kőkemény hatalmi harc folyik, senkit nem érdekel a jog, a törvény meg a többi fura fakszni, amire volt szíves utalni ezzel a rábizonyítós firtatással. Rendkívüli állapot van, azért találták ki, hogy ne legyenek korlátaik. Szóval hagyjuk a fenébe ezeket a normális helyzetben abszolút jogos fölvetéseket.

– Rendben, hagyjuk – cserfel közbe Emma, de gyorsan elhallgat, mert az őrnagy ferdén pillant rá, amiért félbeszakította.

– Én arról vagyok ismert a testületnél, hogy a bűdös életben soha nem beszéltem a politikáról. Most sem tenném, ha nem rángatnak bele. De belerángattak elég alávaló módon. Mindkettőnket belerángattak. A büntény maga itt már senkit nem érdekel, kizárólag a következmények. Csak akkor lehet sérülés nélkül kiszállni ebből a rohadt folyamatból, ha van valaki, aki megvéd. Aki elég erős hozzá, és még érdekében is áll, vagy legalább azt képzelem.

– Szerintem nincs ilyen pofa a színen – kételkedik Emma.

– Fene tudja. Talán mégis – ellenkezik az őrnagy. – A kinevezésem után úgy tűnt, hogy Bishop ideiglenes kormányfőként simán felülkerekedik. Neki az a koncepciója, amennyire felfogtam a szövegeiből, hogy nyugalmat sugározva konszolidálja a hatalmat. Nem kelt hisztériát, fokozatosan leszerepli azokat, akik kemény kézzel, fenyegetéssel, retorziókkal stabilizálnák a helyzetet. A vele rivalizáló erőszakos figurák viszont a maga megvádolásával is példát akarnak statuálni, és nem érdekli őket, hogy igazat ír-e vagy sem. Mindenkire lecsapnának, aki megingatná az Elnök nimbuszát, merthogy a további karrierjükben csakis arra támaszkodhatnak. Elég újságírósan fogalmazok?

– Abszolúte. Ezek a remekbe szabott feltételes módok! Olyan rémes szöveg, hogy akár pályát is változtathatna, ha már úgyis kirúgják miattam. Bár nekem sem lesz hová írnom.

– Ha észnél leszünk, és még mázlink is lesz, óriási mázlink, megúszhatjuk. Bishopra kell alapoznunk, nincs más esélyünk. Ő kezdettől ellenezte az összeesküvés-elméletre épülő politikát. Ezért vette el a terrorelhárítástól, és adta az én kezembe a nyomozást. Ezért hagyta magát is matatni az Elnök múltjában. Hagyta? Még ösztökelte is az államtitkárján keresztül. Azt gondolta, ügyesen taktikázik, de attól tartok, túlbecsülte az erejét. Patthelyzet van, világosan látom. Soha nem hittem volna, hogy a nyomozás miatt bekukkanthatok a legfelsőbb körök lapjaiba. Rémisztő, mit mondjak. Közös ismerősünk, Prády Erik elfecsegett ezt-azt.

– Tényleg hisz annak a sunyi alaknak?

– Van annyi tapasztalatom, hogy felismerjem, mikor őszinte, mikor kódósít. Szerinte az Elnök párhívei közül sokan elbizonytalanodtak, ezért Bishopnak szélesebb körökben kell reményt keltenie a változásra. Nyugati támogatást szeretne, óvatosan leválva a cáratyusról. Enyhíteni próbálna a rezsimszigorúságán, egy kis liberalizálás sokakban reményt kelthet. Ebből arra jutottam, hogy Bishopnak jól jönne, ha némiképp

megrendülne az Elnök nimbusza. Épp annyira, hogy felépíthesse a helyébe a magáét. Csakhogy még nem a választási kampány, hanem a jelölés van napirenden. Az pedig a párt belső erőviszonyain múlik. Prády elejtett egy panaszos megjegyzést, hogy mással sem foglalkozik, mint a párt fafejű figuráinak a meggyőzésével. Szó szerint így mondta. Ha kiállnak Bishop mögül a pártbéli keményvonalasok, akkor könnyen lehet, hogy azt az ügyefogyott Viczeket jelölik elnöknek, akit a dugáson kívül más nemigen foglalkoztat. Bishop keménykedni kényszerül. Le kellett vonnom a következtetést, hogy ezért enged Tiba vezérezredesnek, ezért veszi le rólam a kezét, és dobja oda prédául magát is úgy mellékesen. Mit szól az elemzésemhez? Helytállónak tűnik?

– Pazar. Fogalmam sincs, hogy igaz-e, de nagyon logikus. Túlságosan is. A nyomozásban a logika biztosan segít, a politika viszont zűrzavaros, tele van irracionális elemekkel. Van annál abszurdabb, mint hogy itt bujkálok a maga tóparti kunyhójában, és ahelyett, hogy a dutyiba vinne, politológiai előadással traktál?

– Amit most mondok, az a kedvére szolgál majd, mert tökéletesen irracionálisnak fog tűnni – mondja az őrnagy. Felhajt egy pohár bort, mint aki erőt gyűjt, hogy elővezessen egy képtelenül hangzó ötletet. – Bishopot külső nyomással lehetne arra készíteni, hogy térjen vissza az eredeti koncepciójához, a megbékítéshez. A választásokig nem lehet kimozdítani a pozíciójából, úgyhogy rá kell őt vezetni: azonnal vesse el az összeesküvés-elméletet, normalizálja a helyzetet, szorítsa háttérbe az erőszakoskodókat, mert azok minden engedménytől erősebbnek érzik magukat. Iszonyú veszélyes lehet bármely félresikerült lépés, nem titkolom. Vissza is üthet, ha az ellenzéki mozgólódásokra durva erőszakkal válszólnak. Akkor magának kampec. Úgyhogy tennünk kéne valamit. Sürgősen.

Emma eddig sem volt nyugodt, ez a közlés nem javít a hangulatán.

– Ne beszéljen rébuszokban, kérem, mert nem értem. Mire gondol konkrétan? Mi a teendő? Mi a fenét csinálhatnánk éppen mi ketten?

Schmitt őrnagy homlokát fogva töpreng, kissé megdöntött fejjel sandán pillant Emmára. Nagyot sóhajtva fog a javaslatába:

– Mivel Turek Annával nem ment semmire, Way Alizt pedig nem fogja elérni, jobb meggyőződése dacára kénytelen vagyok elárulni néhány fontos információt, amit a kollégáimmal kinyomoztunk. Utána felhívom telefonon Way lányát, és megkérem, hogy beszéljen magával, válaszoljon a kérdéseire, mondja el mindazt, amit nekem. Kedves fiatalasszony Rita, meglátja majd, milyen készségesen segít, ha meggyőzi őt, hogy az apja érdekében faggatózik. Én is elmondhatnám, amit megtudtam tőle, de azzal végképp felrúgnék minden szabályt. Ráadásul nem is szívesen idéznék minden szót tőle, mert nekem más a felfogásom egy sereg dologról. Magán múlik, hogy mit szed ki belőle. Megírja a cikkét, amelyben alátámasztja a magányos merénylőről szóló álláspontot, vagyis befejezi, amit megkezdett, aztán holnap fölteszi az internetre. Lehetőleg olyan helyre, ahonnan gyorsan elterjed. Azt nem lehet leállítani vagy bezúzni, mint a *Futárt*. Mire a terrorelhárítás urai észbe kapnak, késő lesz, mindenki megtudja, hogy Waynak mi oka volt egyedül elkövetni a merényletet. Abba lehet hagyni az összeesküvés-elmélet szövegetését. Én pedig nyilatkozni fogok, ha kérdeznak, hogy ami Debor Emmától megjelent, azt a nyomozás eredményei alátámasztják. Sajnos bujdokolnia kell tovább, amíg ki nem derül, hogy a tervünk bevált. Maga hős lesz, én meg maximum egy balek, aki segítette elindulni a tényfeltáró nyomozásban.

Emma elégedetlenül rázza a fejét:

– Ez így nem jó. Megírhatom csuda meggyőzően, hogy Way Simonnak bőven volt személyes oka megölni az Elnököt, csakhogy nem ez az igazság. Mert nem azért ölte meg. Fogalmam sincs, mit kell még megtudnom róla, de abban biz-

tos vagyok, hogy nem pusztán a saját sérelmei miatt követte el a bűnt. Közre kell adnom a cikkhez mellékelve, vagyis inkább attól elkülönítve a hozzám eljuttatott üzenetét, amit betiltottak. Muszáj. Leég a pofámról a bőr különben. Abból viszont világos lesz, hogy nem egyszerűen személyes okok vezették: egy magányos ember kétségbeesett felhívása ez az üzenet a rendszer megdöntésére, felkelésre. Azt maga nem kívánja, nekem viszont nincs más választásom, napvilágra kell hoznom.

– Tegye meg, kérem, hogy a merénylő felhívását nem hozza le a cikkel együtt. Ha eddig eltekintett tőle, még várhat egy keveset. Nem nagy kérés a halasztás, hiszen az előbb mondta, hogy amúgy is a saját írásától elkülönítve akarja közölni. Egy a lényeg: rögtön ki kell derülnie, hogy nincs semmiféle összeesküvés, amit ki lehetne nyomozni, ami miatt emberek tömegét kellene a Gárdának vegzálnia.

– Kiderül, persze. És akkor mi van? Ez visszatartja bármitől a terrorelhárítás urait? Nézze, őrnagy úr, Max, maga ritka rendes fazon, nem hittem volna, hogy a zsaruk között is akad ilyen. Ha azt tesszük, amit javasol, rá fognak jönni a kollégái, hogy maga segített. Ezt nem engedi a lelkiismeretem. B terve nincs?

– B terv? Az van. Összepakolunk, hazamegyünk, magát elzárják egy időre, fene tudja, mit találnak ki vádként. Folytatódnak a retorziók az összeesküvés-elmélet alapján. Engem mindenképpen leváltanak a nyomozás éléről, más bajom nem lesz. Kivéve, ha elárulja, hogy röpke időre a cinkosa voltam. Nem fogom letagadni, bár nem vagyok hóstípus. Majd kitalállok valamit, kimagyarázom magam. Beindultam a helyes kis seggétől, vagy mit tudom én...

– Közöltem már...

– Tudom, a vőlegénye – somolyog az őrnagy. – Mindenestre a maga Emiljét akkor lehet hamar kiszabadítani, ha ejtik az összeesküvés-elméletet. Még egy indok a javaslatom mellett. Nos? Hozzálássunk? Elmondom a magamét hamar,

aztán felhívjuk Ritát. A tőlem kapott telefonon diskurálhatnak. Fel is veheti az egészet, úgy könnyebb lesz megírnia a cikke fontosabb felét.

Emma rábólint: ha az őrnagynak csupán az a fontos, hogy megjelenjen az összeesküvés-elmélet cáfolata, abban szívesen részt vesz.

Mit szól majd ahhoz ez a fura, konok fickó, ha túllépek azon, amit el akar érni? – tépelődik egy utolsót, aztán csak legyint. – Legyen az ő baja. Végül is újságíró vagyok, teszem a dolgomat. Így is, úgy is lecsuknak, ha rosszul sül el a dolog, mit veszíthetek?

Tizenkettő

Debor Emma

Way Simon, a magányos gyilkos

Soha nem fogjuk elfelejteni április 18-át. A legalávalóbb gyilkosság napja, átkozódnak az Elnök hívei, akik a nemzet felemelőjét, a haza nagy fiát tisztelték benne. Talán szabadságunk kezdetének napja, gondolják reménykedve elszánt ellenfelei, akik az Elnököt despotának, rendszerét zsarnokságnak ítélték és ítélik.

Vajon a gyilkos merénylő tényleg terrorista, egy rendszerellenes szervezkedés végrehajtó figurája? Zavart elméjű beteg? Netán igaz hazafi, miként azt búcsúlevelében önmagáról állította, aki vállalta a kárhozatos bűnt, hogy a nép számára megnyissa a szabadság útját? Ki is valójában ez a semmiből előbukkanó Way Simon? Miért ragadtatta magát a gyilkos tetre? Jól megfontolt, alaposan megtervezett összeesküvés, politikai gyilkosság vagy talán személyes bosszú, ami a múlt szombaton történt?

Dobros gyászba öltözött. Az utcákon fekete zászlók erdeje. Koszorúk, virágok, mécsesek borítják az Elnök halálának helyszínét. A nagy államférfi arcképe köszön az emberre mindenfelől. Még nem szedték le a plakátokat, amelyek a nagygyűlést hirdették, hogy megtámogassa régi barátja, a polgármester újraválasztását. Az Elnök megtartotta szónoklatát a főtéren, majd tucatnyian ebédre voltak hivatalosak a híres-neves Winkler vendéglőbe, amit az ingyenc Elnök sosem

hagyott ki, ha szülővárosába látogatott. A séf és tulajdonos, Rudi bácsi, ahogy a helyiek nevezik, mit sem sejtett arról, hogy az utca túloldalán álló háza padlásán már ott lapul fegyverével a gyilkos merénylet. Úgy tudta, Simon, az ő kedves keresztfia gyógyíthatatlan tumorra az agyában csak azért jött, hogy elbúcsúzzon néhány hajdani barátjától.

Nem tudhatjuk, mi járt Way Simon fejében, amikor vadászpuskája távcsövének célkeresztjében meglátta az Elnök tarkóját. Ideje nem volt mérlegelni, a másodperc törtrésze alatt lőnie kellett. Egyes szakértők kétlik, hogy súlyos betegen egymaga képes lett volna ily pontosan megtervezni és végrehajtani a merényletet. A kiterjedt nyomozás azonban nem mutatott fel bármi arra utaló tény, hogy Way Simonnak lettek volna bűntársai. Mégis hatósági megtorló akciók sora indult az összeesküvés feltevésére alapozva.

A tettet már nem faggathatjuk ki. Eltűntették a vértócsa nyomát is, ahol a gárdisták sortűze végzett a rabság helyett a gyors halált választó Way Simonnal.

Ötvenöt éves volt, egyidős az áldozatával. Apja, az idősebb Way Simon a dobrosi erdőségek vezető vadőre, fővadásza volt. A család nemesi múltjára büszke, régi vágású úr szigorúan fogta gyermekeit. Lányát engedelmességre szorította, fiát hazafiságra, becsületre, megbízhatóságra és a természet szeretetére nevelte. Korán megtanította lőni, de az ifjabb Simon irtózott az állatok megölésétől, figyelni szerette őket. Kölyök-korától szerelmes volt az erdőbe, a táj lenyűgözte, a legapróbb részletek is érdekelték, ismert minden, növényt, gombát és állatot a legapróbb rovaroktól a szarvasokig.

Nem volt vagány srác Simon. Stréber sem, bár jó tanuló-nak számított. Átlagos fickónak látták ismerősei, amolyan se hús, se hal figurának. A *kedves*, a *jószándékú*, a *rendes* szavakkal jellemezték. Nyilván szigorú családi nevelésének is be-tudható, hogy visszahúzódó, gondjait magába fojtó, szerény, normakövető fiú volt. Nem érezte önfeladásnak, hogy a te-kintélyhez szívesen alkalmazkodott. Idegen volt tőle a hazug

szó. Saját tetteit gerincesen elvállalta, társait sosem mártotta be akármilyen csíny miatt. Az erdő csöndjében volt leginkább otthon, de kedvelte a társaságot is.

Simon merőben különbözött legjobb barátjától, akihez sokáig a testvéri kapcsolatnál is szorosabb szálak fűzték, s aki vezérféléje volt a folyóparti sétányon bandázó kamasz kompániának. A nyitott, ötletes, nagy dumás, kalandortermészetű barát elismerést kölcsönzött neki is a brancsban. A „promenádiak” néven emlegetett társaság rivalizált a „templomkerti” csapattal, amelyben a velük egyidős Elnök volt a hangadó. A kamaszok szokásos vetélkedése volt ez, semmi több, néhány bunyó, a lányok figyelméért vívott mérkőzés szokásos konfliktusai.

Simon és az Elnök kiskamaszként nem kerültek közeli ismeretségbe. A gimnáziumban lettek osztálytársak. Kapcsolatuk felületes maradt, noha Simon barátja és az Elnök vetélkedése a vezérszerepért ott is folytatódott. Sporttársaként is összekerültek, mindhárman a Dobrosi Atlétikai Club ifjúsági csapatában edződtek, ha nem is azonos versenyszámban.

Simon és az Elnök közös ismerősei egyetértének abban, hogy személyiségjegyeik úgyszólván mindenben az ellentétei voltak egymásnak. A hivatalos életrajzok alapján eddig is tudható volt, hogy az Elnök korán készen állt az uralkodásra. Megítélése már ifjúkorában is szélsőséges volt: kit vonzott, kit taszított. Nagyra hivatottnak, tehetségesnek vélték, de nem könnyen volt megragadható, hogy miben is áll ez a tehetség. Vágott az esze, tudott és szeretett vitatkozni. Lehengerlő volt a stílusa, a gúny sem volt idegen tőle. Karizmatikus személyiség volt, becsvágyó és célratörő, a tanáraival szemben gyakran tiszteletlen. Csakis kényszerből tűrt meg maga fölött bárkit. Műveltsége hiányait beszédképességével könnyen elfedte. Akaratos volt, törtető, egoista, ugyanakkor nárcizmusából fakadóan képes volt megnyerően viselkedni, könnyen a bűvkörébe vont és tartott másokat. Már ifjan is inkább rajongói és követői voltak, mintsem barátai.

Az Elnököt a sportban is a győzelem lehetősége vonzotta. A stopper és a mérőszalag azonban nem befolyásolható. Ezen a téren Way Simon a maga szakágában messze felülmúlta az Elnököt. Számára azonban a mérhető teljesítmény többet jelentett, mint a győzelem dicsősége, kielégítették pazar edzéseredményei. Sikereivel sosem hivatkozott. Hajtotta magát, keményen dolgozott, de a sport tehetsége ellenére sem vált olyan szenvedélyévé, mint az erdő, amit apja nyomdokába lépve hivatása helyszínéül választott.

Az Elnök jelleméből szinte egyenesen fakadt, hogy nagy ívű politikai pályát fusson be. Simon tulajdonságaiból viszont egyáltalán nem következett későbbi sorsa. Régi ismerősei megdöbbenve, értetlenül fogadták tetteről a hírt: mi csoda képtelenség, hogy Simon erőszakra, a legsúlyosabb bűnre vetemedjék!

Bosszúból tette? Volt rá oka?

Way Simon egy életen át magába fojtotta lelki sérelmeit. Az első komoly bántalom legjobb barátjától érte, a gyalázatos esetnek azonban az Elnök is tevékeny részese lett.

Gyakran hagy mély nyomot az emberben az ifjúkor első, szenvedélyes szerelme. Kiváltképp, ha csalódás vet véget neki. A végzős gimnazista Simont felhőtlen testi-lelki kapcsolat fűzte első barátnőjéhez, akit a sport révén ismert meg. Egy nap azonban Simon azzal állt a lány elé, hogy nem járhatnak tovább együtt, mert másvalakibe szerelmes. A legszebb, legvonzóbb tinilányok általában a menő srácokhoz csapódnak, mintha ez volna a világ rendje. Az sem példátlan, ha gorombán utasítják el az értük reménytelenül epekedő ifjút. Simonnal is ez történt. A visszautasítást tudomásul vette, mi mást is tehetett volna? Azt azonban már kevésbé könnyű megérteni, hogy Simon legjobb barátja orcátlan viselkedését is lenyelte, aki érzéseivel mit sem törődve elhódította, majd könnyedén dobta a lányt.

A gyalázatnak ezzel nem volt vége, s ebben már az Elnöknek és barátainak jutott kulcsszerep, akik rútul kihasználták a

csalódottságában lerészegedett lány frivol viselkedését. Az Elnök talán nem is tudott róla, hogy „hatalmi” riválisa megcsúfolása helyett a jelentéktelen Way Simon érzéseit tiporta meg. Bocsánatos ifjúkori botlás lett volna? Hitványságnak nevezhető inkább, az erkölcsi érzék kóros hiányának, ha a kéjvágy kielégítésének tárgyává alacsonyítanak le egy kiszolgáltatott embert pusztán valaki más megalázása érdekében.

Simon nehezen jutott túl a lelki traumán. Önfegyelmecacára feltűnt ismerőseinek, hogy viselkedése megváltozott. Magába fordult, a versenyszerű sportolást is feladta.

Új és derűs fejezetet nyitott életében, hogy erdészeti-környezetvédelmi szakos egyetemi hallgatóként Zanta városába költözött, ahol az új élmények elnyomták kínzó dobrosi emlékeit. Egy szerencsés találkozás révén bekerült egy főként bölcsészhallgatókból álló társaságba. Barátságok, tartós párkapcsolat egy különösen vonzó, körülrajongott lánnyal, szellemileg inspiráló nagyvárosi közeg, készülés a szenvedélynek megfelelő pályára – mi több kellene egy ifúnak?

Way Simon nem vágyott kalandos életre, hírnévre, irigylet karrierre. Visszavárta legfőbb szerelme, az erdő. Csakhogy ráköszönt egy annál is nagyobb szerelem, amely eldöntötte további életútját. Zantai társaságának központi figurájában ismét talált magának első számú barátot, akihez különös hűséggel kötődött. Kínban volt, mert ennek a fiatalembernek a barátnőjébe lett leküzdhetetlenül szerelmes. Akárcsak korábban Dobroszon, ezúttal is karakánul viselkedett. Szakított kedvesével, akivel hosszú ideje járt, egyúttal a barátja elé állt, hogy tiszta vizet öntsön a pohárba, csak ezek után vallotta meg a lánynak az érzéseit. Ezúttal nem kellett csalódnia, elnyerte későbbi felesége, Anna szerelmét. Legjobb barátját sem veszítette el, a különös eset nem sínylette meg kapcsolatukat. Simon érzelmei mélységét jelzi, hogy Annáért képes volt lemondani szenvedélyéről, az erdőről is. Elhatározták, hogy a diplomaszerezés után egybekelnek, s Anna kedvéért Zantában telepednek le. Simon igyekezett környezetvédelmi és hozzá

kötődő gazdasági ismereteit elmélyíteni, hogy majdan álláshoz jusson a városban.

Way Simon politikai ébredése összekapcsolódott élete nagy szerelmével. Mindketten a nagy fordulat idején szereztek diplomát, amikor a rendszer egy csapásra megváltozott, a politikai élet fenekestől felfordult. Nézeteik neveltetésüknél és élményeiknél fogva megegyeztek, lelkesen csatlakoztak a Nemzeti Demokrata Párthoz. A nemzeteszmé iránt mélyen elkötelezett Anna különösen aktívan politizált, a párt helyi vezetésébe is bekerült. Simon eldicsekedett kedvesének, hogy az Elnök, a párt reménységeként feltűnt ifjú politikus az ő egykori osztálytársa. Annát és Simont egyaránt lelkesítették az Elnök beszédei, nyilatkozatai, feltűnést keltő akciói a kampányban, majd részvétele a parlamenti csatározásokban. Sokakhoz hasonlóan ők is a jövő nagy politikusreménységének tekintették.

Anna és Simon a diplomaszerezés után összeházasodtak. Anna történelmet kezdett tanítani a helyi gimnáziumban, emellett a párt harcos aktivistája maradt, mindent megtett, hogy Zantában sikert érjenek el a helyhatósági választásokon. Pártjuk győzelme, többsége a Városi Tanácsban lehetővé tette, hogy Way Simon biztos álláshoz jusson. A felesége támogatásának is köszönhette, hogy a városházán környezetvédelmi előadóként alkalmazták a hivatal területfejlesztési osztályán. Unalmas aktatologatás jutott osztályrészül a természet szabadsága helyett, de a családjáért beletörődött.

Wayék házasságának első éveit beárnyékolta, hogy első gyermekük, Patrik nyitott gerinccel született. Anna viselte a legfőbb terhet, kénytelen volt otthon maradni a kisfiúval, de Simon is minden elképzelhető erőfeszítést megtett a súlyosan fogyatékos gyermek gondozása, gyógykezelése, mozgása és értelme fejlesztése érdekében. Egykori barátai ma is bámulatra méltónak ítélik Simon önfeláldozásig menő odadását. Évekkel később kerülhetett Patrik a fogyatékkal élő gyermekek napközi otthonába, akkor a szülők némi lélegzethez jutottak.

Öt évvel a sérült kisfiú után született meg Wayék második gyermeke, a makkegészséges és gyönyörű kislány, Rita. Simon őt is a rajongásig szerette, semmi időt, fáradságot nem sajnált tőle. Emlékezett, hogy húga, Aliz mennyit szenvedett apjuk rideg szigorától, vele ellentétben meleg családi életet álmódott és teremtett magunknak. Boldog volt, noha a lélekölő munkán és a családon kívül alig volt élete.

Wayék – különösképp Anna – súlyos csapásként, szinte tragédiaként élték meg a politikai széljárás megfordulását. Értetlenül fogadták pártjuk kudarcát, ellenfeleik kormányra kerülését. Egyetértettek az Elnökkel, aki erősen bírálta az NDP „puhány” vezetését a vereség miatt, örültek, hogy reménységüket a párt elnökhelyettesévé választották. Zantai látogatása során Simon végre újra találkozott az Elnökkel. Szívélyesen elbeszélgettek, Annának nagy élmény volt a megismerkedés.

Csalódást keltett viszont bennük, hogy a parlamenti választási fiaskó után Zanta is „elesett”. A később elhíresült Hanka Ottó lett a város polgármestere. Wayék aggódtak, hogy a politikai változást személyes egzisztenciájuk is megsínyli, de az ellenkezője történt: Hanka nem bocsátotta el, ellenkezőleg, előléptette az akkor éppen harmincesztendős Simont.

Ebben a kedvezőnek látszó változásban rejlenek a majdani tragédia csírái. Az Elnök – ha nem is közvetlenül – ismét belépett Way életébe. Zantai látogatása során világossá tette párttársai számára, hogy mit vár el tőlük: anyagilag is meg kell alapozniuk a párt visszajutását a hatalomba. Skrupulusukat félretéve el kell nyerniük az üzleti életben meghatározó vállalkozók bizalmát – és persze anyagi támogatásukat. Aki kicsit is ismeri a hazai viszonyokat, annak fölösleges taglalni, hogy a korrupció elszabadulásának forrásvidékén járunk.

Way Simon engedett a helyi pártvezetésben továbbra is aktív felesége ösztönzésének, hogy megfeleljen az elnöki instrukciónak. Áthágta a városházi lojalitás szabályait, hivatali pozíciója révén hasznos információkat szerzett pártja számára. Nyilvánvalóan voltak közöttük zsarolásra alkalmas, komp-

romittáló iratok korrupciógyanus ügyekről. Hogyan tehetett ilyet a talpig becsületes Way Simon? Hagyta meggyőzni magát, hogy ez a hivatali szabályokat felrúgó „kémkedés” valójában az információs jog érvényesítése, vagyis amit a pártjáért tesz, az a nemzet érdekét szolgálja.

Hanka polgármesterségének második öt éves ciklusa újabb előléptetést hozott az immár harmincötödik életévében járó Way Simonnak, ő lett az osztály vezetője. Nem mintha Hanka elégedett lett volna a teljesítményével, pártja nyomására kapott magasabb funkciót, miután patthelyzet állt elő a helyi erőviszonyokban. Becsületére legyen mondván, ódzkodott a vezető funkciótól. Nem érezte magát szakmailag felkészültnek a városfejlesztés terén. Végül azonban rávették, hogy vágjon bele bátran, a párt szakértőitől „segítő tanácsokra” számíthat. Családi problémái, fogyatékkal élő fia gyógykezelésének költségei is arra szorították, hogy elfogadja az ajánlatot.

A második Hanka-ciklus közepe táján érlelődött az a politikai fordulat, amely Wayék életében is újabb változást hozott. Simon Annával együtt nagy örömmel fogadta, hogy az Elnök került pártjuk élére. Támogatták a pártreformot, a Nemzeti Összefogás Szövetsége megalakítását. Úgy gondolták, a teljhatalom, amelyet az Elnök a pártjuk vezetésére kapott, előfeltétele annak, hogy ígérete szerint győzelemre vezesse az igaz hazafiakat. Lelkesedéssel töltötték el mindkettejüket az Elnök gyújtó hatású szónoklatai, amelyeket az országszerte fellángoló tüntetések, sztrájkok, útlezárások és egyéb radikális akciók kísérőjeként tartott. Zantai látogatása során Wayék ismét találkoztak az Elnökkel. A barátságos beszélgetés ezúttal párszavas maradt, de Simon könnyen túltette magát a mellőzésen. Lelkesítették az Elnök beszédének a korrupciót élesen ostromozó, gyökeres felszámolását ígérő passzusai.

Way Simont ez idő tájt már komoly aggodalmak gyötörték a városháza hivatalában és a Tanácsban zajló események miatt. Tanúskodnak erről a nyomozati iratokban fellelhető, ám a Hanka-perben nagyvonalúan mellőzött, vagy hamis-

nak beállított állításai. Pártbéli „tanácsadója” vette rá, hogy írja alá azokat a papírokat, amelyek a pártközi alkuk során „lezsírozott” megállapodásokat tartalmazzák a fejlesztésre szánt pénzek felhasználásáról. Magyarán szólva: a források elosztásáról a pártokat finanszírozó vállalkozók között. Simon később azzal védekezett, hogy meggyőzték őt: a szóban forgó ajánlatok ténylegesen a legjobbak, szó sincs korrupcióról, éppenséggel nem akarnak pusztán politikai indítekből hibás döntéseket hozni a Városi Tanácsban. Talán a meggyőzésében jeleskedő felesége is így hitte, aki kilépett a helyi pártvezetésből, miután kinevezték iskolája igazgatóhelyettesének.

Simonnak negyven éves korára minden korábbinál erősebben támadtak fel aggodalmai. Ismét eltelt egy kormányzati ciklus. A parlamenti választási kampányban a triumfálni készülő Elnök választási retorikája fő elemévé avatta a korrupciós vádakat. Beszédei toposzai között ott volt néhány nagyváros polgármestere, közöttük a zantai Hanka ellen a sajtóban is sulykolt korrupciós vádak sora. Way Simonban ez nem csupán azokat a gyanús eseteket idézte fel, amelyek „hírszerzői” ténykedésének köszönhetően váltak ismertté pártja előtt, hanem azokat is, amelyekben a pártjától kapott „szakértői tanácsok” nyomán önmagát is vétkesnek érezhette. A perében fel nem használt nyomozati anyagok árulkodók. Kiderül belőlük, hogy milyen szavakkal nyugtatták meg pártja vezetői: a következő polgármestert már biztosan a Nemzeti Összefogás Szövetsége adja, a Városi Tanácsban is nyomasztó többségre számíthatnak, semmi nem fenyegeti a biztonságát. S hogy miért mellőzhették a perben vallomása e kínos részeit? A vizsgálat során semmilyen bizonyítékkal nem tudta alátámasztani állítását. Mint afféle „rágalmazó mentegetőzést” a tárgyalás során nem is volt tanácsos a bíró elé tární.

Hankát és helyettesét a parlamenti választások után őrizetbe vették, megindult az ügyészrségi vizsgálat. Way Simonhoz nem értek el a vádak. Megnyugtató volt saját sorsát tekintve, hogy az országos győzelem után a Nemzeti Összefogás Szövet-

sége tarolt a helyhatósági választásokon is. Borkis Vincent lett a polgármester Zantában. A városházán végrehajtott tisztogatók Way Simont természetesen nem érintette. Pártja győzelmének tudta be, s nem alaptalanul, hogy fiát, Patrikot, akinek szellemi képességei megrekedtek egy kisfiú szintjén, s egyéb egészségi problémái is gyötörték, fölveték a főváros híres fejlesztő intézetébe, ahol a legjobb szakemberek foglalkoztak vele. Ritát ekkoriban külön nyelvórákra járatta, zenetanárt fogadott mellé, teniszezni hordta, mintha szerencsétlen fia fogyatékosságait az ő pallérozásával próbálná kiegyenlíteni.

A történet kulcspontjához értünk. Egy év sem telt el a helyi hatalomátvétel óta, amikor Way Simon megírta első levelét az Elnöknek, megkezdve ezzel kálváriáját. Magánlevél volt, tértivevényes, de a postai visszaigazolásnak az ügyészi nyomozás során lába kelt.

Miről szólt ez az elsüllyesztett, a közvélemény elől máig eltitkolt levél? Way elpanaszolta az Elnöknek, hogy hiába figyelmeztette többször is pártja zantai vezetőit, nem vették komolyan a választási kampányban tett ígéretét, amely szerint kiséprúzi mindenünnen a korrupciót. Mi több, Zantában egyesek – a polgármesterrel az élen – nem átalják azt hazudni neki, hogy éppen az Elnök koncepcióját valósítják meg, amikor a Tanácsban elnyert többségre hivatkozva a fejlesztési pénzeket messze túlárzott projektek útján kívánják a saját köreikhez juttatni. Ezek saját zsebre dolgoznak – fogalmazta meg a szörnyű gyanút, mielőtt őszintén feltárta volna az Elnöknek, hogy korábban maga is miféle akciókban vett részt a párt sikere érdekében.

Válaszolt az Elnök? Megkapta egyáltalán a levelet? Csupán Way Simon állítását ismerjük, amely szerint telefonon érkezett az üzenet, hogy nyugodjon meg, intézkedni fognak, nem marad semmi büntetlenül, de egyelőre ne verje nagydobra az ügyet, mert az hátráltatná a vizsgálatot. Bizonyíték nincs rá, hogy elhangzott. Cáfolat sincs. Figyelmen kívül hagyták a perben a nyomozóknak tett vallomást. „Jobb, ha nem tesz rá-

galmazó kijelentéseket a maga védelmében, mert súlyosbítja vele a helyzetét” – figyelmeztették néhányszor a tárgyaláson.

A levél nyomán nem sokat késett az intézkedés, csakhogy nem az Elnök, hanem az ügyészség lépett. Hamarosan őrizetbe vették Way Simont a Hanka és társai ellen folyó nyomozás gyanúsítottjaként. Feleségét leváltották igazgatóhelyettesi posztjáról, majd a tanév végén kirúgták. A párt helyi szervezetében kerülni kezdték, mint a leprást. Éppen őt, az Elnök legeltekéltebb hívét, a párt valahai leglelkesebb aktivistáját, akinek kulcsszerepe volt abban, hogy Way Simon a pártja érdekében részese lett a machinációknak. Anna állás nélkül maradt. Feketelistára került Zantában, senki nem kívánta alkalmazni.

A baj nem járt egyedül: Patrikot kirakták a fővárosi intézetből. Nincs esély a fejlesztésére, az is csoda, amit a szülei elértek vele – így szólt az indoklás. A tartalékait felélő Anna választhatott: maga mellé veszi a fiút, noha állás nélkül önmagát és Rita lányát is alig tudja eltartani, vagy elfogadja az ajánlatot, hogy Patrikot elhelyezik egy gondozóintézetbe. Elfogadta. Szörnyű hely volt, arra tűnt alkalmasnak, hogy a fiút életben tartsák. Sajnos azonban arra is alkalmatlannak bizonyult. Patrik agyhártyagyulladásban meghalt, későn vették komolyan a panaszait. Az őrizetes Way Simonról legalább a temetés idejére levették a bilincset.

Negyvennégy éves volt Way Simon, amikor a hosszú procedura után kihirdették az ítéletet, de tízzel többnek látszott. Lefogyott, az arca beesett, a bőre megfakult, őszülni kezdett. A vizsgálati fogságon túl is hat év börtönre ítélték. Hanka után a legsúlyosabb ítélet volt az övé. Az egyedülié, aki elismerte, hogy vétkezett.

Annak idején végigültem a Hanka-per összes tárgyalását. Cikksorozatom a *Faktum* portálon jelent meg, elérhető az interneten, abból tájékozódhat, akit a részletek érdekelnek. Nincs okom ünnepelni magamat, vétkes vagyok a felületeség bűnében. Kezdő újságíróként a főnökeim utasításait követtem, nem jártam utána a Way Simon vallomásai alapján

bennem is föltámadt gyanúnak eltussolt esetekről, további bűnösökről. Megelégedtem kétségeim jelzésével. Legalább annyit megírtam, hogy a perben Way Simon volt az egyetlen gerincesen viselkedő, a bűneit megvalló és megbánó vádlott. Még nem tudhattam, hogy az az ügy csak a nyitánya volt alságos és konstruált perek sorának.

Amikor az ítéletet kihirdették, Way Simon arcán nem látzott érzelem. Olyan volt, mint aki nem fogja fel a vele történeteket. Miután bilincsbe verték, a feleségére nézett. Nem felejttem el soha azt a tekintetet. Értetlenség, kétségbeesés, csalódottság keveredett benne. Nyilvánvaló volt számára, hogy nem a bűnei miatt kerül hosszú időre börtönbe, hanem mert le akarta állítani a közvagyon dézsmálását.

A fellebbezés és a másodfokon jóváhagyott ítélet között az ügyvédje bejárt Way Simonhoz. Rajta keresztül jutott el az Elnökhöz újabb levele.

A második levélben Way nem tett szemrehányást. Elismer-te a vétkeit. Közölte az Elnökkel: ha a kiszabott büntetést jóvá-hagyja a fellebbviteli bíróság, megbékél vele. Igazat mondott a nyomozó ügyészségnek, feltárt minden részletet, amiről tudomása volt, de megértette, hogy abból nem fognak min-dent a per tárgyává tenni. Felfogta, hogy bizonyíték nélküli állításaival csupán a rágalmazás vádját vonná a saját fejére. Megnyugtatóan azt is közölte, hogy senkit nem akar bajba ke-verni. Mint írta: könyörgésre csak a családja miatt kényszerül. Beteg fia belehalt a gondatlan ápolásba. A feleségét kirúgták az iskolából, nem kap munkát a szülővárosában, a pártban árulóként ócsárolják, nincsenek tekintettel a múltjára. A lánya okos, tehetséges, de ha szegénységbe süllyed a büntetése miatt megcsonkult család, nem lesz képes folytatni a tanulmányait. A börtönből nem tehet semmit értük, egyetlen kérése van, ne tegyék tönkre miatta a feleségét, hadd folytassa a tanítást.

A válasz nem az Elnöktől jött, hanem informális üzenet-ként. Ennek létéről sincs bizonyíték. Egyszerű megoldást kí-nált: az asszony váljon el tőle, vesse el a Way nevet, hagyja

el Zantát, kezdjen új életet. Ilyen szép asszony könnyen talál méltóbb párt, legközelebb nyilván körültekintőbb lesz, s egy politikailag megbízható férfiú mellett dönt. Anna hamarosan beadta a válókeresetet. Kijelentette, hogy férje üzemeiről nem tudott, csalódott benne. Simon nem támasztott nehézséget, minden vagyonrészéről lemondott a felesége javára. Anna elköltözött egy másik városba, ahol előbb helyettesítő tanári állást kapott, majd véglegesítették. Férjhez ment egy jómódú üzletemberhez.

Rita ekkor a tizenhatodik életévében járt. Időnként Aliz vitte magával meglátogatni Simont. Ritkábban mentek, mint a lány szerette volna, messze volt tőlük a határszéli börtön. Anna többé nem kereste fel volt férjét. Talán ezt is feltételként szabták számára, ki tudja, nem nyilatkozik róla. Valószínűbb, hogy az új férj nem vette volna jó néven a kapcsolatot. Rita képtelen volt beilleszkedni az új családba, gyűlölte a mostohaapját. Depressziós tüneteit az iskolapszichológus vizsgálta, végül elégséges okot talált rá a válásban, a régi környezetből való kiszakadásban.

Simon egyetértett a lányával, aki úgy döntött, hogy külföldön próbál szerencsét, ott jár egyetemre. Az egyébként módos mostohaapja közölte, hogy csupán az első év tandíját biztosítja, a továbbiakról gondoskodik Rita maga. Csúnya veszekedésről számolt be Rita az apjának, bosszúnak vélte mostohája fukar magatartását, amiért annak zaklató közeledésére gorombán reagált. Bizonyíték természetesen erre sincs.

Simont az édesanyja sosem látogatta meg a börtönben. A per végső szakaszában id. Way Simon, aki korábban makkegészséges volt, váratlanul ágynak esett. Vastagbélrákot diagnosztizáltak nála. Operáció, kemoterápia nem segített. Wayne Vilman Helga saját fiát tartotta felelősnek a történetekért. Lelki oka van a betegségnek, ezt hallotta valahol, s ő elhitte. Jós-nőhöz járt, ezoterikus műveket böngészett, imádkozott. Aliz előtt is szidta a fiát: ő és a férje tisztességre nevelték Simont, nem arra, hogy bűnöző váljon belőle. Megtagadta Istent, nem

járt templomba, gyónni sem volt évtizedek óta, ördögi figurák bűvkörébe került, mint az átok Hanka meg a bünszövetkezet – ezt szajkózta folyvást. Három évvel idősb Way Simon halála után szélütés érte az özvegyét. Fél oldala lebénult, beszélni is alig volt képes. Aliz vette magához. Eladták a dobrosi házat, abból vettek a fővárosban nagyobb lakást az élettársával, aki csak azzal a feltétellel fogadta el az idős, beteg asszony jelenlétét, hogy neki nem lesz dolga az ápolással.

A családi gondok nyomán Way Simon búskomorságba esett a börtönben. Lánya tanácsára kezdett rendszeres tanulmányokba a történelemtől és a politika világáról. Attól, vagy inkább a Ritától sűrűn érkező levelek hatására fokozatosan tért magához.

Way Simon börtönbéli magatartásáról kevés tudható. Fegyelmi büntetést nem kapott. Egyetlen feltűnő tulajdonsága az olvasási mánia volt, a könyvekhez menekült. Rabtársai gyakran gúnyolták, de fizikai bántalom ritkán érte. Egy rabiátus fegyenc időnként orvul megütötte, nem tudni, mivel bősztette fel. A provokációra nem reagált, azt vallotta, hogy el-esett, attól sérült meg. Különös jelenség volt a maga csendes, befelé forduló, fegyelmezett, készséges viselkedésével. Nem dohányzott, nem drogozott, nem volt semmije, amit elvehettek volna tőle. Nem mesélt korábbi életéről. A lánya és halott fia fényképeit tartotta a cellában. Egyetlen kérelmet adott be, hogy a börtönkönyvtárban dolgozhasson, azt elutasították. A világ dolgairól Aliz húga beszámolóiból és a lányától külföldről érkező levelekből értesült. A leveleket felbontva kapta kézhez. Jó magaviseletéért harmadolhatták volna a büntetését, de nem tették meg.

Ötvenévesen szabadult. Way Simon azt írta a lányának: borzalmas volt a börtön, de nem haszontalan. Ez lett kései eszmélése időszaka. A büntetés az ostobasága miatt érte, mert nem ébredt a valóra időben.

Szabadulása után nem volt hol laknia. Aliz befogadta volna, amíg nem talál valami megélhetést, de az élettársa ordí-

tozni kezdett, hogy szó sem lehet róla, elég teher neki a béna öregasszony, más sem hiányzik a nyakára, mint egy börtöntöltelék. Csúnya veszekedés lett a vége, nem az első. Egy év múlva elváltak útjaik, Aliz magára maradt egyre elborultabb elméjű édesanyjával, aki nem akarta többé látni a fiát, továbbra is „apagyilkosnak” tartotta.

Way Simon erdész akart végre lenni a végzettsége szerint. Vagy bármi más, ami ahhoz hasonló, közeli a természethez. A börtön után nagy, szabad terekre vágyott, s hogy minél kevesebb emberrel találkozzon. Mindenütt elutasították, amint a Way Simon névnek utánanéztek, még ha elsőre örömmel fogadták is. A rovott múltjára hivatkoztak: nincs bizalmuk egy csalásért elítélt bűnözőben. Fakitermeléshez felvették volna, de oda végső elkeseredésében sem volt hajlandó elszegődni.

Aliz szerzett neki beteghordói munkát egy kórházban. Fél év után nem bírta tovább nézni a testi nyomorúságot, folyton a fia jutott az eszébe. Éjszakai takarítást vállalt egy külvárosi üzem irodaházában, azt egymaga végezhetné. Apró lakást vett ki egy rozszant bérkaszárnnyában, puritán módon élt, magányosan a főváros körengetegében.

Döbbenetes élmény volt szabadulása után körülnéznie a hazájában. Nem ugyanazt az országot találta, mint ahonnan börtönbe vonult. Különösen megrendítették a páni félelem jelei, amikor segítséget remélt jóra való emberektől. A börtönviselt Way, a Hanka-ügy elítélte a büntetés letöltése után sem számíthatott kegyelemre. A lányának írt kétségbeesve: képtelen felfogni, hogy az emberek bambán túrik az elnyomást, életük megnyomorítását, újra és újra a hatalomban tartják szavazatukkal az Elnököt, felülnek demagóg szólamainak, elhiszik, hogy azonos a néppel és a nemzettel, hogy ő véd meg a ráuk fenekedőkkel szemben, elnézik neki, hogy egy velejéig korrupt, csakis a saját körét kedvezményező, az alul lévőket megnyomorító rendszert épít fel. „A mi esetünk a szabály, nem a kivétel” – írta Ritának. Elolvasta az új alkotmányt, alig hitt a szemének. „Eszedbe ne jusson visszajönni, egy zsarnok

települt ránk, most is börtönben érzem magam, itt csak megfulladni lehet” – üzent a lányának. „Élhetnél volna a hatalom kegyeltjeként békében, jószágban, csak a szemedet kellett volna behunynod, a szádat kellett volna befognod, de büszke vagyok rád, amiért nem így tettél” – válaszolta Rita.

Way Simon jelen volt a hirtelen támadt nagy tüntetéseken. Hallgatta a szónokokat, ordította a rigmust: „Le a zsarnoksággal!” Nyelte a tömegoszlató könnygázt, menekült az Elnöki Gárda gumibotos attakja elől. Azután megszülettek az új szigorító törvények, eltűnt a maradék szabad média, nem volt mit tenni, csönd lett, a félelem és a lemondás csöndje. Otthon szitkozódhatott az ember magában. Way azonban nem maradt tétlen, noha magányosan élt, barátai nem voltak, szervezethez nem csatlakozott – az ő bűnös múltjával nem is fogadták volna szívesen. Az interneten keresztül igyekezett hangot adni véleményének. Kommentárok tömegét írta, vitatkozott, érvelt, blogjában komoly elemzésekkel jelentkezett, gyűjtötte és közreadta az övéhez hasonló esetket. Hajthatatlanul kritikus álláspontjára sokan felfigyeltek, reagáltak a bejegyzéseire – amíg le nem tiltották. Talán csak az őt rutinszerűen figyelő titkosszolgálat emberei tudták, hogy ki rejtőzik a sokak által ismert WaSi netnév mögött.

A lánya volt Way Simon vigasza. Gyakran váltottak elektronikus levelet, egymás arcát is látták a képernyőn. Egy nap Rita úgy döntött, nem hagyja magára az apját, hazatér, itt is kaphat munkát. Úgy vélte, a frissen megszerzett külföldi diploma még előny is lehet, a vízügy, amelynek specialistája lett, a klímaváltozással odahaza is egyre fontosabbá válik.

Nehéz volt, nagyon nehéz, de hazatérése előtt Rita végre elárulta az apjának, mi történt vele odakinn. Miután megkezdte a tanulmányait, hamar elfogyott a pénze, amelyet egyszeri juttatásként a mostohájától kapott. Az egyetem mellett is végezhető alkalmi munkát keresve, egy évfolyamtársához fordult tanácsért: hogyan kereshetné meg a tandíjra és a megélhetésre valót. Ilyen alakkal és arccal örültség fillérékért ha-

lálra hajtania magát, kapta a választ a lánytól, nyomorúságos tengődésre futná legfeljebb, a tanulmányai is megsínylenék, tegye azt, amit ő: hetente egyszer-kétszer találkozik egy gazdag pasival, kielégíti az igényeit, nem túl megterhelő, az illető bőkezűen finanszírozza a tanulását és a megélhetését. Sokan csinálják jó külsejű lányok. Ez nem kurvázkodás, nem kell bármi ajánlatnak engednie, csak akkor vállalja, ha nem viszolyog a férfitől. Elfogyott a pénze, a hazatérés gondolatától elborzadt, Rita némi habozás után elfogadta a javaslatot. Egy jó módú üzletember kitarthatja lett. Két éven át tartott a kapcsolat, azután a derék úr átpasszolta Ritát egy barátjának. Szinte észre sem vette, hogyan lett belőle afféle mellékállású call girl a tanulmányai idején.

Az apjának minden egyébről beszámolt a leveleiben, ezt az egyet hallgatta el. Azt hazudta, hogy az egyetemen kapott kisegítő könyvtárosi állást, abból tartotta fenn éveken át magát. Szemtől szemben nem volt képes bevallani az igazat, hazatérése előtt az utolsó elektronikus levelében írta meg bűnbánó vallomását az apjának. Amikor találkoztak, Way Simon megölelte könnyekre fakadt lányát, a bocsánatát kérte, amiért nem tudott segíteni rajta. Könnyen kapsz munkát, te nem vagy rovvott múltú – így biztatta Ritát.

Tévedett, mint már annyiszor. A fejeadász cég alkalmazottja, akit Rita megkért, hogy segítsen végzettségéhez illő állást találnia, megsúgta neki: a feketelista létezése nem légből kapott. Way névvel, ilyen családi kapcsolattal jobban teszi, ha visszamegy abba az országba, ahol a diplomát szerezte. Rita arra gondolt, az apjának a börtönbe küldött levelei miatt került maga is az ellenségek listájára. Elolvasták, nyilvánvaló. Nem tett lakatot a szájára, lehetett volna óvatosabb. Eszébe sem jutott, hogy apja elektronikus levelezését is figyelhetik.

Megszületett Way Simon harmadik levele az Elnökhöz. Dühös volt, nem esdeklő: miféle rongy rendszer ez, hogy végképp ártatlan lányát is feketelistára teszik? Nem kérte, hanem követelte, hogy szüntessék meg a diszkriminációt. Leülte a

büntetését a valódi bűnözők helyett is, akik bántatlan rabolják tovább a népvagyont. Követelte: azonnal vonják vissza a Ritára vonatkozó tilalmat, hadd jusson a képzettségéhez méltó munkához.

Hetekig hiába várta a választ. Aztán megjött. Egy csinovnyik szóban adta át az Elnök üzenetét: az Elnöki Hivatal nem munkaközvetítő. Kiváltképp nem prostituáltaknak. Akadnak bordélyok az országban, próbálkozzon a kedves lánya valamelyiknél, ott talál a képességeinek és erkölcsi beállítottságának megfelelő munkát.

Way Simon lánya jelenleg külföldön él és dolgozik. Férjnél van. A párja ismeri a múltját, így fogadta el őt. Rita hozzájárult minden részlet nyilvános feltárásához, a rávonatkozó kínos tényeket is beleértve, ami az apja szándékainak tisztázását segítheti.

Tavaly, ötvennégy éves korában állapította meg Way Simon orvosa az agydaganatot. Közölte, hogy a különösen agresszív glioblastoma nem operálható. Sokat fog szenvedni. Keressen valakit, aki majd ápolja, segíti a halálig vezető nehéz úton.

Rita hazajött meglátogatni nagybeteg apját. Ebben az országban meghalni sem érdemes, mondta neki. Felajánlotta, hogy költözzön ki hozzá, majd ő ápolja. „Ez a hazám – válaszolta Simon –, itt akarok megdőgleni. Egyet sajnálok, hogy nem érem meg annak a gazembernek a bukását, aki ezt tette a népemmel.” Magát is kárhoztatta, amiért nem nyílt ki korábban a szeme, noha már ifjan tapasztalhatta az Elnök jellemének embertelen vonásait.

Way Simon gyógyszereken élt, időnként illegálisan beszerzett drogokat is használt kínjai enyhítésére. Nem akart kórházban szenvedve meghalni. Egy nap kölcsönkérte a hűgától az autóját. A csomagtartóba rejtette apja kedvenc vadászpuskáját, az egyetlent, amit örökül kapott. Elutazott Dobrosra, a szülővárosába, hogy megölje az Elnököt. Senki nem tudott a szándékáról.

Way Simon úgy érezte, hiába élt. Legalább a halála legyen hasznos – ezt írta a lányának búcsúzóul. Nem voltak tetteistársai, nem volt összeesküvés részese. Bosszúból ölt? Lehetséges, de az nyilvánvaló, hogy nem pusztán személyes indítékból követte el a merényletet. Irtózott az erőszaktól. Az értelmetlen vérontást az állatokkal szemben is megengedhetetlennek tartotta. Mégis úgy vélte, az önkényuralmi rendszer nem dönthető meg a zsarnok elpusztítása nélkül. Tettével fel akarta rázni a népet a kábulatból, amely oda vezetett, hogy a választók saját akaratukból tartják hatalmon az őket megnyomorító vezért, és birkamód hagyják működtetni önkényuralmi rendszerét.

Egy Debor Emma nevű újságíró, e sorok írója is kapott levelet Way Simontól. Benne bízott, az egyetlenben, aki tisztességesen tudósított a peréről. Mellékelte a leveléhez a népnek szóló üzenetét, vádiratát a zsarnoki rendszer ellen. Az a gyáva senkiházi megriadt a hatósági fenyegetéstől, nem közölte a lázító üzenetet. Hamarosan megteszi, ha még lesz rá módja. Mert ahogy Way Simon, ő sem tekinti többé érvényesnek a zsarnokság elnémitő törvényeit. Elege van a hazugságokból. A hivatalos forrásokból áradó hazugságból kiváltképp, amely Way Simon magányos tette kapcsán összeesküvésről papol, hogy indokolja a diktatúra gázságait.

*

Schmitt nyomozó felébred, kikászálódik a hálózásából. Még alacsonyan ragyog a Nap a tavaszi égen. Péntek van, kora reggel. Debor Emma a végletekig kimerülve hason fekve durmol, tagjai szanaszét szórva az ágyon, a takaró lerúgva. Feneke félig kint a halványkék pöttyös bugyiból. Az őrnagy óvatosan betakarja.

Az asztalon a laptop nyitva maradt. Olvassa a hosszú cikket. Képtelenség, hogy Emma egy éjszaka alatt megírta. Mikor aludhatott el végre? Az első fele javarészt már megvolt,

de akkor is... Hihetetlen. Nem a büntett érdekelte, hanem Way Simon, így hát nem is hasonlít az írás egy nyomozati jelentéshez.

Erre biztattam volna? – kételkedik magában az őrnagy kezével a homlokát szorítva. – Elég lett volna annyit bizonyítani, hogy Way egyedül követte el a merényletet. Én hibbantam meg, amikor írásra ösztökéltem, és engedtem, hogy Ritával beszéljen, ő csak a dolgát tette. Milyen kár, hogy így teljes az igazság! Nem lehet belekötni. Vagyis lehet, hogyne lehetne? Hol az a cikk, amelyben ne lehetne fölfedezni egy vádemelés indokát?

Az ablakhoz lép, nézi a tavat, épp csak lúdbőrizik a víz felszíne a hajnallal ébredő szellőtől. Talán a táj békéje és harmóniája teszi, hogy sztoikus nyugalom ereszkedik rá, morogja is magában: ha ezt írta Debor Emma, akkor ezt kell közölni. Megszégyenítő a bátorsága. Szar ember volnék, nem férfi, egy nyámnyila senkiházi, ha a tegnapi biztatás után cserben hagynám.

Legyint, fanyar grimaszra húzza a száját: így ássa meg egy sokra hivatott rendőrtiszt saját karrierje sírját.

Papírt keres, tép egy fecnit a noteszából, arra rója az üzenetet Emmának: „Maradjon itt, ki ne mozduljon a házból. Telefon tilos, kivéve, amelyiket én adtam, azon hívhat, amikor felébredt. Ha nem veszem fel a harmadik csörgésre, tegye le, visszahívom. Az internetre is tilos kapcsolódni a gépéről. A cikket kiteszem pendrive-ra, nálam is meglesz. Ha elolvasta újra, és még mindig nem csinálta össze magát, kiadjuk. Isten óvjon minket!”

Halkan csukja az ajtót, a teraszon áll meg telefonálni, föl ne verje Emmát.

– Halló, Rita? Itt Schmitt, a nyomozó. Bocsánat, hogy megint zavarom, ráadásul ilyen korán.

– Nyilván fontos, ha hajnalban hív. Eszébe jutott még valami kérdeznivaló?

– Csak egyet kérdeznék újra, de az magának fontos: tényleg beleegyeznek, hogy nyilvánosságra kerüljön minden, amit Emmának elmondott? Önmagáról is? Azok a kínos dolgok... Meggondolta alaposan? Az apjának már nem segít vele.

– Az emlékének talán igen. Ő volt a legjobb ember, akit ismertem. Legalábbis hozzám a legjobb. Én vagyok az egyetlen, akit mindenbe beavatott. Meggondoltam, nem vonok vissza egyetlen szót sem. Tudja, őrnagy úr, apu gyakran idézte a nagyapám szavait: becsületes ember elvállalja, amit tett. Szóval csak az igazat. A színtisztát. A teljest.

– Jól van. Meg ne bánja! Ha hiszi, ha nem, Debor Emma máris megírta az apja történetét, közölni fogja. Ha elfogad egy tanácsot: ne jöjjön haza mostanában!

– Az apám temetésén ott leszek. Legalább én.

– Aliz is ott lesz. Éjszakás volt, a műszakja alatt felhívtam. Habozott, de aztán hozzájárult ő is a nyilvánossághoz. Nincs semmi, amit röstellnie kéne.

– Az anyám persze nem jön el a temetésre.

– Ő nem. Köszönöm még egyszer, és minden jót.

– Isten áldja, őrnagy úr!

Schmitt visszamegy a házikóba, a laptopra teszi a cetlit, mellé a tartalék kulcsot. Lassan kezdi felfogni, hogy mit is tett valójában. Fogalma sincs, hogyan fog kimászni a slamsztikából, amelybe önmagát sodorta. Majd kitalál valamit. Lassan indulnia kell, rá fogja zárni az ajtót Emmára, aludja végre ki magát. Nézi a kis nőt, aki megint letúrta magáról a takarót, a trikója is felcsúszott a hátán. Elfordítja a fejét, elszégyelli magát a kukkolás miatt. Szerencsés fickó az az Emil, gondolja távozóban. Vagyis az volna, ha épp nem a fogda priccset koptatná.

Tizenhárom

Április 24-e, péntek

Esküszöm, megölöm ezt a Debort, ha egyszer a kezeim közé kaparintom. Mégiscsak abszurdum, hogy folyton ezzel a nővel kelljen foglalkoznom. Első mérgemben Tiba paranoiáját kárhoztattam, de Bishop kiigazított, és alighanem igaza van. Szerinte nagyon is észszerű a vezérezredes mániája Debor kikiktatására, hiszen ha ilyen tempóban folytatja a detektívesdit, és megjelenik Way életútja a merénylettel bezárólag, az máris nyilvánvalóvá teszi, hogy kitaláció az összeesküvés-elmélet, amelyre a rendkívüli állapot fenntartása épül. Kissé indulatba jöttem, hogy marhaság Tiba elképzelése a politikáról, nem lehet szuronyokra támaszkodva kormányozni. Bishop egyetértett, persze hogy nem lehet, csak hogy jelenleg szó sincs kormányzásról, noha annak látszatát igyekszünk kelteni, a hatalom stabilizálása van napirenden, és nagyon nem mindegy, hogy kinek a koncepciója alapján sikerül.

Értettem én, hogyne értettem volna, de ettől még pipa lettem Deborra, amiért ez az átkozott némbor helyett, hogy néhány hétig elszöszölt volna Way és az Elnök gyerekkorával, máris eljutott a Hanka-per végéig, sőt talán tovább is a nyomozásával. Rejtély, hogyan csinálta. Mindenesetre Bishop azzal nyitotta a napot, hogy hagyjam a fenébe a beszédvázlátát, azt megcsinálják mások, amúgy is fontosabb az interjú, amelyet az állami tévének ad élőben a temetés előtti estén, úgyhogy inkább járjak utána ennek a Debor-féle kavarnak.

Konzultáljak Schmitt őrnaggyal, mit tehetünk most. Kezd tiszta tébollyá válni a helyzet, mindenki idegbajos, amikor a legnagyobb higgadságra volna szükség.

Az egész szarság tegnap kezdődött. Tudhattam volna róla, ha nem Roxannal töltöttem az időt (azt mondjuk nem bántam meg). Reggel hallottam, hogy Debor átverte a teljes terrorelhárítást, szőróstül-bőróstül, csőd az egész vonalon. Bohózatot lehetne írni belőle, ha volna kedvem röhögni. Felforgatták Debor lakását, de nem találtak semmi érdemlegest. Nem nyomtatja ki az anyagait, a masináját magával hordja. A levelezését eddig is figyelték, de abból nem derült ki semmi, amit ne lehetett volna tudni. Szeret keménykedni a nő, régebben elég radikális hangot ütött meg, de amióta a *Futárnál* dolgozik, az anyagait szépen megfésülik, úgy hozzák le.

Tiba állítólag dúlt-fúlt, amiért az emberei elszúrták Debor elfogását. Otthon akarták letartóztatni, hogy majd a pályaudvarról titokban követik, de nem találták meg, felszívódhatott a tömegben, még valószínűbb, hogy leszállt egy korábbi állomáson. Nyilván rájött, hogy valami nem stimmel, észrevehetette, hogy a kütyüivel machinálnak. Na, ezek után már baszhatták. Figyelték folyamatosan, hátha online lesz, de esze ágában sem volt visszakapcsolódni. Abban bíztak, hogy így legalább a cikkét nem küldi el senkinek. Hacsak nem viszi személyesen, vagy nem keres egy másik számítógépet.

Debor pasiját, a Zavadsky Emil nevű zöld ellenzéki figurát próbálták megfélemlíteni, de olyan röhejes kérdésekkel kezdték el zaklatni, hogy miért ő hozta haza a bérelt kocsit, és hogy mit művelt a nővel. Mit művelhet egy pasi egy nővel, barmok! Zavadsky közölte velük, hogy semmi közük a magánélethez, de ha nagyon kíváncsiak, nem titkolja: megkérte a kisasszony kezét, aki igent mondott. Az autóval pedig azért ő jött, hogy minél több időt tudjanak együtt tölteni, sajnos váratlanul hazarendelte a cége munkára. Egyéb kérdésre nem válaszol, tudassák vele, illetve az ügyvédjével, hogy miféle gyanú ad okot személyi szabadsága korlátozására. Eredeti megfogalmazás-

ban: „mi a faszért tartják fogva” – állítólag szó szerinti idézet. A hírek szerint kapott néhány meggyőző sallert, hogy ne legyen nagy a pofája, ettől még szófukarabb lett. Azt hallom, ki akarják rúgani a cégtől, ahol mérnökösködik. Ha a fenyegetés nem volna elég, ígéretet tesznek a cég tulajdonosának, hogy megnyerik a tendert, amire amúgy esély nélkül pályáztak. Szerintem rutinból vegzálják Zavadskyt. Gyerekes bosszú, mire mennek vele? Debor csak tovább vadulhat tőle.

Nagy nehezen került elő Schmitt őrnagy, azt mondta, néha neki is kell pihennie. Tiba emberei tisztára megőrültek, mintha már őt is szabotázzsal vádolnák. Szeretnék elérni a leváltását a nyomozás éléről, mert egyre nyilvánvalóbb számára, hogy alaptalan az összeesküvés-elmélet. Úton-útfélen hangoztatja. Azt firtatták Tibáék, hogy az őrnagy miért nem a saját szolgálati kocsiját használta, erre visszakérdezett, hogy próbálták-e beindítani a járgányt. Azzal is háborgatták, hogy később miért ült át a sajátjába, miért kapcsolta ki a telefonját. Micsoda kérdés: magáncélra magánautót használ, továbbá pihenni akart végre pár órát. Egyébként meg előtte Lostarba hajtott eszelős tempóban, mivel volt egy halvány gyanúja, hogy Debor egyenesen Turek Annához, Way volt nejehez tart, vele még nem beszélt. A sejtése helyesnek is bizonyult, de sajnos mire odaért, Debor már felszívódott. Turekék lényegében kidobták a nőt, miután elolvasták a cikket, nem akartak vele társalogni. Schmitt szerint egyébként Debor fantasztikus tehetség, tudná alkalmazni nyomozónak, olyasmi infókat is kiszedett a tanúkból, amelyekre az ő emberei rá se bagóztak. Szerinte Debor cikke világossá fogja tenni, amit az eddigi nyomozás alapján ő is vélelmez, miszerint Way magányos merénylő. Tisztában van azzal, hogy ez a tény politikailag kínos lehet némelyeknek, de ő rendőr, nem politikus, az igazságot akarja kideríteni. Ha egyéb célt tűztek ki, nem bánná a leváltását, ezt adjam át üzenetként Bishopnak, mert ő képtelen bejutni hozzá. Átadtam. Bishop nem reagált rá. Töprengően nézett maga elé.

Egyébként azt is megerősítettem a főnöknek, hogy Schmitt a mi emberünk. Kérdezett a politikai helyzetről, én meg elárultam neki néhány dolgot a pártban zajló fejleményekről. Elég sokat dumáltunk. Ahhoz képest, hogy állítólag nem foglalkozik politikával, nagyon is pontosan követi a fejleményeket. Teljesen kiborítja a halvány gondolata is, hogy Viczekből lehet az Elnök utódja. Nyámnyila zsúrfiúnak tartja. Mondtam is Bishopnak, hogy szerintem meg kellene tartanunk mindvégig a nyomozás vezetőjének, de a főnök erre továbbra sem reagált. Agyontaktikázza magát, nyilván nem oktanul. Rám piritott, hogy ha már elkezdtem nyomolni a pártvezetés köreiben a jelölése érdekében, akkor ne hanyagoljam el ezt a melót. Mégis mikor csináljam, ha örökké Deborral csesztet? Hogyan kerítsem elő én a csajt, ha a terrorelhárítás sem találja az összes kutyüjével meg a Gárda hadseregével?

A *Futár* egyébként mégis megjelent, benne a hevenyészett kronológia Debor beharangozott cikke helyett. Döglesztően unalmas. Épp csak betördelték, nem volt idejük fogyaszthatóvá formálni. Meg is jelentek ellenzéki kommentárok, hogy ennek a lapnak is annyi, végleg lefeküdt a hatalomnak. Az új számot már Mayor jegyzi felelős szerkesztőként, ez is feltűnt egy okostojásnak. Ki az a pihent agyú, aki olvassa az impreszumot? Megy a találgatás, mi lett Michalekkel.

Sokkal nagyobb baj, amiről Bishop szólt, amikor másodszor is magához rendelt. Pedig épp elkezdtem telefonálgatni a jelölése ügyében. Mutatta a sajtófigyelőtől kapott jelentést, megrótt, amiért nem figyeltem fel rá. Belenézni se volt időm. Az jutott eszembe, hogy semmi sem lehetetlen annak, akinek kellő számú beosztottja van, de nem tettem megjegyzést, inkább esdekeltam a bocsánatáért, kérdeztem, mi az izgalom oka.

Tudtam én, hogy egyre bővül a neten terjedő „bűnlista”, de nem olvastam a jelentést, hogy az utóbbi napon extrém méreteket öltött. Mintha egymástól bátorodnának fel, el-lenséges netezők egyre-másra töltenek fel helyi korrupciós ügyeket, amelyeket mind az Elnök rendszere folyamánként

állítanak be. Amúgy mi a bánatos nyavalyának állítanak be ilyen hosszú hatalomgyakorlás esetén? – de ezt persze nem mertem Bishopnak megpendíteni. Mit lehet tenni? Ennyi embert nem lehet letartóztatni, az csak visszaüthet. Próbáltam kitalálni Bishop véleményét, de ő csak annyit mondott, hogy miért ne lehetne tömegesen zaklatni az ellenségeinket. Vannak bőven kedves hatósági kollégáink között, akik éppen erre készülnek, és gyávának vagy árulónak bélyegzik, aki hezitál. Ő majd a televíziós interjúbán magára ölti a bölcs, higgadt államférfi arcát, mással ostobaság volna próbálkoznia. Igyekszik elérni, hogy legalább ne dobszóval kísérjék a retorziókat, bár azoknak tényleg nincs értelmük, ha nem a megfélemlítést szolgálják. Ezt az ellentmondást próbálja még mindig lavírozással megoldani.

Egyeztettem az én szorgos Petar kollégámmal, hogyan áll Bishop jelölésének ügye. Ugyanazt szajkózza: a pártunk polgármesterei egy emberként kiállnak a főnökünk mellett, Viczeket komolytalannak tartják. Meg is ígérték sorra, hogy bevetik befolyásukat a pártban. Igyekeztem kipuhatolni, nem lőtt-e túl a célon a nyomásgyakorlással, ettől megsértődött. Engesztelésül elmondtam, én hogyan állok a lobbizással. Nekem van nehezebb dolgom, polgármesternek mégsem lehet annyira hülye embereket megtenni, mint helyi pártcsoporthoz tartozóknak. Petar szerint tévedek, mert igenis lehet. Itt van példának okáért Dobros, az Elnök szülővárosa, amelynek Halopa az első embere, aki képtelen felfogni, hogy a család nem kívánja az ő szívszaggató gyászbeszédét hallani a temetőben. „Felolvasta nekem az a marha, képzelj, hogy mit szólok hozzá, tartottam vagy egy fél óráig a telefont” – így ájuldozott Petar, hogy lássam, neki sem fenékgig tejfel az élete. Cserébe elmondtam, hogy az a féleszű tőlem kért tanácsot, nyilatkozhat-e Debornak.

Amúgy Henrik hívott, hogy menjek vasárnap Dobrosra a temetésre. Eszement ötletnek tartotta, hogy a szülővárosában legyen az apja sírja, ahol meg is halt, de meggyőzték őt és a

mamiját, hogy az emberek imádják az ilyen megható gesztusokat. Szűk körű lesz a temetés, de én a család barátja vagyok, sosem tudják eléggé megköszönni, amit értük tettem. Ez mondjuk igaz. Valamennyire azért aggódom, mert nem szeretnék arra a listára felkerülni, amelyik az Elnök kétes ügyeit sorolja. Danát is régen látták, mondta Henrik, a neje hiányolja az ő kedves barátnőjét, találkozhatnánk sűrűbben. Nem akartam azzal előállni, hogy nem szerepelek a protokoll-listán, furcsán is festenek a nagykutya között. Szerencsére könnyen kimenthettem magamat azzal, hogy a temetés idején a minisztériumban kell ügyelnem, mert aznap mindenféle turbulenciák elképzelhetők a városban. Bishop úgy döntött, hogy a hivatalnokoknak se legyen jobb soruk, mint a biztonságiaknak, álljunk készenlétben. Én leszek a rangidős a hivatalban aznap, a többi felső vezető parádézhat a gyászmenetben. Képzelem, hogy szitkozódnak, már megint én jártam jól.

Fél kettő körül beütött a mennykő. Debor, ki más okozta volna a ribilliót? Akkor ért el hozzám a hír, hogy felkerült a cikke az internetre, de nem ám az, amelyiket az elhárítók elfogtak, hanem Way teljes életútja, az a címe, hogy *Way Simon, a magányos gyilkos*, kérdőjel nélkül. Roxan hozta be nekem kinyomtatva, mert az átküldött linken csak egy hibajelzés jelent meg, ezúttal elég éberek voltak a kontrollerek, ők így hívják magukat szerényen. Hüledezve olvastam. Alaposan elszámítottuk magunkat. Az jutott eszembe, hogy végül is megtette, amit akartunk, de túl hamar, és egész más tartalommal, mint reméltük. Debor a korábbi részbe is belejavított, a kiegészítés pedig letaglózott. Kizárt dolog, hogy egymaga csinálta, akármilyen fantasztikus tehetség Schmitt szerint, már én is kezdek hinni az összeesküvés-elméletben. Nincs olyan újságíró, se nő, se férfi, aki pár nap alatt erre egyedül képes. Hisztérikusan szóltam Roxannak, hogy kerítse elő a föld alól is az őrnagyot, mire ő azt felelte, hogy fölösleges, a szemközti szobában Frida már ugyanezt teszi. Viszont menjek át az Elnöki Hivatalba, mert a főnök ott vár.

Mire átértem, kiderült, hogy korai volt az öröm, amikor azt hittük, sikerült törölni a cikket. Legalább tizenöt honlap, blogon, franc tudja, micsodán jelent meg szinte egyszerre, szabadon átvehető, gyorsabban terjed, mint bármelyik vírus. Senki sem tudja, hol dekkol Debor, és egyelőre azt sem sikerült kideríteni, milyen IP-címről érkezett az eredeti küldemény, dolgoznak rajta az embereink, profi munka volt. A terjesztők listája nagyjából megvan, ezt közölte a kontrollerek vezetője, aki velem együtt bebocsátásra várt Bishophoz. Tiba volt a főnöknél, a Nemzetbiztonsági Tanács azonnali összehívását beszélték meg, amint az hamarosan kiderült. Fogalmam sem volt, mi dolgom ott, ücsörögtem és figyeltem, vártam valami utasításra, ha már odarendeltek. A belügyben is túl sokan dolgozunk, de elképzelni sem tudtam, mi a csudát csinálhat az a kismillió ember, aki az Elnöki Hivatalban nyüzsgött és fontoskodott.

Öt körül ült össze a Nemzetbiztonsági Tanács a titkosított szobában. Bishop végre hozzám szólt, hogy várjak az előtérben a többi szakértővel és fene tudja, miféle szerzettel együtt, akikre szükség lehet. A civilek mellett volt ott egy rakás egyenruhás, katona, rendőr, gárdista, csak a tűzoltók hiányoztak. Ezredes volt a legalacsonyabb rangú. Ilyenkor viselik az uniformist, talán a rendkívüli állapot miatt, de az is lehet, hogy a tekintély érdekében. Debor cikkét taglalták, én meg lapítottam, tartottam tőle, hogy elérkezett bűnbakká avatásom ideje.

Örömmel fedeztem fel Bednárt, a reptérről hozták be szírenázva. „Nyugaton a helyzet változatlan” – így tréfálkozott a „Mi újság odaát?” kérdésemre. Pár nap elég volt, hogy elfelejtse az itthoni kedélytelen valóságot. Tájékoztattam, hogy szar van a palacsintában, mert Keletről még Dzsingisz kán is személyesen jön a temetésre, továbbá Attila a hunoktól és az összes Szulejmán, mindenki, aki valaha le akarta tarolni Európát. Legyintett rá, hogy nem a protokoll a fontos, azt csak a mi vidékünkön veszik halálos komolyan, az számít, hogy

Bishop eltökélte-e magát, hogy elnökként befejezi az elődje eszelős kalandozását. Ennek ígéretére pedig abszolút felhatalmazása volt, és a pozitív visszajelzések sora fontos szempont lesz Bishop televíziós interjújában, bőven fog hivatkozni az ő vadonatúj diplomáciai eredményeire. Mondta a magáét ellenállhatatlanul, hogy melyik külügyi tótumfaktummal mire jutott. Meghökkenve kérdeztem, hogy tényleg komolyan veszi-e ezeket a frázisokat. Azt felelte, van elég rutinja, hogy tudja, mit lehet készpénznek venni. Említettem neki, hogy Alba is nemrég ért haza, odabent van a Tanács tagjaként. Tudta. Azért rendelték vissza, és száguldottak vele ide szírenázva, hogy maga is beszámolhasson. „Hogy ellensúly legyél, kedves Bella” – udvaroltam egy cseppet, amire ő édelgőn mosolygott. Nem létezik, hogy én ezzel a nővel...!

Bednár után Schmitt is megjött, köszönésként intettem neki, vártam, hogy Bella befejezze a mondókáját, és beszélhessek vele, de nem sikerült, mert máris szóltak, hogy az urak várnak kettőnket az őrnaggyal. Tényleg csupa úr, egy nő sem volt odabenn. A sokcsillagos, aranyparolis tábornokok úgy néztek rám, ahogy bevonultam, mint egy taknyos kölyökre, aki betévedt a felnőttmúsortba.

Az asztalfőn Bishop ült, a jobbán Tiba, a balján a hadügyminiszter. Mellette a hadsereg főparancsnoka és törzsfőnöke, pár civilruhás tanácsnok, akiket nem ismertem, Gillen a minisztériumunkból, végül a külügyes Alba. Uramatyám, IQ-negatív gyülekezet. Szemben Tiba mellett Straka dandártábornok, a Gárda karhatalmi parancsnoka, aztán a hírszerzés főnöke, a kémelhárításé, majd Martzinka, az Alkotmányvédelmi Hivatal elnöke, mellette Hardi, aki ideiglenes államfőként kvázi vétőjoga tudatában pöffeszkedett az ülésen, végül az országos és a fővárosi rendőrfőnök. Ijesztő társulat, egytől egyig az Elnök kreatúrái, a nevüket sem írom le szívesen, ha nem muszáj. Úgy néztünk ki, mintha kitört volna a háború, vagy hadüzenetre készülénk az összes jelentősebb hatalommal szemben. Nem tudtam, hogy röhögjek vagy essem két-

ségbe a komor arcokat látva, hiszen egy cingár nőcske miatt citáltak oda kettőnket az őrnaggyal. Sokra viszem a politikában, így gúnyolt Debor a találkozásunk végén, ki hitte volna, hogy miatta nyírnak ki? Büntársakként az asztal végébe telepedtünk az őrnaggyal, szinte összeért a könyökünk. Olyan érzésem volt, mintha az inkvizíciós tanács ülésén nekünk jutna az eretnek szerepe, és az udvaron már raknák a máglyát.

Debor írása volt napirenden, természetesen. Bishop az Alkotmányvédelmi Hivatal elnökének adott szót, hogy ismeresse a hatáskörébe tartozó problémát, de Martzinka simán lepasszolta a feladatot. Azzal jött, hogy Tiba jobban ismeri a helyzetet, mert a rendkívüli állapot idején a terrorelhárítás titkosszolgálatát koordinálja az aktuális ügyeket.

Szépen föl volt építve bűnbakká válásom. Pontosabban *válásunk* az őrnaggyal. Tiba szavai nyomán már-már úgy festett, mintha részesei volnánk az összeesküvésnek, amelynek Way Simon mellett Debor Emma a legfőbb ágense. Megdöbentett, hogy Tiba a bírálatba belendülve mennyire nem törődött Bishop álláspontjával, aki mégiscsak a főnöke. Akit csak odacsődítettek erre az elcseszett kutyakomédiára, halálpontosan tudta, hogy az Elnök közvetlenül instruálta a terrorelhárítás szervezetét, a Gárdát saját karhatalmának, a külön titkosszolgálatát közvetlen politikai eszközének tekintette, és aligha csak nekem tűnt úgy, mintha Tiba az Elnök híján is meg akarná erősíteni az érinthetetlenségét. Aztán az jutott eszembe, hogy hátha ez az alak a látszat ellenére sem fanatikus, taktikázása talán egy alku része: az őrnagy meg az én fejem lesz az ára a Bishoppal való megbékélésének. Felmutathatná saját pozíciója megszilárdítása jeleként. Az őrnagyra sandítottam, meg se rezzent az arca, irigyeltem a nyugalmáért. Mintha némi undort árult volna el a szája vonala.

Tiba nem mesélte hosszan Debor történetét, hiszen az ülés résztvevői láthatóan ismerték, csak éppen emlékeztette az urakat, hogy ő kezdettől kifogásolta a vele való bánásmódot. Neki már akkor gyanús volt a nő, amikor kizárólag hozzá

jutott el Way felhívása, ki tudja, milyen titkos kapcsolatban lehettek, hiszen a Hanka-per óta ismerték egymást. Most meg azzal fenyegetőzik a cikke végén, hogy hamarosan közreadja a felkelésre szóló felhívást. Megtehetné volna azonnal. Pláne hogy a cikkében maga is ugyanarra uszít. Mire vár? Nyilvánvaló, hogy a kedvező alkalomra, amikor a legnagyobb tömeghatást érheti el vele. A temetés napja lesz az, amikor rengetegen lesznek az utcán, és amelyre már most gőzerővel szervezkednek ellenzéki csoportok, erről az alkotmányvédő titkosszolgavezér, Martzinka is bőven szolgáltatott tényeket az előző napirendi pontnál.

Meg kell hagyni, logikus volt Tiba érvelése. Mindent megtett, hogy Debor ellen – és persze közvetve ellenem – hergelve a magas testület potentátjait. Valahol bujkál a nő, vagyis bújtatják, nyilvánvalóan jól megszervezték, különben az emberei fülön csípték volna, ezt magyarázta, agyrém a feltevés is, hogy ez ne szervezett akció volna, sosem tapasztaltunk hasonlót spontán alakulni. Sandán pillantott felénk, úgy szűrte a szavakat: csak emlékeztet a korábban államtitkókként elhangzott információkra, hogy milyen erők mozdultak meg a rendszer ellen. Martzinkára nézett, jól benyalt neki, hogy ugyebár meg tudja erősíteni, milyen példászerű a két titkosszolgálat együttműködése, az alkotmányvédelmi kiterjedtebb, a terrorelhárító intenzívebb és operatívabb munkára képes, tökéletesen kiegészítik egymást, rivalizálás fel sem merülhet. A Gárda, a rendőrség és a hadsereg között hasonlóan szoros az összhang. Az aranycsillagosok mind komoran bólogattak. Ő csak arra kíváncsi, fejezte be Tiba baljóslatúan, miként lehetséges, hogy a legmagasabb helyről kapott támogatást és védelmet Debor az alávaló aknamunkájához.

Bishop mindig arra tanított, hogy a politikában a hatásos érvelés egyszerű, a logikája mellőzze a finom árnyalatokat, azok könnyen mentegetőzésnek tűnnek, bizonytalannak mutatnak. Hogy a fenébe lehet erre egyszerűen válaszolni? Parancsra tettem, ez volna a megoldás. Prima ötlet, ha tény-

leg ki akarom törni a nyakamat. Úgyhogy belekezdtem mégis a körülményes magyarázatba, milyen észszerűnek tűnt a terv Deborral – hogy kinek a terve, azt a szenvedő szerkezettel homályban hagytam.

Nem sokáig jutottam el, mert Bishop észrevette, hogy fogalmam sincs, merre kéne kanyarodnom. Simán átvette a szót. Valójában Tibára szólt rá, nem is túl finoman, hogy hát-rebb az agarakkal, ő személyesen adott utasítást arra, hogy beszéljek Deborral. Az alárendeltjei nem szoktak a saját szakállukra cselekedni, nem is volna ajánlatos megpróbálniuk. Nyomatékosan tette hozzá, hogy ezt minden szinten elvárja. Tiba majd' felrobbant, de összeszorította a száját, nem szólt. Bishop, miután tisztázta a függelmi viszonyokat, ellensúlyként azonnal gesztus tett Tibának. Nem akarta megalázni a többiek előtt, helyreállította a renoméját. Gyorsan igazat adott neki, elismerte, hogy hibásnak bizonyult a tervünk, de nem lehetett előre látni, hogy egy ilyen nímánd ekkora galibát tud kavarni. Az igaz, hogy rám bízta a Debór-ügy kezelését, de nem tudhattam a nőről, amit a titkosszolgálat feltehetően kiderített, miként Schmitt őrnagy úr sem tudhatta, aki abszolút jóhiszeműen járt el, az általa szolgáltatott adatok arra tűntek jónak, hogy Debór hosszasan elmerüljön érdektelen kutatásokban. Akkor gyorsan kellett megoldani egy problémát, hogy semmiképp se kerüljön ki Way uszító felhívása. Debór betartotta az ígéretét, bízni lehetett tehát abban, hogy amíg elvacakol Way ifjúkorával, felgöngyölítjük az egész összeesküvési ügyet. Ha van ügy – fűzte hozzá nyomatékkal. Aztán Schmitthez fordult: úgy tudja, hogy a nyomozás eddig nem bizonyította.

Láttam az őrnagyon, hogy nincs nagy kedve részt venni ebben a kutyakomédiában. Lassan, megfontoltan beszélt, mint aki súlyt ad minden szavának. Egyenesen Tibához szólt: minden bizonnyal indokolt a rendkívüli állapot bevezetése és fenntartása, mert a merénylet alkalmat ad az ellenzék rendszerellenes szervezkedésére, ő ezt a saját helyzetéből nem

láthatja. Azt azonban rendőrszakmai tapasztalatai alapján kijelentheti a magas testületnek, hogy a nyomozás eddigi eredménye megegyezik azzal, amit Debór a cikkében írt. Felszisszentek többen, a szomszédok összehajoltak sutyorogni, de az őrnagy nem zavartatta magát, azzal folytatta, hogy meggyőződése szerint Way Simon tette mögött nem állt szervezkedés, egymaga követte el. Nem tisztelte megítélni, hogy ezt politikai megfontolások miatt szabad-e nyilvánosság elé tárni, de ettől a tények még tények.

Martzinka legfőbb elhárítóként itt közbevetette, hogy Debór és Way teljes internetes relációs hálóját Schmitt rendelkezésére bocsátották, az elektronikus és egyéb titkosszolgálati eszközök révén gyűjtött adatok garmadáját is, azokban pedig vannak érintkezési pontok, ha nem is közvetlenek, de mindenképpen gyanúsak, amelyek alapján el lehet jutni konkrét kapcsolatokhoz. Schmitt erre szkeptikusan felelt: a csapata éjt nappallá téve dolgozott és dolgozik a titkosszolgálatoktól kapott információkon, de a legígéretesebbnek beállítottak alapján is zsákutcába futottak. A netes kommentárokból, bejegyzésekből megmutatkozó elvi egyetértést és megerősítést politikai kapcsolatnak lehet minősíteni, ha valaki nagyon akarja, de bűnügyi relevanciájuk nincs. Kíméletlenül közölte: a kapott adathalmaz csak arra volt jó, hogy az eredményt ígérő hagyományos nyomozómunkától elvonja az erőket és a figyelmet.

Tiba ettől kiakadt. Ő nem vigyázott az arcvonásaira. Látszott rajta, hogy nem nyugszik, amíg az őrnagyot el nem távolítja az ügyből. Martzinka is felkapta a vizet, ő replikázott először: az Alkotmányvédelmi Hivatal tisztjei igenis lényegbevágó és jól feldolgozott információkkal látják el a rendőrséget, a nyílt nyomozás nem az ő dolguk, a továbbiakért nem vállalhatják a felelősséget. Zavadskyról, Debór közeli kapcsolatáról is átadtak minden adatot, ismert ellenzéki aktivista, erőszakos akciók részese, nyilván nem oktanul vette őrizetbe a terrorelhárítás. Debornak egyébként is rengeteg a

személyes ellenzéki kapcsolata újságíróként, érdemes volna alaposan kivizsgálni, elképzelhető, hogy ezek a szálak vezetnek az összeesküvés nyomaihoz.

Schmitt nem veszítette el a nyugalmát. Azt mondta, kíváncsi lenne, hogy Debor ellen milyen vádakat kívánnak felhozni. Elég jól ismeri a büntetőjogi kódex paragrafusait, tudomása szerint sem ő, sem Zavadsky nem követtek el törvénybe ütközöt. Ha mégis, örülne, ha megtudhatná, miben áll a vétküik.

Nagyon hivatalosan fogalmazott, arra kényszerítette Tibát, hogy ő is így tegyen. Visszafogott hangon magyarázta, hogy úgy tűnik, az őrnagy az államellenes büntettek megítélését mégsem ismeri elég jól, mert Debor terhére róható az alkotmányos rend elleni uszításnak minimum az előkészülete. Utal rá a cikkében, hogy közreadni készül a merénylő felkelésre buzdító felhívását, még idézi is fő mondandóját. Rendkívüli állapot idején szigorúak a szabályok.

Az őrnagy erre szenvtelenül jegyezte meg, hogy a felhívás közreadásáról még szó sem volt, amikor már házkutatást tartottak Debornál, és az elfogására készültek.

Rólam, hála istennek, egészen megfeledeztek. Pláne azok után, amit az őrnagy tett. Senki nem számított rá a jelenlévők közül, hogy nem várja meg, amíg kirúgják, maga kérte a felmentését. A nyomozása során nem jutott semmiféle összeesküvésnek nyomára, ha a felettesei szerint ebben hibázott, mert ragaszkodott a hagyományos rendőri módszerekhez, akkor le kell vonnia a következtetést, át kell adnia az ügyet alkalmasabb hatósági személynek. Ami politikailag káros, az szerinte elválasztandó a büntől. Arra kapott megbízást Bishop miniszter úrtól, hogy politikamentes, mindenki által korrektnek elismerhető nyomozást folytasson, ne élhessen senki az elfogultság vádjával. Erre törekedett. Most viszont szívesen visszatérne a normál gyilkosok békés világába.

Na erre ki más reagált volna, mint az országos főkapitány: rögtön rávágta, hogy Schmitt őrnagy szakmai felkészültségéhez és bűnüldöző elhivatottságához kétség nem fér, örömmel

veszik, ha visszatér korábbi területére. Olyannyira elégedettek vele, hogy javasolja soron kívüli előléptetését, ezredesi rangban kinevezését az emberölési ügyek osztályának vezetésére.

Majdnem elröhögtem magam, annyira nyilvánvaló volt az előre megírt forgatókönyv: a leváltás kompenzálásaként tervezték meg a rendőrfőnök „hirtelen” előterjesztését.

Schmitt arcán halvány, gunyoros mosoly futott át, nem szólt. Engem búcsúzóul megróttak a gondatlanságomért, amiért nem vizsgáltam meg elég tüzetesen Debor múltját, politikai beállítottságát és személyiségét. Ennyi volt a tortúra, utunkra bocsátottak. Bishop még hunyorított felém, jelezte, hogy várjam meg odakint az ülés végét.

Az őrnagy kezét adott: örül, hogy megismerkedtünk, talán nem is tudom, de ő is gyakran kijár a Pilini-tóhoz, a déli parton van egy apró horgásztanyája. Meghívtam, látogasson meg minket a nejével a nyaralónkban, ha véget érnek ezek a zűrzavaros idők. Bólintott, öles léptekkel távozott. Eszembe jutott, hogy túlzásnak fogja találni a jómódot a villánkban. Legfeljebb majd utalok a bankos múltamra.

Bellával akartam folytatni a beszélgetést, de ezúttal őt hívták be, nyilván a következő napirendi pontra. Amikor kijött jó huszonöt perc múlva, idegesnek látszott, köszönés nélkül elrobogott. Talán máris vitték vissza a reptérre, hogy folytassa a misszióját.

El nem tudom képzelni, mit tárgyaltak tovább odabent olyan hosszan, nyilván kötelességszerűen fontoskodtak. Amíg Bishopra vártam, elővettem a tabletemet, rákerestem Debor cikkére. Mindig az idegbaj kerülgetett az olyan handabandázó kifejezésektől, mint például hogy „felrobbant az internet”. Debor cikkére is rögtön alkalmazták, ezúttal némi joggal, tömegesen osztották meg és másolták. Az áramot kéne lekapcsolni az egész országban, hogy megfékezzük a terjedését. A merénylet és a merénylő személye elképesztően felcsigázta az érdeklődést. A tüntetésekben reménykedők egyre többen követelik, hogy Debor is lépjen fel, tartson beszédet.

Láthatóan semmit nem tudnak a készülő akcióról, de biztosak benne, hogy lesz. Mert nagyon akarják.

Szinte sajnálni kezdtem Debort, ha eddig akadtak kétségek a sorsát illetően, a növekvő népszerűsége miatt biztosan kicsinálják. Kevés kommentelő bátorodott fel annyira, hogy közölje, egyetért Way tétével, másként nem lehetett megszabadulni a zsarnoktól. Nem értettem: hogyhogy nem törölték még ezeket a bejegyzéseket? Nem győzik? A beírókon is csodálkoztam: azt hiszik az ostobák, ha álnevet használnak, nem lehet megtalálni őket? Mintha visszatérőben lennének a nagy tüntetések leverése előtti idők, amikor még megtorlatlanul használhattak lázító szavakat. Nehogy a végén Tibának legyen igaza! Az a benyomásom, hogy totál káosz van az ellenzékiek között. Javasolnak meg követelnek, hogy mi legyen, de valójában senki sem tudja, hogy ki és mit szervez.

Nagy nehezen véget ért a nemzetbiztonsági ülés. Bishop magabiztosan, elsőnek lépett ki a hangszigetelt szobából, intett, hogy kövessem. Nem a kormányfői irodájához indult, hanem az autóját rendelte elő a testőrje, ő annyi ideig sem kutyagolhat az utcán, amíg visszaérünk a minisztériumhoz. Vitt magával a kocsin, de nem szólt egy árva szót sem. Frida várt minket, fogalmam sincs, vajon honnan tudta, hogy én is jövök a főnökkel, de tudta, előre kikészítette a két poharat, kérdezte, hogy jöhet-e a whisky. Jöhetett.

Megköszöntem a főnöknek, hogy kihúzott a pácból, azt felelte, együtt kezdtük, együtt is csináljuk végig. Koccintottunk rá.

Megkérdezte, hogy áll a helyzete a pártban, kevés ideje jut rá. Viczek bezzeg egész nap smúzol, ígéretet, elkezdte járni a vidéket. Elmondtam, mit végzett Petar a polgármesterekkel, s én kiket hívtam. Mindenki esküdözik, hogy támogatni fogja. A főnököt a véleményem érdekelte. Megmondtam őszintén: azzal fognak hajózni, akinél kedvezőbb a széljárás. Bólintott. A holnapi interjúban majd kitér a pártra is, hogy az milyen iszonyú fontos. Sajnos tényleg az lett.

Láttam, hogy valami még nyomasztja. Végül kibökte, mi az. Tiba mutatta neki a jelentést, amit Martzinka titkosszolgálatát juttatott el hozzá. Az ellenzéki zszurnaliszták éledeznek, elkezdtek firtatni, hogyan gazdagodott meg az Elnök családja, mekkora vagyon az örökség, és mi lesz annak a sorsa, vajon a strómanok mennyit és hogyan játszottak már át, mennyit sikerül maguknak megtartani a váratlan haláleset után. Bishop szerint könnyen lehet, hogy felbátorodik egy tényfeltáró újságíró, és elkezdi felgöngyölíteni a szálakat. Attól tartott, hogy Tiba tud valamit az általunk vezérelt tranzakciókról. Tett egy sanda célzást, hogy némelyek miféle vádakkal elő nem merészkednek. Bishop látta, hogy milyen ideges lettem, igyekezett megnyugtatni: ha tud is valamit Tiba, semmiképp nem fogja az Elnököt besározni, mert akkor neki is lóttek, csakis az ő tekintélyére támaszkodva maradhat fenn. Zsarolni azért tud vele, hogy a saját pozícióját biztosítsa. Ha marad elég veszényműködő, akkor nem kell tartanunk tőle. Vagyis nem tőle kell tartanunk. Legyünk túl ezen a kurva temetésen, aztán ha lesz egy kis nyugalom, megkötjük az alkukat, akikkel muszáj, és pontosan felépítjük a politikánkat az elnökválasztásig. Számít rám. Ennyit mondott Bishop, aztán elengedett.

Végre Danával töltöttem az estét. Kimentünk a tóhoz, néztük a naplementét a teraszról, kellemes volt, idegnyugtató. Megittunk egy palackkal a kedvenc Merlot-jából, összebújva fecserésztünk. Dana érezte, hogy torkig vagyok a melóval, szóval tartott, könnyed témákat hozott fel. Így kellene élnünk mindennap. Idén még nem is vitorlázunk.

Tizennégy

Emma kibogozza a lábát a takaróból, hunyorog az ablakon betűző napsugártól, próbálja megtalálni magát: itt ülök az isten háta mögött, bezárva egy idegen házban, egy telefonszám csupán a kapcsolatom a világgal, egy rendőrhöz köt, akinek az volna a dolga, hogy mielőbb lecsukjon. A laptop tetején fekvő fecnire pillant, átfutja. Készen van a világrengető dolgozat – mit kezdjen vele? Veszteg maradni az őrnagy utasítása szerint? Még mit nem! Zuhanyozni, aztán gyorsan elhúzni innen.

Szereti reggelente hosszan engedni magára a vizet, olyankor gondolja át a rá váró teendőket. Kicsi a villanybojler Schmitték horgásztanyáján, Emma borzong a meleg víz fogytán. Gyorsan törülközik.

A töltőn találja az őrnagytól kapott telefont. Gondos fickó ez a Max, mindenre gondol, hallgatni kéne rá. Merre járhat?

A második csöngésre fölveszi, köszön kedvesen:

– Jó reggelt, alhatott volna még.

– Szólhatott volna, hogy hamar kifogy a melegvíz.

– Ez a gondja? A cikke sorsát kéne megbeszelnünk. Átolvasta újra?

– Dehogyan olvasom. Elég volt megírni, majd' belepusztultam, úgy elfáradtam a végére. Inkább azt mondja meg, hogy van-e benne javítanivaló.

– Tartalmilag korrekt. Stílusosan nem értek hozzá, de olvasatja magát. Politikailag... Mondjuk úgy, hogy pikáns. A fenébe is, nem titkolom el: ez túl sok. Vakmerőség, amit csi-

nál, felelőtlenség, nem bátorság. Ha rám hallgat, ténszerűvé enyhíti a szöveget, a véleményét elhagyja. Legyen elég annyi, hogy nem voltak bűntársai Way Simonnak.

– Sajnálom – vágja rá Emma –, de én úgy döntöttem, hogy megint újságíró leszek. Befejeztem a megalkuvást.

– Gondolja át még egyszer kipihenten, józanul! Egyelőre maradjon veszteg a fenekén, kérem, amíg kitalálom, hogyan lépünk tovább...

– A fenekem éppen pucér, tarthatna itt egy rendes fürdőlepedőt.

– Sajnálom, ez nem a Waldorf Astoria, csak egy zsaruvityillója. Beszéljünk végre komolyan a továbbiakról, nem vicces a helyzete.

– Eltűnök, őrnagy úr, Max. Nem fogok bajt hozni magára – mondja Emma végre komolyan.

– Hová menne?

– Gondolkodtam zuhanyozás közben. Van ismerősöm, aki segíthet föltenni a netre a cikket. Mondta, hogy lehet robogót bérelni a túlparton. Át kéne jutnom valahogy.

– Lebukik rögtön. Igazolványt kérnek.

– Ha elkapnak, majd azt hazudom, hogy Prádynál voltam, őt kerestem, aki engedélyezte a nyomozást. Hagyok a villájánál egy cédulát „Nem erről volt szó, államtitkár úr!” szöveggel. Melyik az ő villája?

– Hagyja abba az idétlenkedést, kérem! Eddig profi módon csinált mindent, térjen végre észhez!

Emma lehuppan az ágy szélére, bámul a levegőbe, nehezen szólal meg:

– Én észnél vagyok, a világ örült meg körülöttem. Maga mondta, hogy első számú közellenség lettem. Én, a pitiáner Debora, akire eddig csak legyintett mindenki.

– Majd sajnálom, ha lesz rá időnk. Most szedje össze magát! Hibát követ el, de ha semmiképpen nem akar nálam maradni, húsz perc alatt elsétálhat az elővárosi vasút megállójához azon az úton, amelyiken odamentünk. A vonaton talán

észrevétlen utazhat. A csomagjával ne veszködjön, dugja az ágy alá, majd én elhozom. Ki tud segíteni magának?

– Ismerek egy pasit, aki hobbi-hacker volt régebben. Profi informatikus. Jártam vele majdnem egy évig, rendes srác. Ő majd segít föltenni a netre a cikket. Rég nem csinál illegális dolgokat, de a kedvemért... Fene tudja. Sosem bukott le, nincs róla adat a hatóságoknál, nem kell aggódni emiatt. Minden számítógépes problémámat ő oldja meg évek óta. Felesége van és kisfia, óvatos duhaj. Jóban vagyunk, nem ad fel a Gárdának, erre mérget is vennék.

– Jól van, ha így akarja – törődik bele az őrnagy nehéz szívvel. – Kora reggel beszéltem Ritával, elmondtam neki, hogy elkészült a cikk. Azt ígérte, nem fog letagadni semmit, ami az apja emlékét szolgálja. Még valami: nagyon figyeljen, mert az egész főváros be van kamerázva. Benzinkutak, boltok, buszmegállók, metró, utcák, terek. Működik az arcfelismerő program. Lehajtott fejjel mászkáljon, tegyen fel napszemüveget. Kalapot is feltétlenül vegyen. És nincs fölös sétafika. Meddig bírja a bujkálást?

– Mondja, őrnagy úr, Max, miért ilyen jó hozzám? Mindegy kockára tesz értem, pedig alig ismer.

– Tegnap tisztáztuk, hogy miért segíték. A cikke ugyan messze túlmegegy azon, amit szerettem volna elérni, de most már mindegy, nem csinállok segget a számból. Meg is kedveltem magát, mi tagadás, nem szeretném, ha baja esnék.

– Ne már! A zsaruk nem szoktak ilyen nyálasan érzelegni.

– Én sem szoktam. Sosem kerültem még hasonló helyzetbe. Rendőr vagyok, nem gárdista, az különbség. Nekem nem az a bűnös, akit kijelölnek rá, hanem akire rábizonyítottam. Egyébként meg jelzem, csak melleleg, hogy egy nyomozó sem csupa rendőralkatrészből van összerakva.

– Rájöttem tegnap. Emillel mi lesz?

– Arra nincs befolyásom, sajnálom. Kiengedik előbb-utóbb. Nincs ellene semmi. De úgy hallom, ki fogják rúgani, és feketelistára kerül. Az a minimum.

– Jaj, azt ne! Miattam...

– Nem maga miatt – próbálja vigasztalni az őrnagy –, így működik a rendszer.

– Maga is támogatta az Elnököt – förmed rá Emma. – Way Simon is a híve volt, amíg pofán nem vágta a nagy büdös valóság. Miért kell mindenkinek kívánni a józanodással, amíg belé is rúgnak?

– Nem belém rúgnak, hanem magába. Ennyit azért a javamra írhat. Nem igazán alkalmas az idő mélyreható politikai vitára. Talán majd máskor...

– Találkozunk mi még? – kérdi Emma kétkedve.

– A csomagja nálam lesz, majd visszakapja, ha túlleszünk ezen a tébolyon.

– Nem fogom bemártani, őrnagy úr, Max. Soha, esküszöm.

– Ne esküdjözzön, tudom. Vigyázzon magára! És hívjon, ha segítségre szorulna. Csakis a kezében lévő telefonon. Csakis ezen a számon. Azonnal, ha baj van. Aztán semmisítse meg a készüléket. Ígérje meg!

Emma ígér, aztán öltözik. Fölveszi a laptopot rejtő hátizsákot, kilép a verőfényes, madárfüttyös tóparti tavaszba, mélyet szippant a friss levegőből. A kulcsot a levélládikába ejti.

Az út sokáig a part mentén vezet a Pilini-tavi állomáshoz. Messze van a túloldal, de a domboldalról hivalkodik néhány takaros villa. Melyik lehet Prády Erik államtitkáré? Jó lenne bedobni hozzá egy bosszantó levélkét.

Emma még sosem viselt kalapot, de most vesz egyet az állomásnál. Ronda, ez legyen a legnagyobb baja. Napszemüveget is vesz hozzá. Olcsó vacak, nem UV-szűrős, viszont beborítja a fél arcát. Húszpercenként jár a vonat, érkezik is a háromkocsis piros-sárga szerelvény. Alig van rajta utas. Egyenruhás férfi közelít, a kalauz. Emma meglepve veszi észre, hogy gyorsul a szívverése: tőle is tart?

Az elővárosi vasút fővárosi végállomásán délelőtt nincs tömeg. Péntek van, majd munka után árasztják el a Pilinbe utazók. Emma kalapban, lehajtott fejjel, napszemüvegbe rej-

tekezve száll le a vonatról, elkanyarog a kamerák közt a kilences buszhoz. Három megálló után átszáll a huszonhetesre, az vizs Balu üzletéhez. A jól tájékozottak viszik hozzá javításra és tuningolásra a szerkentyűiket. Nem épp előkelő környék, de külvárosként azért nem fitymálható.

Balu Emma pasija volt jó hat éve. Kevesebbnek indult a kapcsolatuk, aztán majdnem több lett belőle. Egyike a majdnemeknek Emma életében. Amit ő nem tud a komputerek világáról, azt nem is érdemes tudni, ezt szokta nagyképszerűsködni Balu az informatikai dilettánsoknak, akik hozzá fordulnak a kütyűikkel. Adatmentésben is profi. Azt piszok drágán csinálja: aki könnyelmű vagy trehány, adja meg az árát. Udvariasan köszön a bejáratú ajtó csengőhangjára: miben segíthet... Hirtelenjében meg sem ismeri Emmát kalapban, napszemüvegben. Régebben adott a megjelenésére. Bajban van, látszik a kapkodásán. Balu első szóra zárja a boltot, az ajtóüveg mögé akasztja a „Rögtön jövök” táblát. Az üzlet számítógépektől zsúfolt, kaotikus belsejébe vonulnak vissza, ahol Emma előadhatja keserveit.

Balu igyekszik flegmán hallgatni a sztorit, de még mindig megvan az a bosszantó szokása, hogy a mutatóujjával az ornyergét dörzsöli, ha nem tetszik neki valami. Sűrűn dörögöl, morog is hozzá:

– Meg tudom oldani, természetesen, nem ez a probléma – válaszolja Emma kérését hallva. – A kérdés az, hogy akarom-e. – A kelleténél hetykébbre sikeredett a mondat hangsúlya, maga is érzi, vigyorral enyhíti.

– Ne legyél kekk, Balu, a szíved mélyén jó fiú vagy – győzködi Emma. – Muszáj segítened. Azt mondd meg, légy szíves, mi kell hozzá?

– Én kellek hozzá. Egy könnyen és névtelenül elérhető nyilvános terminál is szükséges, ahonnan lebonyolítom az akciót. Nem gond, ismerem úgyszólván az összes kamera nélküli helyet.

– Szuper. Mennyi idő kell, hogy a cikk a neten szétterjedjen? – érdeklődik Emma, mintha már meg is állapodtak volna. Balu szakmai hiúságára kell alapoznia, ismeri jól a fickót.

– A terjedés sebességére nincs garancia – okoskodik Balu. – A lényeg, hogy több forrásból sugározzon szét egyszerre, sok hálózatot érintsen. Ha elég szerteágazó, akkor nem tudják leállítani, legfeljebb korlátozni úgy-ahogy. Ez eddig a technikai rész, az rendben volna – teszi hozzá, mert ismeri Emma rafinériáját. – A te dolgod, ha öngyilkos akarsz lenni, de mit vétettem én?

– Most mit mondjak erre? – játssza Emma a sértődöttet. – Dugtál velem kilenc hónapon át. Laktál is nálam. Becsaptál, azt mondtad, szeretsz. Rád pazaroltam zseni ifúságom jelentékeny részét. Valami keveset törleszthetnél.

– Ez új. Nem tudtam, hogy tartozom. Amikor kirúgtál, nem említetted.

– Amikor kirúgtalak, te egy bögyös cicababát kúrtál. Vagyis te hagytál el, úgyhogy hagyjuk a régi időket, nem veszekedni jöttem. – Emma taktikai arzenálja bőséges, be is veti az újabb fegyvert: – Annak idején bátor voltál, sőt vakmerő. Az én gépemből is betörtél pusztán hülyéskedésből hivatali szerverekbe vagy micsodákba, már nem emlékszem, miket hencegtél nagy vihorászva. Most meg nyuszi vagy? Éppen amikor volna értelme annak, amit csinálsz? Azt mondtad az Elnökre, hogy valaki tökön rúghatná ezt a rohadékot, most meg ennyire nem vagy képes?

– Képes vagyok – húzza fel az orrát Balu –, csak nincs kedvem a sitthez. A kölyköm enni akar, képzeld! Cseszd meg, Emma, nem olvasol híreket a neten? Tudod, mi a legújabb rémhír? Hogy nem rémhír. Minden igaz. Eltűntek az utcáról a fegyveres gárdisták, viszont sorra csuknak le embereket elmebajos indokkal.

– Szóval akkor nem segítesz? – kérdi Emma a megtört szívű nő hangján.

– Dehogynem. Csak egy darabig kéretem magam – feleli Balu a csibészes vigyorral, amivel annak idején elcsábította a nőt. – Lásd, milyen fasza csávóval szűrted össze a levet egyszer az életben. Engem senki nem nevezhet nyuszinak! – teszi hozzá kedvenc filmje híres idézetét.

– Kezdek emlékezni, miért hagytam, hogy olyan sokszor rám feküdj – szól Emma engesztelően, aztán mégsem akar túllőni a célon. – Pedig elég bénán csináltad. Kütyükben jobb vagy.

– Aha. Én meg arra kezdek emlékezni, miért léptem le tőled. Nincs olyan pasi, aki megfelelné a kurva nagy igényeidnek.

– Egy azért akad. Csak épp bezsuppolták szegényt. Miattam.

– Ha a cikket kiadod, nagy ívben dobják a folyóba a zárkájá kulcsát. Szuper ötleteid vannak. Meggondoltad?

– Nincs már jó megoldás. Addig akarnak elkapni, amíg megakadályozhatják. Azzal áztatom magam, hogy ha sokan olvassák a cikket, az némi védelmet jelent, suttymomban nem tehetnek meg bármit velem. Hozzálatunk végre?

– Emma, az istenért, ekkora baromságot az életben nem hallottam, de oké, te vagy a góré, csináljuk, ha az önpusztító hajlamaidnak nem bírsz ellenállni.

– Nem mi csináljuk, *te* csinálod. Egy jóakaróm szerint nem kerülhetek kamerák elé, mert hamar lekapcsolnak. Mit gondolsz, viccből hordom ezt a rémes kalapot?

– Még ez is...? Jó, nem szóltam. Tegyük ki azt a fércmunkát pendrive-ra. Hol leszel addig?

– Talán veszek pár dolgot, fehérneműt, pólót, elhagytam a csomagomat, valahol meg kell húznom magam pár napig, haza nem mehetek.

– Hozzám nem jöhetsz, az asszony lemészárolna a kölykőm szeme láttára. Majd gondolkodom, mit lehet tenni. Emma, Emma, mindig csak a baj van veled. Egy óra legalább kell nekem, talán másfél is. Tudod mit? Ne mászkálj addig, zárkózz be! A déli harangszóra már száguld a világhálón az új világsztár, Debor Emma műve. Később vegyél másik kalapot, mert ez röhejes. Mindenki kiakad rajta, ki képes ilyen rémséget hordani.

Egy óra. Vagy másfél. Addig ki kell találni, hogyan tovább. Emma belefészkel magát Balu karosszékebe. Az üzlet vezetékes telefonjára sandít. Előkaparja a noteszt, lapozgat, sorra veszi a regiszterben a neveket. Megvan! Ez lehet a megoldás – máris nyúl a készülék felé. Észbe kap, mielőtt kicsöngene, leteszi gyorsan, nem hozhatja bajba Balut. Max biztos leharapná a fejem, de mindegy, muszáj telefonálnom, határozza el magát a szabályszegésre, másodjára az őrnagytól kapott mobilba pötyögteti be a számot.

Várja Emma, hogy megszólaljon az ismerős bariton. Valaha az egész ország ismerte Harris Dominiket. Jó, nem az egész ország, de akikre azt szokták mondani, hogy számítanak. Író, dokumentumfilmes, szociológus, minden rendszerben kivívja a hatalom gyűlöletét. Ifjan szegénységkutatással foglalkozott, felkavaró tanulmányai jelentek meg, aztán dokumentumfilmeket csinált nyomortelepek lakóiról, díjakat kapott, plusz a hatóságok kitüntető figyelmét is elnyerte, politikai esszéket írt, híressé vált egy vaskos könyve, publicisztikák százait közölte mindenféle lapokban, tévéknak és rádióknak nyilatkozott – egyiknek sem örültek a hatalom birtokosai. Elmúlt hatvan, de sosem nyugszik. Talán még nem tartóztatták le Harrist, a hétpróbás ellenzékit, akit valaha interjúvolt, reméli Debor Emma, talán nem hallgatják le. Jobb az óvatosság, kerüljük a neveket.

Megörültem? – támad fel Emmában a maradék józanság a ritmikus bűgást hallva. – Pont Harrist hívom? Max kinyuvaszt, ha megtudja – ennyi villan még fel a fejében, de nincs idő tépelődni, végre hallózás érkezik a vonal túlfeléről.

– Nem árulnám el, ki vagyok, ki kell találania, úgy a biztonságos – hadarja Emma. – Találkoztunk egyszer egy állati érdekes helyen egy könyv ügyében, ahol különös zajok voltak, aztán nyoma lett a beszélgetésnek... – Túl nehéz ez így rejtvénynek, véli, de kellemesen csalódik.

– Tudom ki maga, nagyon is – vágja rá Harris. – Akkor nem tegeződtünk, de most tehetnénk másként. Illetlenség nekem javasolni, de azok után, amit...

– Oké – vág közbe Emma. – Találkozhatnánk ugyanott? Szigorúan kettesben és hamar – teszi hozzá, hogy az elhárítónak is legyen okuk fészkelődni, ha fülelnének.

– Ma délután háromra tudnék menni leghamarabb – válaszolja Harris. – Egyedül, ígérem. Várj a régi helyen türelmesen, a magány némi késést is megér, ha úgy adódik.

Emma bután nézi az elnémult telefont. A hirtelen ötlet és az elkapkodott cselekvés után most kezd csak komolyan tépelődni: valójában mire is számíthat Harristól? Ez most nem egy szokványosnak indult interjú a pasi híres könyve után, amely lökést adott a tüntetések elindulásához. Jól emlékszik arra a cikke, címlapsztori lett belőle: „Helyzetjelentés Abszurdisztánból”. Az volt Harris Dominik nagy éve. Okos beszédek tartott, mielőtt a Gárda durván felszámolta volna az utolsó nagy tüntetést. A könnygáz orrfacsaró szaga másnapra sem oszlott el. Emma megszemlélte a csatateret, ahonnan vaksin, lehajtott fejjel, pulóverét az orrára húzva, rohanvást menekült. Eleinte hosszú, bonyolult mondatai voltak Harrisnak, túl okoskodóként hatott a felhevült tiltakozóknak, aztán belejött a szónoklásba, ha egyszerű jelszavakat ordító, láng-lelkű néptribun nem is vált belőle.

Harrisban lehet bízni, reménykedik Emma, tapasztalt ellenzéki férfiú, az utóbbi években ugyan nem hallani róla, de sokakat ismer, biztosan ellátja tanáccsal, kihez forduljon, hogyan kerülheti el a hatósági megtorlást. Beleborzong az ötletébe: atyavilág, hová jutott, még nincs egy hete, hogy ki nyiffant az Elnök, ő meg egy hírhedt ellenzéki figurával keres kapcsolatot a rendkívüli állapot idején, mintha nem éppen konspirációs vádakkal illetnék.

Elhessegeti aggodalmát, körülnéz a műhelyként is szolgáló helyiségben. Rendben, hogy a saját laptopját nem használhatja internetezésre, de van itt egy rakás egyéb masina, csak akad köztük egy működőképes. Az idegen laptopok egy részét szépen lepucolta Balu, talán már javítás után vannak. Az első próbánál szerencséje van: működik. Híreket olvas.

A kormánypárti portálok sokasága a tragikus véget ért Elnök dicsőségét zengi. Követeli a bűnösök elfogását és példás megbüntetését. Az egyik bűnös én volnék, vakarja a kobakját Emma. A *Futár* honlapján szégyenszemre a cikke helyére föltett kronológia olvasható, máris a sokadik helyre számúzták. Szánalmas, fintorog Emma, a helyesírási hibákat sem javították ki. Talán szándékosan hagyta ilyen slendrián állapotban Mayor, hadd lássa, akinek szeme van hozzá, hogy nem saját jószántukból közlik. Mi lehet szegény Michalek bátyóval a leváltása után? Nyugdíjba megy nyilván, betöltötte a korhátárt. Ennek is ő az oka, fut át az önvád Emmán. Eszébe jut, hogy neki is járna egy csekély végkielégítés a kirúgása esetén. Majd a fogdába kézbesítik.

Letelik az egy óra, Balu még sehol. Beírja Emma a keresőbe a saját nevét és a cikke címét. Nagyot dobban a szíve, aztán a torkában dobog tovább: sikerült! Ott virít, a kereső feldobta. Az egyik ismert ellenzéki portál közölte le sértetlenül, vezető anyagként. Aztán a másik is. A harmadik. Mindegyikhez csatolva a megjegyzés: szabadon átvehető, terjesztése javasolt. Hű, a mindenit! Balu tényleg profi. Emma beleborzong a sikerbe, vagy inkább a veszély tudatosul hirtelen: a cidri után forróság borítja el. Nincs visszaút. SMS-t küld az őrnagy telefonján: „Fent van!” Pár másodperc múlva érkezik a válasz: „Vigyázzon magára!”

Valaki nyitná a bejárati üvegajtót, mérgesen rázza. Nem hisz a szemének, vagy nem is veszi észre a feliratot? Az ideges kuncsaft ernyőt formál a szeme fölé a kezéből, úgy próbál belesni, mi a bánatos nyavalyáért nem engedik be. Emma této-vázik, azt a parancsot kapta, hogy maradjon nyugton, de ez az őrült még betöri az üveget. Lehet, hogy pont ezért a laptopért jött, pillant Emma a képernyőre, kilép gyorsan, kikapcsolja a gépet. Jól teszi. Balu hangját hallja, nem győz elnézést kérni az úrtól, mára ígérte, persze, kész is van, hozza nyomban. Az a gép, pont az. Balu megfogja, üzemi hőfokot érez. Csóválja a fejét: így bízson az ember a volt csájában.

– Máris hozom, uram, megvolt a próbafuttatás, tökéletesen működik, a javítás ára a megállapodott, egy fityinggel sem több, még egyszer elnézést a pár perc késés miatt, nem szokott előfordulni.

– Fent van – mondja Emma, miután az úr távozott.

– Igazán köszönöm e hasznos információt – gúnyolódik Balu. – Hevenyészett számításaim szerint harminckét helyen kellett igen-igen gyorsan felbukkannia. Azért mondj egy Üdvözlégym Máriát, hogy ne legyen baj belőle, az nem árthat. Ha lebuknék, te már nem hozhatsz be nekem kenyérbe sült rozsot a síttra. Remélem, nem a cikket nézegetted az ideges úr gépén. Észreveheti az előzmények között.

– Dehogy – sértődik meg Emma, aztán elszégyelli magát:

– Dehogynem. Bocs. Egy perc volt.

– Csak nőkkel ne kezdjen az ember – csóválja a fejét Balu.

– Szállást még nem tudtam szerezni neked.

Emma hálálkodik, ez is túlzás volt, rögtön lelép, vagyis hamarosan, háromkor fontos találkozója van, nem késhet el, a többit megoldja maga.

– Telefonáltál is – állapítja meg a műszaki szakember csüggedten bólogatva, kissé érdes hangon. – Gratulálok. Szólhatnál egyenesen a terrorelhárítás főnökének: kukucs, itt vagyok.

– Húzzok el máris, ne aggódj! Jól jönne most a robogóm – sóhajt Emma. – Elegem van a kalapból. A bukósisak jobban áll.

– Te direkt cukkolsz – ismeri fel Balu a helyzetet.

– Aha – bólogat most Emma. – De a robogó tényleg nagyon kéne. Egy mellékutcában parkoltam le, azt biztos nem figyelik. A sisakom odafönt van a lakásban, oda sajnos nem mehetek – vet egy futó pillantást a sarok felé, ahol a motor-mániás Balu gyönyörű piros-kék darabja csillog.

– Na ne! – rázza a fejét hörgöve, aztán meggondolja magát, Emma kezébe nyomja. – Tudod mit? Ennyit nekem megér, hogy eltűnj. Vigyázz rá, mert ha baja esik, elevenen megnyúzlak. Húzz el, de gyorsan. – Maga elé nyújtja két karját, tiltakozik: – Ne! Nyugi! Nem kell puszi! Anélkül is imádlak.

A fenébe is, sietni kell, futja át a teendőket Emma Balutól távozóban. Taxival elmegy a robogóért. Felpattan rá, kivételesen jól jön, hogy a hátizsákon kívül nincs más csomagja, amúgy kész tragédia, a fogkeféjét is az örnagynál felejtette, ha a neje találja meg a női cuccot, az egy szépen indult frigny-nek vet csúfos véget. Nincs ideje vásárolni, csalinkázva kell elmotorozni az állatkertig, nehogy kövessék. Harris biztosan kitalál valamit, ha már vállalta a találkozót.

Furcsállta annak idején, hogy Harris Dominik miért az állatkertben adott interjút, a visongó majmok ketrecétől ugrásnyi távolságban elterülő kiosk teraszán. A felesége dolgozott ott állatorvosként, tőle érkezett a türelmetlenül ücsörgő Emmához. Szerencsére nem sok változott az évek során a helyszínen, most is kapható az isteni sonkás szendvics tormakrémmel és camembert sajttal. Narancslét kér hozzá, az sajnos cukros vacak, a kapucsínó viszont biztatóan gőzölög. Mire megjön Harris, túl kéne esni a napi betevőn, ki tudja, mikor jut legközelebb ételhez. Ezúttal pontosan érkezik, mulat a hatalmas falattal birkózó Debor igyekvő zavarán, hogy mielőbb beszédképes állapotba kerüljön.

– Doma vagyok a barátaimnak, nem Dominik – javítja ki a tegeződéssel vesződő leányzót.

– Nagyon kedves magától, tőled, hogy időt szakítasz rám...

– kezdené még mindig félig teli szájjal, de Harris félbeszakítja.

– Attól tartok, alapvető félreértésben vagy. Minimum egy órája te vagy az ellenzék sztárja, vezére, reménysége, tudom is én, micsodája, de az mind te vagy. Rádióhír lettél, persze nem az állami adón. Mindenki a cikket olvassa, és akibe szorult egy kis tisztesség, meg is osztja azonnal. Saccolni sem lehet, hány tízezen követelik máris, hogy add közre Way felhívását. Nem nézed a netet?

– El vagyok tiltva a laptopom használatától. Haza sem mehetek, mert letartóztatnak. El kellett hagynom a holmimat, fel tudod fogni a helyzet tragikumát? Tiszta pólóm sincs, se fogkefém, továbbá nem tudom, hol töltöm az éjszakát, két napja

alig aludtam, azt meg végképp nem tudom, hogy meddig bírom a bujkálást. A vőlegényemet lecsukták, pedig nincs más bűne, mint hogy vaksi szegény, belém zúgott. A kijózanítása napirenden van, a Gárda szakemberei vették kezelésbe.

– Örülök, hogy erős vagy, nem veszítetted el a humorodat – mondja Harris.

– Dehogyan vagyok erős – tiltakozik Emma. – A kétségbeesés szól belőlem. Annyira tré a helyzet, hogy csak röhögni tudok rajta.

– Állj le! – emeli a kezét Harris. – Hagyjuk ezt, tényleg! Akikkel beszéltem, mind el vannak ájulva tőled. Senki nem érti, hogyan voltál képes sitty-sutty kinyomozni a történetet, és máris megírni a cikket.

– Elhiszed, hogy én sem értem? – nézi Emma vágyódva a szendvics maradékát a kezében. – Szürreális, ami történik velem. Szombatig egy közepes tehetségű, ezernyi megalkuváson átesett firkász voltam, aki véletlenül kapott egy levelet a nemzet kedvenc gyilkosától. Most meg itt ülök az ellenzék egyik leghíresebb vezetőjével, szaladgálok és rejtőzködöm, mintha a folyton galibát okozó hülyepicsát alakítanám egy amcsi kémfilmben, és ahogy elnézlek, percekben belül közlöd velem, hogy kezemben minimum a haza, de lehet, hogy az egész univerzum sorsa. Én viszont ezt a maradékot még megenném a világmegváltás előtt, mert nagyon finom.

– Tünetényes egy figura vagy, nem tudom, mondták-e már – nevet Harris.

– Pár napja mást se hallok – mormolja Emma megint tele szájjal. – Korábban majd' vért pisáltam, hogy összeszedjek egy viszonylag normális pasit, aki kibír engem. Végre sikerül, erre lecsukják a mocskok. Muszáj lesz megdöntennem a rendszert, hogy kiengedjék, de elkelne némi segítség.

– Sejttem.

– Menedékre volna szükségem, kedves Dominik. Vagyis Doma.

– Megkapod, ígérem. Nekünk viszont rád van szükségünk. Fogalmad sincs, mekkora mázlink, hogy felhívtál. Magunktól sosem találtunk volna rád, attól tartok.

– Ki az a „nekünk”? – firtatja Emma rosszat sejtve.

– Akik a vasárnapi tüntetést szervezzük. Sokan eljönnek, azt reméljük.

– Ne már! Azt hittem, kamu a tüntetés, csak a kormány ijesztgeti vele az elborult agyú híveit, hogy indokolja a szemétségeit. A könyved megjelenése idején merészkedtünk ki utoljára az utcára. Én is ott skandáltam, hogy „takarodj, takarodj!”, amikor szónokoltál az Elnököt ócsárolva. Amíg nem jött a könnygáz meg a vízágyú meg a gumibotozás, hogy mi takarodjunk inkább. Apropos: hogyhogy szabadlábon ebben a kedélyes rendkívüli állapotban?

– Az ismertségnek is vannak előnyei. Kerülnék a nemzetközi skandalumot, ez kiderül a külföldi lapokból. Nem árt olvasni néha. Nyugaton látnak némi esélyt, hogy Bishop változást hoz, ha megválasztják elnöknek. Ügyelnie kell a reno-méra. Tegnap nyilatkozott Brüsszelben Bednár államtitkár... Látom, ez a téma most nem köt le. A kalapot sosem veszed le? Sisak is, kalap is? Cserélgeted?

– Ez is egy jó tanács. Kamerák vannak mindenütt.

– Okos tanács. Nem maradunk itt tovább. Este összejövünk páran szervezők, odaviszlek. Ott meg is alhatsz.

– Nem tudsz odavinni. Motorom van. Illetve robogóm, ahhoz kell a sisak. Szabadabban mozogok vele, a busz csapdába ejthet.

– Megadom a címet, ahol összejövünk. Bármikor mehetsz. Odaszóllok, várni fognak.

– Tilos a telefon. Sok jó tanácsot kaptam, ez is közte van – emeli Emma az ujját figyelmeztetőn. Az őrnagy szigorú intelmei után csodálkozik Dominik hanyagságán. A maga fejelemsértéseit viszonylag jól viseli, másokét nehezen tűri. – Lehallgatnak titeket is. Hogy fogtok így megszervezni nekem egy csinos kis forradalmat? Más aligha húz ki a pácból.

– Nyugi, Emma! Nem ma kezdtük a szakmát. Pontosan tudjuk, kik a besúgók, akiket beépítettek hozzánk. Őket használjuk megfélemlítésre. A titokzatos szolgák dezinformálásnak nevezik ezt a fajta átverést.

– Minden spiclit azért nem ismerhettek – kétkedik Emma.
– Túltermelés van belőlük szép hazánkban, nemes nemzeti hagyomány.

– Hm – titokzatoskodik Harris. – És ha megnyugtatóan annyit elárulok, hogy nem csak ők épültek be hozzánk, de váratlanul nekünk is lett kapcsolatunk egy renegátjussal? Ennyi elég? Szerencsére nem olyan okosak és ügyesek, mint amilyennek hiszik magukat. Sajnos minél ügyetlenebbek, annál erőszakosabbak.

– Ez igaz. Engem is lekapcsolhattak volna, ha van annyi eszük, mint Schmitt őrnagynak. Ő megtalált, de futni hagyott, mert nincs semmi bűnöm. Legalább most már lesz, ha bevonatok a szervezkedésbe.

– Még kiszállhatsz, megértem.

– Aha. Akkor aztán magamra maradok végképp. Nincs kihez fordulnom. Legalább azért csukjanak le, amit elkövetek.

– Akkor most induljunk. Tudod, hol van a Kammerman-telep?

– Ismerem, kinn van a város szélén. Kertes házak, villák, fasorok, de semmi flanc.

– Úgy van. A közepén halad át a Kammerman-fasor, abból nyílik a Tölgyes utca. A 18-as számhoz kopogj be, azt kell kérdezned, hogy itt hirdettek-e franciabulldog-kölyköt. Azt felelik, hogy nekik ír szetterük van. Ne röhögj, a házigazdánk találta ki ezt a marhaságot, a neje kutyamániás. Én is megyek hamarosan. Szerzek neked váltás ruhát, ilyesmit. Ne nyújtogasd a pénzed, a vendégem vagy.

Rutinosan slisszan át Emma a dugóba rekedt autók között a robogójával, nem tör le egyetlen visszapillantó tükröt sem a Kammerman-telep felé haladva. Épp csak átfut a fejében a kó-

szá gondolat, hogy itt kéne laknia, nem a zajos belvárosban. Kellemes, nyugodt, unalmas városnegyed, nagy lombú fák mögé rejtőzött házakkal. A Tölgyes utca széles, de kerülgetni kell a kátyúkat, rég nem javították az úttestet. A 18-as számú ház kapuján egy negyvenes éveinek közepe táján járó asszony kukkant ki a robogó berregését hallva. A lábánál kutya sündörög, lógó fülű, bánatos tekintetű ír szetter.

– Ne kezdj bulldogozni! – nevet a nő a sisakból kibújó Emmára. – Doma említette, hogy robogóval jön a hősünk. Nina vagyok, szia, nyitom a kaput, told a benzinkecskét a ház mögé, ott a garázs, elfér a kocsival mellette.

Nina szőke, kökényszemű, kerek fenekű asszony, az a fajta, akinek sosem hervad le az arcáról a mosoly. A férje idősebb egy tízessel, tizenötlet inkább, professzoros kerek szemüvege mögül komornak tűnik a tekintete, homlokráncolva mutatkozik be: – Illian Márk vagyok, örülök, hogy megismerhetem.

Aha, kapcsol Emma, ő az a közgazdász, akinek a komplikált elemzéseinek néha átrágták magát. Aki ad magára, az Illiant olvas. Emma nem sokat értett terjedelmes esszéiből, persze azonkívül, hogy rosszabb a helyzet, mint amilyennek látszik. Sokkal rosszabb. Néha beválnak Illian jóslatai, néha nem, az utóbbit is akkurátusan megmagyarázza.

– Nem olyan szigorú az uram, mint amilyennek mutatja magát – karolja át Nina Emma derekát, úgy kalauzolja a zegzugos házban. – Isteni humora van Márknak, majd megismered. Tegeződni fogtok, nálunk így megy, nincs apelláta.

Remélem, lesznek azért fiatalok is a társaságban, gondolja Emma, miféle forradalom az, amit őskori leletek szerveznek. Sok ideje nincs tépelődni, mert Nina egy apró szobába vezeti, mutatja a búvóhelyét: itt alszik majd. Heverő, nachtkaszi, komód zenekütyükkel a tetején, keskeny ruhásszekrény, íróasztal karosszékkal, könyvespolcok a falra szerelve.

– Ez a rögtönzött vendégszobánk – tárja szét a kezét Nina. – A fiunk kuckója volt, amíg el nem menekült tanulni

egy jobb világba. Biztonságos a ház, ne aggódj. Tegnapelőtt detektorral átkutatták a barátaink, mi is meglepődtünk, de esküsznek rá, hogy nincs bepoloskázva. Csomagod?

– El kellett hagynom menekülőben – magyarázkodik Emma. – Harris ígérte, hogy hoz némi pótlást. Valaki megtiltotta, hogy a saját gépemről csatlakozzam a netre, esetleg a tiétekről belekukkanthatnék? – kérdi óvatosan.

– Nahát – nevet Nina. – Tiszta illegalitás. Várj, hozom a laptopomat, azon olvashatsz kedvedre. A leveleidet ne töltsd le, annyit még én is felfogok, hogy veszélyes lenne. Márk szerint az ő levelezését is figyelik, úgyhogy visszatértünk az ősrégi beszélgetős eszmecserére a barátainkkal. El se hinned, mennyivel jobban érezzük magunkat azóta. Hozom azt a vackot, olvass!

Elkerekedett szemmel böngészi Emma a mérvadó hírportálokat. Harris nem túlzott. A merénylet felpiszkálta az emberek fantáziáját. Mindenkit a „mi lesz velünk az Elnök nélkül?” kérdés foglalkoztat. Ki kétségbeesve, ki reménykedve keresi a választ. Ha felbukkan Way Simon neve, úgy csapnak le rá a böngészők, mint vércse az áldozatára. Most már Debor Emma nevére is. Tényleg tömegesen követelik, hogy kerüljön nyilvánosságra Way felhívása. Mások azt követelik, hogy haladéktalanul számolják fel a gyalázatos puccskísérletet, vessenek börtönbe minden összeesküvőt a mocsadék kis kurva Debor Emmával az élen. A *Futár* honlapjáról letöltött fényképe ott virít mindenütt, körözni sem kell. Talán tévéhírekben is mutatták, hogy könnyebben kézre kerítsék. Kész szerencse, hogy nem ment vásárolni. De meddig élhet így, bujkálva? Külföldre kéne szökni. Talán Way Ritához, ő segítene, amilyen kedves volt tegnap. Fel kéne hívni...

Az őrnagy titkos telefonja szakítja meg a töprengést. Mélyen berreg, akárha fenyegetően morogna. Emma meglepődik Schmitt hangján, eltűnt belőle a kedves, évődő árnyalat. Mint-ha hivatalosan jelentene, úgy közli, hogy már nem ő vezeti a nyomozást. Kérte a felmentését, az imént elfogadták, előlép-

tetésnek fogják álcázni. Elmondta az illetékes uraknak, hogy szerinte Debor Emma a valós tényeket írta meg, bűnt nem követett el. Ennyit tehetett érte.

– Köszönök mindent – mondja Emma, mert más nem jut az eszébe.

Szöszmötölés hallatszik, rövid hallgatás után megváltozik a nyomozó hangja. Halkabb lesz, melegebb, talán bánatosabb. Kéri Emmát, hogy húzza meg magát, ne provokálja tovább a terrorelhárítást, csöppet sem vicces a helyzet, kapcsolja ki a telefont, csakis végszükség esetén használja újra. A horgásztanyán hagyott csomagját még ma magához veszi, később visszajuttatja valahogy, eltünteti a nyomokat, Debor nevű nő sosem járt a tónál. – Vigyázzon magára! – búcsúzik az őrnagy. Folyton ezt hajtogatja.

Emma arra gondol, hogy már megint elvesztett valakit, akit nem kellett volna. Bepötyögi a telefonba az országkódot, aztán a hívószámot. Rita hamar félbeszakítja a szabadkozást:

– Minden szó igaz a cikkedben, az imént olvastam. Válassz! A kínos múltamat, már az őrnagynak is mondtam. Köszönöm, hogy nem hagyod sárba tiporni az apám emlékét. A gyilkosság bűnét semmi nem menti, de legalább magyarázza. Próbálok beadni magamnak, hogy nem egy embert ölt meg, hanem megsemmisített egy förtelmes intézményt. Nagyon jó ember volt az apukám, köszönöm, hogy annak is mutattad be a cikkedben. Eljössz a temetésére?

– Egyenes út a börtönbe – dünnyögi Emma.

– Sajnálom, egy pillanatra elfelejtettem, hol élsz. Miért nem hagyod a fenébe?

– Már nem merem azt mondani, amit az apád, hogy ez a hazám. De nem menekülhet el mindenki.

– Ha meggondolnád magad, hívj, segítelek mindenben. Itt senkit nem érdekel a mi származásunk otthoni viaskodásunk. Legyintenek, ha megtudják, honnan jöttem. Lenéznek minket, miféle népség szavaz újra és újra hatalomba egy zsarnok maffiavezért.

– Most talán változik valami... – szól biztatón Emma. Nem is tudja, kit biztat, Ritát vagy inkább önmagát. – Talán lesz értelme az apád tettének. Ismeretlenül is bízott bennem. Én voltam gyáva közreadni a felhívását. Még nem késő, megteszem. Először a cikkemmel együtt akartam, de rájöttem, hogy külön kell. Az őrnagy óvatosságra intve kért rá, de nem azért halasztottam el. Nem orozhatom el apádtól az érdemet, akár milyen kétes dicsőség, ha már úgy döntött, hogy a tettevel ad értelmet az életének.

Kopogás hallatszik a parányi szoba ajtaján, gyorsan elköszön Ritától. Nina kukkant be, a kezében csomagok, mosolyogva mutatja: megérkezett az ellátmány.

– Ugyan, nem Doma műve, ő béna az ilyesmihez. Gyere, Mirának köszönd meg, együtt jöttek – hívja Nina Emmát a nappaliba, ahol már összegyűltek az összeesküvő vendégek.

Még ilyet! A nappaliban idegenek tapsolnak, amikor Emma belép, el is pirul tőle.

Banadi Mira alig idősebb Emmánál, ismert feminista harcos. Némelyek szerint frigid férfigyűlölő. Mások szerint lesbikus. Megint mások öntelt ribancnak becézik, amiért könnyen felfortyan, nem tűri a lekezelést. Valójában önzetlen, kedves asszony kisiskolás ikerpárral. Barátian öleli Emmát, arra gondol: íme még egy sorstárs, akinek bátorságáról példát vehetne a sok beszari macsó.

Emmának nem kell feszülten figyelnie, hogy megjegyezze a bemutatkozók nevét, ismeri mindnyájukat a hírekből.

Derda Alen az *Elegünk van!* nevű internetes csoport szóvivője. Nem titulálják vezetőnek, alapító szóvivőként mégis ő irányítja a virtuális bázisdemokrata közösséget. Büszke a sikerre: az Elnök halála óta rohamosan nő a csoportba feliratkozók száma, ha így megy tovább, behálózza az országot. Azt mondja, húsz-huszonöt fiatal nyüzsgése tartja össze a kompániát, folyton ötletelnek, aztán mániákusan szavaznak, próbálják is tartani magukat az eredményhez. Az utóbbi napokban forradalmi a hangulat. Alen újságíró volt valaha, té-

vés szerkesztő és műsorvezető. Többféle csatornától rúgták ki sorozatban, mert élő adásban szerette radikális nyilatkozatokkal zaklatni a nézőit. Amióta nem képernyőképes, bajuszt és kecskeszakállt növesztett, egy forradalmár legyen szőrös. Matematikus-informatikus feleségével közös cége van, hálózatszervezőként épp jól keresnek, bedolgoznak egy multinak. Alen veszélyes fickó, lyukat beszél bárki hasába, aki nem elég éber, hogy menekülőre fogja. Imádja a nyilvánosságot, a szereplést, a népszerűséget, mégsem látszik rajta féltékenység, ahogy a hirtelen sztárrá avanzsáló Emmát köszönti.

Monti Donald, a közkedvelt Doni a hajdani tüntetések diákvezére a harmadik, aki bemutatkozik Emmának. Harminc lesz lassan, de még mindig egyetemre jár, mintha a diplomagyűjtés volna a szenvedélye. Ha modortalannul rákérdezik, miből tartja fenn magát, többnyire azt feleli, hogy elvállal ezt-azt, maga is csodálkozik, hogy nem kopik fel az álla. A szülei kevésbé csodálkoznak. Rossz nyelvek szerint hajdani fellépése ijesztően hasonlított az ifjú Elnökére. A nézeteik viszont nem klappolnak. Nagyon nem. Doni egyre tüzesebben antikapitalista. A munka hiánya miatt nem rendül meg proletárontudata. Elfoglalja magát a szervezkedéssel, nem várja tátott szájjal a forradalom sültgalambját. A vitatkozás Doni éltető eleme, rutinos debatter, csöppet sem zavarja, ha nincs egy súlycsoportban a partnerével.

Hahn Katrin, az egyetemről régen eltávolított filozófus például messze fölötte áll, hajthatatlan liberálisként volna is vitatkozni valója Donival, de mostanában tartózkodik ettől. Kézfogása kemény, férfias. Vaskos jogfilozófiai könyveinek fejtegetéseit kevesen értik, cikkei és nyilatkozatai viszont a napnál is világosabbak. Egy évvel ezelőtt felszámolt jogvédő szervezet elnökeként vívta ki a hatóságok kitüntetett figyelmét, hazaárulónak kiáltották ki, amikor a menekülteket segítette. Az írásaiból úgy-ahogy megél, bonyodalmasszövegeket fordít, vendégtanárként sűrűn fordul meg nyugati egyetemeken. Emma a hajdanvolt tüntetések idején meg-

állapította, hogy ragyogó szónok lehetne, ha a hangja nem volna egyszerre rekedtes és fátyolos. Láncdohányos életmódja aligha segít ezen. A bemutatkozás után rögtön a résnyire nyitott ablakhoz áll, kidugja cigis kezét, kifújja a füstöt, onnan is képes részt venni a társalgásban. Gyakorta viselkedik Kasszandraként, mint aki beletörődött, hogy mindig pontos a jövődöleése, de sosem hallgatnak rá.

Végre valaki, akit nem kell bemutatni: Bartos Armand jó ismerősként köszönti Emmát. A radikális zöldek vezére Armi, ahogy a barátai szólítják, vele kezdte Emma az interjúsorozatot, amelynek az Emillel készült cikk lett az utolsó darabja. Armand büszke rá, hogy az ő ifjú környezetvédő csapata szervezte az utóbbi évek legtöbb tiltakozó mozgalmát. Eredményként elkönnyvelhettek számos őrizetbe vételt és szabálysértési eljárást. Az Elnök nem tartotta elég fontosnak a zöld mozgalmat egy büntetőperhez. Armand felvág ismeretségére Emmával, a kelleténél bizalmasabban öleli magához.

Fáradt Emma, kezdik megviselni a sűrű események. Körös-körül plafonig érő polcok, könyvtár benyomását kelti Illianék lakása, de ő alig néz körül, mintha a milió már végképp nem férne bele az érdeklődésébe. Úgyis odébbáll hamarosan. Az eleve zsúfolt nappalit betölti a hosszúra kinyitott asztal, kilencen is elférnek mellette, főleg, hogy Katrin csak percekre hagyja abba a bagózást az ablaknál. Nina is gyakran felpattan, hogy háziasszonyi teendőit elássa. Emma kedve szerint csak szemlélődne, de nem hagyják félrehúzódni, ott kell szorongania a többiekkel Mira és Alen között. Pogácsa kerül az asztalra, szendvicsek és bolti sütemények, poharak, kinek a sörhöz, kinek a borhoz. Alen morcos, mert soförként ásványvizet kap. Armand rosszállón pillant a műanyag palackra.

Zavaró, hogy keresztbe beszélnek, egy ki tudja, mikor elkezdett vitát folytatnak. Emma tétován pislog, kire figyeljen. Kiszúri a szavakból, hogy nagy dolgok érlelődnek, arról indul kaotikus disputa, hogy vajon megrendíthető-e a rendszer az Elnök halála után, s ha igen, mi lehet benne a szerepük.

A fontoskodást látva, gunyoros kedély ébred Emmában: így születik a történelem? Mi történik vele az utóbbi napokban? Way Simonban agytumor növekszik, lődözhetnékje támad, plusz írhatnékje egy alig ismert zszurnaliszta csajszihoz, akire ettől rátör a kutathatnék, a merénylet ügyében nyomozó rendőrtisztól kap segítséget, míg végül terroristagyanús közellenségként itt találja magát egy szedett-vedett összeesküvő társaságban. A rendszer megdöntéséről locsognak ezek a politikusnak rémisztően amatőr figurák, majszolják a sajtos pogácsát meg a szalámis szendvicset, és fogalmuk sincs, mi lesz a szervezkedésük vége. Nem veszik észre, milyen ironikus a helyzet? Ki hatalmazhatná fel őket, hogy a nép nevében szóljanak? Pártot se alapíthatnak, amire eljutnának addig, beadarálna őket a zsarnokság gépezete.

Debor Emma nem lenne vérbeli újságíró, ha nem tenné fel a gonoszkozó kérdést: minden hír arról szól, hogy gondos terrorelhárítóink sorra fogják le a veszélyes figurákat, hogyhogy a hölgyek-urak szabadlábon konspirálnak?

Elül a zsibongás, összenéznek az asztal körül ülők.

– Négyünket már rutinból lekapcsoltak a szervezők közül – válaszolja végül Harris, mintha mentegetőzne. – Azért maradtunk elegenden, ne aggódj! Hiszen már mondtam neked, ha az ember ismeri a spionjait és a figyelés módszereit, van esélye kijátszani a zsernyákokat. Most például azt hiszik, hogy nálam készül egy tanácskozás. Valószínűleg le is hallgatták, ahogy tárgyalni kezdtünk, miközben már úton voltunk ide.

– Jól értem? Felvettetek előre egy kamu beszélgetést, hogy lejátsszátok nekik? – csodálkozik Emma.

– Érdekes dolgokat tudtak meg, ha jól figyeltek – neveti el magát Harris. – A technika vívmányait mi is használjuk. Doni és Armand folyamatosan úton lesznek a hétvégén, úgy üzengetnek érdekes dolgokat Tiba tábornok úrnak. Márk kivételével mi többiek sem tartózkodunk otthon vasárnapig. Amúgy a mi kedves vendéglátónk jelenléte köztünk pusztá

látszat, érzékcsalódás, valójában egy konferencián vesz részt, sűrűn használja a hitelkártyáját.

A közjáték arra éppen alkalmas, hogy Illian Márk házigazdaként végre észbe kapjon, igyekezzék kordában tartani a beszélgetést, hiszen nem holmi baráti csevejre gyűltek össze, jutniuk kell a végén valamire.

Doni izgága, muszáj elsőnek jelentenie, mit végzett. Emma kibogarássza a szavaiból, hogy az informatikában profi ifjú barátait összefogva rá hárult a szervezőmunka java része. A mozgósítás technikai részében nem lesz fennakadás, közli a fiatalember magabiztosan, minden készen áll, tudja már az egész város, hogy kora délután indul a tüntetés, a temetési menet idején, a konkrét helyszínről az információ épp időben terjed el, nincs az a terrorelhárító, aki meg tudná fékezni. Emma persze tamáskodva mormog valamit az orra alatt: hogyan is futná ezektől az amatőröktől egy belevaló konspirációra?

– Nem én végzem a konkrét munkát, hanem az egyetemista srácok, elszánt és elképesztően kreatív fickók, csöppet sem hasonlítanak rám, úgyhogy bízatsz a sikerben – szól biztatón Donald a kételkedő arcot látva. Emmát némiképp megnyugtatta, hogy az önirónia kötelező a társaságban.

Ha már így alakult, Derda Alennek is muszáj csatlakoznia a beszámolóhoz. Közli, hogy megvan a végleges helyszín, a három felmerült lehetőség közül az ideális. Armand ismeri legjobban a területet, ők tartottak is tüntetéseket a városközponthoz közeli Veronika park szélén, ahol kiirtották a fákat sportcsarnok építésére készülve. A letarolt részen jókora üres térség ásítózik, éppen betöltheti a tüntető tömeg, további előnye, hogy pár percnyire van a metróállomás, a temetési menet viszont messze elkerüli. A park környékére biztosan nem számítanak a hatóságok, főleg ha tényleg sikerült beadni nekik, hogy a gyászoló tömeget próbálják lázítani, és arra az útvonalra összpontosítanak minden erőt. A legfontosabb szempont: nem kell színpadot rögtönözni, ahogy eredetileg tervezték, lesz nagy meglepetés. A parkot szegélyező utca

első emeleti lakása primán alkalmas rá, hogy az erkélyéről elhangozzanak a szónoklatok. Molinó is kilógatható a tüntetés jelszavával, a két szélső ablakból bömbölhetnek a hangszórók. A lakást az utolsó pillanatban sikerült megszerezni, megállapodtak végre a tulajdonossal, aki régi ellenzéki szimpatizáns, őrjöngött annak idején, amikor megtudta, hogy vele szemben ledózerolják a parkot egy ocsmány monstrum felépítése érdekében. Tartósan külföldön dolgozik, honnan is tudhatná szegényke, miféle aljasságra készül nála a bérlő, olyan derék nemzeti benyomását keltette az illető, nagyon fel lesz háborodva, ha netán a hatóságok a szemére vetnének valamit. A ház bejáratát kell eltorlaszolni majd a tömegnek, hogy a zsaruk ne tudják megakadályozni a szónoklatokat. Megafont azért vinni kell, hátha lekapcsolják az áramot.

Armand lelkesen bólogat:

– Szuper a helyszín, eredetileg én javasoltam, a városközponttól csak egy ugrásnyi, mégis jó nagy terület, tényleg sokat akcióztunk ott a fakivágások ellen. Legalább újra elmondhatjuk, hogy ez a rendszer a természetet sem kíméli.

Harris váratlanul begurul, mutatójával az asztalon kopogva borítja Armandra dörgedelmét:

– Most rögtön hagyjuk a francba a zöld szövegeket, már ne haragudj, Armi, de nem környezet-, hanem embervédelem van napirenden! Elmondtam már ezerszer, elmondom újra, ha nem vagy képes felfogni, ez most nem arról szól, hogy sorban mindenki elpanaszolhassa a saját hasfájását. Feneketlen a nyomor az országban, ha innen nem is látszik, mert nem engedik láttatni, meg nem is érezzük mi magunk ezeket a finom szendvicseket zabálva. A nyomorgók nem tüntetnek, de ha mi nem értük akarunk kiállni, akkor mi a lófaszért? Megmondánátok? Akkor inkább most menjünk haza, és húzzuk meg magunkat. Kevesebért én nem csukatom le magamat.

Emma meghökken a mindig higgadtnak tűnő Harris indulatán. Csönd támad szavai nyomán. Illian szólal meg békítőn, jó házigazdaként:

– Doma, kérlek, tényleg ezerszer elmondtad, de ugyanannyiszor megbeszéltük, hogy mit üzenünk. A demokrácia és a szabadság az előfeltétele, hogy kihúzzuk a szarból az odata-szított milliokat. Eddig arról volt szó, hogy világossá tesszük, miért következik az Elnök korrupt és fasiszta rendszeréből a nyomorúság. Ebbe bőven belefér egy utalás a környezet elpusztítására. Főleg ha százezredszerre is elszavaljuk, hogy a kormányzati maffia a rablás érdekében építi a fölösleges monst-rumokat. Arminak igaza van, a helyszín tényleg alkalmas erre. A fiatalokat nagyon is feldúlja, amit a környezettel művel ez a banda. Ki ne emlékezne a kipusztított százéves fákra. Most ott terpeszkedik a sivárság, egy undorító betonkolosszus nő majd a helyén, az Elnök uralkodásának újabb emlékműve. A lopott pénz eddig a strómanok útján a családhoz vándorolt egy egzotikus ország bankján keresztül, ezután legfeljebb más teszi zsebre. Ki az az elmeroggyant, aki ezt nem érti? Eddig is csak az nem értette, aki nem akarta kihúzni a fejét az Elnök seg-géből. Egyszerű mondatokat kell szajkóznunk: vegye vissza a nép, ami az övé, ne hagyja, hogy az Elnök bandája tovább ra-bolja. Abban is megállapodtunk, hogy ez most nem a szofisztikált elemzések évada. Azt majd megírjuk alkalomadtán, aztán elégedetten lapogatjuk egymás vállát, milyen fasza fickók és csajok vagyunk. Más nem történik tőle.

– Jól van na, Márk, igazad van – nevet kényszeredetten Harris. – Én csak azon rágok be, ha leragadunk a magunk má-niáinál.

– Megjegyzem, te is épp a saját mániádat szajkózod a sze-génységet ostorozva – bök oda egyet Armand.

– Oké, oké, bocs, igazatok van – adja meg magát Harris a kezeit a magasba emelve. – Mindenesetre meg kell beszél-nünk, mi hangozzék el, ne ugyanazt ordibáljuk. Nincs több időnk, azt is össze kéne raknunk végre, ki szólal fel, milyen sorrendben. Szerencsére itt van Emma. De megjelent az a prí-ma bűnlista is a neten. Bár tudnánk, kinek a műve! Az illető-nek például ott lenne köztünk a helye.

– Tiba vezérezredes tudhatja, talán kérdezzük meg, melyik zárkába dugták – mondja Alen kesernyés iróniával.

Emma bosszús, kis híján ráförmed, hogy ez nem vicces. Emil jár folyton a fejében, beleborzong, ahogy elképze-li egy bűzös cellában.

Hahn Katrin szólal meg füstös hangján az ablaktól, felé fordul minden tekintet.

– Ez így nem lesz jó! A részletekről diskurálunk máris, de megkerüljük a kérdést: szabad-e tüntetni egyáltalán? A múlt-kor függőben hagytuk a megtárgyalását. Ki akartuk várni, ho-gyan viselkedik Bishop. Most nagyon úgy tűnik, hogy ugyanaz a bandája, mint az Elnöknek, porhintés volt a mérsékelt szö-veg, és merő látszat a rendkívüli állapot szigorának enyhítése. Visszafogottabb politikát színlelnek, miközben belelendültek a letartóztatásokba. Bishop csak a zeneszót mellőzi hozzá, más különbség nincs. Ha így megy, mi is sorra kerülünk hamarosan, ne legyen kétségek. Könnyen lehet, hogy erőszakos fel-lépést akarnak provokálni a tüntetésünk-ből, hogy csírájában fojtsanak el minden rendszerellenes lázongást.

– Nem értem, mire akarsz kilyukadni – idegeskedik Alen – Adjuk fel? Jól halad a szervezés, a remélnél is sokkal job-ban. A nép ugrásra készen várja az akciót. Látniuk kell az embereknek, hogy nincsenek magukra hagyva. Elegük van, de kurvára ám!

– A nép, a mi megálmodott lázadó népünk nem létezik – csóválja a fejét Katrin. – Emberek vannak, ki ilyen, ki olyan. A velünk egyetértők zöme elszigetelt. Fogalmunk sincs, mek-kora tömeg támogatja még mindig azt a borzalmat, amit az Elnök rakott a nyakunkba. A most utódjaként regnáló vazal-lusaival együtt csinálta, akik be vannak tojva. Való igaz, most van a legjobb alkalom megrendíteni a magabiztosságukat. De a bizonytalanság könnyen erőszakot szül. Megfenyeget-tük ezeket az undorító szolgákat annak idején a tüntetése-ken, hogy vonulnak majd hosszú sorokban a börtönbe, ha az Elnökkel együtt megbuknak. Még azt is fejtegettem, hogy a

bűneik megtorlásának miféle alkotmányos, jogelméleti alapjai vannak. Aligha felejtették el. Bármit meg fognak tenni, hogy elkerüljék a számonkérést. Felelősek vagyunk a tüntetés hatásáért, mert nem csak mi lehetünk az áldozatai. Vagyis döntsük el, pontosan mit is akarunk elérni, és vizsgáljuk meg, hogy amit óhajtunk, elérhető-e egyáltalán. Nehogy ártsunk, és még rosszabb legyen a helyzet.

– Itt hagyjuk félbe a múltkor is a szócséplést. Nem lehet kiszámítani a hatásokat. Viszont a nem cselekvésből semmi nem lesz – replikáz Mira harciasan.

– Mondjuk úgy, hogy nehéz kiszámítani a következményeket – pontosítja a filozófus asszony –, de ha nem is gondolkodunk rajta, kevés esély van rá, hogy hasznot hajtsunk. Provokálhatunk akaratlanul valami durva, embertelen reakciót, és nem csupán magunk ellen.

– Nem kell azt provokálni, elindult a keménykedés anélkül is, hogy bármit tettünk volna – emlékeztet Alen. Felkapja a fejét, mint akinek már megint ötlete van, nem is tartja meg magának, javasolja frissiben: – Írjuk össze az eddig őrizetbe vettek listáját, és soroljuk fel a neveket a tüntetésen. Lesz nagy felháborodás, garantom. Légből kapott vádakkal ártatlanok tucatjait vették őrizetbe. Ez arra utal, hogy félnek az urak.

– Ártatlanok tucatjairól beszélés? – ütődik meg Illian. – Honnan veszed? A nagyságrendjét sem tudjuk, hány embert zártak be máris. Tízeket? Százakat? Fogalmunk sincs. Minek alapján csináljunk listát?

– Nem szülne jó vért, ha csak az általunk ismert embereket sorolnánk – teszi hozzá Harris.

– Jó, akkor ne listázzunk, de az tuti, hogy föl kell vetni a témát a tüntetésen – lép hátrébb Alen.

– A saját hatalmi szempontjukból érthető, amit Bishop meg a bandája tesz – morfondíroz Katrin. – Viszont nem kerülhető meg a problémának egy kínosabb vetülete, nevezetesen az, hogy az utóbbi években nem léptünk nyíltan színre. Egészen az utóbbi napokig csak magunkban morogtunk, egymásnak

üzengtünk a neten, a saját szűkös köreinkből nem tudtunk kitörni. Így aztán sokan hitelt adhatnak a máris gőzerővel beindult propagandának. Azt híresztelik rólunk minden csatornán, hogy a jeladásra vártunk, Way merénylete egy terrorista puccskísérlet nyitánya volt.

– Ha a „puccs” kifejezés valódi jelentésétől eltekintünk, ebben van igazság – komorodik el Mira. – Jeladásnak tényleg nevezhető a merénylet, még ha váratlanul ért is mindnyájunkat. Valljuk be, ébresztőnek primán bevált. Az Elnök hosszú évekre megoldotta, hogy letargiába süllyedjünk, reménytelennek lássuk a helyzetet. Bishop és Hardi bandája most azt akarja elérni, hogy így is maradjon. Barbár eszközökkel tesz, mi mást várhatnánk tőlük, hiszen barbárok. Lefogadom, ha sikeres lesz a tüntetés, tömegessé válik a megtorlás. Nem százakat, hanem ezreket ér majd a retorzió, akkor pedig...

– Erre céloztam – vág közbe Katrin bólogatva. – Nem biztos, hogy a „minél rosszabb, annál jobb” elvét célszerű követnünk. Persze az is lehet, hogy a tömeges megtorlás nyomán kiobbannak a lappangó indulatok, és elsöprik a rendszert. Nagy összegben nem fogadnék rá. Olyan képlékeny a helyzet, hogy képtelen vagyok jósolni.

– Egy Kasszandrától nem vártam volna ezt a beismerést – próbálja Armand tréfával oldani a feszültséget.

– Bishopnak nem érdeke a konfliktus élezése – ismétli meg Harris jól ismert tézisét.

– Ki nem szarja le Bishopot? – mérgelődik Alen.

– Halasszuk el a tüntetést a drága jó kormányfőnk kedvéért? – csipkelődik a házigazda.

– Én sem értem ezt a bizalmat Bishop iránt, kedves Doma – teszi hozzá a filozófus asszony.

– Szó sincs bizalomról – horkan fel sértődötten Harris. – Éppen te mondtad, Katrin, hogy számítsuk ki a kockázatokat. Abba beletartoznak a hatalmon lévők közötti erőviszonyok. Bishop egy végtelenül cinikus hatalomtechnikus, sötét gazember, de ő korántsem barbár, megvan a magához való esze.

Nincs az Elnökéhez hasonló karizmája, tudja jól, márpedig anélkül a legitimációja a saját párthíveik körében is ingatag. Jobban járunk, ha most ez a taktikázó, lavírozó figura az ellenfelünk, mint az eszelős Hardi és a hasonszőrűek.

– Vegyük csak észbe, amire Mira célzott az imént – szól Katrin tűnődve. – Nézzük csak, mitől bátorodtunk fel annyira, hogy most egyszeriben vállat vonunk a Gárdára, a titkos ügynökök hadára, Bishopra, Hardira, Tibára, az egész gusztustalan bagázsra. Hiszen a hatalmi apparátus érintetlen, a törvények ugyanolyan kíméletlenek, mint az Elnök alatt, és láthatóan nem haboznak bevetni a rendkívüli állapot teljes eszköztárát. Egyedül abban bízhatunk, hogy az Elnök nélkül a hívei nem védik meg a rendszerét. Abban bízhatunk, hogy egy erős lökéstől elindul a tiltakozó hullám, amelytől összeomlik az óriásira duzzasztott önkényuralmi tákolmány, amely a feltevésünk, vagyis inkább a reményeink szerint agyaglábakon áll. Úgy tudom, ez a cél. Úgy tudom, meg akarjuk akadályozni, hogy újabb zsarnok települjön a nyakunkba az Elnök utódjaként. Nem azt akarjuk, hogy a bandájuk egy kevésbé rossz figurája örökölje meg a hatalmat.

– Magától értetődik – mondja Alen.

– Az értetődik magától, hogy ebben bízunk. Az nem, hogy így is lesz – morogja Ilian Márk.

Harris két tenyerével az asztalra csap, mint aki torkig van a kételyekkel:

– Folytathatjuk reggelig a tépelődést, akkor sem jutunk másra, mint hogy most nyílik esély a sikerre. Ha ezt elmulasztjuk, sok-sok évre lehúzzhatjuk a rolót megint. Nem kell ahhoz tudósnak lenni, hogy az ember felismerje a személyi diktatúrák természetét. Way Simon felismerte, és levonta belőle a tanulságot. Emma cikke azért fontos, mert mások is a bőrükön érzik ugyanazt a kint, ami Wayt feszítette, és ők is pontosan tudják, hogy a szabadulás útja nagyon hamar bezárulhat. Okoskodhatunk tovább, de arról még a szólás is azt tartja, hogy a tett halála.

– Félreértés ne essék, én is a tüntetés mellett vagyok, olyannyira, hogy már megírtam a jó kis lázító beszédemet – mondja Katrin elnyomva a cigarettát. – De nagyon nem mindegy, mi történik ott és utána.

– Nem mindegy – bólogat Harris –, csakhogy roppant nehéz egyensúlyozni, sőt inkább lehetetlen kiméricskélgni, hogyan üssünk meg olyan rendszerellenes hangot, amely elég kemény felrázni a népet, mégsem váltja ki a hatalomból azonnal a leggorombább választ. Szerintem mindennél fontosabb a nép felbátorítása. Bizony, a népről beszélek, amely mégiscsak létezik, kedves Katrin, ha a hatalom, vagyon és befolyás nélküli emberek tömegét értjük alatta. Azokat, akik régóta kushadnak, elfogadják a szolgálatot, mert úgy érzik, nincs más választásuk, senki nem képviseli őket. Bár ne volna az a nép, amellyel én nap mint nap találkozom a munkám során. Bár csak öntudatos honpolgárok köztársasága lennénk. Az csak a vágyálmainkban létezik, a csíráját is eltaposta az a dög a mocskos bandájával. Szóval akárhogy csűrjük-csavarjuk, egyetlen célunk az lehet, hogy reményt és önbizalmat keltsünk a rendszer ellenfeleiben. Tudom, mit akarsz mondani, Katrin, ki ne emlékeznék arra, hogy már megpróbáltuk. Akkor leverték a tüntetéseinket, pedig sokan voltunk. Sokkal többen, mint amekkora tömeget vasárnap utcára tudunk vinni. Arra sem kell emlékeztetned, hogy miért bővítették hadsereg méretűre az Elnöki Gárdát. Nem azért, hogy gyönyörködjenek a markos fiúkban. Mégis azt mondom, az óvatos radikalizmus fából vas-
karika. Más lett a helyzetünk, mint akár tegnap is volt. Itt van közöttünk Emma. Az ő fellépése kulcskérdés.

Mira szíve szerint élénken helyeselné: „Úgy van! Végre egy nő az élen” – de Emma csuklása és dadogása megelőzi.

– Mi történt? Mi vagyok én? Minek a kulcsa? Ez az egész egy nagy marhaság...

– Domának igaza van – szól Alen fittyet hányva Emma közbevetésére. – Az *Elegünk van!* csoport bejegyzései arról tanúskodnak, hogy a rendszert elutasítók java Debor-rajon-

gó lett órák alatt. Alapvető hiányunk volt, hogy nincs a szanaszét szórt mozgalmaknak közös hőse. Most hirtelen lett. Way nem lehet a hősrünk, hiszen gyilkos, és mi állítólag elvetjük az erőszakot, ráadásul a hullaházban fekszik a fickó szítává löve. Nyilván nem pusztán egy cikke miatt lett Emma ilyen eszméletlenül népszerű, hanem mert büntelenként lehet azonosítani Way Simonnal. Pontosabban be lehet helyettesíteni vele Wayt. Ne törődjünk ilyen finomságokkal. Az a lényeg, hogy Emma lett alkalmas ikonnak. Debort az élre! Ki kell használni az esélyt, ilyen gyors feltörés még sosem volt. Nem is lesz többé.

– Sőt nincs is... – motyogja közbe Emma, ám Alen rá sem hederítve folytatja:

– Garantálom, ha sikerül elterjesztenünk, hogy Debor lesz a fő szónok, minimum tízezres lesz a tömeg. Vagy akár a duplája.

– Ugyan, ez illúzió, ne röhögtess, már megint elragad a saját lelkesedésed – veti közbe Doni szkeptikusan. – Egyébként akkora hangszóróink nincsenek is. El se férne akkora tömeg a helyszínen. Vagy a Gárda szétverné, mire szép lassan öszszegyűlné. Örüljünk, ha a mieink mind időre odacsődülnek. Eszméletlen meló azt is megszervezni.

– Ha szabadna esetleg beleszólnom... – próbálkozik Emma. Minden tekintet rámered, mintha most vennék észre: tényleg, hiszen itt csücsül a delikvens. – Én itten csak bujkálok, meg minden... Szóval nem hinném... – Elhallgat, mit lehet ilyenkor nyekegni, ha az ember köpni-nyelni nem tud?

– Drága Emma! – szólítja melegen Harris a régi ismeretség okán. – Közölted a cikked végén, hogy közreadod Way felhívását. Itt az alkalom. A tüntetésen.

Debor Emma megembereli végre magát, elvégre az ő bőrére megy a játék. Ezek nem tudják, mit beszélnek! Rázza a fejét:

– Nem ismeritek Way Simon felhívását, azért beszéltek ilyen könnyelműen. Az felkelésre szólítja fel a népet. Ne gyeretek azzal, hogy a cikkbe is beleírtam, hogy mire lázít Simon,

mert más külön hallani, egész töményen. Kőkemény szöveg, nincs abban semmi finomkodás, lacafacázás. A tettének a lázadás szítása az egyetlen értelme. Különböztet személyes bosszúnak állíthatnák be. Ha a tüntetésen az én számból hangzik el, az épp olyan, mintha a saját szövegem lenne. Mintha én uszítanám a tömeget erőszakra. Tényleg Way szócsöve lennék, puccskísérlettel vádolnának. Nincs kedvem életfogytig börtönben hűsölni.

Csönd támad. A kökényszemű, mosolygós Nina szólal meg, ha már az összeesküvők elnémultak, szelíden kérdezi Emmától:

– Ha így van, miért ígérted meg?

– Azt ígértem, hogy közreadom a levelet. Nem véletlenül hagytam le a cikkem végéről Way Simon szövegét. Az csakis az övé. Most is azt állítom, hogy joga van a népnek megtudni, mi van benne, elvégre nekik szól. A népnek en bloc, nem pedig egy felhevült tüntető tömegnek, amelyik ki tudja, mire ragadtatja magát. Újságírói kötelesség fontos dokumentumot közölni, viszont politikai tett egy rendszerellenes tüntetésen szóokolni. Mi nem világos a különbségben? – tárja szét a kezét Emma.

– Az én Ninám kérdésére ez korrekt válasz – bólint Illian –, de arra nem, hogyan akarod közreadni? És mikor? Sürgős lenne...

– Ha holnap megjelenne a neten, nem tűnne úgy, mintha a tüntetésen próbálnál kirobbantani erőszakos lázadást – teszi hozzá Mira. – Akkor fel is szólalhatnál, mert nagyon várják ám az emberek. Nem tehetsz róla, mi sem, de tényleg az ikonunk lettél. Azt mondasz, amit akarsz, Way Simon nevét akár ki se ejtsd a szádon.

– Képtelenség, te is tudod – csóválja a fejét Emma. – Way levelét viszont szívesen közreadnám holnap. Nem akarok kommentárt fűzni hozzá, se támogatót, se elhatárolódót. Way Simon végakarata annyi volt, hogy hozzam nyilvánosságra. Teljesítem, ha segítetek.

sen fogják megosztani. Az összes ellenzéki híradásban szerepel, garantálom. Úgy szervezzük, hogy ne tudják megfékezni a terjedését. Csak ha bevezetik a nyílt terrorista diktatúrát. Az nem fog menni.

– Nézd, Emma – kezdi újra csöndesen Harris. – Nem akarok rábeszélteni semmire, ami ellenedre van, de fontold meg, amit mondok. Akkor menekülhetsz meg a retorziótól, ha politikai tényező leszel. Minél fontosabb személy vagy, minél többen figyelnek rád, annál nagyobb az esélyed. Gondold meg: egy rakás ismeretlent lecsuktak, mi pedig itt szervezkedünk, óvakodnak hozzánk nyúlni. Ha egy tizenöt perces népszerűségű kis firkásszá süllyedsz a szemükben, akkor tényleg véged, senki sem ejt érted könnyet, a varjú sem károg majd utánad. A szerelmeddel együtt ülhetek a sitten valami eszement vád alapján. Tartanod kell egy hatásos beszédet, amely komoly politikai szereplővé tesz. Már külföldön is figyelnek rád, ez pedig Bishopnak láthatóan fontos szempont. Újságíró vagy, értesz a retorikához, összedobsz egy ötperces szöveget, elkiabálsz a mikrofonba, mi az neked. Imádni fognak érte, nem hagyják, hogy bántódásod essen. Rosszabb helyzetbe nem kerülsz, mint amilyenben most vagy. Persze csak remélem, hogy jól mérem fel a helyzetedet. Ígérni nem merek.

– Ha akarod, keresünk valakit, aki kimenekít utána az országból. Nem könnyű, de megoldható – teszi hozzá Illian.

– Nem vagyok gyáva, elmondom azt a nyomorult beszédet, ha olyan fontos – enged Emma a gyözködésnek. – Engem senki nem nevezhet nyuszinak! – teszi hozzá bohóckodva, mert eszébe jut Balu, aki vállalta érte a kockázatot. Ma történt, ma délelőtt, alig hiszi el.

Megkönnyebbülve nevetnek a többiek az asztalnál.

– Igyunk a bátor Debor Emmára, az ellenállás hősére! – emeli a poharát Illian Márk, a neves közgazdász. Koccintanak, még Katrin is elnyomja a résnyire nyitott ablaknál a cigaret-

Besötétedett észrevétlen.

Debor Emma szeretné átgondolni, mi történik vele. Ül az asztalnál, előtte a borral telt pohár, hátha meggondolja magát, de ő sosem fogyaszt alkoholt. Nézi az arcokat, hallja a szavakat, szeretné, ha eljutna az értelmük a tudatához. Fáradt hozzá. Két éjszaka alig aludt, az átkozott cikket írta előbb a zantai panzióban, aztán az őrnagy vityillójában. Emilre gondol, fáj a hiánya. Hirtelen Prády Erik öntelt képe rémlik fel előtte, ahogy neki és Michaleknek a gyalázatos alkut ajánlotta. Sokáig tartotta magát hozzá, túl sokáig nem közölte a merénylet felhívását. Way Simon és Debor Emma immár nem választhatók el egymástól. Az egyikük gyilkos, el kell ítélni a humánum nevében, mert a bűnt magyarázni lehet, megbocsátani soha. A másikuk hős, csak mert megismert néhány tényt, eseményt, körülményt egy ember életéről, aztán megírta, mert az a kényszerképzet gyötri, hogy ez a dolga.

Ülnek az asztalnál rajta kívül még nyolcan. Végignéz Emma az öt férfin: Doma, Márk, Alen, Doni, Armand; aztán a három nőt veszi szemügyre: Nina, Mira és Katrin – alig ismeri őket, ezek döntenek a sorsáról? A hangjukat mintha víz alól hallaná, tompán és torzan jut el a tudata határához, beszélnek, vitatkoznak késő éjszakáig. Elhangzik néhány butaság, sok okosság, elvéve egy-egy tréfa. Emma elfáradt, úgy érzi, ez már nem tartozik rá, le-lekonyul a feje, résnyire nyitott szemmel, ülve elszunyókál, aztán felriad. Elképzeli magát az erkélyen a mikrofon mögött, ahogy vékonyka hangját kieresztve szaval sokezernyi ismeretlennek. Mit kell mondani ilyenkor? Mennyit szidta a tüntetések szónokait annak idején: micsoda pancserek, fogalmuk sincs a retorikáról. Akasztják a hóhért, most majd őt kritizálják: nem ezt vártuk a mi vitéz Deborunktól, ezt a fondorlatosan fogalmazott semmit, ezt a beszari sunyítást, de miért is vinné értünk a bőrét a vásárra ez a piti firkász, hogy is jönne ahhoz, hogy Way Simonnal egy napon emlegessék.

szenderül el a Tölgyes utcában, a szombat éjszakát már az erkélyes lakásban megbújva kell töltenie a letarolt szélű Veronika park szomszédságában. Alszik-e még valaha a saját ágyában? Kételyekkel telve zuhan álomba: egy éjszaka elég megírni egy hosszú cikket, de vajon egyetlen árva nap elég idő egy ötperces beszédhez?

linből befelé reggel mindig nagy a forgalom. Danának esze ágában sem volt kikelni az ágyból, lustán nyújtózott, mint egy macska, kedvem lett volna visszabújni hozzá. Kint töltjük a hétvégét, szereti a tó látványát a domboldalról. Nem mintha a városi panoráma sokkal rosszabb volna, de legyen neki, itt alszunk ma éjjel és vasárnap is.

Milyen az élet! Ahogy beértem, üzenet várt Roxannál. Hiába, nem szabadulok meg soha Debortól. Állítólag tegnap reggel látták a Pilini-tavi állomásnál felszállni a vonatra. Előtte kalapot és napszemüveget vásárolt. A jelentés szerint az árus vonogatta a vállát, lehet, hogy ő volt, lehet, hogy nem, tényleg hasonlított a netről letöltött képre, amit mutattak neki. Mit keresett volna Debor a tónál? Lehet, hogy engem akarnak zavarba hozni a híreszteléssel?

Találkoztam a folyosón Schmitt őrnaggyal. A jövő héttől ezredes lesz. A kinevezéséről beszélt Bishoppal, aki megköszönte a munkáját. Gratuláltam, de ő gunyorosan válaszolt. Szerinte a nyomozása sikeres volt, de nincs mire büszkélkednie, egy kezdő is ugyanerre jutott volna, az előléptetése pedig valójában félreállítás, hogy némelyeknek ne kelljen az eredményt elfogadniuk, magam is tapasztalhattam tegnap. Nyilvánvaló, de minek ezt kimondani? Attól nem lesz jobb. Örüljön a magasabb fizetésnek és a sarzsinnak. Közölte, hogy

szabadságot vesz ki, a jövő hetet a tónál tölti a feleségével, pecázni fog, ráfér a pihenés, valójában már ez is a szabadnapja. Tényleg, a merénylet óta megszűnt a különbség a munka- és a pihenőnapok között.

Fridához benéztem, van-e valami a számomra, ő meg mutatott az ajtóra, hogy menjek be, Bishop az esti interjúra készül, de azért vár. A főnök a Tiba-féle titkosrendőrség újabb kudarcáról beszélt bosszúsan, de mintha némi káröröm is vegyült volna a hangjába. Annyit biztosan lehet állítani, hogy tegnap este volt egy ellenzéki tárgyalás a holnapra tervezett tüntetésről, de semmi közelebbit nem tudtak kideríteni. Tiba állítólag megint őrjöngött és fenyegetőzött, hogy kirúg mindenkit, aki hagyta átvérni magát. A hírességek közül a minden lében kanál Harris Dominik, Hahn Katrin és a netes kompániájával nyomuló Derda Alen nyilvánvalóan részt vett a tárgyaláson, a többiekéről nincs infó. Bishop továbbra sem engedi lefogni őket azon az alapon, hogy így legalább tudjuk, kiket kell figyelni, előbb-utóbb lebukik az egész brancs. Meg nem is akar botrányt, szeretné minél kevesebb csinnadrattával leszerelni a lázongást. Inkább leteremtette a terrorelhárítókat, hogy Debtor eltűnése után újabb kudarcot vallottak. Tiba szerint semmi vész, a beépített embereink jelentéseire lehet támaszkodni. Többen egybehangzóan közölték, hogy a készülő tüntetéssel a temetési menetet kívánják megzavarni, abból lehet világra szóló skandalum. Az elfogott levelek is mind erre utalnak. A tervezett helyszínt pontosabban nem sikerült felderíteni, a jelek szerint még a szervezők is vacillálnak. Az is lehet, hogy több helyen egyszerre próbálnak incidenst provokálni.

Szerintem eleve bugyuta ötlet volt, hogy ágyútalpra helyezve utaztassák a koporsót a fél városon át. Vihetnék a parlamenttől egyenesen Dobrosra a temetőbe, de hát azt találták ki a hatalmas kreatív eszükkel, hogy a tömegek így tudnak méltón elbúcsúzni nagy vezetőnktől. Most meg főhet a fejük, hogy melyik csomóponton készüljenek elhárítani a botránykeltő provokációt. Van logika az ellenzék tervében: feltűnés

nélkül el tudnak vegyülni a gyászolók között, tömörülhetnek egy adott ponton, kevés tüntetővel is nagy ribilliót lehet kelteni, mert a tévé végig közvetíti az úton a gyászmenetet.

Bishop nem akar nagy feneket keríteni az ilyenkor elkerülhetetlen találkozóknak a magas külföldi vendégekkel, szigorúan a protokollra korlátozza, minimális lesz a médianyilvánossága, semmi tárgyalást nem óhajt. A tévéközvetítés rendezője megkapta az utasítást, hogy az özvegy mellett mutassák őt minél többször, a beszédek elhangzása közben is. Henriket nem lehet kihagyni a képből, pedig jó lenne, mert képtelen leküzdeni a pökhendiségét. Bishop fölvetette, hogy beszélhetnék vele, ha már olyan jóban vagyunk, hogy legalább az apja temetésén próbáljon szerényen viselkedni. Szelíden érdeklődtem, hogy a fenébe lehet ezt sértés nélkül megmondani? Bishop szerint nem kell finomkodni, inkább megpendíthetném, hogy egyelőre ne nyomuljon feltűnően, mert egyes tényfeltáró firkások kezdik piszkálni a mi csodás tranzakcióinkat, szóval inkább húzza meg magát. Ettől persze én lettem ideges. Bishop nem nyugtatott, épp ellenkezőleg, azt mondta, nézzem csak meg alaposan a sajtószemlét, attól leszek igazán izgatott.

Sokáig nem maradhattam a főnöknél, mert jöttek a propagandisták, akik a vázlatot készítették az interjúhoz. Iszonytató baromságokat adtak éveken át az Elnök szájába, most meg nehezen akarják elfogadni, hogy Bishop nem szajkózhatja ugyanazokat a falrengető szölamokat, tőle nem ugyanúgy hangzanak.

Nem volt kedvem Henrikkel beszélni. Hagytam a fenébe a figyelmeztetést, hogy ne viselkedjen trónörökösként, úgysem lehet hatni rá. Felőhetne végre! Átmentem inkább a pártközpontba, mert az elnökséget összehívták, jövő hétre tervezik a párttanács ülését a jelöléshez. Bishop elvárta, hogy referáljak a helyzet alakulásáról. A máskor néptelen épületben olyan volt a forgalom, mint egy pályaudvaron. A pártelnökség tárgyalt, a sok lézengő meg próbált tájékozódni, felmérni az erőviszonyokat. Bishop embereként egyből letámadtak. Igye-

keztem egyszerre barátságosan szerény és magabiztos lenni, magyaráztam, hogy a főnöknek eszméletlen sok a dolga, de a párt a szíve csücske. Én sem hittem volna el a helyükben. Döbbenet, hogy ezeken a pofákon múlték, ki lesz a következő elnök. Az volna csoda, ha a választók nem undorodnának az egész hajcihőtől. Elég jó orrom van ahhoz, hogy a karrieristákat és a tétován lavírozókat kiszúrjam, őket kell megnyernem. Az igazi fasisztáinkat Hardi simán lenyúlja. Kész kabaré, hogy Viczeket, azt a lagymatag pubit támogatja, akinek semmiféle nézetei nincsenek. Kár, hogy ennek a megátalkodott Hardinak olyan erős a királycsináló szándéka. Bishopnak vele kéne alkuat kötnie, ha már úgy hozta a sors, hogy erre a kaotikus átmeneti időre megosztva örökölték az Elnök funkcióit. Hardi ráadásul Tiba haverja, a vele kialakult konfliktus sem tesz jót a főnök esélyeinek.

A pártelnökség mindenestre bebizonyította, hogy sajnos igazuk volt azoknak a nagypofájú politikai elemzőknek, akik szerint az Elnök egy tökéletesen impotens társulatot rakott össze. Három óra alatt arra jutottak, hogy Viczek és Bishop egyaránt kiváló jelölt az állami és a pártvezetői funkciókra, úgyhogy a párttanácsot nem kívánják befolyásolni a döntésében. A sok beszari, egyik sem akarja a majdani győztest magára haragítani. Úgy fogom tálalni a főnöknek, hogy szerencsére nyertünk még egy kis időt. Csak jussunk túl baj nélkül a temetésen, gondoltam, az sokat segíthet. Remélhetőleg a mai tévéinterjú is hatásos lesz.

Amikor visszaértem a minisztériumba, Bishop éppen jött kifelé, kérdezte, hogy ebédeltem-e. Hívott, tartsak velem. Délután volt már, korgott a gyomrom. Az Elnöki Hivatal déli oldalában van egy kis exkluzív étterem, talán államtitkárként magam is jogosult volnék rá, bár nem valószínű. Nem kérdeztem meg, furán vette volna ki magát, ha máris a kedvezmények után tudakozodom.

Istenien főznek. Spárgalevest kaptunk, aztán bélszínt Rosini módra. A libamáj a gyengém, a madeiramártásról nem

is beszélve. Időzítve készítették Bishopnak, várni sem kellett rá. Elmeséltem a pártközponti tapasztalataimat. A kelleténél talán részletesebben taglaltam, Bishop mindig ideges lesz a hülyékről hallva, akiktől a jövőnk függ. Viszonzásként elmondta, hogy Viczek mindenáron be akar furakodni a temetés díszvendégeinek első sorába, mintha nem tudná, hogy ott az állami protokoll érvényes. Szerencsére ez már Hardinak is sok volt, majd ő helyre teszi a fiatalembert.

Bishop fáradtnak tűnt, inkább engem beszélgetett, nem volt kedve a szokásos előadáshoz. Annyit mondott a készülő interjúról, hogy muszáj lesz érintenie benne az ellenzék helyzetét, mert a megnyilvánulásaik túllépték a határt, hogy hallgatni lehessen készülődésükről. A mi híveink is nyugtalanok, állítólag szívesen utcára vonulnának demonstrálni az Elnök öröksége mellett. A főnök kerülni kívánja a konfliktust, az interjúban majd kijelenti, hogy a véleménynyilvánítás joga mindenkit megillet, ez nem függ a rendkívüli állapottól, de a rendszerellenes összeesküvés jeleit tapasztalva a hatóságoknak közbe kell lépniük a törvény teljes szigorával. Nem lesz erőszak, ha nem provokálják. Nem értettem, hogy ez a formula valójában mire szolgál, inkább fenyegetés, vagy inkább megnyugtatás, de jobbnak láttam nem firtatni.

Ebéd után elkísértem a főnököt az Elnöki Hivatalba, valójában onnan kellene az országot irányítania, de még nem volt ideje áthurcolkodni a minisztériumból. Az Elnök elárvult titkárnője nagyon készséges volt, még nem tudja, mi lesz a jövője. Nem világosíthattam fel, hogy Frida mellett nem rúg labdába. Közölte a főnökkel, hogy Tiba vezérezredes úr jelentkezett be fontos mondanivalóval. Bosszúságot láttam Bishop arcán, mintha azt gondolná, „mit akar már megint...” – de persze bólintott, hogy rendben, fogadja.

Visszamentem a minisztériumba, hogy majd ott kivárom a fejleményeket. A tévéstáb fél hatra ígérte magát, egy óra kell a beálláshoz, az előkészületekhez. Frida ideges volt, nem értette, mire jó az, hogy a főnök szobájából közvetítik élőben

az interjút, felvehetnék gond nélkül a stúdióban. Bosszúsan legyintett, amikor taglalni kezdtem, hogy az egyenes kérdésektől sem félt, örökön munkálkodó kormányfő képét akarja erősíteni. Próbáltam elfoglalni magam, de nem volt kedvem semmihez. Behívtam Roxant, hosszan beszélgettünk, arról is, hogy mikor tudnánk megint összejönni legalább néhány órára. Megígértem neki egy pár napos utazást kettesben, egyelőre fogalmam sincs, mit adok be Danának.

Megszólalt a mobilom. Ismeretlen hívót nem szoktam fölvenni, átadtam Roxannak, hogy rázza le egyszer s mindenkorra. Csodálkozásra nyílt a szája, pillanat türelmet kért, elvette a fülétől a készüléket, letakarta a mikrofont, úgy súgta elhúlve: Debora Emma.

Az nem kifejezés, hogy megdöbbsen. Debort nyomozza az összes rendőr és titkosügynök, ő meg lazán felhív egy csevejre, mintha puszpajtások lennének. Én adtam meg a számomat, ki gondolta volna egy hete, hogy hová fajulnak a dolgok.

Akkor érzetem igazán hülyén magam, amikor kiderült, hogy Debora többet tud az országban törtétekről, mint jómagam. Ki a fene képes a hivatali üzenetekre figyelni, ha Roxannal töltheti az időt? Kész abszurdum, de Debortól értesültem, hogy Bishop kiadta a rendeletet a rendkívüli állapot legmagasabb, vagyis „A” szintjének érvénybe léptetéséről. A terrorelhárítás új információira hivatkozott, a temetés kapcsán készülő provokációról és puccskísérletről. A főnök az ebédnél egy árva szót sem ejtett arról, hogy hasonló lépésre készülne. Ideges lettem, mi a fene történhetett, mit tudhatott meg Tibától, de Debora előtt kénytelen voltam úgy tenni, mintha nem ért volna hidegzuhanyként a hír. Azt firtattam, ő vajon honnan szerezte az infót. Csodálkozott a kérdésen, hiszen be-mondták a rádióban, a tévében, azóta az interneten is kommentálja az intézkedést boldog-boldogtalan.

Nyilván tudja, hogy keresik, jobb lenne, ha föladná magát, mondtam Debornak, de őt ez nem érdekelte. Feldúltan

arról beszélt, hogy békés demonstráció készül, nem szabad erőszakba torkollania, ezt én sem akarhatom, legyen szíves beszélni a főnökömmel. Szinte könyörgő volt a hangja. A szemére vetettem, hogy nem lett volna szabad kiadnia tegnap azt a cikket, nem ebben állapodtunk meg. Azt felelte, hogy újságíróként csak a dolgát végezte, ugyanez érvényes Way levelére is. Kiderült, hogy még egy brosúrával lemaradtam, már nem a cikk, hanem Way közreadott felhívása dúlt fel az országban a kedélyeket. Megígérte, teljesítenie kellett, ez a kötelessége, be kell látnom, úgy magyarázta Debora, mintha meghibbant volna. Ordítani lett volna kedvem, hogy nem lehet ennyire hülye: a temetés előtt felkelésre szólít fel?! Inkább nem szóltam semmit, hagytam beszélni. Már csak egyetlen kérést tett hozzá a mondókájához, hogy engedjék szabadon az ő Emiljét, mert nem vétett semmit. Ha kiengedik, és személyesen Bishoptól garanciát kap, hogy nem esik a pasinak bántódása, ő föladja magát. Mi mást válaszolhattam volna, mint hogy nincs felhatalmazásom alkudozásra, magának kereste a bajt. Vártam a reagálást, de megszakadt a vonal, letette. Később kiderült, hogy utcai telefonról beszélt. Úgyesén választotta ki a legforgalmasabb csomópontot, a Malom teret, ahonnan hatfelé is indulnak buszok, villamosok, könnyű eltűnni a tömegben.

Hívtam Bishop magánmobilját, amit csak végszükség esetén szabad, hát ezt annak minősítettem. Elmondtam, mi történt, azt felelte, majd ő intézkedik, maradjak a seggemen, amint visszaér, benéz hozzám, az ő szobája most csatatér a tévések miatt.

Roxan egy jó félóra múlva szólt be a nyitott ajtón, hogy megjött a főnök, tessékelt is be rögtön, kérdezte, mit hozhat, de Bishop csak idegesen intett, hogy húzzon el. Kedvem lett volna rápirítani, hogy ezt csinálhatja Fridával, de Roxannal nem, aztán persze kussoltam.

Indokolt volt Bishop idegessége, Tibora csúnyán megzsarolta. Valójában engem is mélyen érint a dolog. A Főnök dühtől

fuldokolva mesélte, hogy a tábornok két kinyomtatott cikket tett elé. Annyit fűzött hozzá, hogy az egyik sebesen terjed az interneten, a másikat időben lefűlelték.

Az első papír Debor telefonja után már nem lepett meg, Way felhívása volt, mindössze annyi kísérő szöveggel, hogy a merénylet végakarata szerint közreadja Debor Emma. Tiba még nem sejtette, hogy Debor hamarosan telefonál nekem, mintegy bejelentve, hogy ő is a tüntetés szervezői közé tartozik. Azóta tudja Bishoptól. Mindenkinek az volna a legjobb, ha kapcsolnák a nőt, mielőtt még mélyebbre ássa el magát. Megemlítettem Zavatsky Emilt, hogy érte cserébe... Bishop legyintett: jól mondtam, lejárt az alkudozás ideje.

A másik papír rólunk szólt és az Elnök családjáról. A kisírbolt vagyonról. A szerzője csak kapiskálja a történeteket, de mintha jelezni akarná, hogy nyomon van, többet is megtud hamarosan, akkor jaj a bűnösöknek. Leizzadtam egy pillanat alatt. Bishop ekkor szinte tényként közölte, hogy a cikk nem egy álnevet használó újságíró műve, hanem a titkosszolgálat információi alapján Tiba zsaroló anyaga. Az a rohadék magabiztosan jelentette ki, hogy az írás nem fog megjelenni, garantálja, hogy a szerzője nem fog keckeckedni soha. Feltéve, hogy ez a beszélgetés sikeres lesz, tette hozzá nyomatékkel. Bishop valósággal felbőszült, ahogy elmesélte nekem, dühösen a levegőbe csapott, még káromkodott is hozzá, röpködtek a basszamegek. Kérdeztem, nem inna-e mégis egy nyugtató pohárkával, de rázta a fejét, nem ülhet kaptatosan a kamerák elé. Azt mondta, Tibának sem érdeke, hogy kiderüljenek az Elnök disznóságai, hiszen égen-földön nem volt nála hűségesebb kiszolgálója, de amit tud rólunk, azzal sajnos képes kellemetlenségeket okozni.

Sok időnk nem maradt, de annyi igen, hogy elmondja, milyen megállapodásra jutottak Tibával. Összefoglalva:

- 1) A rendkívüli állapot „A” szintjének bevezetése a terrorelhárítás információira hivatkozva, és ennek haladéktalan bejelentése minden elérhető információs

csatornán. Eljárás indul azok ellen, akik részesek a puccskísérlet szervezésében. Elsőrendű cél Debor Emmának, az ellenzék hirtelen jelképpé lett alakjának elfogása, mert a merénylet cinkosaként felkelésre uszít. Rajta fognak példát statuálni.

- 2) Elszigetelik, csírájában elfojtják a vasárnapi tüntetést. Bishop feltétele: csak akkor lép fel a Gárda karhatalmi erőszakkal, ha támadás érne bármilyen hatósági személyt vagy objektumot, ha rendbontást kezdeményeznének, ha provokációval megzavarnák a kegyeleti aktust.
- 3) Bishop elnök lesz, Tiba belügyminiszter, az ő közvetlen hatáskörébe tartozik a Gárda és az egész Antiterrorista Szolgálat irányítása. Alba marad a külügyminiszter, Bednár Annabella nagykövetnek megy Washingtonba. Hardi marad házelnök, és az ő embere, Viczek kerül a párt élére, egyúttal újjáválasztják a pártelnökséget is, a tagok jelölésében Hardié a döntő szó. Én az Elnöki Hivatalba kerülök államtitkári rangban, hivatalvezetői beosztásban maradhatok a főnök jobbkeze.
- 4) Senki soha nem hallott az Elnök és családja körüli korrupcióról, ezzel kapcsolatos dokumentumok nem léteznek, aki ilyesfajta rágalommal él, arra lesújt a törvény szigora.

Rohadtul nem érdekelt az interjú ezek után. Mondhat bármit Bishop, az erőpolitikai vonal győzött. Bánnám is én, ha mi képviseltük volna, az a kellemetlen, hogy ők kerekedtek felül, kikényszerítették a kompromisszumot. Roxan csodálkozott, úgy volt, hogy együtt nézzük a tévében a főnök interjút. „Nincs semmi értelme, tudom, mit fog mondani, de nézd csak, ha kíváncsi vagy rá, vagy haza is mehatsz, letelt a munka-időnk” – csupán ennyit voltam képes kinyögni.

Mire végeztem, a minisztérium bejáratánál újra ott állt a páncélkocsi, tornyában géppuskával.

Gyönyörű volt ma a tóparti esténk. Hihetetlen bíbor, vörös és sárga színek olvadtak egymásba az égen, az egész káprázat tükröződött a tó vizén, egy vékony pulóverben is kellemes volt az idő. Dana látta az interjút Bishoppal, nem dulta fel a lelkivilágát. Megvacsoráztunk a teraszon. Dana elviselte a sirámaimat, kicsit csodálkozott: mégis mire számítottam, hiszen ismerem ezeket az embereket, végső soron jól jöttünk ki a történetből. Amíg én összekaparom ennek az elcseszett mai napnak a történetét, Dana olvasgat az ágyban. Rám vár az én gyönyörű asszonyom.

Tizenhat

Kopogásra ébred Emma. Nina kérdezi az ajtó mögül némi aggodalommal a hangjában, akar-e reggelizni, bár kissé késő van hozzá. Nem szokott, de mindjárt jön, csak magára kap valamit, hangzik a bágyadt válasz. Újra feldereng a rémes álom, amelyre az éjjel felriadt: megkövülten áll az egyre hangosabban zúgó, arctalan tömeg előtt, nem jön ki hang a torkán, sejtelve sincs, mit kéne mondania. Próbált visszaaludni, egyre mérgesebben forgolódott, kiült az ágy szélére, kezei közé temetett arccal szitkozódott, nagy sokára szunnyadt el újra.

Szombat van, április 25-e, Way Simon éppen egy hete ölte meg az Elnököt. Debor Emma jóvoltából ma megismeri végre ország-világ a gyilkos merénylet felhívását: söpörje el a zsarnoki rendszert a haragvó nép lázadása! Nincs más dolga, mint kifundálni, mit mondjon másnap a számára biztosított öt percben, ameddig tarthat egy beszéd a tilalmas tüntetésen. A neten élőben adják majd a szónoklatát. Talán jobban aludt volna, ha új barátai megtartják maguknak ezt a biztatást.

Emil vajon hogy aludt a zárkában? Az őrizettest kora hajnalban felverik, dörömbölnek a vasajtón, a szemébe vág a neoncső vagy a csupasz izzó fénye. Meg fog utálni, ha még meg nem utált, amiért ilyen helyzetbe hoztam – gyötri magát Emma, képtelen elúzni a szorongását.

Nina van otthon egyedül, a konyhában zöldséget aprít a leveshez. Jár a kezében a kés, mint a motolla, kattog a deszkán, kész csoda, hogy az ujját nem metéli a répához. Panaszkodik, mert késésben van az ebéddel. Segíthet-e valamiben, kérdi

tétován Emma, ordít róla, hogy nem az a kiköpött konyhatündér. Ninának a nevetése is kereken göcög:

– Dolgod van, édesem, írd meg a beszédedet, egy ország sorsa múlhat rajta.

Fanyar nyikkanás rá Emma válasza, mintha erőltetett kacagás rekedt volna a torkában: ugyan már, kész röhej, még hogy rajta múlna bármi...

– Menj csak, nyisd a laptopomat – bök Nina a széles aprítókés hegyével a szoba felé –, kukkants bele, mindjárt meglátod, mi zajlik a neten, amióta megjelent Way felhívása, és terjed a híre, hogy felszólalsz a tüntetésen. – A fazékba söpri a veszélyes fegyverrel a feldarabolt répát és petrezselyemgyökeret, megmarkolja a zellergumót, annak a pucolásához másfajta kés való.

– Dehogyan olvasom, más sem hiányzik, mint hogy rám törjön a harctéri pánik – sopánkodik Emma. Aztán mégiscsak visszasompolyog a szobába, az asztalra könyökölve böngészi Nina laptopján a hirtelen feltámadt és egyre duzzadó ellenzék híreit. Mikor van itt az idő, ha nem most, vessünk véget a rémuralomnak! – írják ezernyi változatban. Szinte kihallani a betűk mögül a dühödt ordítást.

Írnia kell, biztatja magát Emma. Az a dolga. Ha beszédet kell írnia, hát beszédet ír. Próbálja összeszedni magát. Fegyelem kell az íráshoz, céltudatos gondolkodás. Nehéz koncentrálni, amikor épp szétesőben eddigi élete. Kár érte valóban? Nincs idő töprengeni rajta.

Minek ezt a kurva beszédet túlbonyolítani? Adhatna Nina tanácsot, azt főzés közben is lehet.

– Ha rám hallgatsz, szívem – mosolyog Nina a húst fűszerezve –, azt mondd el, amit magad is hallani szeretnél, ha ott állnál a dühös és elszánt tömegben. Aki holnap elmerészkedik tüntetni, az dühös lesz és elszánt, erre akár mérget is vehetsz. Nem tőled lesznek azok, eleve úgy mennek oda. Ne aggódj, nem a te beszéded lesz az ágyúdörgés az Auróráról.

Még hogy ágyúdörgés? Szánalmas pukkanás.

Ír végre Emma, teszi a dolgát. Ír és töröl. Beleizzad. Máskor szinte maguktól szaporodnak a sorok, bugyognak elő a mondatok, mintha kiapadhatatlan forrás volna Debor hírlapíró agya, most viszont kuszán kavarognak, tetován néznek vissza szerzőjükre, mintha kétkednének: tényleg engem akarsz kitenni a szégyennek? Nem lehet hosszabb, mint két laza oldal. Annyi mondható el öt perc alatt. Szépen, tagoltan, hangosan, fejből. Olvasni tilos! A gyilkos merénylőnek vajon meddig tartott, amíg a népnek szóló levelét megírta?

Ez az! – üt a homlokára Debor Emma. – Nem nekem kell a hősnek lennem, hanem Way Simont kell hőssé avatnom. Mégse lesz jó. Ki az a Way Simon? Egy megzakkant elméjű gyilkos. Miért vette magára a bűnt? Bosszúból? Értünk? Helyettünk? A megváltás szándékával? Ez most komoly? Ez az egy közülünk fickó felhatalmazva érezte magát a tetre, pedig éppoly eltíporható senki volt a hatalom szemében, mint Debor vagy bárki más a lázongó tömegben. Áldozatok voltunk mind, de lehetünk hősök, mondjam ezt? Semmi romantikus hőzöngést, kisnagyság, abból mindig baj fakad! Ki lesz a felelős, ha vér folyik az utcakövön?

Röpül az idő, ha elvész az ember az írásban. Nina szól be: találva van a kései ebéd. Megjött férjura. Merre csatangolt a derék Márk? Nem kérde Emma. Kanalazza a levest, aztán az erdei gombával megbolondított sültből falatozik. Finom. Jó lenne Emilnek főzni, az ő kedvéért megtanulna. Frászt! – gondolja meg magát. – Inkább ő tanuljon meg az én kedvemért.

– A helyszínnel minden rendben – közli Illian Emmával. – A hangosítócuccot szerelik a fiatalok, berendezik a lakást. Éjszaka már ott alszol, el ne kapjanak az utolsó percben. Készen vagy a beszéddel? – kérde, de mielőtt válasz érkezhetne, megszólal a telefon.

Illian arcán a düh és a döbbenet együtt jelenik meg, máris lép a rádióhoz, bekapcsolja. A hivatalos adóra nyomja át a választógombot. Ismétlik a hírt, ki tudja hányadszor: azon-

nali hatállyal bevezetik a rendkívüli állapot legmagasabb, „A” készültségi szintjét a vele járó intézkedésekkel együtt. A terrorelhárítás puccskísérlet előkészületeinek a nyomaira bukkant, a másnapi kegyeleti aktus megzavarásából szándékoznak az összeesküvők elindítani a legális hatalom megdöntését célzó akciót.

„Mutassuk meg, hogy miénk a többség, legyünk az utcán százezernyi mi, az Elnök rendszerének hívei, hogy ellent tudjunk állni a külső ellenséges erők által szorgalmazott, az alattomos globalisták által pénzelt provokációnak” – teszi hozzá a hírhez Hardi Albert ideiglenes államfő, aki a rendeletet azonmód ellenjegyezte. Saját hangján szól, ne legyen kétség szavai hitele iránt. A Gárda nem fog habozni, hogy lecsapjon a bajkeverőkre – e baljós fenyegetéssel zárul Hardi rövid szózata.

Bishop ideiglenes kormányfő hallgat. Az internetes ellenzéki rádióadón megy a találgatás: az estére beharangozott tévéinterjún vajon maga Bishop is csatlakozik-e a fenyegetőzéshez? Hatalmi harc folyik a színpalak mögött? Kényszerből adta ki a rendeletet? A hivatásos ellenzéki okoskodók találgatnak a telefoninterjúkban. Óvatosan fogalmaznak, hiszen az „A” szint nem tréfadolog. Hamarosan újra az utcán lesznek a fegyveres járőrök.

– El kell mennünk innen. Most! – mondja Illian az ebédromjai fölött. – Emma, nyomtasd ki gyorsan a beszédedet, aztán szedd össze a holmidat! El kell rejtőznöd! A holnapi helyszínt még nem fedezték fel. Ez biztos. Vagyis reméljük. Kölcsönkocsival megyünk oda. Az enyémmel éppen kétszáz kilométernyire bóklszik egy barátom.

Emmának a kedvenc robogója jut az eszébe. Márk leint: jó helye lesz annak a garázsban, Nina vigyáz rá, fölösleges az aggodalom.

Rohamosan fogy a saját holmim, gondol Emma a feldúlt lakásra, a Schmittnél maradt utazótáskára, most még a robogó is...

Illian Márk fontosabb dologra inti:

– A tüntetés után el kell tűnnöd. Én foglak kijuttatni az országból, nincs idő megszervezni másként. Valahogy megoldom. Kismillió ismerősöm él odaát, befogadnak, amíg itt véget nem ér a téboly.

Véget ér? Emma kételkedik, de nem szól. Mi mást tehetne, hagyja, hadd sodorják az események.

Márk szószátyárkodással leplezi izgalmát. Futólag elemzi a helyzetet, úgy véli, a hatalom bitorlóit hibát hibára halmoznak, tanújelét adják, mennyire be vannak tojva. Ennél jobbat nem is tehetnének a tüntetés sikeréért.

Emma arcáról lerí, hogy nem osztja Márk optimizmusát. Szerinte inkább riadalmat kelt a fenyegetőzés, hiszen benne is azt keltett, minek tagadná? Már összeszedte kis motyóját, a hátzísák a vállára vetve. Megöleli Ninát, aki a haját simogatva a fülébe súgja, hogy nem lesz baj, mert sejti, hogy baj lesz.

– A mieink csak felháborodnak és felbátorodnak, hatalmas tömeg lesz, meglásd – biztatja Márk Emmát. Vagy inkább önmagát győzködi? – A zsernyákok mind a temetési menetet biztosítják, a parkot hirtelen nem tudják lezárni. Tódulni fognak az emberek, a mieink rajtra készen állnak. Jó a terv, hidd el, a fiatalok csinálták, átgondolták alaposan. Megnéztem a helyszínt, tényleg alkalmas. Ha kellő távolságban állítjuk be a nyitott platójú teherkocsit, mintha az szolgálna pódiumként, azt blokkolják majd a bamba zsandárok, minden rendben lesz. Mire észbe kapnának, kibontjuk az erkélyről a molinót, a mieink ezrével torlaszolják el a testükkel a bejáratot. El tudunk tűnni a tömegbe vegyülve, amint vége a műsornak. Velem jössz, a barátaink gondoskodnak rólad, már délelőtt intézkedtem.

Emma ül az autóban, lábánál a hátzísák, a fején idéttlen kalap, az orrán böhöm napszemüveg. A visszapillantó tükörhöz hajolva szemrevételezi a küllemét. Semmi vész, a rendkívüli állapot „A” szintje idején sem tilos az elmebajos kinézet. Már látni néhány csapatszallító autót száguldani az utcán fegyverekkel a fedélzetén. Töri a fejét Emma: valamit tenni kell, ez

így nem lesz jó, de mit lehet itt tenni? Prády Erik jut az eszébe, aki elindította ezt az egész zűrt az átkozott alkujával. Bishop bizalmi embere, vele kell beszélni, hátha lehet még tenni valamit.

Telefonálnia kell egy utcai készülékről, közli Márkkal. Muszáj, menet közben száll ki a kocsiból, ha nem engedi. Képtelenség lebeszélni örült ötletéről, Márk nagy nehezen beletörődik. Forgalmas helyet kell találni, ahonnan sokfelé el lehet tűnni. A Malom tér van közel. Jár a motor a kocsiban, úgy várja vissza Márk Emmát egy mellékutcában, ahol nincs térfigyelő kamera.

– Húzzunk a picsába – indít kapkodva a neves közgazdász, amint értesül arról, hogy Emma kinek telefonált. – Te tényleg meghibbantál. Jesszusom! Mit vártál attól az alaktól? Azt hitted, hogy visszavonatja a főnökével a rendeletét?

Emma magyarázkodik: Harris szerint Bishopnak nem érdeke az erőszak, Prády az ő embere, egy próbát megért...

– Sírba viszel, könyörgök, ne kavarj tovább! – rimánkodik Márk a gázpedált taposva. – Mindnyájunkat lebuktatsz, kárba vész az összes kínlódásunk. Azt hittem, magántelefon, ha egyszer életbevágó... A francba, átszalad a marhája, ez neki nem elég piros – padlóig nyomja a féket, megmentve egy könnyelmű gyalogos életét. Épp egy baleset hiányzik, hogy biztosan elkapják őket.

– Kerültem a rendőröket, a kamerákra is vigyáztam... – szabadkozik Emma hálát adva a biztonsági övnek.

– Ugyan, Emma! Te is tudod, hogy nemcsak tőlük kell tartanod. Bárki felismerhetett volna. Ha a kezeik közé kapartanának az Elnök elborult agyú rajongói, apró darabokra szaggatnának. Way Simon az Antikrisztus a szemükben, te meg a sátán cimborája.

– Apám szerint már csitrinek is égetni való boszorkány voltam – vigyorogja el magát Emma. – Egyébként nem kell bemutatnod az elnöki fanclub eszelőseit, olvasom a bejegyzéseiket a neten. Ha rájuk gondolok, nem is értem, mit remélünk egy tüntetéstől. Csak tovább hergeljük őket magunk ellen.

Márk egy mellékutcába kanyarodik, rutinos autós, ismeri a kerülőutakat. Magyaráz. Imád magyarázni. A tanítás volt a szenvedélye, amíg a tanszékét felosztva ki nem rakták az egyetemről.

– Most kell lépnünk, éppen most, hogy az emberek fölébredjenek a kábulatból. Lássák meg végre, hogy akit temetnek, nem a nemzet nagy fia, hanem egy undorító despota. Nem mind gazember, aki hitt benne. Way is egy volt közülük, te írtál róla. A többségük szerencsétlen agymosott közember, jobb híján hisznek és szolgálnak, hogy ne kelljen leköpnüik a tükörképüket. Erről akarok szónokolni, hogy térjenek végre észhez, nem holmi közgazdasági szakdumát adok majd elő. Akik az Elnök örökébe tülekednek, máris elkezdtek a mítoszt építeni, amelyre a maguk hatalmát alapoznák. Meg kell akadályoznunk, hogy sikerüljön. Nem értem, Emma, kedves, mit remélsz attól a cinikus, gaz Bishoptól és a Prády nevű lakájától. Ezek csak taktikáznak. Ugyanolyan mocskok, mint a volt vezérük és a többi cinkosuk. Azon vetélkednek, hogy ki álljon a bűnbanda élére. Doma abban bízik, hogy Bishopnak több esze van a bűntársainál, a taktikázása egy új stratégia jele. Én nem vagyok ilyen derűlátó. Láthatod, egy perc alatt váltott, amint veszélyben érezte a hatalmát.

– Félek, hogy nagy baj lesz – vallja be Emma. – Most még inkább, mint a telefon előtt. Valójában a kedvesemet próbáltam volna kiszabadítani, de ez a rohadék Prády közölte, hogy nincs alku.

– Én is félek, csak a hülye nem fél – fékez le Márk a pirosnál. Oldalt pislant Emmára, biztatón paskolja meg a combján nyugvó kezét.

– Amíg a munkámat végeztem, nem féltem – csóválja a fejét Emma. – Vállalom is, ami azzal jár. Amire most készülök, az túl van azon, messze túl, ami egy újságíró dolga. Nem szeretném börtönben tölteni a maradék fiatalságomat. Családot szeretnék én is, gyereket szülni. Végre találtam valakit, aki lehetne az apja.

– Szegénykém, te szerelmes vagy...

– Mit tagadjam. Nem túl jó az időzítés.

– Nem szerveznénk a tüntetést, ha csak mi akarnánk – mondja Márk. – Tízezrek követelték, hogy hozza össze már valaki. Mi lettünk a valakik, a rovott múltúak, akiket ismernek régről. De ettől ez még nem a mi akciónk, hanem az övék. Most éppen azt akarják, hogy te legyél a hangjuk. Lehet, hogy holnapra csalódnak benned. Az is lehet, hogy téged akarnak indítani az elnökválasztáson. Az kéne nekünk, egy helyes fiatal nő, aki nemcsak szép és okos, de még bátor és tisztességes is.

– Van neked otthon egy ilyen főnököd, Nina a neve, ha még emlékszel – próbálja Emma leállítani az udvarlást.

Zöldre vált a lámpa, a kocs megáll. Már nincs messze a megcsontított Veronika park. Szörnyű látvány a fáktól megfosztott, letarolt terület. Poros, hepehupás, kietlen. Még nincs bekerítve az építkezéshez, és már fölösleges volna elkeríteni a tiltakozók elől, nincs mit védeni. Feldarabolták és elszállították az öreg hársfát is, amelyhez Zavatsky Emil láncolta magát.

– Lefújhatnánk az egész akciót a fenyegetésre hivatkozva. Mi történne? – kérdi Emma.

Emlékszik a rendőrök rohamára, akik a földön húzva ütlegettek a környezetvédőket, bilincsbe verték, és rabmódban taszigálták a legelszántabbakat.

– Lefújni? Lehetne. Akkor vége a dalnak – vonja meg a vállát Márk. – Behódoltunk. Bambán várjuk a következő diktátort.

– Nem vagyok gyáva – mormolja Emma. Nem Márknak szól, inkább önmagát biztatja. Ironizál egy sort, az gyakran segít: kár volt cikket írni a hazai börtönviszonyokról, legalább nem tudná, mi vár rá.

– Jól megszerveztünk mindent, hidd el! Tanultunk a kudarcokból. Fiatalok csinálják, saját módszereik vannak, még nem próbálta senki, így a zsaruk sem tudják, mire készüljenek

– folytatja Márk a győzködést. – Nagy tömeget várunk. Most nem leszünk százezren, mint hajdanán, viszont bárki láthatja az élő közvetítést a neten, hallhatják is, amit mondasz. Felvételeiről is megnézhetik utólag. Számátalan telefon továbbítja a képet és hangot, nem csupán a saját kameráink. Képtelenség megfékezni a terjedését. Way felhívásának elementáris a hatása. Most van a legjobb esélyünk kirángatni az embereket a tespedésből. Bishop és Hardi bandája is pontosan tudja, azért szigorították a készültséget.

– És ha a tömegbe lőnek? – okvetetlenkedik Emma. – Miattunk lesz. Ezeknek semmi sem drága, ha a hatalmukat védik. Mindjárt tele lesz a város gépfegyveres gárdistákkal.

– Négy éve sem lőttek. Sokkal többen voltunk, és akkor is a rendszer ellen léptünk fel. Megverték, az igaz, be is zártak sokat közülünk, de nem lőttek. Európában nem szokás.

– Ott tényleg nem – bólint Emma maliciózan.

Márk leparkol egy mellékutcában. Kétpercnyi séta a lakás, ahol már várják őket. Kalap és napszemüveg Emmán, Márk simléderes sapkát tesz a kobakjára. Lehajtott fejű emberpár halad az utcán, semmi feltűnő rajtuk.

Tempósan lépkedek a csapda felé – mosolyodik el kínjában Emma, de baktat engedelmesen az alig megismert Illian Márkba karolva. Bíz benne, mi más tehetne?

Háromemeletes az eklektikus stílusú épület, emeletenként három-három lakás. Hívhatnák akár hármasháznak is. Háromszobás a lakás, amelyekben várják Emmát és Márkot. A parkra nyílnak az ablakok. A középső szoba az erkélyes. Szép nagy erkély neoreneszánsz balusztráddal, csápos nímfákat formázó gipsz domborművek díszítik kétoldalt. Nincs túl magasan, jól láthatók lesznek letről a szónokok. Csodás lehetett az ablakból a kilátás a park dús lombú fáira, most rémisztő a letarolt üres tér. A fel-feltámadó friss szél papírszemetet röptet, portölcseréket sodor.

– Holnap emberekkel lesz tele – mutat körbe széles mozdulattal Márk a sivár tájékon.

Tökéletes a helyszín váratlan gyülekezésre, Emmának el kell ismernie. Nincs a környéken intézmény, amelyet a gárdistáknak védeniük kellene. Páncélcocsikat, fegyveres járőrköt nem látni a környéken. A park megmaradt részének fái közül is sokan elbukkanhatnak.

Márk elköszön, neki dolga van, még három szervezőt kell idefuvaroznia hamarjában. Emma körülnéz újabb ideiglenes otthonában. A jobb és bal oldali szobákban két-két fiatalember tüsténkedik. A másnapi hangosításon bütykölnék. Bemutatkoznak futólag, de Emma túlságosan zaklatott ahhoz, hogy megjegyezze a nevüket. Inkább azon ámul, hogyan cipeltek fel ide észrevétlen ekkora böhom hangfalakat? Vigyorognak a fiúk, nekik semmi sem lehetetlen, az időpontot kell gondosan megválasztani. Állványt fabrikálnak éppen, amit a hangfalak tartójaként majd a kitárt ablakhoz taszigálnak, hadd töltse be a teret a szónokok harsogó hangja. Felfüggesztik pár percre a munkát, hogy megvallják szépen együtt: kábé egy napja mind rajongói a cingár Debor Emmának. Ki hitte volna, hogy a tömegpszichózis elektronikusan is terjed?! Most kéne gátat vetni neki, amíg nem késő, minél tovább tart, annál rútabb lesz a csalódás – mormolja magában a tündérré avanzsált zsurnaliszta. Kéne egy bűvös szó, amely megtöri a varázst. Jó lett volna megjegyezni a fiúk nevét, ha már ilyen kedvesek, de majdcsak kiderül abból, ahogy szólítják egymást.

– Nem lesz baj – szólal meg a hollófekete hajú, szemüveges fiatalember Emma mellé állva, aki csak bámul ki az ablakon. – A temetési menet felől négy utcán át vagyunk megközelíthetők, kis kerülővel hat utcán keresztül, de mindegyik blokkolva lesz a járművek elől. Én szerveztem, úgy-hogy tuti a dolog. A gárdisták is csak gyalog közelíthetik meg a parkot.

Harris koppant kétszer két rövidet az ajtón, a megbeszélte jelet. Megörül Emma az érkezőnek, mintha ő védhetné meg minden bajtól, pedig ha tegnap nem jut eszébe felhívni, ki tudja, merre járna. Maga sem érti, mi ütött belé, pusztít ad Do-

mának jobbról-balról. Pedig rossz hírt hozott. Hahn Katrinnál házkutatás zajlik éppen. A szokásos megfélemlítés. Lefoglalják a papírjait, a számítógépét. Letartóztatni nem szokták. Művész vagy tudós rosszul fest a börtönben. Az Elnök megalázni szerette, aki túl híres. Ráuszította a csahosait: vádolják hazaárulással, csalással, liliomtiprással, akármivel, szidalmazák kórusban ocsmány szavakkal. Katrin megszokta. Ha lecsukják, ha nem, ide most nem jöhet. Egy szónokkal kevesebb, véli Emma, de Harris rázza a fejét: Katrin beszédének szövege készen van, egy tanítványa majd felolvassa. Hozzá is tehet néhány keresetlen szót.

– A tiéd hogy áll? Megírtad? Megmutatod? – kérdi Emmát. Elneveti magát a lány kelletlen fintorán. – Ugye eszedbe sem jutott, hogy cenzúrázni készülök?

Doma nagy feneket kerít az olvasásának. Megkeresi a legnagyobb fotelt, abban terül el. A zakó szivarzsebéből okulárét húz elő, szertartásosan illeszti fel. Mindkét keze hüvelyk- és mutatóujját összezsíppentve tartja, finomkodva emeli az orra elé a papírt, úgy kezdi futtatni szemét a betűk során. Hümmög. Krárog. Homlokot ráncol. Lassan halad. Néha mintha megállna az olvasásban, újrakezd egy-egy mondatot. Szemöldökét felhúzza. Tanárosan biccent. Kópésan babszalyog. Vág mindenféle pofát, csak hogy Debor ne igazodjék ki rajta. Leteszi az első oldalt, kezdi a másikat. Ugyanúgy tartja, csak most csücsörít és hunyorog hozzá. Végre végez a második lappal is, akkurátusan helyezi az elsőre. A szemüveget finoman süllyeszti a szivarzsebbe vissza. A boldogtalan szerző szemébe néz fürkészőn, nem szólalna meg semmi pénzért.

– Jó? – kérdezi végül Emma megnyúlt képpel. Kezd torkig lenni Domával.

– Nem jó – rázza a fejét Harris, nagyot sóhajt hozzá. – Sajnos nem jó. Zseniális. Át kell írnom a magamét, mert szánnalmas ehhez képest. – Vigyorog, aztán kacag Emmán, aki keres valamit, hogy a fejéhez vágja. A váza megmenekül, egy deréktámasztó kispárna lesz az áldozat.

A rutinos szónok technikai tanácsaitól azért nem menekülhet meg a leányzó:

– Kisebb lapokra írd és nagyobb betűkkel, még ha neked jó is a szemed. És külön bekezdésbe minden mondatot. Szedd szét a túl hosszúakat, nehogy belezavarodj. Húzd alá a leghangsúlyosabb szavakat. Tömeghez beszélni más műfaj. Nekem mindig remeg a kezem. Másoknak a lába szokott. Vagy a hangja csuklik el, az a legrosszabb.

– Csak nem képzeled, hogy felolvasom?! – Emma fuldoklik a felháborodástól. – Amikor a tömegben álltam, mindig dühroham jött rám azoktól, akik nem képesek papír nélkül kiállni elénk. Rád is megorroltam, bizony – feleli a kérdő grimaszra. – Ez nem valami elcsesztett tudományos konferencia, ahol neked kell a legokosabbnak lenned.

Mira és Alen toppannak be együtt a szobába, köszönnének, de torkukra forr a hang, Emma rájuk sem hederítve folytatja a nagy tekintélyű Harris Dominik leckéztetését:

– Nem felejttem el, hogy már megpróbáltuk megingatni a rendszert. Ott voltam a négy év előtti tüntetéseken. Mind-egyiken kivétel nélkül. Hallgattam a beszédeket, lelkes voltam, vártam, hogy történjen végre valami. Az Elnök csak röhögött rajtunk, aztán odasózott, amikor túl sokan lettünk, és túlságosan elszántak. Okoskodásban nem volt hiány, de nem volt senki, aki vezetett volna minket. A rendőrsorfallal ellen, igen, puszta kézzel. A barikádra, ha az kell. Indultunk volna azonnal. Elborult aggyal, bizony, annyira torkig voltunk. Ti viszont bölcsek voltatok, jámbor vonulgatásokat ajánlottatok, innen oda, onnan ide. Jelszavakat harsogtunk, jól éreztük magunkat pár órán át, aztán hazamentünk, nem történt semmi. Egyszer indultunk volna igazán neki, akkor azt nyafogtátok, hogy az erőszak nem vezet sehová. Hát nem a lószart, nagyon is vezet. Ide vezetett az erőszak, ahol most vagyunk, csak nem a mi erőszakunk, hanem az övék. Ide vezetett, pont ide, a megnyomorító törvényekhez és a rendkívüli állapothoz, amikor bármit tilossá tehetnek, amikor simán lecsuknak bárkit,

akit kiszúrnak maguknak. Tök mindegy, elkövetettél-e valamit, elég ha rád mutatnak: a nép ellensége vagy, államcsínyt szervező terrorista. Ide vezetett a ti jámbor, erőszakmentes okoskodásotok és az ő okoskodásmentes erőszakjuk, ebbe a kibaszott rendkívüli állapotba, amikor érvényben van a tűzparancs. Ha netán kiröppent volna fejedből, kedves Doma, emlékeztetlek, mit jelent a készületség „A” szintje.

– Hú, de nagyon mérges a kisasszony – ragadja meg Harris Emma kezeit békítőn. Mirára és Alenre pillant, üdvözölné őket.

Debor Emma nem nyugszik meg, elkapja a kezeit, pöröl tovább, mintha gát szakadt volna föl benne:

– Egy hete ilyenkor kaptam meg Way Simon levelét. Azóta az ő sorsával való foglalkozás tölti ki a napjaimat. Muszáj volt megértenem, miért tette, amit tett. Nem nehéz. Pontosan értik azok is, akik olvasták a cikket, és holnap talán tényleg idetödulnak, vállalva a kockázatot. Way Simon évekig rágta magát, amíg eljutott oda, hogy nincs más választása, csak a fegyver. Értelmetlen volt magára vállalnia annak a kedves, jóra való embernek a legsúlyosabb bünt, ha magára hagyjuk, maradjon csak elítélendő magányos gyilkos. Ha tovább nyafizunk, hogy ajaj, mennyire csúnya dolgokat tetszenek csinálni a zsarnok bácsiknak a néppel, tessenek szíves lenni abbahagyni, lehetőleg belátható időn belül.

– Nem értem, mi folyik itt – tárja szét a kezeit Mira.

– Könnyelműen megdicsértem Debor holnapra készült szövegét... – kezdené a magyarázatot Harris, de Emma még nem fejezte be:

– Lehet okoskodni, miért tűrhetetlen a helyzet. Aztán egy perccel később lehet a békés tiltakozásról, az erőszak elvetéséről papolni egy felbőszült tömegnek. Embereknek, akik cselekvést várnak végre. Azonnali cselekvést, mert elégük van, ahogy Alen csoportjának a neve is ordítja. Tegnap órakon át trécseltetek erről, úgy rémlik, bár nem igazán figyeltem, bevallom, szörnyen fáradt voltam. És most nem tudom,

mi a nagyobb bűn, lecsillapítani az emberek mérgét azzal, hogy ordibálva kihányják magukból, mint már annyiszor megtették évekket ezelőtt, vagy nekiuszítani őket a fegyvereknek. Akik idejönnek meghallgatni minket, mindent tudnak a rendszerről, amivel torkig vannak. A fenéket csak tudják. A bőrükön érzik, milyen förtelemben élnek másfél évtizede. Fölösleges századszorra is elmesélni nekik. Nem meggyőzni kell őket, hanem vezetni végre. Ki fogja vezetni? Te, Doma? Vagy Katrin, aki szuper okos, mégsem tud kikeveredni ebből a nyomorult dilemmánkból? Te, Alen? Mira? Az úgynevezett ellenzék nevetséges pártmaradványainak a beszari vezetői? Ki menne utánuk? Mindent tisztáztatok, csak ezt a legfontosabbat nem.

– Kiállnál a tüntetők élére, hogy nekivezessed őket a gárdisták fegyveres sorfalának? – kérdi Alen szúrósan. – Az imént voltál szíves jelezni, hogy a gépfegyvert nem dísznek hordják, töltve van. Téged követne a tömeg holnap bárhová, szemernyi kétségem sincs. Vállalod a felelősséget, hogy belénk löjenek? Utcán lesznek az Elnök hívei a temetés miatt. Összecsaphatunk velük, mi az nekünk. Polgárháborút akarsz? Oké, Jeanne d'Arc, vezeted a harcot?

Emma összeszorítja az ajkait, nagy szeme még tágabbra nyílik, majd hirtelen megenyhül, szinte elpetyhüd az arca, kesernyés öngúnyt jelez a szája sarkában éledő ránc.

– Még hogy én? Ki vagyok én? Nem érted, hogy pont erről beszélek? Ettől vagyok kiborulva. Harcos sem vagyok, nemhogy vezér. Igazad van, Alen, aki nem akar, vagy nem képes vezetni a harcot, az ne is álljon ki felelőtlenül pofázni. Voltak elegendően, akik megtették, és mire jutottunk? Nem vagyok politikus, nem is kívánok azzá válni. Újságíró vagyok. Vagyis volnék, ha hagynák. Egy firkász a sok közül. Nincs is több ambícióm. Elegendő vagyok nélkülem is. Vagy keressetek helyettem alkalmas személyt. Egy gyáva kis picse vagyok, csak szájalni tudok. Legfeljebb írni. Látjátok, ahhoz nem vagyok gyáva. Szuper beszédet is rittyentek, amilyent

csak kívántok, de ha cselekvésre kerülne a sor, hiába minden, csak azt szajkózom magamban motyogva, hogy én már megtettem a dolgomat, más is tegye. De ki az a más? Ti volnátok? Ha nincsenek közöttünk olyanok, akik nem csupán okoskodnak, hanem vezetni is képesek és hajlandók tömeget, akkor hiába a düh és a tettekésség bennünk, megint elnyomják, százalmas hőbörgéssé alázzák a lázongásunkat. Aztán a zsarnok nyakunkra települő utódai ránk hivatkozva hoznak még szigorúbb rendszabályokat. A börtönben majd megírhatjuk a memoárjainkat. Ha elég alázasan kérünk papírt, ceruzát, talán engedélyezik. Hogy még ott is ellenőrizzék, mi jár a fejünkben. Menjünk haza inkább! Írni és félni otthon is lehet. Persze nekem már lőttek, így is, úgy is bekasztliznak. Ti még megúszhatjátok.

– Türelem kell, amíg fölépül a mozgalom – szólal meg Mira. – Nem remélhetünk mindent egy csapásra.

– Meghalt a zsarnok. Itt az alkalom. Ti mondtátok éppen – feleli Emma. – Nem valljuk be, mert szeretjük ünnepelni megható emberségünket, de boldogok vagyunk, hogy Way Simon megtette, amit titokban reméltünk. Nincs több türelem. A türelem szép lassan megfojt. Élünk tovább fuldokolva, amíg egészen el nem fogy a levegő? Way Simon megértette, hogy magától nem történik semmi. Ha most nem kel fel a nép, akkor hiába volt minden. Akkor hiába követte el a bűnt. Bízott bennem. Aznap kellett volna kiadnom a felhívását a felkelésre. Azonnal. Ez a gyáva tétovázás az én bűnöm. Jóvatehetetlen. Előzőnlík megint az utcát a fegyveresek. Már elkezdődött, amikor idefelé jöttünk Márkkal, az autóból láttam. Ti is láthattátok.

– Dühös vagy, Emma – szól Mira megint csillapítón. – Értjük a haragodat, de józanul kell mérlegelnünk. A harag rossz tanácsadó.

– Dühös vagyok, igen. És tele a hócipőm az elmeroggyant közmondásokkal. A türelem rózsát terem, na persze. Nekünk nem rózsza kell, hanem felkelés a zsarnokság ellen. Ha nem

lehet, akkor ne csináljuk! Folytassuk a sunnyogást! Néhányan talán még folytathatjátok. Én megyek a börtönbe. Way Simon hat évet ült. Hat istenverte évet, mert nem akart tovább részt venni a mocskos rablásban, és nem volt hajlandó tovább hazudni. Meghalt a fia, a párja elhagyta, a lánya elmenekült idegenbe, a kiengedése után is megalázták minden adandó alkalommal, hogy felfogja végre a buta fejével: nincs szabadság. Szerintetek nekem meddig kell majd ülnöm? És nektek a szomszédos cellában? És akik idejönnek tüntetni vállalva a veszélyt, mert elhitetjük velük, hogy van remény? Nekik nincs mit veszíteniük?

Csend támad. Doma, Alen, Mira pillantgatnak egymásra: ki válaszoljon és mit Debor Emma szózuhatagára. Az egyik fiatalember jön át a bal oldali szobából, a szöke, jóképű, alacsony, Emmának az ő nevét sem sikerült megjegyeznie. A technika rendben, csak be kell kapcsolni, máris megszólal. Mással van baj. Mutatja a tabletjét, üzenet érkezett: hiába várják Illian Márkot. Feltartóztatták a kocsiját, magukkal vitték a gárdisták a másik két szervezővel együtt, akit idehozott volna. A harmadik megúsza, őt akarták felvenni éppen. Még látta, ahogy a fegyveresek kiráncigálják Márkot és társait a kocsiból, végigtapogatják a ruháikat. A bilincselést nem várta meg, elhúzott hamar, elküldte ezt az üzenetet, de már úton van kifelé a fővárosból.

Nincs értelme folytatni a lamentálást.

Hamarosan sötétedik. Zörögve leeresztik a súlyos faredőnyöket. Nem látni be a három szobába a park letarolt fertálya felől, de jobb a biztonság, ne keltsen gyanút a kiszűrődő fény. A középső szobában ovális asztalt ülnek körül. Mira tányérokat hoz a konyhából, szalvétát, késeket. Kenyeret szelnek a kolbászhoz. Ki uborkával eszi, ki paradicsommal. Emma nem éhes, Nina ebédje elég volt aznapra. Holnaptól nincs kire főznie. Házkutatás lesz, megtalálják a garázsban Debor Emma robogóját. Ninát is zaklatni fogják, letörlik arcáról az öröknek tűnő mosolyt. A sisak Balué, talán őt is elcsípi, ha beleír-

ta a monogramját rossz szokása szerint. Meg kell szabadulni Schmitt telefonjától, legalább ő ne bukjon le.

Bekapcsolják a tévét. Bishop interjúja következik a kora esti hírek után. Élő adás a belügyminisztériumi dolgozószbából. Mira felfigyel: nem az Elnök kedvenc riportere kérdezi. Mintha bármit is számítana a délután történetek után, mit hablatyol az ideiglenes kormányfő. A vacsorázók az asztaltól nézik a tévét, fel sem hangosítják. Emma a kanapé sarkába települ, onnan figyel.

Bishop az íróasztala mögött ülve válaszol, mint aki épp csak felfüggesztette a munkát egy gyors tájékoztatás kedvéért. Úgyesen játssza el, hogy meglepi a kérdések, röpké megfontolás után spontánnak tűnő, frappáns válaszokat brillíroz.

Egy hete éppen, hogy galádul meggyilkolták az Elnököt, mi is lehetne más a kezdet, mint a meghatott megemlékezés. Bishop komoran méltatja, példaképének és mesterének nevezi a nagy államférfit, mit számít, hogy néhány évvel idősebb nála. Ezekben a nehéz napokban az özvegy mellett a helye igaz barátként, élete nagy megtiszteltetése, hogy a temetésen a fia mellett ő lehet a támasza.

– Meg kell a szívnek szakadnia – gúnyolódik Mira, de a társak leintik, mert a riporter a nyomozásról kérdezi a kormányfőt, akiről az ideiglenes jelző lekopott hirtelen.

Schmitt őrnagy, vagyis hétfőtől már Schmitt ezredes remek munkát végzett, szó sincs a leváltásáról, magyarázza Bishop, csak hogy olyan információk birtokába jutottak a hatóságok, amelyek komoly összeesküvésre utalnak. Az új helyzetben más típusú, operatív jellegű munkára van szükség, a hagyományos nyomozói tevékenység itt már nem elég.

A tévé előtt hörgésszerű hangok törnek elő a társaság tagjaiból. Megbukott az őrnagy, állapítja meg Doma, nem örül neki. Még folytatná a magyarázatot, de lepisszegik, mert egyikük neve hangzik el egymás után többször a riporter szájából: Debor Emma vajon tényleg részese az összeesküvésnek, ahogy azt sokan kormánypárti körökben feltételezik?

S vajon mit szól Debor hazugságokkal és ferdítésekkel zsúfolt cikkéhez a kormányfő?

A merész kérdésre a kormányfő azt a megdöbbenő választ adja, hogy Debor cikke hazugságokkal és ferdítésekkel zsúfolt. Azt pedig, hogy Debor Emmát gyanúsítják-e részvétellel a Way-féle összeesküvésben, egyelőre sem megerősíteni, sem cáfolni nem kívánja. A tisztelt nézőkre bízva annak eldöntését, vajon táplálja vagy gyengíti a gyanút, hogy a cikk megjelenése óta Debor bujkál a hatóságok elől. A robogóját megtalálták, jelenleg egyik bújtatójának a tanúkihallgatása folyik.

– Azt mondta, hogy tanú Márk, nem pedig gyanúsított – reménykedik Emma.

A többiek nem reagálnak, másfelé néznek. Harris dűnnyög valamit az orra alatt, talán hogy tanút ritkán bilincselnek meg fegyveresek a nyílt utcán. Nináról szól a hír? Hát persze.

A temetés a következő téma. Bishop a gyászmiséről beszél. Mélyen hívő katolikus volt az Elnök, de egyforma tisztelettel volt minden vallás és felekezet iránt, ökumenikus jellegű lesz a búcsúztatás.

– Ez, mondjuk, igaz – kommentál a négy közül az egyik, a pisze fiatalember, az ő nevét sem jegyzete meg Emma. – A rohadékot nem érdekelte, hogy milyen vallású volt, akit a szolgálói kiraboltak.

Bishop a temetésről beszél hosszan. Az Elnök híveit biztatja, hogy jöjjenek minél többen, hadd lássa ország-világ, csupán törpe kisebbség ágál szánalmasan a rendszer ellen, amelyet a jeles férfiú a népe üdvére felépített. Legalább háromszázezer embert várnak, de lehetnek félmillióan is, ennyien sajnos nem férnek a ravatalhoz, de a hosszú gyászmanenat alkalmat ad mindenkinek a búcsúra. Természetesen nem tart attól, hogy provokátorok meg tudnák zavarni a gyász méltóságát, bár minden népségben akadnak istentelen, alávaló gazok, akik a kegyeletsértéstől sem riadnak vissza. Az Elnök híveit ennek kapcsán arra kéri, ha mégis megjelenének elszigetelt rendbontók, tetteleg ne bántsák őket, méltatlan volna

a nagy államférfi emlékéhez, hogy ily szánalmas figurákkal szennyezzék be a kezüket, hagyják a rendezvényt biztosító erőkre, ők majd tapintatosan elkísérik a nyugtalan illetőket egy biztonságos helyre.

– Számoltátok, eddig hányszor voltunk szánalmasak? – kérdi Alen.

– Ettől az alaktól vártál te kedvező változást, Doma? – ezt pedig Mira kérdezi Harristól, aki szánom-bánom képet vág, a fejét csóválja hozzá.

Közben Bishop jövődö elnökke választásának esélyeiről faggatózik a riporter. A riválisokról is kérdezi nagy bátran. A válasz a kötelező szerénység és az önérzetes magabiztoság között egyensúlyoz. A párt dönt róla, természetesen, azt a kettős terhet, amit az Elnök viselt a vállán, ő maga nem bírná el. Percekkel az interjú előtt hívta őt Viczek Ervin úr, aki tudtára adta, hogy kizárólag a pártelnöki funkciót pályázza meg, az ő tandemjük, mondhatni baráti kapcsolatuk, törekvéseik azonossága és a tiszteleten alapuló kölcsönös támogatás záloga lehet a sikernek, összekovácsolja a támogatói tábor; külön hálával tartozik Hardi Albert házelnök úrnak, ideiglenes államfőnek, mert az Elnök legrégebbi harcostársának biztató egyetértése elsőrendűen fontos számára.

– Nabazmeg! – szakad ki Harrisból. – Ezek nyilvánosan körbenyalizzák egymást, közben döfésre készen rejtegetik a tört a hátuk mögött. Hánynom kell – teszi hozzá, de nem hany, inkább kibont egy sört, egyenesen a dobozból issza nagy kortyokban, lehunyt szemmel.

Hosszan taglalja még Bishop, mi minden csodát tesz majd a nemzet érdekében. Természetesen az Elnök munkáját folytatva, az ő útmutatásai irányadók. A társaság kommentárjai percről percre trágárabbak, ahogy a szemük előtt türemkedik elő egy új diktátorjelölt. A kamera alig észrevehetőn közelít Bishop arcára, lassan betölti a képernyőt.

Debor Emma erre már ügyet sem vet. Kucorog a kanapé sarkában, a lábait maga alá húzza, mintha a lehető legkisebb

teret akarná betölteni a világból. Arra gondol, ha már mindenképp lecsukják, legalább tényleg tegyen valamit, amiért ezektől kijár a megtorlás.

Hol fogok itt aludni? – néz körül Emma a lakásban, aztán csak legyint. Nem mindegy? Kényelmesebb lesz, mint a zárkában holnaptól.

Tizenhét

Prády Erik nyújtózik, ásít, muszáj fölkelnie. Karnyújtásnyira a távkapcsoló, felkúszik a vékony fémredőny, beözönlik a tő felől a tavaszi reggel vidám fénye. Dana hunyorogva ébred, arcára húzza a takarót: ne még!

– Vasárnap van. Ma is muszáj? – kérdi nyafizó kislányt alakítva.

– Ügyeletes vagyok, tudod jól, édesem – bújja negédesen az ő Erikje. – Ez még utoljára egy kivételes hétvége a temetés miatt. Bent kell lennem az irodában, hátha intézkedni kell.

– Kettesben lesztek egész nap Roxannal? – inkább mondja, mint kérdezi Dana.

– Ne légy féltékeny, drágám! Tudod, mennyire imádlak, élni sem tudnék nélküled – húzza le Prády az asszonya arcáról a takarót, hogy megcsókolja.

– Tudom, hogy szeretsz – fordítja el Dana az arcát durcásan. – De azt is tudom, hogy kúrod Roxant. Mindenki tudja. Miért nem tudsz egy randa öregasszonyt felfogadni titkárnőnek, mint a főnököd?

– Annyiszor szekáltál már ezzel, nem halaszthatnánk el? Tényleg indulnom kell. Ha baj nélkül véget ér a temetési hercehurca, sietek hozzád vissza. Henrik hívott, hogy utazzak velük Dobrosra a szűk családi elföldelésre, örüljünk, hogy azt legalább megúsztam. Jobb is, ha nem látnak minket együtt, még találgatnának, mitől lettünk olyan fene nagy haverok.

Dana ismeri a férje másról beszélős taktikáját, nem hagyja, hogy eltérítse a szót.

– Roxan legalább gyönyörű, el kell ismernem. Olyan gusztusos, talán még én is összebújnék vele. Legalább nem undorít, hogy miféle nőbe rakod a farkadat. A naplódba is beleírod, hogy mit műveltek? Úgy zárod előlem, mintha csupa államtitok volna.

– Az is! Szigorúan titkos – örül meg Prády, hogy témát vált-hat. – Iszonyú sok időt vesz el, de elképesztő, mi minden történt az utóbbi napokban. Már most sem tudnám felidézni minden részletét. Itt van ez a Debor nevű csaj, azt se tudtam, kicsoda, aztán mennyi zúrt okozott. Mindegy, Bishop tegnapi alkujával eldőlt minden lényeges dolog. Miniszter egyelőre nem leszek, sebj. Inkább veled foglalkozom, gyönyörűm. Megcsókolnám az édes kis puncdat még gyorsan, ha megengeded.

Dana lerúgja magáról a takarót, átlátszó fehér babydoll van rajta, boldogan fogadja a combjai közé a férje fejét. Nagyon ért hozzá a fickó, hogyan keltsen hamar gyönyört. Sikongva élvez Dana, imádja a reggeli szexet. Erik sosem feledkezik meg a gyengéd levezetésről, akármilyen sietős a dolga.

– Most mennem kell, gyöngyöm, el ne késsek – csókolja homlokon az asszonyt búcsúzóul. – Ellenőrzés van az utakon, dugó lehet. Beszólok telefonon, idekérek egy rendőrmotort felvezetőt, az a legbiztosabb.

*

Emma Mirával aludt a nőknek kijelölt szobában. Erős túlzás kétszemélyesnek ítélni a heverőt, amelyen megosztottak. Kicsit máláztak lefekvéskor, legyen-e fejtől-lábtól, de aztán egymásnak háttal fordulva próbálták kipihenni magukat.

– Szerencse, hogy ilyen vékonyka hálótársat kaptam – mosolyog Míra az ébredező Emmára. – Újabb adalék a lesbikus-ságomhoz. Siess, épp szabad a fürdőszoba, vidd a köntösömet, látom, te nem hoztál magaddal.

– Legalább hálóinget vettél nekem – viszonozza a mosolyt Emma kitekeredve a takaróból. – A börtönbe mit szabad bevinni?

Korán kezdődik a tévéközvetítés, előbb rövid összefoglaló az Elnök életéről, kedvcsináló az esti teljes filmhez, aztán a gyászmisét is élőben adják. A tévé bekapcsolva, a hangot levették. A szegényes főhadiszálláson nagy a sürgés-forgás. Néhányan reggeliznek, Harris a fürdőszobára vár a borotvájával, ne legyen az ember borostás, mint egy köztörvényes, amikor a rabosítás során fotózzák. Villanyt kell égetni, a redőnyök mind leeresztve maradnak. Úgy tesz mindenki, mintha nyugodt volna, tréfálkozni próbál, közömbös dolgokról fecseg. Tudja a dolgát, akinek dolga van. A terv pontos és részletes. Egy matematikus fiú kiszámolta, a kidolgozott eljárással húsz percre van szükség, hogy a tér megteljen az idezúduló ezrekkel. Ha a gárdisták később érnek ide, már csak erőszakkal tudják felszámolni a tüntetést. A fekete hajú, szemüveges fiú magabiztosan mosolyog Emma kételkedésén, hogy a húsz perc elég lesz.

– Mi szerveztük, úgyhogy elég lesz. A módszer mélységes titok. Minden lépés pontosan ütemezve van, szóval megnyugodhatsz.

Mario a neve, így hívják a többiek. Emma is meg tudja végre szólítani.

– Mondd csak, Mario, nem féltek, hogy elkapják, aki részt vesz az akcióban? Összeesküvés lehet a vád.

– Elkapnak minket mind, te is tudod – feleli a fiú. Aztán nevetést erőltet: – Nem leszünk gyávábbak Debor Emmánál.

– Százak adják majd élőben a tüntetést a neten, ezt én szerveztem – teszi hozzá szőke társa. Az ő nevetése felszabadultan száll Emmához: – Kamillnak szólíts, ne törd a fejedet. El tudom képzelni, hány nevet próbálsz megjegyezni mostanában. Randizhatnánk, ha megdöntöttük a rendszert.

Most Emma nevet: idősebb egy jó tízessel a fiúnál, vőlegénye is van a sitten, de ha sikerül, egye fene.

A bíboros érsek celebrálja a misét. Prády Erik iszonyúan unja. Még nem hívhatja be Roxant, majd bezárkóznak, ha elindult a temetési menet, akkor mindenkinek azt kell figyelnie. Unalmas a vasárnapi műszak, nem történik semmi. A sok balfácán odacsődül a Szent Pál elé, hallgatják azt a tengernyi blödséget, amit az érsek a gyászbeszédében elővezet, a katedrális előtti kivetítőn ezrek nézik, ahogy az özvegy meg a fia talpig feketében ül az első sorban Bishop mellett, a másik oldalukon Hardi Albert, aztán a többi méltóságos. Pásztáz rajtuk a kamera. Le kéne mérni, melyik arcon mennyit időz, ideje feléleszteni a kremlinológiát, csúfolódik magában az államtitkár. A parlament előtti ravatalhoz is gyülekeznek a népek a beszédekhez, aztán majd az út mentén is ácsorognak tömött sorokban. Félmillió lesz a hivatalos létszám, bejelentette a főnök jó előre, számoljon utána, aki bírja szuflával. A biztonság legyen Tiba gondja.

Nem hozták be reggel a napi titkosszolgálati jelentést, pedig ezúttal vasárnapra is készült. Vajon Bishop felejtette el átadni, mielőtt a misére indult volna? Prády bekukkant Fridához a szemközti iroda ajtaján. Most is dolgozik a boszorkány. Legalább pasziánszozna vagy ételrecepteket nézne, barangolna a neten, de nem, neki írnia kell a gépbe hallás után, fejhallgató rajta, pedállal indítja-állítja meg a hangfelvételt. Idegesen felel: igenis megkapták a jelentést, a főnök elzárta, nem tűnt nyugodtnak.

– Túl soknak tartja a letartóztatást – árul el legalább ennyit a főnök kedvencének.

– Túl sok, túl sok... Mennyi az elég? – mormolja maga elé Prády. – Hm, Debort vajon elkapták? – szólal meg félhangosan, mintha csak tűnődne. Lesi Fridát a szeme sarkából, nem csalódik benne, alig észlelhető fejrázás a válasz. Nincs kivel konzultálni, rajta kívül minden rangos vezető a temetésen parádézik, ügyeletes előljáróként Prády Erik tartja a frontot a hivatalban.

Minek ide jelentés? A neten fent van minden – böngész a hírek között a laptopján. Az ellenzéki oldalakon felháborodot-

tan sorolják az ismert figurákat, akiket már lefogott a terrorelhárítás. Hahn Katrint is említik, pedig őt nem szokták kitenni testi zaklatásnak, rosszul fest egy filozófusnő bilincsből. Illian Márkot is elkapták, ez meglepő. Professzora volt valaha az egyetemen, akkor még taníthatott. Nina, a felsége is lebu-kott, megtalálták a házukban Debor Emma robogóját. Kész örület, mindenütt Debor nevére téved a szeme. Saját híveik oldalain csaknem olyan gyűlölettel emlegetik, mint Way Simont. A cikkek hangvétele is hajmeresztő, még szörnyűbbek az amatőr kommentálók bejegyzései. Ezek megölnék Debort. Felkoncolnák a rohadék kis ribancot, a gyilkos Way cinkosát. Csak kapják el az utcán, ha odapofátlankodna a temetési menethez bajt keverni, azt is megbánja, hogy megszületett.

Torkig van Prády államtitkár Deborral, de ez a gyűlöletroham elborzasztja. Tényleg akkor jár jobban a nő, ha elfogják a Gárda emberei, mielőtt az Elnök hívei megtépnék.

Túl nagy hatalmat kapott az Antiterrorista Szolgálat, rágódik a helyzeten Prády. Bishop tanította az örök szabályra: nem szabad kontroll nélkül az erőszakszervezetek kezébe adni a rendelkezési jogot, mert könnyen túllőnek a célon. A főnök most mégis megszegi saját elvét, kényszerből, igaz, de Tiba szabad kezet kapott a tegnapi alku keretei között. Nem lehet kiszámítani, mi történik, ha további csapások érik az ellenzéket. Talán betojnak, és visszahúzódnak a csigaházukba, talán úgy érzik, hogy betelt a pohár, és kitódulnak mind az első hívó szóra. Tiba csak erre vár, hogy letörje a szarvukat. Arról ábrándozik, hogy ő lesz az Elnök rendszerének hős védője.

Szerencsénk, hogy ilyen bénák az ellenzék aktivistái, ad hát lát az Úrnak Prády Erik, bár nem az a bigott hívó fajta. Nincs igazi vezetőjük, ez az igazi mázli. Micsoda nevetséges szervezés, uramatyám: majd nagy hirtelen bejelentik, hogy a menet melyik pontjára zúduljanak oda tiltakozni. Ekkora baromságot csak dilettánsok találhatnak ki. Azért a mieink terve sem piskóta. Nagy erőt leköt a külföldi vendégek védelme, nincs annyi embere Tibának, hogy végig azonos erővel biztosítsa

a menetet, így aztán a párhuzamos utcákon, két oldalról titokban kísérik majd a gárdisták a koporsószállítót. Titokban, basszus, fogja a fejét Prády államtitkár, ahányszor eszébe jut a terv. Állig felfegyverzett csapatok osonnak a mellékutcán, mi csoda agyrem! Megfélemlítésnek talán jó, de az ellenzékiek se hülyék, ha észlelik a vonulást, jó messze tőlük szervezik meg a provokációt. Tibáék vesszőparipája, hogy csakis a temetési menet útvonalán és csakis a koporsószállító odaérte idején várható a tiltakozó akció, amikor a tévé is adja. Ugyan már! Kapcsol egyet a közvetítés rendezője, és máris nem adja. Annak lehetősége föl sem merül bennük, hogy kamu az egész, a város más pontján is megszervezhetik a tüntetést. Szerintük ezt csak azért pedzegetik egyesek, hogy minél több erőnket elvonják a várható helyszínről. Titkosszolgálati információk garadája támasztja alá, hogy a temetési menethelyen akarnak provokálni. Mégiscsak jó lett volna látni a legfrissebb jelentéseket.

Fene bánja, legyint végül Prády Erik, csak legyen már vége ennek az átkozott napnak. Legelőbb is a misét fejezzék be, mert lassan megőrül a kenetteljes óbégatástól.

*

A telefon, Schmitt telefonja jut Emma eszébe. Nem volna szabad még mindig őriznie. Lebuktathat mindenkit. Bízni lehet az őrnagyban, már nem lenne itt, ha elárulta volna. Kalapácsot keres, de csak húsklopfolót talál. A konyha kövén töri röpítőre a készüléket. Senki nem kérdi, miért teszi. Mario szól rá, hogy a SIM-kártyát húzza le a vécn.

A tévé már a parlament előtti térről közvetít. Mindenki a középső szobába gyűlik. Hallgatják Hardit. A gyászbeszédben sem állja meg fröcsögés nélkül. Hatalmas a tömeg, ijesztően nagy, nem látni a végét. Percenként Bishopra vált a kép, ő az özvegy támasza, semmi kétség. A készülék körül ülők szerint röhejesek Hardi teátrális gesztusai. Nem akarnak a bosszantó szónoklatra figyelni, azt találgatják, Bishop és Hardi

mellett ki lesz az Elnök helyébe lépő triumvirátus harmadik tagja. Viccek csak egy kupac lekvár, ügyefogyott bábnak tűnik, ebben nagy az egyetértés. De hát ki ismeri őt valójában? Tiba tábornokra nem tippel senki. Politikai tényezőként nem veszik komolyan a pretoriánus gárda parancsnokát. Hardiból kinéz, hogy akár lövetne is, Bishop inkább kerülne az erőszakot – latolgatják, melyikük az erősebb.

Harris háttal az egész céciónak, lovaglólülésben terpeszt egy tonettszéken, a támlára könyökölve dúcolja alá az állát. A másik kezében kis kartonlapok, a rájuk rótt sorokat böngészi, mintha biflázná a beszéde szövegét. Észreveszi az őt figyelő Emmát. Kacsint, világos a jelzés: felolvasni tilos! Mosolyt erőltet az arcára. A szomszédos székre mutat: beszéljessünk!

– Félek már megint – súgja Emma. – Egyre jobban, ahogy közeledik az időnk. Sajnálom azt a tegnapi rémes hőzöngést. Egyikötöket sem akartam megbántani. Akkor hősködtem, most meg iszonyúan be vagyok tojva. Tisztára megbuggyantam. Márk azt ígérte, kimenekít a tüntetés után, külföldre juttat, ott ellehetek, amíg elül a harci zaj.

– Tudom, én kértem meg rá – súgja vissza Harris. – Nem hittem volna, hogy pont őt kapják el. Eddig megúszott minden zaklatást a kirúgása óta. Igaz, azt sem hittem volna, hogy Katrint letartóztatják. Neves tudósokat az Elnök regnálása alatt csak sárba taposni és kiéheztetni próbáltak.

– Velem mi lesz? – kérdi Emma szinte rimánkodva. – Azt mondtad, a hírnév védelmet jelent. Te mondtad, Doma... Te mondtad...

– Sajnálom, tévedtem. Úgy látszik, jobban félnek a lázadástól, mint gondoltuk. Most még elmehetsz. Senki sem vetné a szemedre. Ezen a környéken nincs ellenőrzés, minden rendőr és gárdista a gyászmenetet biztosítja. Meg fogja érteni a tömeg, hogy miért nem tudsz szólani hozzájuk. Ha akarod, felolvasom a beszédedet. Menj el, Emma, kedves, szívódj fel! Kimentelek a többiek előtt.

– Hova mennék? És veletek mi lesz?

– Ne velünk törődj. Minket lecsuknak, de nem lesz komoly a vád. A tüntetési tilalom megsértése, kis uszítgatás, ilyesmi. Pár hónap maximum. Téged a merénylet Way cinkosának neveznek úton-útfélen. Ideális alany vagy egy szépen kivitelezett koncepció perhez.

– Way Simon hat évet ült szinte semmiért. Csak mert nem akart már lopni és hazudni velük.

– Hat év? Nem tarthat ez már olyan sokáig. A személyi hatalomra épülő diktatúrák a zsarnok halálával össze szoktak omlani.

– Ez megint csak üres okoskodás, Doma – csóválja a fejét Emma. – Senki nem tudja, mi lesz. A holnapot se látjuk. Csak azt, hogy elfognak. Hová bújhatnék?

Harris még közelebb húzza a székét Emmához, odahajol hozzá, mintha a feje búbjára készülné pusztítani nyomni, egy pillanatra a homlokához érinti a homlokát, csak utána súgja:

– Ha hiszed, ha nem, ezen töröm a fejem, amióta Márkot elfogták. Adok egy címet, telefonszámot, tanuld meg, aztán húzd le a klotyón. Ha odamész, megmondod, ki vagy és ki küldött, segítenek. Vigyázz, hogy ne kövessenek.

Papírt vesz elő, tollat, gyorsan lefirkálja. Emma nézi, memorizál. Külvárosi kerület, ismeretlen utca. Harris nejének az unokaöccse karosszérialakatos, az ő házában és műhelyében a címe. Rendes fiú, megbízható, állítja Doma. Emmának fogalma sincs, hogyan juthat el a távoli, idegen környékre.

Felbolydul a szoba, kopogás hallatszik a bejárati ajtón. Nem a megbeszélte jel. Tanácsstalanság látszik az arcokon, ahogy egymás tekintetét keresik. Mira oson a kukucskálóhoz, aztán nyitja az ajtót. Alacsony, szemüveges lányka surran be az előszobába. Gesztenyebarna haját kék csat fogja lófarokba, hús körüli lehet.

– Julia – szólítja meg elhűlve Harris –, mit keresel te itt? Hogy jöttél be a kapun?

Megannyi arc mered a lányra: ki ez, és mit akar? Ijedten néz körül az idegen helyen, mintha bántalomtól tartana.

– Julianna vagyok – mutatkozik be fűjtatva, mint aki az imént még szaladt. – Hahn Katrin a mamám. Nemcsak őt fogták el, hanem a fiút is, aki a beszédét felolvasta volna. Ő a kedvesem, nem csupán anyám tanítványa. Tudtam, hogy ide készül, helyette jöttem. Ügyeltem, nem követtek.

– Nincs értelme bajba sodorni magadat, rajtuk nem segítesz – karolja át a vállát Mira.

– Szólni akarok a tüntetésen anyám helyett – közli határozottan Julianna. Nyomatékuul még előre is lép hozzá. – Csak pár mondatot szólnék róla. Az emberi jogok sérelmei ellen akart tiltakozni, erre az övét veszik semmibe. Követelni akarom, hogy engedjék szabadon.

– De Julia, kedves... – próbálkozik Harris.

– Jogom van hozzá! Doma bácsi, te kislány korom óta ismeresz. Tudod, hogy nem tarthatsz vissza – már-már kiáltva mondja. Pisszegés a válasz, eddig a szomszédok nem vették észre, mi készül, betessékelik a lányt a szobába.

– Kezdünk szétesni – figyelmeztet Alen idegesen babrálva álla hegyén a szakállt. A tévére mutat: – A parlament előtt most emelik ágyútalpra a koporsót. Perceken belül indul a gyászmanen, mi pedig azon civakodunk, hogy ki szólaljon fel. A szónokaink felét már lekapcsolták, hadd mondja el azt a két-három kurva mondatot, ha az a heppje, hogy velünk akarja a vádlottak padját koptatni.

– Így nem lehet élni – motyogja Julia. Aztán hangosan pontosít: – Így nem érdemes élni.

Csönd támad. Mit lehet erre mondani? Ordítani lehet, hogy elég volt. Azért vannak itt, hogy megtegyék.

Harris átöleli Emma vállát, félrevonja, a fülébe súgja:

– Menj, Emma! Menekülj! Legalább te. Most azonnal. Indulj! Bocsásd meg, hogy belerángattalak!

Emma csukott szemmel csóválja mélyre hajtott fejét, aztán felkapja, arcán megtört félmosoly, búnbánó pillantással mered Harris szemébe:

– Ezek után? Megörültél? Hogyan mehetnék el? Sajnálom, egy pillanatra elfeledtem, hogy Way Simon rám bízta a feladatot. Rám, Debor Emmára, nem másra.

*

Végre elindulnak, könnyebbül meg Prády Erik a tévé előtt. Hat fekete paripa húzza az ágyútalpra helyezett koporsót. Lilával szegett fekete lepel a hátukon, a fejükön gyászbóbita inog a lépések ütemére. A menetet nyalka tiszt vezeti lóháton, a díszszázad őrnagya, huszárszabályával tiszteleg. Dobpergés, aztán a hadsereg rezesbandája belekezd a gyászindulóba. Nem könnyű szakma, gondol bele Prády, hogyan bírják majd szuflával szegény zenészek végig a hosszú úton? A nemzetiszínű zászlóval burkolt koporsót lassú díszmenetben mindkét oldalról egy-egy sor katona kíséri, fehér kesztyűs kezükben karcsú karabély, klasszikus forma, mintha múzeumi tárgy volna.

– Roxan, gyere! – szól ki Prády szexi szeretőjének. – Befejtétek Hardiék az agysorvasztó süketelést, elindulnak végre.

A vörösesbarna, steppelt bőrkanapéra ülnek egymás mellé, onnan nézik a közvetítést. Micsoda egy cirkusz, fintorog Prády, de nem szól, mert Roxan arcán mintha megilletődés futna át. A gyászolók élén az özvegy és Henrik halad, fél lépésnyire lemaradva ballag Bishop, a testtartása olyan, mintha bármely percben kész lenne elkapni a fekete fátylas kalapot viselő nőt, ha ájulásba hanyatlana. Hardi bezzeg nem csoszog, peckesen lépked a gyászinduló lassú ritmusára. Előbb-utóbb csak behúznak, reméli Prády, ha így fognak totyogni, bealkonyul, mire az út végére érnek, a hősi emlékműhöz, ahonnan kocsí viszi Dobrosra az Elnök földi maradványait. Egyelőre kullog a menet, a fekete öltönyös férfiak és gyászkalapos nők előkelő társasága vonszolódik a koporsó után.

– Majd jól belelépnek a lócitromba, ha eregetni kezdik a pácik – tréfálkozik az államtitkár. – Az összes gusztustalan

keleti önkényurat ideette a fene, még szerencse, hogy a korszorús tisztelgés után ők nem vesznek részt a masírozásban.

– Azt mondtad, tőlük jön a nagy pénz – veti a szemére Roxan.

– Ja, tőlük jön a baksis az üzleti szerződésekért, csak sajnos nem hozzám – bólogat Prády.

– Na de Erik! – csattan fel Roxan rosszállást mímelve. – Mi az, amid nincs még? Bugatti Chiron sportkocsi? Magánhelikopter?

– Rád van szükségem, édes – bújja igézőn Prády. Jobbra Roxan ruhája alá hatol, hamar túljut a combfix harisnyán, kisujja már a hajlatban matat, simogatva tágítaná a rést a nő összeszorított combjai között.

– Most inkább ne, várj kicsit, mégiscsak temetés, Erik, légy szíves! – Roxan finoman megragadja a főnöke csuklóját. – Nincs zárva az ajtó, bejöhetnek – teszi hozzá.

Ráér, tényleg, hosszú még a nap, gondolja Prády, elveszi a kezét Roxan combjáról.

Be kéne fejezni ezt a sehová sem vezető viszonyt – áltatja magát Roxan ezredszerre is –, nem érdemeli meg az odaadásomat, de a fenébe is, senki nem ér fel vele az ágyban... Engem is elvehetett volna, ha Dana meg nem előz. Talán még lehet... – reménykedik a tévét unottan bámuló Erikre pillantva, aztán szidja magát, mint már annyiszor: – Ugyan, elpazarlod a legsebbe éveidet, nőj már fel végre!

Irdatlan a tömeg. Nem csak a ravatal körül, az út mentén is tömött sorokban tízezrek várják, hogy eléjük érjen a menet. A főváros jó részén leállt a forgalom, senki nem kifogásolja. Lehet, hogy nem is túlzás a félmillió létszám? Marhaság – legyint Prády –, nehogy már én is bedőljek a saját ámtításunknak. Zseni volt az Elnök, kétség nem fér hozzá. Kirabolta és megalázta ezt a tengernyi nyomorultat, mégis imádják, még holtában is. Bishop nem lesz képes hasonlóra. Korántsem karizmatikus figura, hiába a legokosabb az utódjelöltek közül. Hardi elmebeteg, közveszélyes, kezeltetni kéne. Viczek egy

röhejes kókler, Tiba pedig csak akkor higgadna le, ha egy baszom nagy börtönné alakíthatná az országot. Leszarom mindnyájukat, a lényeg, hogy nem hagynak ki a buliból.

– Add a bugyidat legalább, szeretem tudni, hogy nincs rajtad – súgja Prády államtitkár Roxan titkárnőnek, és aprót harap a fülcimpájába.

– Ne bomolj, Erik, olyan vagy, mint egy begerjedt kamasz, aki egész nap a farkával foglalkozik. Fogd, itt van – bújik ki a falatnyi selyem alsóneműből. – Csak ne szimatold folyton. Tudom, ne is mondd, megörülsz az illatomért.

– De szimatolom – emeli orrához Prády a bugyit. – Isteni. Senkinek nincs ilyen illatos puncija a világon. Döglesztően unalmas ez a közvetítés. Létezik, hogy emberek százezrei nézik, és hallgatják könnybe lábadt szemmel a sok sületlenséget, amit ez a szűk agyú riporter összehord?

Roxan mondana valamit, de csak szorosra kapja össze a lábait, alig hallani a kilincs melletti kopogást a párnázott ajtón. Prády a bugyit gyűri a zsebébe, felpattan, mily szerencse, hogy megtartóztatta magát.

Az egyik ifjú munkatárs dugja be félszegen a fejét, bocsánatért esedezik, amiért megzavarja a kegyeleti tévézést, de fontos, elvégre az volt a rá kiosztott feladat, hogy árgus szemekkel figyelje a netet.

– Pillanatokkal ezelőtt jelent meg a felhívás, amire vártunk, vagyis nem vártunk – pontosít –, hanem tartottunk tőle. Magának volt igaza, főnök, amit az eligazításon fölvetett. Nem a temetési menet útvonalára hirdették meg a tüntetést. A Veronika park szélére, ahol az építkezés lesz. Azt hiszem, most van attól a lehető legtávolabb az Elnök koporsója.

– Ezt jól kiszámolták – fűjtat Prády. – De utálok, hogy mindig igazam lesz, ha rosszat jóslok. Tiba csapatai meg ott sompolyognak épp az ellenkező irányba, a menettel párhuzamos utcákon. Rajtunk fog röhögni a fél világ, ha ez kiderül. Hiába pofázok a nagyokos tábornokoknak.

Újabb fej bukkan fel a nyitott ajtóban, újabb ifjú munkatárs szól lihegve:

– Most jelentették a fővárosi kapitányság ügyeletéről, hogy néhány utcában egyszerre emeltek torlaszokat. Roncsautó, kiömlött sóder, beton virágágyás, mindenféle szarság az úttestre pakolva. Azt mondják, motoros rendőröket tudnak leghamarabb a parkhoz küldeni, nem sokat, akik ráadásul közlekedésiek, nincs tömegoszlató cuccuk.

Cucc? Ez valami új szakkifejezés? Prády szeret kötozködni a beosztottaival, de most békén hagyja a fickót.

– Akkor küldjék a motorosokat, ha nincs más, basszák meg, mire várnak – dühöng inkább.

– Nem várnak semmire, már intézkedtek a kapitányságon, én csak informálok... – hebegi az ifjanc megszeppenve.

Prády az íróasztalához ül, nyitja a laptopját, mindenki ott vadászik hírekre. Roxan a kanapén marad ülve, összeszorított térdekkel a tévét bámulja. Mintha mi sem történt volna, viszik az Elnök koporsóját, szól a gyászzené. Megrendült arcokat talál a kamera az utat szegélyező tömegben. Ezt látja az ország, semmi mást. A kordont véges-végig rendőrök és gárdisták vigyázzák. Roxan a főnökétől tudja, hogy nincs ennyi emberük a fővárosban. Vidékről is iderendelték minden nélkülözhető egyenruhást.

Az én Erikem százszor okosabb a főnökeinél – pillant az íróasztal felé Roxan –, megmondta előre, hogy baj lesz a tábornok elborult temetési hisztériájából. Hányszor hajtogatta, hogy nem szabad mindent egy lapra föltenni.

Újabb munkatárs érkezik, ezúttal ifjú hölgy. Csinos, de nem ellenfele Roxannak. Félve jelent, mert látja, milyen idegesen húzgálja az asztalon az egeret az államtitkár.

– A terrorelhárítók véleménye szerint kamu az ellenzéki mozgósítás a Veronikához. A vezérezredes úr utasítása szerint azt felelték a kérdésemre az ügyeleten, hogy nem lesz a parknál komoly tüntetés. Legfeljebb pár tájékozatlan eszelős kóvályog oda. Nevetséges kísérlet, hogy elvonják az erőinket,

így akarnak sikeres provokációt végrehajtani a temetési menetnél. A provokátorok már ott lapulnak a tömegben valamelyik csomópontnál. Hiába próbálják jó messzire elcsalni a csapatainkat, pórul járnak. Ezt mondták... – hebegi az asszonyka az államtitkár elborult tekintetét látva.

Prády a fejét fogja, aztán a kezei közé temeti az arcát. Szóval állig felfegyverkezve lopakodnak tovább a Gárda karhatalmistái. Nem tudja, hogy röhögjön, vagy inkább sírjon a három megszeppenve tébláboló munkatárs előtt. Hanyatt veti magát a karosszékekben:

– Majd szólok, ha kérek újabb jelentést, addig ne zavarjanak!

Roxan felkel a kanapéról, lesimítja rövid ruháját, kettesben vannak megint. A főnöke mögé áll, a vállára támaszkodva nézi, ahogy keresgél a híroldalakon. A tüntetésre szóló felhívást találja meg, rohamosan terjed a hír, hogy hol lesz az akció helyszíne. Az *Elegünk van!* csoport oldalára kattint, onnan indult az egész. Roxan már nem támaszkodik, átöleli az ő Erikje nyakát, arc az archoz simul, együtt merednek a képernyőre.

– A francba! Ez hihetetlen! – kiált fel Prády. – Hogyhogy nem vették észre? Roxan, ezt nézd, a fenébe is! Hiszen ezek kódolva jelezték előre a környéket. Basszák meg! Hogyhogy erre nem figyelt fel egyik nagyokos elemző sem? Ott van a felhívást követő kommentárok végén, egy jó órája tették fel: „A fák nem nőnek az égig, jól jegyezze meg, aki velünk akar tüntetni.” Ez nem az Elnökre vonatkozik, hanem a helyszínre. A park környékére. Hol a picsában lennének még fák a város központjához közel? Kiirtottuk az összeset. A francba! Nézd az aláírást! Garten Veronika. Ekkora pofátlanságot! És most kurvára öntudatosan csörtetnek a gárdisták az ellenkező irányba. Jesszus! Tiba ebbe belebukik, gondoskodom róla. Kizárt, hogy megússza. Mégis én leszek a miniszter.

Alen az óráját nézi, vigyorog, hamarosan indul az akció. Óraműpontossággal. „A parádét én vezénylem” – ökörködik percenként. Mindenki másként vezetné le az izgalmát, ő a nagyképű karattyolással igyekszik. Ráhagyják. Hadd tegyen úgy, mintha egyedül rajta múlna, hogy tömegtüntetés lesz az akcióból, nem holmi kerekasztal-szimpozium.

– Megbízásunk van Domától veled kapcsolatban – állít oda Emmához a továbbra is névtelenül maradt két fiú.

Emma vakarózik, kínos nagyon, de végül kiböki mégis:

– Mario és Kamill nevét már tudom, ne haragudjatok, a tiéteket sajnos... Sok volt ez a pár nap az én csekély kapacitású agyberendezésemnek. Megmondanátok újra?

– Persze, megértjük, semmi baj – mondja a pisze orrú. – Az én nevem Martin, ő pedig Tobi. A lányok kedvenc Tobija. Tudnám, mit esznek rajta.

– Kösz, legalább tudom, kikkel csinálunk forradalmat – erőltet mosolyt az arcára Emma.

– Szóval a megbízás – veszi át a szót Tobi, a túskehajú, jóvágású fickó. – Harris szerint te kerülhetsz közülünk a legnagyobb bajba.

– Nemcsak szerinte, ez úgyszólván evidencia – kotyog közbe a pisze Martin.

– Oké, szóval te vagy a legnagyobb szarban – bólint rá Tobi. – Ezért aztán a kurvára szofisztikált terv a kimentésedre a következő. Első pont: amikor elkezded nyomni a mikrofonba a szószót, mi Martinnal lerobogunk a ház kapujához, ott várunk izgatottan. Második pont: befejezed a rizsát, a tömeg ordítja, hogy éljen Debor, vesszen a zsarnokság, satöbbi, de te nem hajlongsz, mint a színházban szokás, hanem elmaszkírozod magad, tököm tudja, hogyan csinálod, aztán tépsz lefelé a lépcsőn hozzánk ezerrel. Harmadik pont: nyitjuk a kaput, és a felismerhetetlenné álcázott Debor Emmát a hónunk alá véve elvegyülünk a tömegben. Lefelé nézünk a lábunk elé, rohadtul nem szólunk senkihez, nem vagyunk azonosak önmagunkkal. Negyedik pont: Martin telefonál a haverjának, hogy a park-

ból melyik utcán lehet kijutni, és mi pont arra az utcára fogunk kilyukadni a parkon át, hogy eltűnhessünk, mint szürke számár a ködben. Ötödik pont: Debor Emma kisasszonyt baj nélkül eljuttatjuk arra az általunk kurvára nem ismert címre, amelyet Harris Domától kapott. Hatodik pont: ha ez a tervnek titulált elementáris faszság valami csoda folytán mégis működne, megkapjuk a Houdini-díjat.

– Na de Tobi! Hogy beszélsz egy hölgy előtt? – háborog Martin vigyorogva.

– Bocs, a Houdini tényleg egy kicsit erős volt. Szóval ezt találta ki maestro Harris. Bár állítólag az eredeti ötlet Illian Márk úrtól származik, áldassék a neve. Úgy saccolom, kábé kétezer karhatalmista lesz a környéken, mire végzünk. Ha nem válik be a fantasztikus tervünk a tömeg idecsődítésére, többen lesznek a zsernyákok, mint mi. Én leginkább mégis attól tartok, hogy egy közepesen flúgos tüntető majd hisztérikusan rikoltozni kezd, hogy itt a mi Deborunk, hurrá-hurrá, éljen-éljen, oszt annyi. Ne legyen igazam. Mindegy, még mindig jobb, mint bevárni a zsarukat itt a lakásban.

– Jól van, fiúk, köszönöm, hogy törődtek velem – bólogat Emma. – Próbáljuk meg!

Az óráját néző Alen nagyot sújt a levegőbe, és rikkant egyet: – Most! – Értetlenkedve néznek rá: mi van most? Elromlott az órája? Még van pár perc a megbeszélrt időpontig, amikor megjelenik a helyszín a neten. Alen magabiztos: pillanatokon belül százak jelennek meg. Igyekszik bűnbánó képet vágni, úgy közli, hogy a belső körhöz tartozók a közelben lébecolnak, java részük a parkban, SMS-ben megkapták a startjelet.

– Megörültél? – támad rá Doma és Mira. – Alen, a fenébe is, miért nem szóltál?

– Nyuszik vagytok, lefűjtátok volna az egészet – támad vissza Alen mentegetőzés helyett. – Kezeskedem értük. Évek óta várnak erre az alkalomra. Muszáj, hogy legyen itt egy induló csapat a meghirdetett idő előtt is, amelyikhez csatlakozni lehet. Doni és Armí tudnak róla, egyetértettek a tervvel. Beáll

a teherkocsi is mindjárt a megbeszélrt helyre. – Tágítja a rést a redőny lécei között, hogy kilessen a térre. Már kiált is:

– Odaüss! Nézzétek! Már aki idefér leselkedni. A többieknek közvetítem. Máris jönnek. Nem egyszerűen jönnek, futva érkeznek. Hihetetlen, de rohannak. Az öregebbek is derekasán szaporázzák. A parkból jönnek a legtöbben. Mindenfelől. Mire a rendőrök ideérnek, megszálljuk a placcot.

Emma megborzzong a redőny résénél támadt tülekedésen: Uramisten, milyen gyermeteg ez az egész. Rohangálás adott jelre, hogy ki a fürgébb. Ipiapacs, te vagy a hunyó! Miénk a vár, tiéd a lekvár! Felnőtt, ivarérett, diplomás, hellyel-közzel okos emberek ilyen bárgyúságokkal foglalkoznak.

Alen tovább közvetít azoknak, akik nem férnek a redőnyhöz kukucskálni:

– Beállt a platós kocsi jó száz méterre balra, pont ahová megbeszélrtük, most teszik ki a táblát a jelszavakkal. A hangfal is megvan, mikrofon dettó, amit akarsz, ott gyülekeznek az érkezők. Ha ezt nem kajálják meg a zsaruk, akkor semmit. Tegyük áram alá az összes cuccot, a kamerákat is készítsük elő. Hamarosán meglesz a minimális induló létszám. Mostantól kell a húsz perc, ha jól számolt a matekos zsenink, hogy ideérjen a tüntetők zöme, és indíthassuk a műsort.

Mario áll a szoba közepén, a pápaszemét igazgatva rejtélyesen mosolyog, amikor Emma megkérdezi: tényleg komolyan képzelik, hogy húsz perc alatt megtelhet a tér? Kis tétovázás után úgy dönt, elárulja Emmának a nagy titkot. Nemcsak a honlapon megjelent titokzatos utalásról számol be. Rejtjelezve már jóval korábban kiküldtek sok-sok üzenetet, GPS koordináták vezetnek a helyszín felé. A további mozgósítás riadóláncszerű, telefonokat használnak hozzá. Ennyi Veronika még sosem randizott egyszerre. Kockázatos, de ez volt a legjobb ötletük.

Emma nézi Alen átszellemült arcát, úgy viselkedik, mint egy tábornok, aki a harcállásponttól csatát irányít. Leselkedik, közben lelkesen beszél, egyre hangosabban, alig akar hin-

ni a szemének: hát tényleg sikerül? Amióta megjelent a neten a helyszín, folyamatosan érkeznek a tüntetők, a terv működik. Telefon jelez, Mario szól bele, idegesen igazgatja közben a szemüvegét, hitetlenkedik.

– Elképesztő mázlink van – mondja a rá meredő társaknak. – Most jött az üzenet, hogy a fegyveres gárdisták vonulnak tovább a menettel. Nem torpantak meg egy pillanatra sem. Mintha nem vennék komolyan a felhívásunkat. Én kételkedtem a legjobban: nem lehetnek ennyire sötétek. Úgy látszik, lehetnek. Ezek szerint tényleg figyelik Armand és Doni adatforgalmát, az ő kamuzásuknak ülnek fel. Még csak nem is hezitálnak, hogy tán ide kéne kukkantaniuk.

– Tévedsz, jönnek – komorul el a leselkedő Alen. – Motoros rendőrök. Halljátok ti is a brummogást. Nincsenek sokan. Talán ha tízen. Ezek nem karhatalmisták. Fehér bukósisak, fehér vállszíj, mint akik az autópályán felügyelik a forgalmat. A teherkocsit igyekeznek blokkolni. A mieink körülállják, úgy védik. Csak nehogy közéjük hajtsanak. Úgy tűnik, nincs kompetens parancsnok velük. Felsorakoznak, és csak bőgetik a motorokat.

– Lassan föl kéne húzni a redőnyöket, hogy ide gyülekezzenek – véli Mira, a másik kukucskáló.

– Eszetekbe ne jusson! – rémül meg Alen. – Majd szólok, ha elég nagy a tömeg, hogy megvédjen minket.

Fütyülés hallatszik kintről és kiabálás. Már mindenki leskelődik, a másik két szoba ablakán is rést lazítottak a redőnyökön. Emma is látja, ahogy újabb rendőrök érkeznek, ők már futólépésben. Egy tiszt megafonnal próbálja oszlásra bírni a teherkocsi platójánál gyorsan duzzadó tömeget. Alpári szidalmakat kap válaszul. Ezren talán, ha vannak, de iszonyú zajt csapnak, forr bennünk az indulat. A rendőrök távolabb húzódnak, a parancsnok igyekszik alakzatba rendezni őket.

Emma befejezi a kukucskálást, leül inkább az asztalhoz. Előveszi tervezett beszéde szövegét, beleolvas. Nem lesz jó. A teret betöltő hatalmas tömegnek készült, nem az ablak alatt

kóválygó kevesekhez. Alen szerint másodlagos, mennyien lesznek, a netes élő közvetítésen a szónokok látszanak majd, az a fontos, hogy a rendszer ellen lázító hang terjedjen minél szélesebb körben. Az idecsődített sokaság csupán kulissza lenne? Képtelenség így felfogni. Egyébként is: mire megy ki ez az egész? Ma fog meginogni a rendszer? Ki fog itt kormányozni, ha netán megdőlné? A pártok vezetői, akik ahhoz is gyávák, hogy megsértsék a rendkívüli állapot szabályait? Akik olyan gerinctelenek, hogy képesek koszorút tenni az Elnök koporsójához? Talán Alen álljon az élre? Tüntetést szervezni kicsit más, mint országot kormányozni. Vagy inkább Doma az ő igazán megható, ám a valóságtól kissé elrugaszkodott eszméivel? Legyen nő, mondjuk a kedves Mira? Netán a tizenöt perces népszerűsége hitelesített Debor Emma? Röhej.

Harris ül mellé, vele osztja meg Emma a kételyeit megint. Doma bólogat: javíthatatlanul amatőr a társulat, de a politika túl fontos dolog ahhoz, hogy politikusokra lenne szabad bízni.

– Ma kegyed a vezérünk, Debor kisasszony, hogy holnap ki lesz, a fene jobban tudja. Lesz jelentkező bőven, azon kár rágódni.

– Éppen emiatt aggódom – feleli Emma a vezérkedő Alen-re pillantva.

Harris felnevet:

– Nem ismerem túl jól a fiút. Látom, hogy imád szerepelni, nyüzsögni, de folyton azt szajkózza, hogy egyetlen vágya újra tévéműsorokat csinálni. Bár a fene tudja. A hatalom közelsége sokakat megrészeget. Sajnos nagyon messze van az a hatalom. Alen szeleburdinak látszik, felelőtlennek, de csak a lelkesedése miatt. El se hinnéd, milyen okos. Plusz bátor és önzetlen. Mira szerint csélcsep, de ettől fájjon az asszony feje. A pénz is ő gyűjtötte a mai akcióhoz. A fiúkat is ő találta. Ha Alen, Doni és Armand nincs, senki nem szervezi meg a mai tüntetést. Otthon pufognának az emberek, magukban szidnák a rendszert, legfeljebb titokban adnának hálát Way Simonnak. Nem volna kihez szólnunk.

– De hiszen alig vannak odakint – sopánkodik Emma. – Mit számítunk ennyien a nemzeti dumával megszedített száz- ezrekkel szemben.

Alighogy kimondja, Alen nagyot rikkant: – Húzd!

Egyszerre szalad fel a három szobában a redőny, tárulnak az ablakok, betódul a tavaszi fény és a tömeg zúgása lent- ről. Két fiú máris az erkélyen tüsténkedik, a korlátra akaszt- va lengedez az élénk szélben a molinó. „Szabadságot! Le a zsarnoksággal!” – virítanak róla a vörössel festett jelszavak. Alen áll az erkély közepén a kezében mikrofonnal, integet és torkaszakadtából ordít: – Ide, ide! Gyertek gyorsan! Ide mindenki!

Emma elvakul a hirtelen szemébe vágó fénytől, megdöb- benti a kintről felharsanó diadalittas hang. Mintha zsúfolt stadionban lennének, és gólt lőtt volna a hazai csapat. Uram- atyám, tele a tér, és egyre özönlenek minden irányból. Varázs- ló ez az Alen? Hogyan csinálta?

– Nyolcezer. Lehet, hogy hat csupán... Öt? Az is elég... – találgat Mira átkarolva a döbbenettől elnémult Emma dere- kát. – Még jönnek folyamatosan, de nem várhatunk tovább, muszáj elkezdni, mielőtt a karhatalom akcióba fog.

Áll Derda Alen emelt fejjel, a friss szélben lengő szakál- lal a balkonon a tömeg fölé magasodva, mindenre elszántan, mint Lev Davidovics hajdan Pityerben. Elemében van, har- sog a hangja, ahogy bemutatkozik az *Elegünk van!* csoport szóvivőjeként, ha valaki nem ismerné, köszönti a rendszer bátor ellenfeleit, akik a tüntetési tilalomra fittyet hányva a zsarnok elföldelésének napján eljöttek tiltakozni, síkra száll- ni az önkényuralom felszámolásáért. A hangja zeng, messze száll, a tömeg a ház kapujától a megcsonkított park széléig ér, már a fák között is állnak, mintha a nép onnan türemkedett volna elő. Tömörülve töltsék be a teret a ház körül, kéri Alen, ha megjönnek a fegyveresek, ne tudjanak közéjük hatolni. „Demokráciát, demokráciát...!” – skandalja a sokadalom, dörgése elnyomja Alen hangját.

Emma megdöbbenve áll a szobát is betöltő hangzavar- ban. Alen válla mellett néz ki az amőbaként változó formá- jú tömegre, mintha burjánozna, egyre duzzadna. Rémülten húzódik vissza a szoba közepébe: még hogy ő kiálljon oda szónokolni? Ijesztőbb, mint amilyennek álmodta. Alennek bezzeg nincsenek gondjai a szerepléssel, a tévében valaha ötvenszer ennyien is figyelték a műsorát. Percek alatt hatal- mas hangulatot csinál. Nincs nehéz dolga, az alatt nyüzsgők évek óta várták, hogy kiadják a haragjukat, hát most kiad- ják. Füttyülnek, pfujolnak az Elnök neve hallatán, törődnek is ők holmi kegyelettel. Alen magasra emelt kézzel kér csendet. Hahn Katrinról beszél és Illian Márkról, akik nem jutnak ma szóhoz, mert a gyűlölt Gárda fogságba vetette őket megannyi társukkal együtt, akiknek nincs más bűnük, mint hogy tor- kig vannak az elnyomással, nem kívánják tovább túrni. – Ne hagyjuk, hogy börtönben tartsák, és koncepcióos perbe fogják őket! – kiáltja Alen. „Nem hagyjuk, nem hagyjuk...!” – harsan a tömeg ütemes válasza.

Alen háttal áll Emmának, ő mégis szinte látni véli égő tekintetét, ahogy belelovalja magát az egyre keményebben csattanó mondatokba. Üdvívalgás fogadja a bejelentést, hogy Harris Dominik az első szónok, s rövidesen Debor Emma is szól a néphez.

Ragyog Alen arca, ahogy befordul a szobába. A haja csata- kos, az ingén átüt a verejték, mintha keményen edzett volna. Veregetik a vállát: fasza csávó, jó voltál. Nem mondott sem- mit, amit az alatt állók maguk is ne tudtak volna elkiabálni, mégis hatalmas a sikere. Hát persze, erre van szükség, semmi másra, az összetartozás élményére és egymás bátorítására. Most, hogy végre nincs az Elnök, mintha érvényét vesztet- ték volna mind a törvényei is. Jönnek hamarosan a sisakos, pajzsos, fegyveres legények, hogy ráébresszenek a tévedésre.

Helikopter zúgó hangja tölti be a teret. Elhúz a park fölött, aztán visszafordul, jól látszik a Gárda jele az oldalán, amint lebeg a park fölött, hogy utasai szemügyre vehessék a töme-

get. Öklök ezrei emelkednek, a tüntetők dühödten rázzák a helikopter felé, igyekeznek túlordítani a zaját, diadalittasan veszik tudomásul, hogy tovaszáll.

Harris Doma áll az erkélyen magányosan. Ő nem feszít daliásan, mint Alen, szinte belegörnyed, ahogy letekint az alatt zsúfolódókra. Nem mérlegelték, milyen hatást kelt innen felülről hirdetni az ígét, gondolja Emma. Vajon múlik azon az öt méteren, hogy egyenrangúnak tekinthető-e a viszony a szónok és hallgatói között? Erkélyről a pápa szól a hívekhez.

Tudálékosan kezdi Doma, csóválja is a fejét Emma: ebben a nyavalyás pár percben sem képes megtagadni tudós önmagát. Túl halkán beszél, érkeznek is letről az ingerült „nem halljuk” kiáltások. Lehet ordítva beszélni a nyomorúságról? Csakis úgy szabad. Hogy végre meghallja, akinek van füle hozzá. Van fülük hozzá? Harris harsogja végre, hogy a névtelenek nevében szól, a megalázott és megnyomorított milliók nevében, vagy ha nem is a nevükben, mert honnan venné a bátorságot, hogy felhatalmazva érezze rá magát, de legalább azok érdekében, akiknek arra sincs módjuk, hogy a szájukat kinyissák. Akik most sincsenek jelen, mert már mindent elveszítettek, ami emberi méltóságukhoz tartozott, a tiltakozás, az ellenállás képességét is, panaszszavuk is belefullad a nyomor mocsarába.

Emmának le kell ülnie. Ahogy közelegnek az ő percei, egyre nő benne a reszketés. Hideg rázza és izzad egyszerre. Írni sosem félt. Pedig azt többen olvassák, győzködi magát, hiába, torkáig nyomul a szorongató érzés. Hallja Harrist beszélni, kifelé bömbölnek a hangszórók a két szomszédos szoba nyitott ablakain át a térre. Doma konferenciákon kikovácsolt nyomdakész mondatai arról szólnak, hogy uraink, a közvagyon orcátlan rablói nem a feneketlen nyomort szüntetik meg, csak a hangot és a képet tiltották be róla, Patyomkin-faluvá változtatták az országot.

Én sem jártam a dobrosi alvégen, amikor a folyón áthajtottam – jut Emma eszébe a hétfő reggel –, a hídról látszottak a

nyomornegyed egymásra hányt viskói, de elkaptam a tekintetemet, ne is kelljen gondolnom rájuk.

Ki nem mondaná, de valójában önmagáról is szól a jó Doma panasza, a hiábavaló küzdelmeiről, hogy figyelmet keltsen semmibe vett filmriportjaival, „nemzetidegen” folyóiratokban közölt esszéivel. Mintha könyörögne az alatt morajló tömegnek: legalább ti ne hunyjátok be a szemeiteket, hiszen könnyen ugyanez a siralmas sors vár rátok is, ha nem változik meg a rendszer. Nem pusztán ruha és takaró kell, meg egy tányér meleg leves, amire jótékonyágként futja tőlünk, ha belebotlunk egy-egy nyomorultba, az a mai túlélésre talán elég lesz, de azt volna jó elérni végre, hogy elgondolható legyen a holnap is – az emberhez méltó élet. Megtapsolják Domát melegen.

Szolidárisak vagyunk – gondolja Emma –, amíg nem kell tennünk is végre valamit. Én sem teszek. Vajon Harris megtudná cselekedni, amit követel, ha hatalma lenne? Mire átküzdene magát hatalomvágyó riválisain, még mindig ezek a gondok foglalkoztatnák?

Még nem fejezheti be Harris, pedig rég letelt az öt perce.

– Az elrablott, érdemtelenül szerzett és eszetlen luxusra herdált pénz töredéke elég lenne a legsúlyosabb bajok orvoslására – kiáltja hát végül. – Az első lépés a nyomorban tengődők felemeléséhez az önkényuralom és a szervezett rablás megszüntetése, a valódi bűnösök megbüntetése. Ne hagyjuk, hogy az Elnök után a bűntársai települjenek a nyakunkra!

Üdvözlő kíséri Harris búcsúszavait. „Börtönbe velük, börtönbe velük...!” – ordítja most a tömeg.

Harris még megöleli az erkélyajtóban az őt a mikrofonnál váltó Mirát, az arcán az elégedetlenség fintora.

– Túlonyolítottam, igaz? – állapítja meg, noha kérdés-ként hangzik.

– Dehogy – tiltakozik Emma. – A beszéd tökéletes volt. Tisztességes, érthető, tömör. Csak éppen az odakint kiabálók nem a szegénység, hanem az Elnök ellen jöttek tüntetni.

Holtában is. A tizenöt eltékozolt évüket követelnék vissza. És nem akarnak az életükből többet feláldozni.

Alen lép hozzájuk, átkarolja Emma vállát, úgy figyelmezteti:

– Készülj, Mira után té jössz! Nem várhatunk vele tovább, a helikopterről felmérték a helyzetet, alighanem elindultak a csapatok felénk. Valami készül hátul, jóval a tömeg mögött, ezek a rendőrség karhatalmistái, ha jól láttam, még mindig nem a gárdisták, de jönnek azok is, nem lehet kétségünk.

Emma pánikba esik: máris itt az idő? Kapkodva veszi a levegőt, remegni kezd a keze, amivel Doma fenyegette. Egymagam a tömeggel szemközt képtelen leszek kinyögni egy árva szót – sóhajtja hangtalan. – Oké, muszáj, be vagyok ígérve, semmi vész, felolvasni még tudok. Mégiscsak kisebb papírra kellett volna írni azt a nyamvadt beszédet. A feltámadt szélben hogyan fogok kinézni a két lengedező A/4-es papírral? Az egyik kezemben a mikrofon, mint valami roksztárnak, lehet így lapot váltani?

Alig jut el valami hozzá Mira szónoklatából. A mindenkori kisebbség jogait emlegeti, a mindenféle kisebbségét, s hogy a csalárd választói többséggel dölyfölő diktatúra mily messze áll a demokráciától, akármilyen mázzal vonják is be. Emmának eszébe jut: hányszor szajkózták már ugyanezt hasztalan. Sorolja Mira a tömegre mutatva: ti vagytok a nép, s hányféle kisebbséggé vagytok elnyomva, megalázva, a nemzetből kitesztva.

Hamarabb fejezi be, mint tervezte. Odakünn még tart a tömeg rivalgása, amikor a szobába lépve izgatottan közli: pajzsos rendőrök érkeztek, jó kétszáz méternyire balra, kelet felé sorakoznak fel éppen, talán nagyobb is a távolság, de fentről jól látszanak, jobbról és a park felől viszont még mindig áramlanak az emberek, többen vannak talán tízezernél is.

Emma nem is tudja, Mira lelkes túlzásaira figyeljen, vagy inkább Alenre, aki az erkélyen éppen megadja a módját, hogy felvezesse a tüntetés várva várt fő szónokát:

– Fogadjátok szeretettel Debor Emmát! – kiáltja.

Kilép Emma az erkélyre, jobbában a mikrofon, nem emlékszik, hogyan is került a kezébe, kis híján elbotlik az erkély küszöbén, baljában a két papírlap, széttekint, hogy lássa, hová is jutott. Szemből vakít az április végi verőfény, a park maradék, harsányan zöldellő fái közül türemkedik elő a hatalmas szörnyetegként felbődülő tömeg, szinte belezördülnek az alakok. Elvakulva alig látja a sokaság végét, de balra, amerre kevesebben állnak, mintha valóban fenyegetőn gyülekeznek egyenruhás alakok. Nem csitul a zaj, a saját nevét véli kihallani a kaotikus hangkavalkádból. Valamit tenni kell, nem állhat örökké szótlanul. Ha roksztár lenne Debor Emma, a mikrofonos kezét lendítené a magasba üdvözlés gyanánt, de újságíró a lelke, hát a papírjaival hadonászik. Kiragadja a kezéből a szél a két lapot, hiába kapkod utánuk. Nevető arcok néznek az ég felé, a lapok vidáman libegnek, szökkennek ide-oda a csapongó fuwallattal, föl a magasba, aztán cikázva röppennek egymástól egyre távolabb, mintha azt játszanák, melyikük tud messzebbre vitorlázni.

– Elfújta a szél a beszédemet – szólal meg végre. Nevetés letről a válasz, gúnyos hahotának hangzik Emma fülében. Most azt hiszik, hogy direkt csináltam, sopánkodik magában, hamar rájönnek, hogy nem így van, ha egy bűdös szót sem bírok kinyögni.

Maga sem érti, mi ütött belé, az ellebegő papírlapok felé mutat, énekkaros múltja minden rutinját összeszedve dalra fakad, csak a refrént énekei Dylan dalából: *the answer, my friend, is blowin' in the wind...*

Tapsolnak. Mindenki ismeri a dalt, nem kell magyarázni.

– Jó napot, Debor Emma vagyok, újságíró – nyögi ki zavarában. Alig bír talpon maradni, rogyadozik a lába.

– Szia Emma! – üvölt rá választ egy sztentori hang.

Valaki az erkély alatt skandálni kezdi a nevét, a tömeg fölkapja, néhány másodperc elég hogy zengjen-zúgjon a tér az ordítástól: „Debor Emma, Debor Emma...”

Tömeghisztéria. Hogyan történhetett ez meg velem, éppen velem, fölfoghatatlan, áll döbbenet. Múlóban a reszketése. Az immár üres kezével esdeklőn kér csendet.

– Szervusztok, ha már tegeződünk – kezd újra hozzá. – Jó kis beszédet írtam, sok munka volt benne, de nem baj, hogy elszállt. Nem azért vagyok itt, hogy ünnepeljete. Nem én vagyok az érdekes. Sőt totál érdektelen vagyok. Követként ismerhettetek meg, ide is követként jöttem. Tudjátok, a gaz merénylő követként. Way Simon nélkül azt sem tudnátok, hogy létezem. Nem ünneplünk egy gyilkost. Igaz? Persze hogy igaz. Én sem ünnepelni akarom.

Arcokat lát végre Emma széttékintve. Lelkes, kipirult arcokat, fölemelt fejeket, ahogy néznek rá a magasba. Emberarcokat külön-külön a formátlan tömegben. Dühöt és reményt lát az arcokon, derűt és elragadtatást, amiért végre nincsenek magukban. Az arctalan tömegnek szónokolni lehet, az arcukat feltáró embereknek viszont könnyű csak úgy elbeszélni, ami kikíváncozik belőlünk. Őszintén, közvetlenül, barátságosan. Ahhoz nem kell papír. Nem kellene jól megcsócsált gondolatok, kicsinosított mondatok.

– Tudjátok, sokat gondolkodtam az utóbbi napokban – mondja Debor Emma –, muszáj volt, hogy meg tudjam írni Way Simonról a cikket. Sokat töprengtem azon is, mi a leginkább elviselhetetlen a rendszerben, amelybe belekényszerítettek minket. Aki nyomorog, annak a nincstelenség a legszörnyűbb, igaza van Harris Dominiknek. Nekem viszont nem kellett még soha éhezni. Gondolom, ti is így vagytok ezzel. Tető is mindig volt a fejem felett, bár az utóbbi napokban ezt csak a szerencsémnek köszönhettem. Szerelmem is van, igaz, hogy épp a Gárda foglya. Miattam ül, ő nem követett el semmit. Én sem követtem el bűnt, tettem a dolgomat, mégis vádolnak. Nem ez a legszörnyűbb. Arra jöttem rá, hogy a legborzasztóbb, amit ellenünk az Elnök és bandája elkövetett, az a gyűlölködés. Létrehozta, és folyvást erősítette a gyűlölet örvényét, amely egyre mélyebbre ragadott mindnyájunkat.

Sok mindent helyre lehet hozni, de azt a pusztítást, amit a lelkekben végzett, talán sohasem. Nincs a gyűlöletnél erősebb érzélem, bármi gonoszságra rá tudja venni az embert.

Csönd van, veszi észre Emma. Ijesztő csönd az iménti lelkesült zajongáshoz képest. Elszorul a torka: nem ezt a tépelődést várják tőle. Egyedül áll az erkélyen a tömeg fölött. Segítség kellene. Ott van mögötte Doma, Mira, Alen, az ifjú Mario, Kamill és Julianna, de hogyan is húzhatnák ki a pácból? Nemcsak a papírlapok szálltak el a szélllel, az is kiröppent a fejéből, amit rájuk írt. Muszáj folytatnia, ha már belefogott.

– Gyűlölnék minket, akik pár kilométerre innen éppen temetik a zsarnokot. Nem állítom, hogy mindannyian, de sokan közülük. Más az, ha csupán tud róla az ember, és más, ha a saját bőrén érzi. Megfogadtam, hogy elkerülöm a rólam szóló, engem gyalázó cikkeket és főleg a kommentárokat, de képtelen voltam megállni, hogy beleolvassak. Idézek egyet közülük, közel sem a legdurvábbat. „Miért nem tudják megtalálni a gárdistáink a rohadt kis kurva Debert, kutyákkal kéne szétszaggatni, hogy elvegyék a hazaárulók kedvét az Elnök emlékének mocskolásától.” Látjátok, ezt megjegyeztem szóról szóra, nem úgy, mint a beszédem szövegét. Egy idős, magát mélyen vallásosnak nevező úriasszony írta kommentárként egy ellenem uszító cikket támogatva. Kép is van a hölgyről: helyes ősz néni, mosolygós, az unokái biztos imádják a nagyit, aki saját szavai szerint szívesen elnyiszná a torkomat. Nem cáfolni próbálja, amit írtam, hanem bosszút állna érte. Mert az Elnök felfogása szerint rátámadtam a nemzetére, a hitére, fene se tudja, mijére támadtam még. Az Elnök bezzeg mindig tudta, meg is mondta minden alkalommal, hogy ki éppen a gyűlölendő ellenség, és mi a vád ellene. Alkalmas lettem a gyűlölet tárgyának szerepére a halott Way Simon cinkosaként, mintha én húztam volna meg a ravaszt. Ez az Elnök igazán borzalmas öröksége, amit ránk hagyott, ez a feneketlen gyűlölet. Hazudhatnám, hogy én nem gyűöltem a nagy vezért azért, amit tett velünk. Mindnyájunkkal. Azokkal is,

akik most éltetik. De nem hazudok. Way Simon élete és halála megtanított rá, hogy ne hazudjak. Akkor se, ha van mitől félnem, mert bosszút állnak.

Nem lesz ez így jó – kap észbe Emma –, már megint magamról fecsegek, ki a csudát érdekel egy középserű zsurnaliszta. Hogy lehet ebből kikeveredni?

– Egy száználmas firkász vagyok, azt mondták rám az uraink. Egy jelentéktelen kis újságíró, aki pofátlanul pattog, szabadidejében hazát árul, de majd ellátjuk a baját. Rátok is azt mondják, hogy senkik vagytok. Hazaárulók. Idegen hatalmak bérencei. Way Simonra is ezt mondják, aki megölte a zsarnokot. Olvastátok a felhívását. Azért tette, amit tett, hogy elindítsa a senkik lázadását. Azokét, akiknek elégük volt abból, hogy senkik legyenek. Way Simon magára vette a bűnt, hogy legalább a halálának legyen értelme. Mi adhatunk értelmet neki, ha fellázadunk. Vállalta a bűnt, hogy esélyt adjon a bűnök teremtő rendszer felszámolására. Nem tudom, mi származhat egy bűnben fogant lázadásból. Talán semmi jó, csak újabb bűnök. Talán egy jobb világ. Most rajtunk a sor, mindannyiunkon, nekünk kell eldönteni, hogy mit vállalunk. Kiabálunk egy kicsit, aztán hazamegyünk kussolni tovább, vagy ez a mai alkalom bátorítást ad arra, hogy ne tőrjünk tovább. Bennem is van gyűlölet. De mennyire, hogy van. Vajon legyőzi ez a gyűlölet a félelmemet, amikor arra gondolok, hogy fegyvert szegezve jönnek szembe a gárdisták, hogy csírájában elfojtsák a lázadást? Eddig a félelem győzött bennem, nem tagadom. Pedig gyűlöltem mindazt, amit az Elnök képviselt. Az aljas hazugságok szövevényét és a szemérmetlen rablást. Az alávetettség és a szolgálalkúság rendszerét. Azt a „grandiózus” művet, a nemzetmentőnek hazudott zsarnoki rendszert, amit a főlének terpeszkedni próbáló utódok most a vezérüket temetve ajnároznak, és hűséget fogadnak az eszméinek. Még hogy eszmék? Uramisten! Vannak egy maffiavezérnek eszméi? Nem tőrhetjük, hogy mások folytassák, amit az a gaz zsarnok művelt velünk!

Újra zúg a tömeg, elnyomja Emma hangját a skandálás: „Nem tőrjük, nem tőrjük...!”

Eltűnnek szeme elől megint a rá fölfelé néző, fénylő arcok, mintha a düh fátylat eresztene a sokaságra, egynemű masszává változtatva megint.

– Kérdezhetitek, amit én is kérdezek magamtól: ki vagyok én, honnan veszem a bátorságot, hogy szembeszegüljek a választók többségének akaratával? Way Simon sokáig híve volt az Elnöknek. Az őt személyében ért csapás ébresztette rá, mekkora a baj a hazánkkal. Mindnyájunknak személyes tragédia kell a lázadáshoz? Egyenként megtörük a gerincünket, lapító szolgává tesznek, vagy magányos hőzöngővé silányítanak. Eltipornak, ha kinyitjuk a szánkat. Bűnös volt Way Simon, igaz. Kis pontként részt vett abban a piszkos csalássorozatban, amiről elhitették vele, miként velünk is, hogy az maga a politika. Hogy így ment mindig, és így is fog menni az idők végezetéig. Kényelmes beletörődve magunkban sipákolni. Tudom, évekig én is ezt tettem. Azzal mentegettem a megalkuvásaimat, hogy meg kell élni valahogy. Olyan akarok lenni megint, mint amikor még tudtam, és tettem a dolgomat. Újságíró lettem újra, és nem hagyom többé eltéríteni magamat. És ti kik vagytok? Azok vagytok, akiket már kirúgtak, mert nem paríroztatok az uraitok kénye-kedve szerint. Vagy akik rettegnek, hogy ha ellenkeztek, ha megtagadjátok az engedelmességet, hamarjában nincstelen adósrabszolgák lesztek, mert nem jut a hiteltörlesztésre, kikapcsolják a villanyotok, örültök, ha a gyerekek jut még kenyér, ha lesz tető a fejetek fölött. Ti vagytok, akiknek az adóját baromságokra tékozzolják, hogy az Elnök és hűbéresei minél nagyobb részét rabolhassák el. Ti vagytok, akik a pofátokat befogva éhbérért robotoltok akár betegen is, mert a településen, ahol élnetek adatott, a helyi kiskirály szabja meg a családjaitok sorsát. Akik saját földjüket művelték valaha, de most nálatok is nyomorultabb rabszolgákkal műveltetik az Elnök rendszerének új földesurai. Ti vagytok, akik pénz híján nem tudjátok kimenekíteni a kölykeiteket a lepusztított, avított, bér-

rabszolgákat nevelő oktatási rendszerből. De azok is ti vagytok, akik legjobb meggyőződésetek szerint az igazat tanítanák, de parancsra hazugsággal tömíték a gyerekeink fejét, mert muszáj követnetek az elmebajos tanterveket. Ti vagytok, akik szívesen emlékeznétek hazánk valódi múltjára, hogy tanuljunk belőle, de uraink az igaz históriát eltagadva ócska mítoszokat böfögnek fel helyette, és hazátlan kuttyákként ócsárolva kérik rajtatok számon, ha mást merészeltek állítani. Ti vagytok, akik eskütök szerint minden beteget egyformán gyógyítanátok, de csak azoknak jut a gondoskodásotokból, akik meg tudják fizetni. Ti vagytok azok is, akiket korán sírba lök az amúgy gyógyítható betegség. Ti vagytok, akiknek bátran, arcezdülés nélkül a képébe lehet okádni a legmocskosabb hazugságot is, mert addig szajkózzák, amíg bele nem fásultok a cáfolatba és az agymosott szerencsétlenek győzködésébe, hogy térjenek már észhez. Ti vagytok, akiknek a fiai, lányai elmenekültek, mert még fiatalok és bátrak, és úgy érezték, itt a bűdös életben nem változik semmi. Ti vagytok, akik minden apró vétségért megbűnhődtek, egy késve befizetett adóért kizsigerelnek, a munkátonkon zsírosodó, milliárdokat elrabló maffiózók meg röhögnek a markukba, mert őket sosem találja meg az ügyész.

Ahogy emeli a hangját, egyre erősödik a tömeg zúgása. Újra ordítanak. „Börtönbe velük, börtönbe velük...!” – szól a kórus. Jesszus, miket hordok én itt össze kínomban, néz körül rémülten Emma, egy magára adó újságíró tartózkodik a bombasztikus retorikától, de most muszáj... Balra, kelet felé még mindig mozdulatlan áll a rendőrsorfal, de mögülük újabb csapatszállítók érkeznek. Nyugatnak, amerre a tömeg nagyobb része áll, még szabadnak látszik az út.

– Lejár lassan az időm, vagy már le is járt, fölösleges a sok beszéd – csöndesedik el újra Emma. – Olvastátok Way Simon levelét, hogy miért ölte meg az Elnököt, nem ismétlem meg. Újra csak azt mondom, Way Simon a gyilkosság előtt sem volt büntelen. Részt vett simlis ügyekben, mint közülünk is sokan, mert elfogadtuk, hogy így működik a rendszer. Way

Simon meglakolt. Hat évet ült, de nem a vétké miatt, hanem mert ráébredt, miben él, és ki akart lépni a hazugságok meg a rablás mocskos világából. Lépünk ki belőle együtt. Kevés az időnk a beszédhez, ránk küldik a Gárda fegyvereseit hamarosan. Eddig féltem, bevallom. Titeket látva már nem félek. Rettegjenek ők! Van miért. Olvastátok a bűnlistát az Elnök és emberei tetteiről. Felelni fognak érte. Hány Way Simon él ebben a hazában, akinek oka volna a bosszúra? Nem tették, nem tettük, mert az erőszak nem megoldás, ezt halljuk évek óta. És mi az eredménye? Egyre ocsmányabb diktatúrához szoktatnak hozzá napról napra. Ami tíz éve képtelenségnek hatott, ma már fel sem tűnik. Hát tűnjön végre fel! Az Elnökkel én Way tette előtt is torkig voltam. Most végre magamból lett elegendem. A gyávaságomból. A sunyításból. A megalkuvásból, hogy beletörődtem, nem írhatom azt és úgy, amit és ahogyan igaznak tudok. Nektek nincs elegetek?

A tömeg felbődül, hullámszik, öklök emelkednek a magasba. „Elegünk van, elegünk van...!” hangzik az üvöltés.

– Mi hát a megoldás? – kérdi Emma. – A lapítás tovább? A remény, hogy majd valaki valamit csinál helyettünk? Mi vagyunk a megoldás, ha nem tűrjük tovább a zsarnokságot. A félelemben és szolgaságban tartott emberek nem fognak felázadni soha, ha nem látják, hogy van miért bátornak lenniük. Azzal fenyegetnek, hogy lecsuknak, elítélnék. Engem biztosan, de nem számít. Mindannyiunkkal nem tehetik. Üzenjük együtt, hogy nem félünk! És tovább nem tűrjük!

Emma újra megretten. Most a saját hatalmától. Újra látja a tömegeből kiviláglani az arcokat, féktelen indulat rajtuk, ahogy torkuk szakadtából ütemesen ordítják: „Nem tűrjük, nem tűrjük...!” Nincs visszaút, be kell fejezni:

– Ma eltemetik a zsarnokot. Most viszik, hogy a szülővárosa földje befogadja. Legyen átkozott a sírjában is, nem mondom, hogy nyugodjék békében. Azt mondom, hogy elég volt a zsarnokságból. Ne hagyjuk, hogy egy új önkényúr települjön a nyakunkba! Way Simon nem az Elnököt akarta elpusztítani,

hanem a rendszerét. Nekünk kell az Elnök után a rendszerét eltemetnünk. Most. Azonnal. Elég volt a hazugságokból. Követeljük a rendkívüli állapot azonnali megszüntetését! Követeljük a szabadságot, a demokráciát, az emberi méltóság tisztelését, az Elnök vazallusi rendszerének eltörlését, a köztársaság helyreállítását! Szabadságot a politikai foglyoknak!

Debor Emma mindkét keze a magasban, úgy int búcsút. Úgy érzi, hosszan beszélt, túl hosszan. Elragadta a tömegből felé sugárzó indulat. Még hallja a tapsot és a hangorkánt, de már újra a szobában botorkál. A szeme ég, alig látja, kik kapják körül. Szólnak hozzá, de egymásba folynak, kaotikus zúgássá olvadnak a szavak.

Harris Doma öleli át a vállát, kéri a többieket, hogy hagyják Emmát, hiszen látják, milyen zaklatott.

– Gyere, kislány – súgja a fülébe, s tereli a bejáráthoz. – El kell tűnnöd azonnal. A beszéded után még inkább fontos. Várnak lent a fiúk a kapunál. Segítenek. Igyekezz eljutni a címre, amit adtam, mennek majd érted, ne aggódj! Nyugat felé forduljatok, keletről már jönnek a Gárda csapatai. Alighanem vízágyút hoznak az oszlatáshoz, azért késnek.

– Maradok – közli Debor Emma határozottan, és lefejt a válláról Doma kezét. – Hogy képzeled, hogy menekülöre vehetném a beszédem után? Először az bántott, hogy titeket hagylak cserben. Az is szemétség lenne. Az odakint tüntetőkkel pedig végképp nem tehetem meg.

– Ugyan már! – ellenkezik Harris elállva Emma visszaújtját a szobába. A hangszórókból megint Alen hangja szól, az elfogott Hahn Katrint és Illian Márkot emlegeti, ők most nem tudnak szólni, helyettük beszél, azt idézi, amit ők mondtak volna. Doma figyelmeztetőn emeli az ujját: – A mozgalmunknak most még nagyobb szüksége van rád, mint a beszéded előtt. Mindenki tudja, mi vár rád, ha elkapnak. Senki nem vetné a szemedre a menekülést.

– Én senki vagyok? Hogyan élhetnék ezzel a tudattal? – háborodik fel Emma. – Ne mondd, légy szíves, amire ké-

szülsz, hogy ez buta romantikus gesztus, amit majd hamar megbánok.

– Gondold meg, még van pár perced. Tobi és Martin a kapunál várnak. – Szinte könyörgő Harris hangja. Övé a felelősség, amiért belerángatta Emmát a vezérszerepbe.

– Megyek, de csak azért, hogy szóljak nekik, ne várjanak rám fölöslegesen – nyitja Emma az ajtót, szalad le a lépcsőn.

Tobi és Martin fülelnek, hallják a lábdobogást: hát jön végre! Martin keze a kapunyitó gombon. A lendülettől futva érkezik Emma, szólni sincs ideje, Tobi elkapja, kabátot borít rá, tuszkolja kifelé. Nagyot csattan a súlyos tölgyfa kapu, ahogy Martin becsapja mögöttük, máris kattant a zár, nincs visszaút. Ott állnak hárman a zajgó tömeg szélén.

– A fejed! Hajtsd le a fejedet! – súgja Tobi. Martin a másik oldalán karolja át Emmát, szinte a hónuk alá rejtene, hogy a fal mellett osonva átsegítsék a sűrű sokaságon.

Nincs esélyük rá. Emmát azonnal felismerik, körülkapják őket a közelben állók, hogy boldogan üdvözlőjk. Itt van velünk Debor Emma, futótűzként terjed a hír: lejött közénk, ő egyedül a szónokolók közül, itt a helye.

– Engedjetelek – tolja el magától Emma a két fiút, akik próbálnák elhessegetni a felé nyúló kezeket. Magyarázattal tartozik nekik: – Köszönök mindent, de nem fogok elsunnyogni, miközben a többieket elfogják. – Ledobja a rávetett kabátot, emelt fejjel lép az ismeretlenek közé. Szorongatják a kezét, a vállát simogatják, a nevét hallja mindenfelől, egyre hangosabban. Alig érti, mi történik vele, kiszalad a lába alól a talaj, szinte repül a tömeg fölé, két természetes fickó ragadja meg, és emeli a magasba, kettejük vállán ül, erősen tartják, le ne potygyanjon. Üdvívalgás kíséri, ahogy viszik a tömeg belseje felé. Rémulten kapaszkodik, hallja a dörgő hangot: – Ne félj, kislány, vigyázunk rád, mint a szemünk fényére. – Mintha nem is idegenek fognák a lábát, combját, támasztanák a fenekét. Ő most nem egy semmi kis filigrán nőcske, hanem a hős Debor, akit zúgva ünnepelnek megint.

– Engedjetelek közelebb, ezt muszáj, hogy lássák a neten minket nézők! – kiáltja egy ifjú a kameráját irányítva a tömeg fölött libegő Emmára. Még segítik is az amatőr operatort, hogy jó szögből vegye: ez tényleg közös ügyük.

Fölnéz Emma az erkélyre, ahonnan percekkel ezelőtt maga is szólt, közelebbnek tűnik, mint onnan vélte. Julianna áll kezében a mikrofonnal, Hahn Katrin helyett szól, a lányaként. Nem csupán azt a néhány mondatot kiáltja el, amire engedélyt kért. Találkozik a tekintetük. Julia vékonyka hangja élesen hasít a hangfalakból, mintha egyenesen Emmának szólna. Rá hivatkozva követeli az összeesküvésről szóló hazudozás befejezését, a rendkívüli állapot megszüntetését, az anyja és minden más ártatlanul lefogott ellenzéki szabadon engedését.

Mario áll Julianna mellett, a szemüveges, fekete hajú fiú. Emma alig ismer többet belőle a külleménél. Átkarolja a lány vállát, átveszi Julia kezéből a mikrofont, most az ő dörgő hangja tölti be a teret:

– Barátaim! Meg kell nyernünk az első csatát! Ki kell szabadítanunk bebörtönzött társainkat! Vonuljunk együtt a Belügyminisztérium elé, követeljük Bishop kormányfőtől a szabadon bocsátásukat!

Lelkes üvöltés a tömegből a válasz: „Gyerünk!”.

Emma még látja, ahogy Alen és Doma elkapják Mario karját, húzzák befelé. Hiába, már nem lehet meg nem történtté tenni a felhívást.

Emma érzi, ahogy meglódnak vele nyugat felé, utat nyitnak a tömegben az öt hordozók és a kamera előtt. Döbbenetes látvány fentről, ahogy szétnyílik előtte a tömör sokaság, üdvözlésre nyújtott karok erdeje közt szárnyal a két izmos férfi vállán, erősen tartják, kapaszkodnia sem kell, integethet bátran, lengedezik a haja a friss tavaszi szélben, felfogja végre, hogy ő már nem Debor Emma újságíró, hanem zászló, a lázadás zászlaja, és most viszik a tömeg elére, hogy követhessék.

Tiba után Straka dandártábornok a rangidős parancsnok, ő kerülne a terrorelhárítás élére, ha a vezérezredes megbukna, segíteni kéne neki, hogy legyen hálás és hűséges, ha majd miniszter lesz – gondolja Prády államtitkár. Inkább csak ötlet, mint gondolat, de nincs idő töprengeni, minden perc késlekedés végzetes lehet. Kiküldi a bugyijától megfosztott Roxant: ne engedjen be senkit, amíg a belső bizalmas vonalon telefonál.

A Gárda ezredese, akit sikerült elérnie, roppant mód sajnálkozik, de nem zavarhatja Straka dandártábornokot, mert a központi harcállásponton személyesen felügyeli a csapatmozgásokat, s neki határozott utasítása van, hogy civileket, legyenek azok bármily magas pozíciót betöltők, csakis az akció végzetével kapcsolhatnak hozzá; érti ő, hogyne értené, mennyire fontos, sőt életbevágó az ügy, ám a fenyegetés dacára, miszerint majd kurvára megbánja az okvetetlenkedést, kénytelen tartani magát a parancshoz, mert a parancs az parancs, náluk így megy, ő maga szívesen áll az államtitkár úr rendelkezésére, egyébként pedig nem könnyelműek, komolyan mérlegelték annak esélyét, hogy másutt lesz a provokáció, nem a temetési menetnél, de az információik megbízhatók, élénk fantáziára vall, hogy ebből a „nem nőnek az égig” szólásból ilyen komoly következtetésre jut az államtitkár úr, de hisz már maga a felhívás is tele van hasonló képes beszéddel, a Veronika igen gyakori név, nyilvánvalóan lesz a park mellett egy kisebb csoportosulás elterelő célzattal, a rendőrség emberei nélkülük is megoldják a problémát; az államtitkár úr csúnya beszédét az idegességnek tudja be, miben lehet még a segítségére, természetesen a szolgálati naplóban rögzítik az államtitkári figyelemztetés tényét annak tartalmával együtt, köszönik a kitüntető figyelmet, amellyel munkájukat a minisztérium kíséri.

Még jobb is, gondolja Prády Erik, miután kidühöngte magát, Straka is egy barom, Tibával ketten bukhatnak egyszerre.

A tévéközvetítés rendületlenül folytatódik. A kommentátor megrendült, sírós hangját egyre nehezebb elviselni. Röpké megkönnyebbülést jelent, amikor bevágnak egy-egy nevezetes

eseményről készült felvételt az Elnök pályafutásából. Közelednek a háborús hősök emlékművéhez, ott majd fényes fekete autóba helyezik át a koporsót, aztán indul a konvoj, irány a dobrosi temető, a végső nyughely. Prády visszahívja az irodájába Roxant, nézzék együtt az utolsó percek, hátha tényleg elmarad a rendbontás. Hirtelen vált a kamera, elkapják az út mellett gyászolókról a képet, mintha mozgolódás támadt volna. Talán zavargás kezdete? Mégis igazuk lesz a gárdistáknak?

Prády magántelefonja szólal meg, Dana külön csengőhangját ismeri fel. Miért mindig a legrosszabbkor hívja? Aggodalmasan kérdi: minden rendben van-e?

– Persze – vágja rá Erik. – Miért kérded?

– Hogyhogya miért? – Dana hangja csupa méltatlankodás. – Ekkora tüntetésre aligha számított bárki.

– Mi van? – kérdi Prády zavarodottan – Miről beszélsz, édesem?

– Azt hittem, nézed. A neten élőben adják a tüntetést. Rengetegen vannak. Bejelentették, hogy a kedvenced, Debor Emma szónokol hamarosan.

– Sok a dolgom – igyekszik kivágni magát Prády. – Hol adják?

– Hol nem adják, inkább ez a kérdés. Mindenki fölteszi előben a netre, akinél telefon van. Úgy veszem észre, az *Elegünk van!* csoport oldalán a legprofibb az adás. Több kamerával váltva közvetítik. Az a Derda Alen valamikor tévés volt, nyilván ő szervezte. Hogyhogya nem kapcsolták még le a pasit? Boldog-boldogtalant lecsuknak, pont őt hagyják fickándozni?

– Oké, Dana, nincs ok pánikra. A munkatársaim rajta vannak az ügyön. Hívlak, ha lesz valami gond. Most le kell tennem – köszön el Prády, már hívja is be a laptopján az adást.

Harris éppen befejezi a beszédét, alulról a tömegből veszi a kamera, ahogy átadja a mikrofont Banadi Mirának.

– Ki ez a luvnya? – fortog Prády.

Nem vár választ, de Roxantól megkapja:

– Feminista. Eléggé ismert.

– Persze, már emlékszem. Ő az az emanpicsált szuka, aki folyton csesztette az Elnököt, amiért olyan kevés a nő a vezető posztokon az országban. Meg hogy a bérek nem egyenlők. – Eszébe jut a munkahelyi zaklatások ügye is, de arról inkább hallgat Roxan bugyijával a zsebében. – Miért nem jelentették az ügyeletről, hogy folyik a tüntetés? – támad dühödten Roxanra.

– De Erik! Hiszen te rivalltál rájuk, hogy nem kérsz több jelentést, majd szólsz, ha szükségét érzed. Ki a fene merészelné zavarni ezek után a méltóságos államtitkár urat?

– Igaz, a fenébe! Bocsáss meg, kedvesem, ideges lettem. – Megöleli Roxant. Meg is kívánja veszettül, szorítja az ágyékához a fenekénél fogva.

– Ne csináld, Erik, kérlek, nincs zárva az ajtó – bontakozik ki az ölelésből Roxan. Lefejti a fenekéről a főnöke mancsait, úgy érdeklődik, kérjen-e sürgős helyzetjelentést.

– Már nemigen van mit jelenteni, látjuk, mi folyik. Azért csak jelentsen az ügyeletvezető, hogy merre kószálnak Tiba úr gárdistái, meddig tűrik ezt a vircsaftot. Telefonon jelentsen! Most.

Az íróasztalánál ül Prády államtitkár, nézi Debor Emmát a laptop képernyőjén, ahogy áll az erkélyen, és mondja a magáét, eszébe jut a találkozásuk itt az irodában, a hallgatagsága, majd az a gúnyos mondat a távozásakor. Még hogy én viszem sokra a politikában? – lamentál fanyar képpel. – Itt ez a vézna csaj, rólam azt se tudják, hogy létezem, őt egy ország ismeri.

Megcsörren a telefon, az ügyelet vezető munkatársa jelentkezik. Végre egy jó ismerős, akivel őszintén lehet diskurálni.

– Szevasz, Goran, de jó, hogy te vagy ott. Megmondanád, mi a fasz történik ebben a belügyi kuplerájban?

– Nézd, Erik, azt hiszem, sikerült összehoznunk a legnagyobb blamát az utóbbi ötven évben. Az előbb kaptam gyors elemzést a terrorelhárítástól. Be vannak szarva, azt hiszik, hogy én Bishopnak jelentek máris, pedig ő még mindig az özvegy támaszát alakítja, Oscar-díjra pályázhatna.

– A lényeg, kérlek – vág közbe Prády. – Nézem az amatőr adást a neten, éppen Debor tépi a száját. Őrület a tömeg, hogyan lehetséges ez?

– Hát ez az. Hogy hogyan. Fogalmuk sincs az uraknak. Valójában képtelenség, ami történik. Ilyen nincs, és józan ésszel nem is elképzelhető. Ennyi ember nem teremhetett ott hirtelen egy felhívásra. Nagyszabású szervezőmunka kellett hozzá, abszolút profi munka. Teljes csőd, hogy a mai felderítési technika mellett nem tudtunk róla. Minimum egy-két órával korábban kaptak értesítést a nem tudjuk, kik a fogalmunk sincs, milyen csatornákon. Ennél is rosszabb a helyzet. Nyilvánvaló, hogy lelepleződtek a beépített embereink, őket használták ki, hogy átverjenek minket. Alighanem más úton is hamis infókat nyomattak a szolgálatnak, azok meg beszopták. Szerintem a kevélység bosszulta meg magát. A túlzott önbizalom. A technikánk túlbecsülése. Meg hogy azt képzeltük, a pártokat sakokban tartva felszámoltuk az ellenzékiiséget. Ennyit tudok mondani egyelőre.

– Aha. És most mire készülnek a nagyokos gárdistáink? Vízagyú? Könnygáz? Megvárják, amíg kihőzöngik magukat, oszt szépen hazamennek? Gondolom, te is nézed az adást...

– Sokat erről se mondtak Tiba emberei. Helikopterről felderítették a helyzetet. Rendőrök biztosítják, hogy keleti irányba, a gyászmenet felé ne tudjanak elindulni a tüntetők, ha netán eszükbe jutna. Persze ez baromság, minek indulnának, hiszen mire odaérnének, vége a cécónak. Mindegy, ezt a parancsot kapták. A parkból kivezető utakon hamar le tudnak lépni a tüntetők, ha veszélyt éreznek. Nyugat felé is szabad az út, hogy eltűnjenek. Nyilván nem fejezik be egyhamar a balhét, ha már ilyen primán összegyűltek. Azt hallottam, nagyjából fél óra kell, amíg a Gárda tömegoszlató alakulata készen áll a bevetésre. Biztosra akarnak menni, nem kockáztatnának meg egy újabb kudarcot. Tiba állítólag tajtékszik. Követeli, hogy a főkolomposokat bilincsben vigyék elé, de sürgősen. Ennyit sikerült megtudnom.

– Rendben, kösz, Goran. Telefonálj, ha újabb fejlemény van! Látja Prády államtitkár a képernyőn Debor Emmát, amint magasba emelt kezekkel búcsúzik az öt éltető tömegtől. Csak fél füllel figyelhette a beszéd második felét, meg kell majd hallgatnia felvételtől. Odébb a tévé nagy képernyőjén az Elnök súlyos koporsóját négy pár katona emeli le az agyútalpról, s helyezi vállra. Lassú menetben viszik a fekete gyászkocsihoz, hogy belehelyezzék. A zenekar a nemzeti himnuszot játssza. A képen a gyászoló tömeg, aztán az özvegy, a herceget alakító Henrik, Bishop és Hardi arca. Egy tiszt a kardjával vezényel, mégsem játékpuskát hordanak a legények, parancsszóra vállhoz emelik, az égre célozva dízsorotűzet lönek.

– Gyere be, és zárd be az ajtót, légy szíves! – szól ki Roxannak.

– Mi történt? Baj van? – kérdi Roxan, mert a főnök a szokottnál gondterheltebb.

– Szar van a palacsintában, de ez nem nagy baj, mi ketten akár jól is kijöhetünk belőle. Ha Bishopnak van esze, márpedig esze az van, kihasználja a botrányt, hogy megszabaduljon Tibától. Megint van arra esély, hogy én legyek a miniszter. Akkor pedig nem leszel titkárnő többé, kedvesem. A kabinetvezetőmnek akarlak. Megvan hozzá a végzettséged, az eszed, a tapasztalatod, és ami a legfőbb, imádlak.

– Meg a szeretőd is legyek, igaz? – kérdi Roxan dévaj pillantással.

– Csak ha nem teher neked. Sosem kényszerítenélek rá, hiszen tudod. Gyere, ülj ide az ölembe.

Nem túl kényelmes kettejüknek az íróasztalnál a főnöki szék a karfa miatt, de Roxan rutinos ölbe ülő. Csókolóznak, szeretik hosszan csinálni. Prády keze Roxan ruhája alatt, az ujjja éppen behatolna a hüvelybe, amikor szeme a képernyőre téved. Megdermed. Mi folyik ott? Egy lófarkas leányzó meg egy pápaszemmes fiatal fickó ordítózik, hogy vonuljanak a belüghöz, szabadítsák ki a foglyokat. Aztán Debort találja meg a kamera, de már nem odafönt van az erkélyen, hanem a tömeg-

ben, két behemót fickó vállán csücsül, úgy cipelik magukkal, a tömeg szinte bömböl, éltetik Debort, utat nyitnak neki.

– Ne haragudj, kedves, egy pillanatot várj, utána kell néznem, mi folyik... – A telefon felé nyúlna, de az már meg is csörren.

Goran jelent, ahogy ígérte. Maga is csak annyit tud, amennyit a közvetítésből érteni lehet: a tömeg indul a minisztériumhoz a követeléseivel. Ki akarják szabadítani a foglyokat, mintha nem tudnák, hogy itt nincsenek őrizetese. Húsz-huszonöt perc, amíg ideérnek, kevesebb is lehet, ha szedik a lábukat. – Mi a teendő? – kérdi az ügyeletes.

– Hívd a Gárdát azonnal, erősítsék meg az őrséget – adja ki az utasítást Prády. – Alig hagytak itt pár embert a kurva temetés miatt. Az összes munkatárs zárja el a bizalmas iratokat a páncéljába, aztán vonuljon rögtön az épület biztonsági szakaszába. Oda nem törhet be semmiféle tömeg.

Roxan ijedten feláll a beszélgetést hallva, de Prády még mindig a combjai között matat. Aztán kényszerűen elveszi a kezét, mert a telefonja Danát jelez. Kihallatszik az asszony aggodalmas hangja:

– Gyere haza azonnal, hagyd a fenébe a hivatalt, bajod ne essék, mi lenne velem nélküled...

Prády előveszi a megnyugtató hangját:

– Ugyan már, drágám, semmiség, ide nem törhet be senki, nagy erők védik az épületet, ne aggódj! Most nincs időm, majd hívlak.

– Mi nem megyünk át a biztonsági zónába? – kérdi Roxan félősen.

– Még ráérünk, édesem, akadna egy kis dolgunk... – simogatja meg a fenekét az ő Erikje. Mutatja a laptop képernyőjét, közvetítik azt is, ahogy a tömeg jelszavakat skandálva vonul. Messze vannak még...

Prády Erik maga elé állítja Roxant, felhúzza a ruháját a deréka fölé. Szereti sokáig közelről bámulni a csupasz kis pináját, mielőtt szétnyitná márványsima, hosszú, húsos combjait,

hogy közéjük hajtsa csókra a fejét. Olyankor Roxan a haját simogatja, aprókat rezdül a teste, nagyon várja már, hogy érezze a csiklóján Erik csiklandó nyelvét, erős kezeit a fenekén, aztán a csapongó nyelv egyre pontosabb ritmusát, az ébredő és már-már fokozhatatlan kéjt. Nincs felségesebb érzés, elsőpör minden aggodalmat. Ül Roxan az íróasztalon a félretolt laptop mellett, amelyből kiszivárog a tüntetés zaja, hátradöntött karjaival támasztja magát, csodás mellein feszül a szűk ruha, széttárt combjai között Erik kobakja mozog ütemesen, vadul csókolja, finoman nyalogatja, rögtön megérti az apró jelzést, közel máris a gyönyör csúcspontja.

– Rakd belém, menjünk el együtt – kéri pihegve Roxan, mert tudja, hogy Erik azt szeretné.

Lesiklik az asztalról, hogy deréktól rádőljön, terpeszben állva kínálja magát, finom csókot és gyengéd harapást érez a fenekén, egyszerre sóhajtanak és nyögnek a behatolás pillanatában, ilyenkor Roxannak megengedett egy kis dévaj trágárság, kúrj meg, kérlek, töltsd fel a pinámat, nyöszörgi, markold meg a melleimet, teszi hozzá, mert úgy szereti, ha Erik kapaszkodik belé, miközben hátulról bassza, jó lenne sokáig tartani a lüktetés visszafogott tempóját, mielőtt keményen döfködni kezdené, az az igazi, lassan, finoman kiélvezni a növekvő gyönyör minden pillanatát, de túlságosan kívánják egymást hozzá. Az arccal a karjára boruló Roxan válla mellett a laptop képernyőjén még mindig a tüntető menet látszik, inog a kép, nem könnyű hátrálva is szilárdan tartani a kamerát. Gyorsul a ritmus, Erik elengedi a csodás melleket, lihegve fogja Roxan derekát, érzi combjához simulni kerek tomporának bársonyos bőrét, ki tudja várni, amíg a nő torkából előtör az orgazmust kísérő nyögés és az igen-igen-igen suttozó kiáltások, csak akkor élvez belé önkívületben rángatózva.

Prády államtitkár hímtagja még tövig Roxan hüvelyében, kezei megint a csodás kebleket markolják, a kéjtől görcsbe feszült teste még nem ernyed el, a szeme fennakadva, bambán mered a képernyőre: Debor Emmát látja közeledni a tömeg

élén. Nem ismeri a belekaroló két ifút, a nevetős arcú Tobi és a pisze Martin fogják közre, a szabadságot követelő többi nő és férfi nevét sem ismeri, csupa senki, elszánt, egyszerre dühödt és derűs arcok látszanak, ahogy ráfordul a zúgó és zúduló tömeg az utcára, amelyben a minisztérium komor tömbje pöffeszkedik. Reggel a kapu előtt csak néhány fegyveres őr állt a géppuskával felszerelt páncélos körül, a védelem erősítése még nem érkezett meg a Gárdától, ez villan a bokáig letolt gatyával álló Prády államtitkár eszébe.

Most közelről látszik Debor Emma arca, rá fókuszál a kamera, elgyötört, de lelkes is, mintha némi félelem vegyülne hozzá. A rohadék kis kurva, ki hitte volna róla, gondolja Prády államtitkár, miközben kihúzza petyhüdő péniszét Roxanból. Messziről sziréna hangja hallatszik, talán a Gárda csapatszálítója közeleg. Rendkívüli állapot van. Az őrség a kormányzati intézményt bármi áron köteles megvédeni. Jön Debor Emma a tömeg élén. Érvényben van a tűzparancs.

